RAYMOND E.
FEIST

TİLKİLER KRALI

GÖLGELER MECLİSİ SERİSİ İKİNCİ KİTAP

ithaki

Raymond Elias Feist

Gölgeler Meclisi
Cilt 2

Tilkiler Kralı

ithaki

RAYMOND E. FEIST, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Sağa) kitaplarının yazan olan Feist, İmparatorluğun Kızı, İmparatorluğun Hizmetkârı ve İmparatorluğun Hanımefendisi kitaplarını ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da roman yazarı olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Gölgeler Meclisi Serisi - İkinci Kitap
Raymond Elias Feist
Tilkiler Kralı (Gölgeler Meclisi 2. Kitap)
Özgün Adı: King of Foxes (Conclave of Shadows, Book 2)

İlhaki Yayınları - 709
Edebiyat - 568
ISBN 978-605-375-103-8

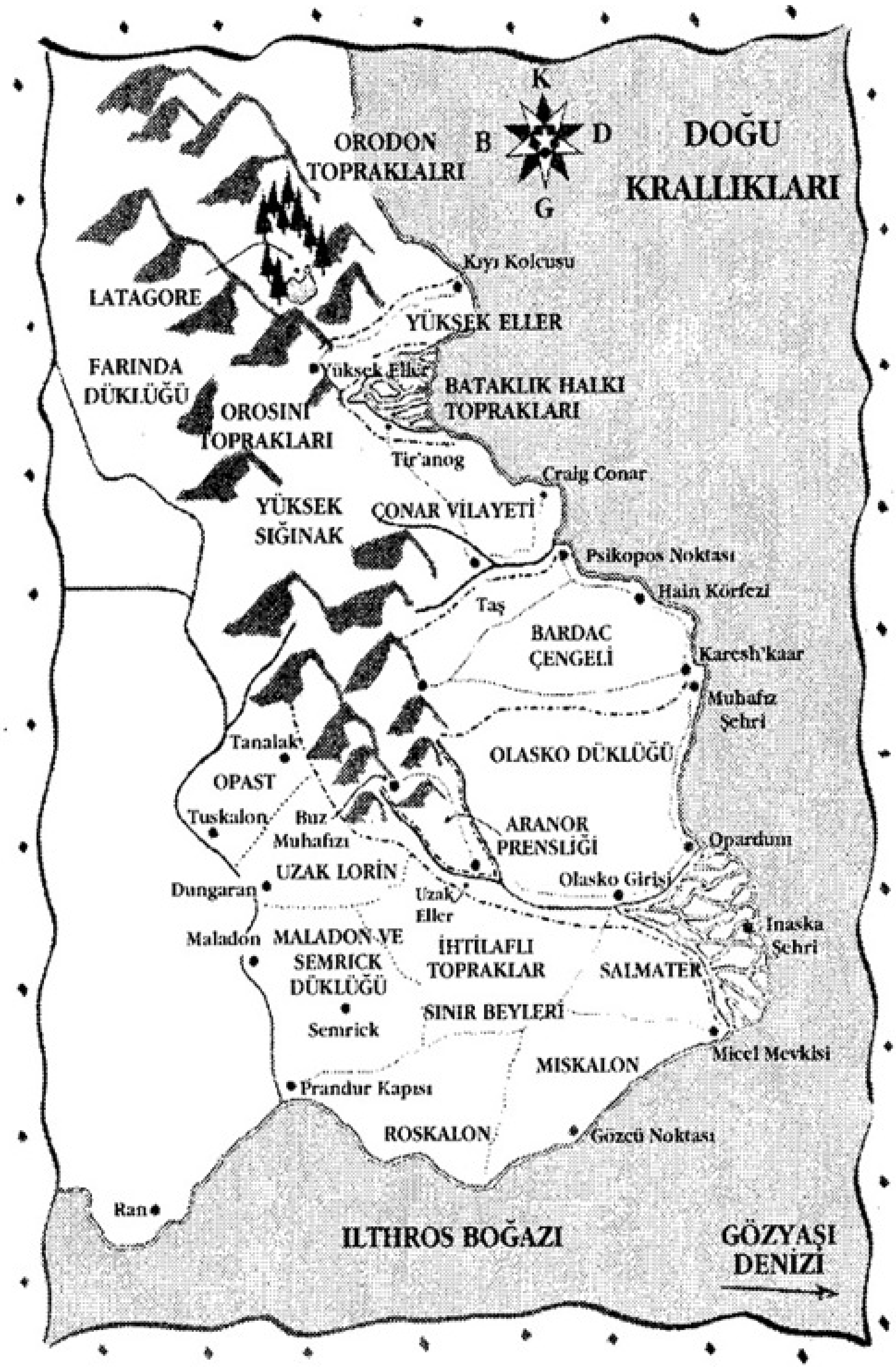
1. Baskı Ocak, 2011, İstanbul

Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 482 36 01 Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Jessica'ya,
Bir babanın verebileceği tüm sevgiyle...

K
B
D
G
DOĞU
KRALLIKLARI
ORODON
TOPRAKLALRI
LATAGORE
Kıyı Kolcusu
YÜKSEK ELLER
FARINDA
DÜKLÜĞÜ
Yüksek Eller
BATAKLIK HALKI
TOPRAKLARI
OROSINI
TOPRAKLARI
Tir'anog
Craig Conar
YÜKSEK
SIĞINAK
ÇONAR VİLAYETİ
Psikopos Noktası
Hain Körfezi
Taş
BARDAC
ÇENGELİ
Karesh'kaar
Muhafız
Şehri
Tanalak
OPAST
OLASKO DÜKLÜĞÜ
Tuskalon
Buz
Muhafızı
ARANOR
PRENSLİĞİ
Opardum
UZAK LORİN
Dungaran
Olasko Girişi
Uzak
Eller
İnaska
Şehri
Maladon
MALADON VE
SEMRICK
DÜKLÜĞÜ
İHTİLAFLI
TOPRAKLAR
SALMATER
SINIR BEYLERİ
Semrick
Micel Mevkisi
MISKALON
Prandur Kapısı
ROSKALON
Gözcü Noktası
Ran
ILTHROS BOĞAZI
GÖZYAŞI
DENİZİ

Birinci Bölüm
AJAN

"Sezar'ın hizmetinde her şey mubahtır. "

Pierre Corneille, La Mort de Pompée

-1-

DÖNÜŞ

Şehrin üzerinde bir kuş yükseldi.

Gözleri, iskeledeki kalabalığın içinde birini, günün en yoğun vaktinde limanı dolduran insan akınının içinde bir adamı arıyordu. Roldem Limanı, yani Adalar Krallığı'nın aynı isimli başkentinin limanı, Krallıklar Denizi'nin en kalabalık yerlerinden biriydi. Her gün Yüce Kesh İmparatorluğu'ndan, Adalar Krallığı'ndan ve yakınlardaki onlarca küçük yerden ticaret malları ve yolcular gelir giderdi.

Çevredekilerin dikkatle incelediği adamın üzerinde asil görünümlü, dayanıklı, kolaylıkla temizlenebilen ve her türlü hava koşulunda rahat etmesini sağlayacak dikişleri olan seyahat kıyafetleri vardı. Sol omzu açıkta, kılıç tutan kolu serbest bırakacak biçimde tasarlanmış bir ceket giymişti. Kafasında, gümüş bir iğne ve gri bir tüyle süslenmiş siyah bir bere, ayağında da sağlam çizmeler vardı. Eşyaları indiriliyordu ve belirttiği adrese götürülecekti. Beraberinde bir hizmetkâr yoktu ki, bu durum bir asilzade için alışılmadık olsa da hiç duyulmamış değildi -zira tüm asilzadeler zengin olmazdı.

Kısa bir süre durup manzarayı seyretti. Etrafında insanlar koşturup duruyorlardı: hamallar, denizciler, tersane işçileri, yük arabacıları... Şehre gelen ya da sefere hazır gemilere yükleme yapılacak olan feribotlara taşınan parçalarla alabildiğine yüklendiklerinden tekerlekleri kırılacakmış gibi duran arabalar, yavaşça yanından geçiyordu. Roldem işlek bir limandı. Buraya yalnızca mallar gelmiyor, yük aktarımı da yapılıyordu. Çünkü Roldem, Krallıklar Denizi'nin ticaret merkeziydi.

Genç adam, baktığı her yerde ticaret görüyordu. Kimi uzak pazarlarda satılacak malların değeri üzerine pazarlığa giriyor, kimi de yük boşaltımı için fiyatta anlaşmaya çalışıyor veya korsanlar ve açıkta yaşanılabilecek kayıplar için teminat almaya uğraşıyordu. Kimi ticaret vekilleri de hamilerine fayda sağlayabileceğini düşündükleri işaretleri kolluyorlardı. Bu hamilerin bazıları Krondor kadar uzakta, bazıları da genç adamın şu an bulunduğu yerden yalnızca bir sokak ötede olan Tüccarlar Pazarı kadar yakındaki kahvehanelerde oturuyordu. Bunlar genç delikanlıların ellerine notlar tutuşturup onları gelen yüklerle ilgili haberleri bekleyen, alım veya satış öncesi uzak pazarlardaki değişimi sezmeye çalışan o adamlara yollarlardı.

Genç adam yürümeye devam ederken yanından hızla geçen bir grup yumurcağı, kararlı fakat biraz da çocuksu bir sebeple atlatmaya çalışıyordu. Çantasını tutmamak için kendini zorluyordu, çünkü çantanın hâlâ olması gereken yerde olduğunu biliyordu, fakat bu çocukların, soyulacak şişkin bir cüzdan arayan yankesici çetesi tarafından gönderilmiş olma ihtimali yüksekti. Genç adamın gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor, olası tehditleri kolluyordu. Tek gördüğü fırıncılar, işportacılar, seyyahlar ve birkaç muhafızdı -yani Roldem limanlarının kalabalığında görmeyi beklediği şeyler.

Tepeden bakan kuş, bu izdihamın içinde genç asille aynı doğrultuda ve onunla aynı hızda ilerleyen bir başkasını daha gördü.

Kuş, havada bir daire çizerek ikinci adamı izlemeye başladı. Yırtıcı bir hayvan gibi ilerleyen uzun boylu, koyu renk saçları olan bu gezgin, diğer adamı ustalıkla kolluyor, bir yandan da geçenleri kendini saklamak için kullanarak kalabalıktan kolaylıkla sıyrılıyor, asla geride kalmıyor fakat fark edilmesine sebep olacak kadar da yakınlaşmıyordu.

Genç asilzade beyaz tenliydi fakat güneşten biraz esmerleşmişti. Mavi gözlerini gün ışığında kısıyordu. Roldem'de yaz sonuydu ve şafakla gelen sis, buğu kaybolmuş, denizden gelen hafif bir esintinin katlanılabilir kıldığı berrak ve güneşli gökyüzünde kuşlukla beraber dağılmıştı. Limandan tepeye ağır adımlarla çıkan asilzade, eski mahallesini ve bir tefecinin evinin üzerinde bulunan üç odalı dairesini ararken öylesine bir şarkı mırıldanıyordu. Yaşayan herhangi bir insandan çok daha yetenekli bir avcı olduğu için takip edildiğini biliyordu.

Gümüş Şahinin Pençesi, son Orosinili, Gölgeler Meclisi hizmetkârı, Roldem'e geri dönmüştü. Burada adı Talwin Hawkins'ti: Lord Seljan Hawkins'in uzaktan kuzeni, Krondor'daki Prens Sarayı'nın Baronu. Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, Gümüşnehir Baroneti -buralar neredeyse hiçbir gelir taşımayan yerlerdi- unvanlarını taşıyordu ve Ylith Baronu'nun bir çalışanıydı. Yabon Dükü'nün emrinde çalışmış eski bir Bayraktar Şövalye Teğmen olan Tal Hawkins, belli bir rütbesi, biraz da varlığı olan genç bir adamdı.

Neredeyse iki senedir, en mühim galibiyetini aldığı yerden uzaktaydı-. Ustalar Sarayı'ndaki turnuvayı kazanarak Dünya'nın En İyi Kılıç Ustası unvanını elde etmişti. Genç yaşına rağmen ihtiyatlı davranarak üstünlük aldatmacasını bir bütün olarak ele almaya çalışmıştı: Yarışma için Roldem'e gelmiş yüzlerce adamın arasında en iyisi o olabilirdi, fakat bu onu dünyanın en iyi kılıç ustası olduğuna ikna etmiyordu. Uzaklardaki bir kale burcunda duran askerin ya da bir yerlerde nöbet tutan paralı askerin eline fırsat geçse tereddütsüz onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Neyse ki böyleleri yarışmaya katılmamıştı.

Bir an için Tal, kaderin onu üç sene sonra bu şampiyonluğu korumak için Roldem'e getirip getirmeyeceğini düşündü. Yaşı daha yirmi üçtü, yani ancak koşulların elvermemesi durumunda Roldem'e dönemezdi. Roldem'e giderse de yarışmanın geçen seferkinden

daha az olaylı geçebileceğini umuyordu. Karşılaşmalar sırasında iki adam onun kılıcıyla ölmüştü. Bu oldukça nadir görülen, genellikle de üzücü olarak algılanabilecek bir sonuçtu. Ne var ki Tal hiçbir pişmanlık duymuyordu. Zira bu adamlardan biri halkının yıkımından sorumlu kişilerdendi, diğeri de onu öldürmek için gönderilmiş bir suikastçıydı. Suikastçıları düşünmek, aklına onu takip eden adamı getirdi. Diğer adam da gemiye Salador'dan binmişti fakat neredeyse iki hafta denizde kalmış olmalarına rağmen yolculuk boyunca ufak geminin güvertesinde onunla hiç doğrudan iletişime geçmemişti.

Kuş gökyüzünde daireler çizerken birden yukarı fırladı. Süzülürken kanatlanın çırpıyor, ayaklarını aşağı doğru uzatıyor ve kuyruğundaki tüyleri iki yana açıyordu. Sanki avını gözlüyordu. Duyulmaması imkânsız çığlığıyla, bu yırtıcı kuş varlığını belli ediyordu.

Bu tanıdık tiz sesi duyan Tal gökyüzüne baktı ve bir an için durdu. Çünkü kalabalığın üzerinde gezinen bu kuş, bir gümüş şahindi. Gümüş şahin, onun ruhani kılavuzuydu ve ona isim görüsünü yaşatmıştı. Bir an için Tal, hayvanın gözlerini görebildiğini, onu selamladığını duyduğunu sandı. Ardından kuş süzülerek uçup gitti.

"Şunu gördün mü?" diye sordu yakınlarda duran bir hamal.

"Bir kuşun böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim."

Tal, "O sadece bir şahin," dedi.

Kuşun geçtiği yere bakan hamal, "Bu renkte bir şahin görmüşlüğüm yok -en azından buralarda," diye cevap verdikten sonra sepetini taşımaya devam etti. Tal kafasını sallayarak kalabalığın içine döndü. Gümüş şahin, kuzeydeki memleketinde, geniş Krallıklar Denizi'nin öte yanında görülürdü, ancak bildiği kadarıyla Roldem Krallığı'nda bu

kuşlar yaşamazdı. Artık Salador'dan beri kendisini takip eden adamdan dolayı duyduğu endişeden daha fazlasını hissediyordu. Tal Hawkins kimliğini öyle uzun zamandır taşıyordu ki asıl benliğini unutmuştu. Belki de kuş bir uyarıydı.

Zihnen şöyle bir silkinerek kuşun görünmesinin belki de yalnızca bir tesadüften ibaret olabileceğini düşündü. Gönlünün derinliklerinde hâlâ bir Orosini insanı olsa da, kendi halkının gelenek ve inançlarını terk etmeye zorlanmıştı. Esasında hâlâ bir benliği vardı: Gümüş Şahinin Pençesi. Bir milletin tarihi ve kültüründe yoğrulmuş bir delikanlı. Ancak kaderin ve yabancıların öğretileriyle şekillendirilmiş olduğundan zaman zaman bu Orosini delikanlısı, uzak bir hatıradan farksız kalıyordu.

Şehrin kalabalığına yöneldi. Daha zengin kesimlere geçtikçe dükkânlardaki kıyafetler de renkleniyordu. Herkesin, mütevazı yaşam süren bir asilzade olduğuna inanmasını sağlayabilirdi. Ustalar Sarayı'nın galibi olarak, Roldem sosyetesinin sunabileceği en iyi davetlere çağırtabilecek kadar sevimli ve başarılıydı, ancak hâlâ kendi davetini vermemişti.

Tefecinin evine yaklaşırken birkaç yakın arkadaşını minik dairesine doldurabileceğini düşündü alayla. Fakat çevresini genişletmesinde yardımcı olan kişileri böyle eğlendiremezdi. Kapıyı yavaşça çaldı ve içeri girdi.

Kostas Zenvanose'nin ofisinde minik bir tezgâhtan fazlası yoktu. Üstelik ayakta durmak için de pek az yer vardı. Bir vida eklentisi sayesinde tezgâh geceleri ortadan kaldırılabiliyordu. Tezgâhın bir metre kadar gerisinde bulunan perde odayı ikiye ayırıyordu. Tal, bu perdenin ardında Zenvanose ailesinin oturma odası olduğunu biliyordu. Onun ardında da mutfak, yatak odaları ve arka bahçe çıkışı vardı.

Yüzü tebessümle aydınlanmış güzelce bir kız içeri girdi. "Toprak Beyi! Sizi yeniden görmek harika!"

Tal onu en son gördüğünde Sveta Zenvanose on yedi yaşında, sevimli bir kızdı. Aradan geçen iki yıl, bu tatlı kızı henüz filiz vermekte olan bir güzelliğe çevirmişti. Bembeyaz bir teni, hafif pembe elmacık kemikleri ve peygamberçiçeği renginde gözleri vardı. Tüm bunları, güneş vurduğunda mavi ve mor gölgelerle parlayacak kadar siyah olan saçları çevreliyordu. Kızın önceleri incecik olan bedeninin de olgunlaştığını fark eden Tal gülümseyerek karşılık verdi.

"Leydim," dedi hafifçe eğilip selam vererek. Kız kızarmaya başladı - kötü şöhretiyle tanınan Tal Hawkins'le her karşılaştığında olduğu gibi. Tal olabildiğince az kur yapmaya çalıştı -kızı hoş tutacak kadar çok, babasıyla arasında ciddi sorun çıkmasına sebep olmayacak kadar az. Babası kendisi için doğrudan bir tehdit teşkil etmese de adamın parası vardı ve para pek çok tehdidi satın alabilmek demekti. Babası da az sonra geldi. Tal her zamanki gibi, Sveta kadar hoş bir kızın nasıl bu babadan olduğunu merak etti. Kostas sağlıksız denebilecek kadar cılızdı, fakat Tal bunun yanıltıcı bir görüntü olduğunu biliyordu. Çünkü adam dinçti ve hızlı hareket edebiliyordu. Üstelik açıkgözdü ve ticarette de epey hüner sahibiydi.

Adam hızla kızı ve kiracısının arasına girip, gülümsedi. "Selamlar, Toprak Beyi. İstediğiniz gibi odalarınız hazırlandı ve zannederim her şey de yolunda."

Tal, "Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi. "Yardımcım geldi mi?"

"Galiba gelen o. Aksi takdirde dünden beri dairenizde dolanan davetsiz bir misafiriniz var demektir. Sanırım toz alıp temizlik yapmak için mobilyaları çeken kişi hırsız değil, Pasko."

Tal kafasını salladı. "Hesaplarımız tamam mı?"

Tefeci, alacak defterini çıkardı ve kemikli parmağıyla sayfayı sonuna kadar tarayarak aradığını bulmaya çalıştı. Sonunda kafasını sallayarak, "Evet," dedi. "Hesaplarımız güncel. Kiranız önümüzdeki üç ay için ödenmiş."

Tal adadan iki sene kadar önce ayrılmış ve dönme olasılığına karşın tefeciye bir miktar altın bırakmıştı. İki seneye kadar dönemezse bu öldüğü anlamına gelecekti ve Kostas da odaları bir başkasına kiralayabilecekti.

"Güzel," dedi Tal. "Öyleyse ben sizi işinizden alıkoymayayım. Bir süre burada olacağım. Üç ay sonra bana hatırlatırsanız kira için ön ödeme yaparım."

"Çok güzel, Toprak Beyi."

Sveta kirpiklerini kırpıştırdı. "Sizi evinizde görmek çok güzel Toprak Beyi."

Tal bu bariz kura hafifçe eğilip gülümseyerek karşılık verdi. Aniden gelen gülme kriziyle baş etmeye çalışıyordu. Kralın sarayı ne kadar onun evi sayılabilirse, üst kattaki bu odalar da o kadar evi olarak görülebilirdi. Evi yoktu. En azından Olasko Dükü, Orosini topraklarını yok etmek için paralı askerlerini gönderdiği günden beri bir evi yoktu. Tahminlerine göre, halkı arasından hayatta kalan tek kişi kendisiydi.

Tal ofisten ayrıldı. Sokağa şöyle bir baktığında, gemiden beri kendisini takip eden adamın ortalarda görünmediğini fark etti. Böylece merdivenlerden çıkıp hızla dairesine gitti. Kapıya baktığında kilidin açık olduğunu gördü. İçeri adımını attığındaysa karşısına bıyıkları iki yana sarkan, iri kahverengi gözlü, asık suratlı bir adam çıktı.

"Efendim! Gelmişsiniz!" dedi Pasko. "Denizdeki sabah akıntısına mı kapıldınız?"

"Öyle oldu," dedi Tal ceketini ve seyahat çantasını hizmetkârına verirken. "Fakat böyle durumlarda alışılageldiği gibi, ne olduğunu pek de bilmediğim sebepler inişimizi etkiledi."

"Diğer bir deyişle, geminin sahibi sizi erken getirmek için liman reisine yeterince para yediremedi."

"Büyük olasılıkla." Tal divanın üzerine oturdu. "Yani eşyalarım gün sonuna doğru gelir."

Pasko kafasını salladı. "Odalar güvenli efendim." Kendi aralarında dahi olsa Pasko bu ilişkinin gerekliliklerinin bilincindeydi: O hizmetkârdı, Tal de efendi -senelerce Tal'in eğitmenlerinden biri olmuş olmasına rağmen...

"Güzel." Tal bunun, Pasko'nun yapılmış büyüleri bulmak için çeşitli korumalar koyduğu anlamına geldiğini biliyordu. Aynı zamanda daha genel anlamda da içeriyi kontrol etmişti. Düşmanların Tal'in Gölgeler Meclisi çalışanı olduğunu anlaması ihtimali pek azdı fakat imkânsız

değildi. Üstelik hasımlarının işini görebilecek, Meclis'inkilere denk yeterli kaynakları da vardı.

Kuzgun ve paralı askerlerine karşı galip gelip kendi halkının katledilmesinin öcünü aldıktan sonra Tal Büyücünün Adası'nda kalmış, hem zihinsel hem de fiziksel olarak yaraları iyileşirken Doğu Krallıklarının politikaları hakkında daha fazla bilgi edinmişti. Pek çok alanda eğitimi devam ediyordu; Pug ve karısı Miranda, sihrin onunla ilgisi olabilecek alanlarında ona ders veriyordu. Isalani Nakor, aslında göründüğünden fazlasını taşıyan usta kumarbaz, yalnızca 'üçkâğıt işi' olarak adlandırılabilecek bir konuda onu çalıştırıyordu-. İskambilde nasıl hile yapılacağını, hile yapanların nasıl yakalanacağını, bir kilidin nasıl kırılacağını, nasıl yankesicilik yapılacağını ve diğer çirkin becerileri ona kazandırmaya çalışıyordu. Eski dostu Caleb'la ise ava çıkıyordu. Halkının yıkımından sonra geçirebildiği en güzel günler bunlardı.

Bu dönemde kendi konumundan çok daha yüksektekileri ilgilendiren Meclis konularının bazılarına şöyle bir göz atmasına izin verilmişti. Böylelikle Meclis'in yüzleri, belki de binleri aşan ajanları olduğunu ya da en azından yüksek mevkilerden binlerce kişiyle bağlantılı olduklarını anlamaya başlamıştı. Teşkilatın etkilerinin Yüce Kesh İmparatorluğumun ortasına, Novindus toprakları denizinin ötesine ve hatta Tsuranilerin memleketi Kelewan dünyasındaki gediğe kadar uzandığını biliyordu. Ellerinde müthiş bir zenginlik olduğunu tahmin etmekteydi. Zira ne zaman bir şeye ihtiyaçları olsa o şey hemen bulunabiliyordu. Tal'in başlı başına taşıdığı sahte asilzade kimliği dahi ufak bir servete mal olmuştu, bundan emindi. Çünkü Rillanon'daki Kraliyet Arşivlerinde bunların 'asılları' vardı. Nakor'un anlattığına göre 'uzaktan kuzeni' Lord Seljan Hawkins bile Ustalar Sarayı'nda galip gelmiş kayıp akrabasını bulmuş olmaktan mutluluk duyuyordu. Tal, Adalar Krallığının başkentini ziyaret etme cesaretini bulamamıştı. Çünkü yaşlı Baron uzaktan bir kuzeninin kılıçta mahir bir evlat dünyaya getirebileceğine inansa da, ailenin şu ya da bu

ferdiyle ilgili sıradan konuşmalara gelindiğinde Tal'in ikna edici olamama ihtimali, böyle bir ziyareti düşünülemeyecek kadar riskli kılıyordu.

Yine de ihtiyacı olursa bu kaynakların elinin altında olacağını bilmek ona iyi geliyordu. Çünkü artık, halkının öcünü alma görevindeki en zor ve en tehlikeli bölüme başlamaya hazırdı: Olasko Dükü Kaspar'ı, Orosini halkının yok oluşuna asıl sebep olan adamı ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmalıydı. Ne var ki pek çok kaynağa göre, Dük Kaspar dünyanın en tehlikeli adamıydı.

"Ne var ne yok?" diye sordu Pasko.

"Aslında yeni bir şey yok. Kuzeyden gelen haberlere göre Olasko yine Sınırtopraklar'da sorun yaratıyor. Orodon'un bölgelerle ilişiğini kesmeye çalışıyor olabilir. Hâlâ eski ülkem üzerinden devriye gönderip, Orosini topraklarında hak iddia edebilecek kişilerin gözünü korkutuyorlarmış." Ardından, "Roldem'de ne haberler var?" dedi.

"Bildik saray dolapları, efendim; bir de şu leydi bu lordla oynaşmış diye dedikodular var. Kısacası üzerine konuşulacak pek bir şeyi olmayan asiller, seçkin tabaka mensupları ve halktan zengin kimseler, dikkatlerini dedikoduya yöneltmiş durumda."

"Öyleyse mühim konulara dönelim. Roldem'de Olasko'nun ajanlarından bir iz var mı?"

"Tabii ki, fakat olağandışı bir şey yok. Ya da en azından bizim görebildiklerimiz olağandışı değil. Birlikler kuruyor, insanları diğer tabakalardan kişilerle tanıştırarak iyilikler yapıyor, ödünç altın veriyor ve başkalarının samimiyetinden faydalanarak kurnazca yakınlık kuruyor."

Tal uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Karşılığında ne istiyor?" dedi.

"Anlayamadım?"

Tal dirseklerini dizlerine dayayarak oturduğu sandalyede öne doğru eğildi. "O Doğu Krallıklarının en kudretli adamı. Roldem tahtındakilerle kan bağı var. Tahta çıkacak altıncı kişi mi nedir?" "Yedinci," diye yanıtladı Pasko.

"Öyleyse neden Roldem asillerine yaltaklanma ihtiyacı duyuyor?"

"Öyle."

"Bunu yapmasına gerek yok ki," dedi Tal. "Öyleyse bunu sadece istediği için yaptığını söyleyebiliriz. Fakat neden?"

"Lord Olasko aynı anda çok iş yürüten bir adamdır efendim. Belki de Roldem'de Lordlar Kamarasının oyunu gerektirecek bir işle ilgileniyordur."

"Belki de. Bunlar Kral'ın çıkardığı anlaşmaları onaylıyor, taht varislerini onaylıyor. Başka ne yapıyorlar?"

"Başka pek bir şey yaptıkları yok. Bir de vergiler ve topraklar üzerine tartışırlar." Pasko kafasını salladı. "Roldem'in bir ada olduğunu düşünürsek efendim, toprak sahiden de büyük önem taşıyor." Sırıttı. "Birileri nasıl toprak yapıldığını keşfedene kadar." Tal de sırıtıyordu. "Gerekli gördükleri takdirde bu adanın boyutuyla oynayabilecek

birkaç büyücü tanıdığımıza eminim." Pasko, "Peki şimdi Roldem'de ne yapıyoruz efendim?" dedi. Tal arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Hayatta kendine daha iyi bir yer edinmeye çalışan bıkkın asilzade rolünü oynuyoruz. Kısacası burada öyle bir karmaşa yaratmalıyım ki, beni içinden yalnızca Olaskolu Kaspar çıkarabilsin ve onunla çalışmaya hazır olduğumu düşünsün."

"Nasıl bir karmaşa olacak bu?"

"Kraliyet ailesiyle karşılaşmak güzel bir seçim gibi görünüyor." "Ne? Prens Constantine'le düelloya mı gireceksiniz? Çocuk daha on beş yaşında!"

"Ben aslında kuzeni Prens Matthew'u düşünmüştüm."

Pasko kafasını salladı. Matthew, Kral'ın kuzeniydi. Kraliyet ailesinin 'çetin' bireyi olarak görülürdü. Kralın ailesindeki diğer herkesten daha küstah, daha iddialı ve daha ukalaydı. Üstelik çok çapkındı, içkiciydi ve kumarda da hile yapardı. Kral'ın onu pek çok zorlu durumdan mali desteğiyle kurtardığı söylentileri dolanıyordu. "İyi seçim. Onu öldürürseniz Kral size bizzat teşekkür edecektir. Bu sırada celladı da sizin kellenizi keser tabii."

"Onu öldürmeyi geçirmiyorum aklımdan. Yalnızca... Öyle bir tantana çıkarayım ki Kral bu ülkede kalmamdan rahatsızlık duysun."

"Onu öldürmeniz gerekecek," dedi Pasko duygusuzca. "Ustalar Sarayı Şampiyonu olarak Kraliçe'yle yatsanız bile Kral bunu büyük olasılıkla çocukça bir şaka olarak görecektir. Neden bu kadar uğraşıyorsunuz ki? Turnuvayı kazandığınızda Olasko size iş teklif etti zaten."

"Çünkü isteksiz taraf benmişim gibi görünsün istiyorum. İki sene önce turnuva biter bitmez bu teklifi kabul etseydim beni çok yakından takip ederlerdi. Bugün birden o işle ilgilenmeye başlasam beni daha da yakından incelemeye alırlar. Fakat şartlar onun yanında çalışmam için beni zorlarsa amacım belirgin olur. En azından ben öyle umuyorum.

"Büyücünün Adası'ndayken ben... sorgularla yüzleşmeye hazır hale geldim."

Pasko kafasını salladı. Ne kastettiğini anlıyordu. Pug ve diğer büyücüler, bağlı olduğu asıl kurumu ifşa etmesine sebep olabilecek her türlü büyüyle başa çıkmaya şartlamışlardı onu.

"Fakat Kaspar'la çalışmama sebep oluşturacak koşullar da inandırıcı olmalı. Ona bir hayat borcumun olması açık bir sebep olarak görünecektir."

"Tabii sizi celladın elinden kurtarabilirse." Pasko boynunu tuttu. "Kelle uçurmayı her zaman barbarca bir öldürme yöntemi olarak görmüşümdür. Artık Krallık suçluları asıyor. Kısacık bir düşüşle," dedi parmaklarını çıtlatırken, "boyun kırılıveriyor, her şey bitiyor. Dağınıklık yok, karmaşa yok, sıkıntı yok.

"Duyduklarıma göre Yüce Kesh'te pek çok infaz şekli varmış ve hangisinin yapılacağına, olayın gerçekleştiği bölge ve suçun çeşidine göre karar veriliyormuş. Boyun vurma, kazıkta yakma, bir karınca yuvasının yanında boynuna kadar gömülme, boğma, teşhir, develer tarafından sürüklenme, diri diri gömülme, fırlatılma..."

"Ne?"

"Fırlatma yönteminde suçluyu çok yüksek bir yerden aşağıdaki kayalıklara atıyorlar. Benim en sevdiğim hadım etme yöntemi. Önce hadım ediliyorsun, sonra erkeklik organın Overn Dibi'ndeki timsahlar tarafından mideye indirilişini izliyorsun, en sonunda da timsahlara yem ediliyorsun."

Tal ayağa kalktı. "Ciddi anlamda hastalıklı bir karakterin olduğunu söylemiş miydim daha önce? Nasıl öleceğimi düşünmek yerine gücümü hayatta kalmaya harcayacağım."

"Öyleyse geçerli bir sebebiniz var."

Tal kafasını salladı.

"Böyle bir durumda Dük Kaspar'ın sizin adınıza araya gireceğini zannediyorum -durum derken, tabii ki Prens Matthew'un küçük düşürülmesinden bahsediyorum, timsahları besleme olayından değil..."

Tal gülümsedi.

"... Fakat denizin öbür tarafından bunu yapması zor olmayacak mı?"

Tal tekrar gülümsedi. "Ben Salvador'dan ayrılırken Nakor'a kuzeyden bilgi geldi. Dük Kaspar bir hafta içinde resmi bir ziyaret için geliyor."

Pasko omuzlarını silkti. "Ne amaçla?"

"Kral'ın öfkesini kazanmasına sebep olacak bir şey yapmadan önce kuzeninin elinden tutacak biraz."

"Nasıl bir şey yapabilir?"

"Hiçbir fikrimiz yok, fakat kuzeyde tansiyon yüksek. Galeyana gelmeleri için Kaspar'ın yapması gereken tek şey etrafı biraz bulandırmak. Benim de bilmek istediğim birkaç şeyden biri de bu işte." Pasko kafasını salladı. "Banyoyu hazırlayayım mı?"

"Galiba Remarga'nın yerine gidip orada uzun bir masaj yaptıracağım, sonra da banyoya girerim. Akşam şehirde giyebileceğim uygun kıyafetler getir."

"Nerede yemek yiyeceksiniz efendim?"

"Bilmem. Bilindik bir yerde."

"Dawson'ın yeri gibi mi?" Bir zamanların hanı, şimdi yalnızca asiller ve zenginlere hizmet veren bir lokanta haline gelmiş, onlarca taklitçinin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Başkenttekiler için 'dışarıda yemek' artık değişik bir vakit geçirme yolu gibiydi.

"Belki şu Metropol adındaki yeni yere giderim. Anlatılanlara göre görülmesi gereken bir yermiş."

"Özel bir kulüp efendim."

"Öyleyse ben banyodayken bir davetiye ayarla Pasko."

Pasko alaycı bir ifadeyle, "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Etrafta görüneyim ki şehre geri döndüğüm haberleri yayılsın. Fakat bu gece yemeğimi bitirip buralara dönerken yalnız olmalıyım." "O neden efendim?"

"Böylece Salador'dan ayrıldığımdan beri kimin beni takip ettiğini bulur, aklından neler geçiyor öğrenirim."

"Casus mu?"

Gerinip esneyen Tal, "Büyük olasılıkla bir suikastçıdır," dedi. Pasko iç geçirerek, "İşte başlıyoruz," dedi.

Kapıya yönelirken kafasını sallayan Tal, "Evet. İşte başlıyoruz,' dedi.

Tüm şehri sis kaplamıştı. Öyle yoğun bir pus vardı ki, bir metre ötesini görmek bile imkânsızdı. Tüccarlar mahallesinin her bir köşesine konulan parlak lambalar, uzaktan, sönük sarı noktalar olarak görünüyordu. Bir han kapısının yanındaki sokak lambası bile sokağın karşısından bakıldığında silik bir ışık topluluğu haline geliyordu. Upuzun sokaklarda hiçbir ışığın görülmediği yerler de vardı. Öyle ki insanın algıları karışıyor, mesafeler anlamsızlaşıyor ve tüm evren bir karanlığa gömülüyordu.

Sesler bile kesilmişti. Yanından geçtiği hanlardan, her zaman duyulan boğuk karmaşa yerine fısıltılar geliyordu. Ayak sesleri taş zeminde tıkırtı değil, sanki çamurda yürüyormuşsunuz gibi yumuşak bir ses çıkarıyordu.

Tal yine de takip edildiğini biliyordu. Leydi Gavorkin'in evinden çıktığı andan beri bunun farkındaydı. Metropol'daki akşam yemeğinde oyalanmıştı. Ustalar Sarayı Şampiyonu adına davetiye almak Pasko'nun yalnızca birkaç dakikasına mal olmuştu. Çıkarken, Tal'e bir de ücretsiz kulüp üyeliği vermişlerdi. Mekânın dekoru, ortamı ve hizmet kalitesi Tal'i çok etkilemişti. Yemek kabul edilebilir nitelikteydi fakat aşçıyla konuşmak gerektiğini düşünüyordu. Yine de bu kulüp işinin işe yarar bir girişim olduğu kanaatindeydi.

Roldem doğudaki diğer yerlere nazaran geçimini daha çok ticaretten sağlıyordu. Bu kulüp de, asilzadeler ile halktan zengin kimselerin, şehrin başka bir yerinde olsa imkânsız görülebilecek bir biçimde sıradan bir ortamda sosyalleşmesine olanak veriyordu. Tal önümüzdeki senelerde Metropol'ün sessiz masalarında kimilerinin servetini kaybedeceğini, kimilerinin unvan kazanacağını, sözleşmeli evliliklerin yapılıp anlaşmaların kurulacağını düşünüyordu. Daha yemeğini bile bitirmeden Leydi Gavorkin'den kendisine bir not gelmişti. Tal takipçisiyle karşılaşma ihtimalinin, kendi evine giderken ne kadarsa, kadının konağına giderken de o kadar olacağını düşündü. Ne var ki onu her kim takip ediyorsa yanına gelmemişti, 'lal de, önce bu kadar uzun zaman ortalarda görünmediği için Leydi Gavorkin'den azar işitti, sonra da kadının ateşli affıyla karşılaştı. Böylece hoş iki saat geçirdi.

Kadın yakın zamanda dul kalmıştı; eşi, Kesh'in dışında bir körfeze çıkarma yapan Ceresia korsanlarına karşı yapılan bir baskında vefat etmişti. Adamın Roldem Kraliyet ailesine yapmış olduğu hizmetler Leydi Gavorkin'in sempati toplamasını sağlamış, sayısız malikanelerine bir de ortalama bir aylık eklenmişti. Tabii ölümden sonra yeterli yas dönemi geçince, yeni bir koca isteği de duymaya başlamıştı kadın. Çocuğu yoktu. Yani Kraliyet bir başka asilzadenin bu malikâneleri daha iyi yönetebileceğine karar verirse elindekiler tehlikeye düşerdi. Elbette en iyisi, Dravinko Kontesi Leydi Gavorkin'in, Kraliyet tarafından da takdir gören bir başka asilzadeyle

evlenmesi, böylece iki münasip insanın gerektiği şekilde bağlanmasıydı.

Tal, Leydi Gavorkin'le olan tüm bağlarını kısa bir zaman içinde koparması gerektiğini biliyordu, çünkü Roldem asilzadeleriyle evlenenlere uygulanan yakın takibe asla karşı koyamazdı. Krallık'ın uzak bir şehrinden düşük rütbeli toprak beyinin davetler ve festivaller için kabul gören oğlu olmak başka bir şeydi, yakın zamanda vefat etmiş bir savaş kahramanının dul eşiyle evlenmek bambaşka bir şey. Üstelik Leydi Margaret Gavorkin gibi çekici bir kadınla da olsa, birilerine bağlanmak Tal için çok da cazip bir şey değildi -kadının serveti, varlığı ve coşkulu sevişmelerine rağmen.

Tal bir yandan yürüyor, bir yandan avcı duyularını kullanıyordu. Seneler öncesinden, şehirlerin de yabanın farklı biçimleri olduğunu, çocukken kuzey dağlarında, denizin öbür tarafında edindiği becerilerin bütün şehirlerde hayatta kalmasını sağlayabileceğini öğrenmişti. Her yerin kendine has bir ritmi, hızı, işleyişi vardı ve bir kez o ortama alıştı mı, tıpkı yabanda olduğu gibi orada da avın getirdiği tehdit ve fırsatları algılayabiliyordu.

Onu takip eden her kimse çaresizce uygun bir mesafede kalmaya çalışıyordu ve çevresine Tal'den daha az dikkat eden biri olsa onu fark edilmeyebilirdi de. Tal şehrin bu kısmını burada doğmuş biri kadar iyi biliyordu ve istediği an takipçisinin izini kaybetmesini sağlayabileceğinin de farkındaydı. Fakat bu takipçinin kim olduğunu merak ediyor ve bunun da ötesinde neden takip edildiğini bilmek istiyordu.

Tal yürüyüş ritmini bozarak yoluna devam etti. Amacı, takipçisinin yerini belli etmesini sağlamaktı. Sağ köşeden döndü, sıklıkla gittiği terzi dükkânının derin girişine daldı. Kılıcını değil, belindeki bıçağı

ustalıkla çıkardı ve beklemeye koyuldu. Tal'in tam da beklediği anda takipçisi köşeyi döndü ve önüne dikildi.

Tal uzanıp adamın sağ omzunu kavradı. Adamı çekerken tüm gücünü kullanarak onu çevirmeye çalışıyordu. Adam da tepkisini verdi fakat Tal daha hızlıydı. Takipçi tam da Tal'in beklediği şeyleri yapıyordu. Bir an için tereddütle durdu, sonra içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı. Bunun üzerine, Tal adamın yaptığı hareketten faydalanarak onu hızla çekip döndürdü. Takipçi kendini birden kapıya dayanmış vaziyette bulmuştu -Tal'in bıçağı da boğazına dayanmıştı.

Tal, "Neden beni takip ediyorsun?" dedi yukarıdakileri uyandırmamak için fısıldayarak.

Adam da hızlıydı. Çünkü daha son hecesini söylemeden o da elini kendi bıçağına yöneltmişti. Fakat aptal da değildi ve ümitsiz bir durumda olduğunu, Tal'in elindeki bıçağı her an boğazına saplayabileceğini biliyordu. Yavaşça ellerini kaldırarak hiçbir şey tutmadığını göstermek istedi. Fısıltıyla, "Haşmetlim! Zarar vermek gibi bir niyetim yok! Kılıcım da bıçağım da hâlâ belimde!" dedi. Adalar Krallığı dilinde konuşuyordu.

"Kimsin sen?"

"Ben Petro Amafi."

"Amafi mi? Bu Queg dilinden. Ama sen Adalar dilinde konuşuyorsun."

"Senelerce Salador'da kaldım ve doğrusunu söylemek gerekirse Roldem dilinde pek iyi değilim. Bu yüzden de Kral Dili'ni

kullanıyorum."

"Söylesene Amafi, neden beni takip ediyorsun?" dedi Tal bir kez daha.

"İşim suikastçılık. Sizi öldürmek için para aldım."

Tal bir adım geri gitti, fakat bıçağı hâlâ adamın boğazındaydı. Ona şöyle bir baktı.

Petro Amafi, Tal'in bir doksanlık boyundan yarım kafa daha kısaydı, geniş omuzları ve geniş bir göğsü vardı. Kıyafetleri, yabancı olduğunu ele veriyordu. Üzerinde tuhaf, uzun bir tunik vardı ve siyah deri bir kemerle toplanmıştı. Bu sene Roldem'de modaya düşkün olanların giydiği uzun, geniş paçalı pantolonlardan değil, tayt ve saray mensuplarının kullandığı çarıklardan giymişti. Bıyığı ve keçi sakalı vardı. Kafasına da, sol tarafında toka ve tüy olan keçe berelerden takmıştı. Küçük bir yüzü ve kötülüğünü kurnaz görüntüsünden daha fazla gösterebilen derin gözleri vardı. "Zarar vermek gibi bir niyetin yok ama beni öldürmek için gönderilmiş bir suikastçısın. Sence de bu biraz çelişkili değil mi?" dedi Tal.

"Gerçeği saklayarak bir şey kazanamam Haşmetlim. Hayatımın devam etmesini sağlayan şey sizin bilmediklerinizdir. Beni şu an öldürürseniz, beni kimin gönderdiğini hep merak edeceksiniz." Tal kıkırdadı. "Bu doğru. Çıkmaza düştük desene. Çünkü bana bunun cevabını verirsen seni öldürmek zorunda kalırım. Yani bana bir şey söylememek senin yararına olur. Diğer yandan, tüm hayatımı seni kimin yolladığını söylemeni bekleyerek geçiremeyeceğimden seni hayatta tutmakla da elime bir şey geçmeyecek."

"Bekleyin!" dedi Amafi elini anlaşma yapmak ister gibi kaldırırken. "Sizi öldürmek için gelmedim ben. Bu iş için tuttular beni ama Salador'dan çıkmadan neredeyse bir hafta öncesinden beri sizi izliyorum ve anlaşma yapmak istiyorum."

"Hayatına karşılık mı?"

"Hayır Haşmetlim. Bırakın size hizmet edeyim."

"Yanımda mı çalışacaksın?" dedi Tal kararsız bir sesle.

"Tüm kalbimle Haşmetlim. Sizin hünerinizdeki biri kıymetli bir efendi olur. Salador'da Kılıçlar Sarayı'ndaki düellonuzu gördüm. Birahanelerde iskambil oynarken de sizi köşelerden izliyordum. Şüphe uyandırmayacak kadar kazanıyorsunuz ama aslında tam bir hile ustasısınız. Hem büyüklerin hem de bu rütbeye yakın kişilerin davetlerinde hoş karşılanıyorsunuz. Erkekler size hayran, kadınlarsa sizi arzuluyor. Dahası, bundan önce kimse sizin yaptığınızı yapmamıştı -beni avcı konumundan çekip av yapan olmamıştı. Hepsinden öte, siz Ustalar Sarayı'nın Şampiyonu, dünyanın en iyi kılıç ustasısınız. Söylentilere göre gizliden Olasko Dükü Kaspar'a çalışıyormuşsunuz. Kaspar gibilere hizmet edenler de çok şey kazanır. Ben de sizinle çok şey kazanmak istiyorum." Tek parmağıyla boğazındaki bıçağı yavaşça ittirdi. Tal de zorlamadı. "Gördüğünüz gibi Haşmetlim, yaşlıyım. Neredeyse altmışa varacağım. Suikast işinde bazı hünerlere ihtiyaç vardır ve yaşlandıkça bu hünerlerim köreliyor. İleriki günlerimi de düşünmeliyim. Seneler içinde bana ödenen paraların bir kısmını sakladıysam da yeterli gelmez. Zor günler geçiriyorum."

Tal güldü. "Yanlış bir yatırım mı yaptın?"

Amafi kafasını salladı. "Yakın zamanda Salador dışında bir ticaret işiyle uğraştım. Yok, şu kahrolası hünerlerimle bana kalıcı bir şeyler yapmak istiyorum. Sizin adamınız olsam ben de sizinle beraber yükselirim. Anlıyor musunuz?"

Tal bıçağını yana indirdi. "Sana nasıl güvenebilirim?" "İstediğiniz herhangi bir tapınakta yemin edebilirim."

Tal düşündü. Çok az adam yeminini isteyerek bozardı -Orosiniler kadar onurlarına düşkün olmasalar bile. "Kaspar'a çalıştığımı kim söyledi?"

"Şuradan buradan duyduğum söylentiler, hepsi bu. Dük Kaspar'ın ilgilendiği Latagore bölgesinde görüldüğünüz söyleniyor. İki sene önce Ustalar Sarayı'nda yarışmayı kazandığınızda da sizinle konuştuğunu herkes biliyor. Dük Kaspar yalnızca en yetenekli, hırslı gençleri işe alır. Bu yüzden de sizin onunla çalıştığınız düşünülüyor."

"Ama çalışmıyorum," diye yanıtladı Tal. Kasten sırtını Amafi ye dönmüştü. Riske girdiğini biliyordu, çünkü her ne kadar suikastçı yaşının onu yavaşlattığını iddia etse de, eline fırsat geçse arkasından çabucak saldırıya geçebileceğini biliyordu. Fakat beklediği saldırı gerçekleşmedi.

Bunun yerine Amafi, Tal'in yanına geldi. "Beni kimin yolladığını bilmek ister misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Tal.

"Lord Piotre Miskovas. Aslında bunu bilmemem gerekiyordu." "Amma da kindar çıktı," dedi Tal. "İki seneden fazladır karısıyla

yatmıyorum ki!"

"Anladığım kadarıyla şehirden son ayrılışınızın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra, Leydi Amsha Detoris verdiği bir davette sarhoş olup ilişkinizle ilgili gerçekleri yemekte kocasının yüzüne vurmuş. Çift henüz barışmadı. Kadın şehirdeki dairesinde kalıyor, adam da kırsaldaki malikânede. Adam sizi suçluyormuş."

"O kendi çapkınlıklarına baksın," dedi Tal. "Karşısına çıkan tüm güzel yüzlü kadınları yatağa atmasaydı, karısı da benim yaptığım kurlara böyle bir istekle karşılık vermezdi."

"Belki de öyledir Haşmetlim, fakat kendi eksiklikleriyle açıkça yüzleşen adamlara pek nadir rastlanır. Başkalarına suçu atmak daha kolaydır.

"Dönüşünüzle ilgili haberleri duyunca, bir suikastçı aramaya başlamış. Tabii olması gerekenden daha dikkatsiz davranmış. Ben de bu," dedi Tal'i işaret ederken, "kara lekeyi onun adına temizlemek için tutuldum. En azından Salador'da aracı tutacak kadar akıllıydı. Yoksa Roldem'de suçu onun üzerine atarlardı. Görevimde 'başarısız' olduğum için altınlarını geri vermek ve bu başarısızlığı bir zafere çevirmek benim için bir onur borcu. Beni işe alın Haşmetlim, size hizmet edeyim. Size yemin edeyim!"

Tal bir sonraki hamlesini dikkatle düşündü. Roldem'e döneli bir günden az bir zaman olmuştu ve güvenilir gözlere, kulaklara ihtiyacı vardı. "Risk altında kalmadan bana kolaylıkla ihanet edebileceğin günlere kadar mı geçerli bu yemin?"

Amafi sırıttı. "Büyük olasılıkla Haşmetlim. Zira ben vefalı bir adam olmadım biç. Ancak benim gibi bir adam bile yeminini kolay

bozamaz. Sizin hünerlerinizi de göz önünde bulundurursak size ihanet edebileceğim bir zamanın gelebileceğini de hiç sanmıyorum. Çünkü böyle bir şey, sizin hizmetinize girerek kazanabileceğimi düşündüğüm servetten daha fazlasıyla gelebilecek bir fırsat gerektirecektir."

Tal güldü. Amafi'de öyle huzur verici bir açık sözlülük vardı ki, Tal -en azından bir noktaya kadar- suikastçıya güvenebileceğini düşünüyordu. O noktadan ileriye geçmesi için onu zorlamadığı müddetçe de güvenilir bir hizmetkâr olabilirdi. Pekâlâ. Öyleyse Lims-Kragma Tapınağı'na gidelim. Yeminini orada edersin."

Amafi suratını ekşitti. "Ruthia veya Astalon olur diye umuyordum," dedi. Bu bahsettikleri Şans Tanrıçası ve Adalet Tanrısı'ydı.

"Bana kalırsa, daha yüksek bir mevkide yeniden doğma şansın üzerine bahse girmek, ihanet olasılığına set çekecektir," dedi Tal bıçağını yerine koyarken. "Haydi. Roldem dili üzerinde de çalışmamız gerek. Bir süre buralarda olabiliriz."

Amafi bir an için olsun kılıcını çekip saldırmayı düşündüyse bile, bu isteğini tamamen gizlemişti. Şehri kaplayan sisin içinde kaybolan yeni efendisinin yanında hızla yürümeye başladı.

Büyücü köşede duruyordu. Gölge, ifadesini gizlemekteydi. Karanlıkta yüzünü göremese de, Tal onu tanıyordu. Dairede tek bir mum yanıyordu, o da yan odadaki masanın üzerindeydi, böylece açık kapıdan içeri cılız bir ışık giriyordu.

"Yeni adamın nerede?" diye sordu.

Tal, "Ufak bir iş için gönderdim. Neler buldun?" dedi.

Gölgelerin arasından sıyrılan büyücü, sert ifadesi, uzun boyu, dümdüz ve upuzun burnu, dikkat çekici yüzü, etkileyici elmacık kemikleri ve ürkütücü mavi gözleriyle kendini gösterdi. Saçı öylesine solgundu ki, neredeyse beyaz gibi görünüyordu. "Queg'den muhbirler Amafi'ye kefil oldu. En azından bir suikastçı olarak sahip olduğu itibara," dedi.

"Muhterem bir suikastçı," dedi Tal. "Düşüncesi bile tuhaf."

"İşinde 'onurlu' biri olarak görülüyor," dedi Büyücünün Adası'ndan Pug'ın oğlu ve Tal'in seneler içinde sahip olduğu pek çok eğitmenden biri olan Magnus.

"Başlıyoruz," dedi Tal. "Dün gece Leydi Gavorkin, Dük Kaspar'ın hafta sonu gelip kuzeni Kral'ın yanma, saraya yerleşeceğini doğruladı. Pasko? Bugün kaç davetiye geldi?"

"On yedi efendim," diye yanıtladı.

"Ay sonuna doğru Dük'le yeniden karşılaşabileceğim birkaç davet olacaktır herhalde."

"Planın nedir?" dedi Magnus.

"Kaspar'la bağlantı kurmalı, Prens Matthew'u düelloya çıkarmak için bir sebep bulmalıyım."

"Bu çok gerekli mi?"

"Kesinlikle diyebilirim," dedi Tal. "Detaylardan henüz emin olmasam da son birkaç senede Dük Kaspar'ın yaptıklarının altında daha büyük amaçlar gizli olduğunu anlamıştım."

"Adadan ayrılmadan önce bundan bahsetmemiştin," dedi Magnus.

Tal kafasını salladı. "Çünkü daha birkaç saat öncesine kadar bu gidişi tam olarak anlamamıştım. Yanılıyor olabilirim fakat kuzeyde yaptığı her şeyin kanlı, tehlikeli bir dolaptan ibaret olduğunu ve Farinda üzerinde Krallık'ta yapması beklenen istilanın da düzmece olduğunu düşünüyorum."

"Ne sebeple?"

"Kuzeyde Krallık'ı oyalarken güneyde asıl amacıyla uğraşacaktı." "O amaç ne?" diye sordu Magnus sabırsızlıkla.

"Hiçbir fikrim yok. Fakat Roldem ya da Kesh'le ilgisi olabilir. Krallık'ı uzun, boş bir sınırda oyalamak da Kaspar'ın işine yarar." "Askeri alanda uzman değilim ama Adalar Krallığı'na bir güç uygulamaya kalkarsa, onlar da kuvvetle karşılık verecektir. Kaspar ufak gruplar gönderiyor. Bunların her biri de ovalara yayılınca kendilerinden daha büyük kuvvetleri meşgul eder. Sınırdaki dağ eteklerinden Dolth'un kuzeyindeki Karaorman'a kadar, neredeyse 1600 kilometrelik bir çayır var. Adalar'dan Kral Ryan, nispeten daha ufak bir orduyu çok sayıda adamla zapt etmek zorunda kalacaktır.

"Yani asıl soru, Kaspar o ordunun çayırlıkta olmasını istiyorsa, saldırıyı nereden yapmayı düşünüyor?"

Magnus, "Teorini Babama ileteceğim," dedi. Geniş kenarlıklı keçe şapkasını kafasına takarken koyu gri cüppesinin içinden, mum ışığında bakır renginde parlayan bir küre çıkardı. Başparmağını kürenin üzerine bastırdı ve birden ortadan kayboldu. Gidişine ait tek belirti, oluşan küçük hava değişimiydi.

Pasko, "Ama neden?" dedi.

"Neden mi?" diye tekrarladı Tal. "Ne neden?"

"Neden bu kadar plan yapıyor? Kaspar da kendi açısından Roldem Kralı kadar kudretli. Aranor'u çok iyi bir biçimde yönetiyor -Prens dediği her şeyi yapıyor. Olasko'nun çevresindeki tüm milletleri ya kontrol ediyor ya da onları bir şekilde korkutuyor. Roldem Kralı da ona kulak veriyor. Neden Adalar'la böyle bir savaşa girmek istiyor ki?"

Tal arkasına yaslandı. "Bunun çok açık olduğunu düşünüyordum. Bölgedeki düzeni bozduğu için Kaspar'a en çok istediği şeye ulaşma fırsatı doğuyor." Tal parmaklarını birleştirdi ve yumruk haline gelen ellerinin üzerinden yanan muma baktı. Yumruğunu yavaşça çenesine vururken, "Kudretli insanlar tek bir şey isterler: daha fazla güç," diye mırıldandı.

-2-

DAVET

Tal gülümsedi.

İki sene önce Ustalar Sarayı'nda aldığı zaferden sonra ilk defa saraya geliyordu. Kral, Olasko Dükü'nün gelişini kutlamak için düzenlenen davete katılması için Talwin Hawkins'e bir davetiye gönderilmişti.

Tal, çoğu başka milletlerden gelen Roldem asilzadelerinin ardında ve halkın zengin kesiminden olan insanların önünde, sabırla, kendi takdim sırasının gelmesini bekledi. Roldem sarayındakilerin gözünde, Adalar Krallığı'ndan bir toprak beyi, bolca altını olan bir kurdele üreticisinden rütbe olarak çok az yukarıda olabilirdi.

Yine de Tal, geniş paçalı yeni pantolonu -şimdinin modası buydu- tokalarına kadar örtülen botları, siyah deriden geniş kemeri ve işlenmemiş incilerle çift dikiş geçilmiş eski moda sarı tuniğiyle oldukça görkemli duruyordu. Tüm diğer asilzadeler zamanın gözde modeli düşük omuzlu yeleklerden giyerken, Tal Kral tarafından kendisine iki sene önce hediye edilmiş olan ceketi giymeyi tercih etmişti.

Kral'la son karşılaşmasında Tal ilgi odağıydı -Ustalar Turnuvası'nın kazananı, altın kılıcın sahibiydi ve bunlar, dünyanın en iyi kılıç ustası olduğunu gösteriyordu.

Şimdiyse davetin ilgi odağı Olaskolu Kaspar'dı ve Tal diğer katılımcılardan farksızdı. Nihayetinde isminin söylendiğini duyduğunda hızla kalktı ve tahta yaklaştı. Kraliyet ailesinin önünde

selam vermesi gereken noktaya yaklaşırken karşısındaki manzaraya baktı. Kral Carol tahtında oturuyordu ve eşi Kraliçe Gertrude da sağındaydı. Solunda veliaht Prensi Constantine oturuyordu. Tal, Prensi meraklı gözlerle etrafa bakan, çevresindeki yetişkinlerin laklaklarını dikkatlice dinlerken hafifçe gülümseyen, sessiz bir delikanlı olarak anımsıyordu. Zeki bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Kraliyet ailesinin küçük üyeleri yoktu. Hizmetkârlar ve dadılar, diğer iki Prens ve Prensesi, büyük olasılıkla yatmaları için hazırlıyordu.

Constantine'in solunda, elmas halka ve kopçaları olan bordo bir kadife tunik giymiş bir adam duruyordu. Bu sezonun gözdesi geniş paçalı pantolonlardan değil, siyah bir tayt giymişti ve parlak çizmeleri vardı. Tal'in iki sene önce gördüğü siyah şapkayı giymişti yine -sağ kulağından neredeyse omzuna kadar uzanan, solunda da altından brövesi bulunan, kadife, büyükçe bir şey.

Bu Olasko Dükü'ydü.

Olaskolu Kaspar genç Prens'le konuşmasına devam ederken toprak beyini süzüyordu. Tal bu becerisinin farkına varmıştı. Uzak kuzeni Prens Constantine'i oyalarken Olasko bir yandan da Tal'i yakından inceliyordu. Tal, Kaspar'ın aynı anda iki işe de yoğunlaşabilen adamlardan olduğunu düşündü. Bunun büyücüler arasında bile nadiren rastlanılan bir yetenek olduğunu biliyordu.

Kral'ın önünde selam verirken, göz ucuyla Kaspar'a bakarak kendini anımsattı. Geniş göğsü, kuvvetli omuzlarıyla cüsseli bir adamdı. Dar taytından belli olan kasları, aynı zamanda hızlı bir adam olabileceğini gösteriyordu. Tal'e öyle bir baktı ki, delikanlı, Dük'ün kendine değer biçildiğini anladığını düşündü. Yuvarlak bir yüzü vardı, fakat çıkık çenesi, komik bir ifade oluşmasını engelliyordu. İncecik, siyah bir sakalı vardı, bıyığı tıraşlıydı. Bu da çenesine daha da sert bir hava katıyordu. Saçı da çoğunlukla siyahtı, aralardaki gri tutamlar, kırklı

yaşlarının başında olduğunu gösteriyordu. Gözleri avcı gözleri gibiydi -siyah ve keskin. Dolgun dudakları etkileyiciydi ve sırıtmaya benzer o gülümsemesini de Tal daha önce defalarca görmüştü.

Tal doğrulduğunda Kral, "Toprak Beyi Hawkins, seni sarayımızda tekrar görmek çok güzel," dedi.

"Ben de Roldem'e döndüğüm için çok mutluyum Majesteleri." Kraliçe gülümseyerek, "Görüyorum ki, galibiyetinize binaen sunduğumuz kıyafeti giymişsiniz," dedi.

Tal, Gertrude'a bakarak en çekici gülümsemesini takındı. "Majesteleri, bu kıyafeti daha önce yalnız bir defa, galibiyetim gecesinde giydim ve muhterem huzurunuz dışında bir daha asla giymeyeceğime dair yemin ettim."

Kral memnuniyetle kafasını sallayarak, "Ne kadar düşüncelisin. Tekrar hoşgeldin," dedi.

Tal bu sözün ardından çekilmesi gerektiğini biliyordu. Böylece Kral'ın sol tarafına geçerek kendinden sonra takdim edilenleri izledi. Birkaç defa Kaspar'a kaçamak bakışlar attı, ancak Dük, Prensle yaptığı sessiz konuşmaya kendini kaptırmış gibi görünüyordu.

Nihayetinde son takdim de yapıldı ve Teşrifatçıbaşı tahtın önüne geçti. "Majesteleri izin verir mi?" dedi eğilerek.

Kral elini salladı ve Teşrifatçıbaşı, "Efendiler, hanımlar ve beyler, lütfen şölen odasına geçin ve Majestelerini bekleyin!" dedi.

Tal tahttan inen kraliyet ailesini ve hemen arkalarından onları takip eden Olasko Dükü'nü izledi. Sarayın içinde yakınlardaki bir odaya geçeceklerini ve tüm konuklar yerlerini alana kadar bekleyip baş köşeye geleceklerini biliyordu.

Tal sabırla sırada bekledi. Fakat yirmiden fazla uşak oturma planı için Teşrifatçıbaşı'na yardım ettiğinden hızlı ilerliyorlardı. Uşakların kulağına talimatlar iletildikten sonra konuklar yalnızca bir dakika bekletiliyor, ardından salonda yerlerine geçmeleri için kendilerine eşlik ediliyordu.

Tal, Kral'ın masasına alındığını öğrendiğinde şaşırmış ve memnun olmuştu. Hızla sandalyeleri saydı ve Olasko Dükü'yle arasında iki ya da üç kişi olduğunu fark etti. Böyle bir yere oturtulmasının sebebinin, Ustalar Sarayı'nda şampiyon olmasıyla gelen itibarından çok, Kaspar'ın kendisini yakınında istemesinden kaynaklandığını düşündü.

Kraliyet ailesi geldiğinde herkes ayağa kalktı ve hafifçe eğilerek selam verdi. Kral yerine oturana kadar beklediler. Ardından Teşrifatçıbaşı demir uçlu asasını yere vurdu. İşte o anda herkes yerine oturdu ve hizmetkârlar şarap koyup yemek servis etmeye başladı.

Talwin yanında oturduğu Baron ve eşi, bir süre Kaspar'la konuştu. En sonunda Baron, Tal'e döndü ve tanıştılar. Ardından Baron, Tal'in galibiyetlerini öyle büyük bir heyecanla anlatmaya başladı ki, duyan Tal'in orada olmadığını zannederdi. Tal'in solunda, orta yaşlı, güzelce bir kadın ve kocası oturuyordu. Halkın zengin kesimindendi. Sırf Kral'ın masasında oturuyor olmaktan bile öyle memnunlardı ki, başka birileriyle konuşma ihtiyacı duymuyorlardı. Etrafa bakınırken kafalarını hafifçe indirip fısıltıyla konuşuyor, bulundukları özel

masadaki yerlerini kıskanabilecek tanıdık birilerini görmeye çalışıyorlardı.

Yemek boyunca Dük, Tal'in varlığını görmezden geldi. Yalnızca ilk yemek servis edilirken bir defa kafasıyla selam verip gülümsedi. Büyük salonun farklı köşelerinde, gösteri yapanlar dikkat çekiyordu. Eli çabuk hokkabazlar, akrobatlar ve hilekâr sihirbazlar vardı. Yetenekli bir şair, istek üzerine dörtlükler uyduruyor, hanımları överken beylerle hafiften dalga geçiyordu. Kuru bir anlatımı, ama ustaca işlenmiş kafiyeleri vardı. Odanın öbür ucundaysa, Bas Tyra'dan bir âşık, aşk şarkıları ve kahramanlık balatları okuyordu. Tal, adamın sesini, mükemmel kabiliyette olduğunu anlayabilecek kadar duyabiliyordu.

Keza yemek ve davetteki diğer her şey de böyle mükemmeldi. Neden olmasın ki, diye düşündü Tal. Roldem, dünyada kültürel ve incelikli olan her şeyin yuvası olarak görülüyordu ya da en azından şehrin bu kısmı öyleydi. Moda, edebiyat, müzik... Bunların hepsi Roldem sarayından akıyordu. Yaptığı seyahatleri göz önünde bulundurunca Tal Ada Krallığı'ndan uzaklaşıldıkça bu izlenimin de kaybolduğunu düşündü. Krallık'ın batısındakilerin modaya merakı yoktu; yalnız Salador ve Rillanon'da buradakine benzer bir merak vardı.

Başkaları modanın mağrur ve anlamsız bir şey olduğunu düşünse de Tal'e göre moda görkemli ve muhteşem bir şeydi! Kadınlar süslü kıyafetler içinde çok güzel görünüyor, erkeklerse, en azından doğanın izin verdiği ölçüde, hoş bir duruş sergiliyorlardı.

Yemek sona erdiğinde tüm saray dikkatini kraliyet masasına yöneltti. Kral ve ailesi gitmeden kimsenin oradan ayrılmasına izin verilmiyordu. Yemeğini erken bitirenler bira veya şaraplarını

yudumluyor, etraflarındaki insanları izliyor ve yanındakilerle havadan sudan konuşmaya başlıyorlardı.

Birden Tal, Kaspar'ın sesini duydu. "Demek geri döndün Toprak Beyi."

Tal elinden geldiğince rahat bir tavırla ona döndü. Sağındaki Baron'a da hürmetini göstermeye çalışarak adamın yanındaki Dük'le konuşmaya koyuldu. "Bir süreliğine efendim."

Kaspar şarabından bir yudum aldı ve "Son görüştüğümüzde bahsettiğin şu aile meselesini halledebildin mi peki?" dedi.

"Evet efendim. Beklediğimden daha uzun sürdü fakat artık bitti."

"Öyleyse şimdi talihini aramaya hazır mısın?" Ne kadar yumuşak bir ses tonunda konuşsa da, Dük gözlerini kısmış, tepkisini ölçer gibi bakıyordu.

Tal sahte bir kahkaha attı. "Son zamanlarda iskambildeki şansımı göz önünde bulundurursak sahiden de biraz talihe ihtiyacım olduğunu söyleyebiliriz efendim."

Kral ayağa kalktı, az sonra da Kaspar onu takip etti. Kuzeninin peşinden yürümeye başlıyordu ki, dönüp "Günün ilk ışığıyla ava çıkıyorum. Güney kapısında buluşalım. At hazırlatacağım. Yayın var mı?" dedi.

"Evet efendim," dedi Tal. Kaspar uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Baron döndü. "Zekiceydi genç Hawkins."

"Anlayamadım efendim?"

"Olasko Dükleri nesiller boyu avcılıkla uğraşmıştır. Dük'ün büyükbabasının Adalar Krallığı'nın batısında ejderha avladığı bile söylenir. Onun tarafından ava davet edilmek ayrıcalıklı olduğunu gösterir."

Tal gülümseyerek kafasını salladı. Gururunun okşandığını ölçülü bir biçimde göstermeye çalışıyordu. Baron ve eşi odadan ayrıldılar.

Tal, salonda bir tur daha atması gerektiğini hissetti, sonra da çıkışa yakın durarak başka birileri daha gidene kadar beklemeye karar verdi. İlk giden olarak göze çarpmak istemiyordu fakat saraydan da olabildiğince çabuk çıkmalıydı.

Kalabalığın içinde ilerlerken tanıdıkları onu durduruyor, bazen de yabancılar araya girip Ustalar Sarayı'nın Şampiyonuna kendini takdim etmeye çalışıyorlardı. Kral kortejine yaklaştıkça hizmetkârların uzak tutmaya çalıştığı insanların ne kadar da fazla olduğunu fark etti. Hizmetkârlar bir yandan kraliyet ailesinin mahremiyetini korurken diğer yandan lezzetli yiyecekler ve içkiler sunuyorlardı. Gerçi böyle bir yemekten sonra kim ne yiyip içebilirdi, Tal merak ediyordu.

Kral, Tal'e yanına gelmesi için eliyle işaret etti. Tal hemen döndü. Kral'a yaklaşmaya çalışırken hizmetkârlar ona yol vermek için açıldılar. Tal selam vererek, "Majesteleri," dedi.

Kral Carol gülümsedi. "Hawkins, seni tekrar yanımızda görmek ne güzel! Sarayda hünerlerini sergilemen mümkün olur mu acaba?"

"Majesteleri nasıl isterse," diye yanıtladı Tal. "Ne zaman arzu edersiniz."

"Ah ne kadar da iyisin genç adam! Prens Constantine'in de yaşı geldi artık; silah kullanmayı öğrenmeli. Eğitmenleri ümit vaat ettiğini söylüyorlar fakat böyle durumlarda işin ehlini izlemek çocuğu imrendirecektir. Sence de öyle değil mi?"

Tal buna hayır diyemezdi. Üstelik aksini söylemek kaba olurdu. "Çoğu eğitim taklitle başlar Majesteleri."

"Öyle. Peki, bundan bir hafta sonraya ne dersin?"

"Siz ne zaman isterseniz Majesteleri."

"Kuşluk vakti diyelim. Sabahları algılar öğleden sonraya göre daha açık oluyor bana kalırsa." Eşine dönerek, "Tabii benim algılarım günün her saati açıktır, öyle değil mi hayatım?" dedi.

Kraliçe tebessüm edip, kocasının kolunu tuttu. "Algıları keskin bir adamsınız Lordum... Bazen yani."

Kral kahkahalarla güldü. Tal de gülümsemeden edemedi. Roldem'li Kral Carol, seyahatleri boyunca karşılaştığı tek hükümdardı, fakat diğer hükümdarların böyle alçakgönüllü olabileceklerine ihtimal vermiyordu.

"Karşıma çıkacak birini getireyim mi Majesteleri?" Ustalar Sarayı'ndan herhangi bir öğrencinin ya da çoğu öğretmenin saraya gelme fırsatını seve seve kabul edeceğini biliyordu Tal. Eskiden kılıç karşılaşmalarından daha ufak şeylerle de birilerinin gözüne giriliyordu.

"Sarayda pek çok kılıç ustası var Toprak Beyi," diye yanıtladı Kral. "Sen söylenen saatte burada ol yeter."

"Peki, Majesteleri," dedi Tal eğilip selam vererek. Artık Kral'ın huzurundan ayrılması gerektiğini anlamıştı.

Birkaç konuğun salondan çıktığını görünce bunun gitmek için en uygun zaman olduğuna karar verdi. Fakat daha yolu yarılamamışken tanıdık bir ses duydu. "Toprak Beyi, bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?"

Arkasını İtile dönmeden Tal, "Şehir Muhafızı, sahiden de beklenmedik bir sürpriz oldu bu!" dedi.

Şehir Muhafızı Dennis Drogan, Tal'in yanına geldi ve gülümseyip kafasını sallayarak, "Seni tekrar gördüğüme sevindim Toprak Beyi," dedi.

"Seni buralara ne getirdi?" diye sordu Tal.

Orta yaşlı, geniş omuzlu bir adam olan Dennis'in, yusyuvarlak bir kafası vardı. Saçları kısacık kesilmişti ve bu kesimin, gençliğinde karıştığı bir boğuşma sırasında yarısı koparılan sol kulağını belirgin kılmasını da pek umursamıyor gibiydi. Burnu büyük olasılıkla defalarca kırılmıştı. Tal onu bu kavgacı, sert, merhametsiz ve tehlikeli

kimliğiyle tanıyordu. Üstelik bu adam, Taht'ın şehir içindeki adaletinin temsilcisiydi.

Drogan gülümsedi. "Amcam hâlâ sarayda saymanlık yapıyor. Ben de teknik olarak Kraliyet Sarayı'nın bir üyesi sayılırım." "Tabii ya, fakat seni buraya getiren nedir?"

Elini Tal'in omzuna koyan Drogan, onu kapıya doğru yöneltti. "Sensin, Toprak Beyi."

"Ben mi?" Tal kendisinden daha kısa olan bu adamın bir adım gerisindeydi şimdi. "Neden?"

"Çünkü sen şehre geldiğinde nedense insanlar tuhaf bir biçimde ölmeye başlıyor. Cesetleri saymaya başlamadan evvel seninle bir konuşsak iyi olur diye düşündüm."

Tal masum numarası yapmaya çalışmadı, fakat gücenmiş gibi göründü. "Dennis seninle hiçbir zaman yakın arkadaş olamasak da iyi ahbap olduk. O olayların hepsinde kendi hayatım tehlike altında olduğundan karşılık vermiştim, sen de biliyorsun. Ne yapsaydım? Öylece durup, 'Kendimi savunursam muhafızların canı sıkılacak, bırakayım da onlar beni öldürsün' mü deseydim?"

Tal'in omzunu sıkan eller iyice gerildi. Canını yakmıyordu fakat bir mesaj vermeye çalıştığı açıktı. "Elbette hayır! Hayatın tehlikeye girerse kendini müdafaa edeceksin. Ben sadece yakın zamanda hayatını tehlikeye sokmamaya çalış diyorum."

Gülmekle rahatsız olmak arasında kalan Tal, "Elimden geleni yaparım," dedi.

"Benim de istediğim bu."

Tal, şehir muhafızının etli parmaklarının arasından sıyrılarak sarayı terk etti. Dışarıdaki konuklar arabalarını beklerken Tal kalabalığı aştı ve yaya kapılarından birini kullanarak dışarı çıktı. Saraydan daha birkaç metre uzakta, zengin evleriyle dolu işlek bir yoldan aşağı yürüyordu ki, önüne biri atladı.

"İyi akşamlar Tal," dedi tanıdık ses.

Tal, kafasını bile kaldırmadan, "İyi akşamlar Quincy," dedi. Bas-Tyralı tüccarı saraydaki kalabalığın arasında görmüştü.

"Ne güzel bir akşam, değil mi?"

Tal durdu ve gülmeye başladı. "Herhalde saray kapısında bana pusu kurmanın sebebi havanın nasıl olduğunu konuşmak değil, yanılıyor muyum dostum?"

Quincy de durdu. "Şehir muhafızı önüne çıktığında sarayı terk etmek üzere olduğunu gördüm. Davete araba kiralayıp değil yürüyerek gelmeyi tercih ettiğini de biliyorum. O yüzden de senden önce çıkıp bekledim."

Fenerden yayılan ışığın altında bakan bu eski tanıdığa Tal, "Nasılsın Quincy?" dedi. Quincy de Castle, otuzlu yaşlarda, belki de kırklarının başındaydı. Saçları da hızla dökülüyordu. Gözleri dışında öne çıkan bir özelliği yoktu. Gözleriyse neredeyse bir kartalınki gibiydi. Kıyafetleri modaya uygun, fakat abartılı değildi. Üzerinde kömür karası, kuyruklu kruvaze bir ceket ve dizlerine kadar uzanan

çizmelerinin içine sıkıştırdığı uygun renkte bir pantolon vardı. Adalar Krallığı'nda son modanın bu olduğunu Tal biliyordu. Roldem'de de geçen yılın modası buydu.

"İyiyim."

"Krallık'tan yeni dönmüşsün herhalde."

Yürümeye devam ediyorlardı. "Kıyafetlerimi diyorsun, değil mi? Evet, yeni geldim fakat yeni kıyafet yaptıracak vaktim olmadı. Hem modaya bu denli köle gibi bağımlı olmak bana çok... gereksiz geliyor. Eğer geçen senenin modasını giyiyorum diye birileri benim hakkımda kötü şeyler düşünecekse bırakalım da öyle yapsın. Anlaşabilirsek ne âlâ tabii."

Quincy şehirdeki en açıkgöz tüccarlardan biriydi. Krallık'ın doğu tarafındaki en önemli ikinci şehir olan Bas-Tyra'nın yerlisiydi ve yüksek kalite lüks eşyalar uzmanlık alanına giriyordu. Bu sebeple müşterileri arasında asilzadeler ve hatta kraliyet ailesi vardı. Yine bu yüzden, tüm güzel davetlere çağırılırdı. Tal onun Adalar Krallığı casusu olabileceğinden bile şüpheleniyordu. Tavırlarında bir tüccara yakışmayacak şeyler, Tal'i temkinli olmaya iten noktalar vardı.

"Anlıyorum," dedi Tal. "İşle ilgili bir yardıma ihtiyacın olabileceği pek imkân dahilinde gibi gelmedi fakat eline geçtiği yerde o yardımdan faydalanmak mantıklıdır, söyleyeyim. Şimdi söyle bakalım, benden ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğimi de nereden çıkardın?" dedi Quincy gülümseyerek.

"Çünkü gölgelere gizlenip gecenin bir vakti üzerime atlamak pek alışkanlığın değildir. Üstelik bu tesadüfen gerçekleşmiş bir karşılaşma da sayılmaz."

"Öyle. Tamam, sadede geliyorum. İlk sebebim, yaklaşan Beşincigece'de Dawson'ın yerinde yapılacak küçük toplantıya seni de davet etmek istemem. Yemek, içmek, sonra da biraz iskambil ya da zar oynamak için sevdiğim birkaç arkadaşımı çağırıyorum."

"Adamımla bir not yollaman yeterliydi."

Köşeyi dönüp Tal'in evinin yoluna giden daha dik bir tepeden inmeye başladılar. "Başka bir sebebim daha var," dedi Quincy. "Yarın Dük Kaspar'la ava çıkacaksın, değil mi?"

"Garsonlara rüşvet yediriyorsun, yanılıyor muyum?"

Quincy güldü. "Şuradan buradan gelecek haberlerin ödüllendirileceğini saraydakilere duyuruyorum bir şekilde. Neyse, doğru mu bu?"

"Evet, yarın gün doğumunda Dük ve grubu beni ava çıkarıyor. Neden sordun?"

"Dük'ün gözündeysen beni onunla tanıştırmanı rica edecektim."

"Neden?" diye sordu Tal bir an için durarak.

"Çünkü adam sahiden de karşılaşılması en zor kişi. Kral'la görüşme ayarlamak bile daha kolay olur."

"Bunun sebebi, karşılığında Kraliçe'ye maliyetine mücevher satman olmasın?"

"Bunu yaparken para kaybetmiyorum, üstelik bağlantılarım da artıyor. Fakat Kaspar'la karşılaşamıyorum bir türlü."

"Neden Kaspar'la görüşmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

Quincy bir an için sustu, sonra yürümeye devam ederken Tal'e de yanında gelmesini işaret etti. Tekrar konuşmaya başlamıştı. "Olasko'da ticaret yapmak... zor. Sanki dukalıktaki tüm ticari kollar aynı şekilde iş yapmaya karar vermiş gibi.

"Adamlarım Rillanon'a, Roldem'e, Bas-Tyra'ya, Ran'a, Kesh'e yolluyorlar fakat ben bir adamımı Opardum'a yollasam sanki tatil için yollamışım gibi oluyor. Kimse anlaşma için teklifte bulunmuyor. Onların çalışanları hep bizim şehirlerimizde, onların şartları geçerli. Ya hep ya hiç."

"Kötü iş olanakları mı bunlar?"

"Hayır. Yoksa zaten umurumda olmazdı ki! Çoğunluğu oldukça iyi. Fakat ticaretin özü belirli ticaret yollarının kullanılmasıdır. Mallar güvenli bir biçimde sağlanır. Böylece pazar canlı kalır. Rastgele bir gidiş var... Bu tüccarlar yüzünden de dev bir fırsat boşa gidiyormuş gibi hissediyorum.

"Sanki Dük Kaspar'ın dikkatini çekersem daha zengin tüccarlarla konuşmasını ya da sarayını ziyaret etmeme izin vermesini sağlayabilirmişim gibi geliyor, Dük'ün sarayından da Kasana ya da

Petrik Kardeşler gibi nüfuzlu tüccarların yanına gidersem tekliflerimi ciddiye almak zorunda kalırlar."

Tal adamı dinleyip, onaylar gibi kafasını salladı. Kendi kendine, Opardum'a adamını yollayabilirse ve özellikle Dük'ün müşaviriyle ticaret yaparsa, Adalar Kralı'nın sorunlu bir komşusunda bir çift gözü ve kulağı olacağını düşündü.

"Elimden geleni yaparım," dedi Tal. "Ama şimdilik hiçbir söz veremem."

"Neden o?"

"Çünkü büyük olasılıkla Dük bana sarayında bir pozisyon önerecek ve ben de kesinlikle bunu kabul etmeyeceğim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü bir başkasına hizmet etmek tabiatıma aykırı," diye yalan söyledi Tal. Beşincigün'de Dawson'ın yerinde verilecek yemekten önce Roldem'in yarısının, Kaspar'ın Tal'e iş teklif ettiğini, onun da bu teklifi geri çevirdiğini duyacağından emindi. "Hem, bana daha uygun gelebilecek başka beklentilerim var."

"Madem öyle, adamı çok gücendirme," dedi Quincy ilgisizce.

"Denerim."

Tal'in oturduğu sokağa geldiklerinde ayrıldılar. Tal hızla evine girdi. Pasko ve Amafi iskambil oynayarak onu bekliyordu.

"Efendim," dedi Pasko, Tal içeri girer girmez ayağa kalkarak.

Odasının kapısına doğru yönelirken, "Gün doğumuna bir saat kala beni uyandır," dedi Tal. "Av kıyafeti hazırla."

"Av mı?"

"Evet. Olasko Dükü beni çaresiz hayvanları katletmeye davet etti, ben de davete icabet edeceğim." Amafi'ye dönerek, "Yarın Dük'le ava çıkıyorum. Döndüğümde civardaki konak ve malikâneleri ziyaret edeceğiz. İşte o zaman seni dünyaya hizmetkârım ve korumam olarak tanıtacağız," dedi.

"Harika!" dedi Amafi.

Pasko, "Şu köşedeki yatağı ser. Orada uyuyacaksın," dedi. Tal'in oda kapısının yakınlarında, yerde bir noktayı işaret ediyordu. "Ben mutfakta uyuyacağım."

Pasko Tal'in peşinden gidip odasına girdi ve kapıyı kapattı. Süslü ceketinden kurtulması için Tal'e yardım ederken fısıltıyla, "Her şey yolunda mı?" dedi.

"İyi sayılır," dedi Tal de fısıltıyla. "Kaspar'ın itibarından haberdar olan hayvanlar bahsettiğim kadar da çaresiz değiller. Aslan ya da dev bir yaban domuzu gibi fena bir şey bekliyorum ben aslında." "Öyle bir adam gibi görünüyor," dedi Pasko.

"Yeni dostumuzla ilgili neler düşünüyorsun?"

"Çok kötü iskambil oynuyor."

"Kötü mü oynuyor, hile mi yapamıyor?"

"Her ikisi de."

"Başka?" dedi Tal. Bu sırada Pasko ketenden gömleğini çıkartmasına yardımcı oluyordu.

"Silah olarak kullanılabilir. Yaşlı olduğunu iddia etse de çok tehlikeli. Kendinizi yaralamazsanız oldukça faydalı olabilir."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bir süre onu gözleyeceğim," dedi Pasko.

"Yemin etti ama."

"Olabilir," dedi yaşlı ve kurnaz hizmetkâr. "Fakat tarihte yeminini bozan ilk adam o olmayacaktır."

"Lims-Kragma Tapınağı'nda yemin ettirdim ama."

Tal'in botlarını çekip çıkaran Pasko bir an durup düşündü. "Kimilerinin gözünü Ölüm Tanrıçası bile korkutmaz."

"Sence o da böyle adamlardan mı?"

"Hayır, fakat ilk karşılaştığınızda Nakor tehlikeli gibi görünmüş müydü size?"

"Anladım. Bir süre onu izle." Tal içliğini ve çamaşırlarını çıkartıp kapitoneli yorganının altına girdi. "Şimdi çık da uyuyayım."

"Peki efendim," dedi Pasko ve sessizce odadan çıktı.

Tal bir süre için sessizce yattı. Aklı doluydu. Uykusu da gelmiyordu. Senelerce amacı hiç değişmemişti: Halkının öcünü almak. Bu işte parmağı olanlar arasından geriye iki önemli isim kalmıştı: Kaspar'ın özel korumalarının lideri Quentin Havrevulen ve Dük'ün kendisi. Tal diğerlerini çoktan öldürmüştü.

Büyücünün Adası'nda öğrendiği zihin rahatlatma yöntemlerini kullanarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Nihayet uykusu gelmişti. Fakat rahatlatıcı bir uyku değildi bu. Başka yerler, başka zamanlara ait resimlerle -dağdaki köyü, ailesi, annesi, babası, kız kardeşi, ağabeyi ve büyükbabası- dolu rüyalar görüyordu. Çocukken hayalini kurduğu Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü de vardı. Rüyasında bacak bacak üstüne atmış, bir yerde oturuyordu kız. Üzerinde sade, güderi bir yaz elbisesi vardı. Dudaklarındaysa hafif bir tebessüm... Seneler önce kökünü kuruttuğunu sandığı bir özlemin acısıyla uyandı. Döndü ve yeniden uyumaya, aynı rüyaları görmeye çalıştı. Huzursuz bir geceydi. Pasko günışığıyla beraber av için onu uyandırmaya geldiğinde aslında uykusundan pek de bir şey anlamamıştı.

-3-
AV

At toprağı eşeliyordu.

Tal, kısır hayvanın kafasını yavaşça çevirerek, dikkatini kendi sıkıntısından çekip başka bir yöne vermeye çalıştı. Sabahın ilk ışıkları göründüğünde hava serindi ve okyanus üzerinden bir esinti geliyordu. Fakat Tal, öğleye doğru şehrin kuzeydoğusundaki tepelerin çok sıcak olacağını biliyordu. Dük Kaspar gelmeden önce dahi, Tal büyük bir avın, bir aslan ya da ayının, belki de dağ tepelerinde yaşayan daha tuhaf hayvanlardan birinin peşine düşebileceklerini tahmin ediyordu. Bu dev bir yaban domuzu da olabilirdi -ki bu hayvanların azı dişlerinin neredeyse bir metreye ulaştığı söylenirdi- bir atın iki katı büyüklüğünde olan ve ismine rağmen gerektiğinde hızlı olabilen, kısa kılıç büyüklüğünde pençeleri olan vadi tembeli de olabilirdi. Çantadaki bir dizi muhteşem silah, Tal'e yaklaşan av hakkında bilmesi gerekenleri anlatıyordu aslında: Hayvanın bıçaktan kurtulup mızrağı tutan kişiyi boynuzlamasını engellemek için büyük bıçağın üzerine iliştirilmiş çarpı şeklindeki parçalarıyla domuz mızrakları; kenarlarına ağırlık takılmış dev ağlar ve muhafazalı zırh üzerinde bir insan yumruğu büyüklüğünde delik açabilecek dev arbaletler vardı.

Onlarca hizmetkâr, bir o kadar koruma ve atlarla ilgilenen üniformalı uşak da Dük'ü sabırla bekliyordu. Tal geldiğinde altı kişilik bir grup daha yola çıkıyordu. Üzerlerinde Kral'ın üniformasını taşıyan bu öncü ve izciler, en bariz av izlerini takip edeceklerdi. Tal av bölgesinin bir günlük yoldan kısa bir mesafede olmasını şaşırtıcı buluyordu. Çünkü Roldem antik bir bölgeydi ve bu sebeple de vahşi yaşamın, medeniyetin gelmesiyle dağlara doğru itilmiş olabileceğini düşünüyordu. Tüm delikanlılık döneminde ve daha sonraki

dönemlerde de sıklıkla ava çıkmış biri olarak, büyük avların genelde şehre bir günlük uzaklıkta bulunmayacağını bilirdi.

Tal gezi eşyalarının bakımıyla ilgilenmesi için hizmetkârlardan birini görevlendirdi. Zaten onun eşyaları, atlara yüklenen diğer çantalara göre en hafifiydi. Tal arabalarla takip edilemeyecek izlerin peşinde olacaklarını biliyordu, fakat yine de birkaç tanesini kullanabilirlerdi. Büyük bir çadırın taşınması için iki hayvan kullanılıyordu. Tal yerde uyumayı sorun etmezdi fakat Roldem seçkinlerinin buna itiraz edebileceklerini düşündü.

Tal'in yanı sıra Roldemli iki asilzade daha -Baron Eugivney Balakov ve Baron Mikhael Grav- sabırla bekliyordu. Tal bu adamların itibarlarını duymuştu. Genç, hırslı adamlardı ve Kral'ın sarayında mütevazı fakat önemli görevleri vardı. Balakov, Kraliyet Saymanı'nın yardımcısıydı ve ödenek taleplerini hızlandırma ve yavaşlatma yetkilerine sahipti. Geniş omuzları, dalgın bakışları vardı. Koyu renk saçları, tıpkı sakalı gibi kısaydı. Grav da Saymanlar Odası'na bağlıydı fakat Kraliyet Ailesi Muhafızlığı'nda da geçici olarak görev alıyordu. Asıl işi saray ordularının donanım ve kıyafetlerinin sağlanması, yemeklerinin verilmesi ve paralarının ödenmesiydi. Sarışın, zayıfça bir adamdı. İnce bıyığını o haliyle muhafaza etmek için epey uğraştığı aşikârdı. İkisinin de üzerinde aşırı süslü kıyafetler vardı. Bunlar, Tal'in giymeyi tercih ettiği sade, deri tunik ve pantolondan çok uzaktı.

Güneş uzak tepelerin ardından gökyüzünü aydınlatırken Dük Kaspar ve genç bir kadın saraydan çıktı ve bekleyen iki ata doğru hızla yöneldi. Tal genç kadına bakarken onun Talsinli Leydi Rowena olup olmadığını düşündü kayıtsızca. Leydi Rowena da aslında Meclis'in bir başka çalışanı olan Alysandra'ydı.

Tal Büyücünün Adası'nda kaldığı sırada kızın Dük'ün yanında ne işi olduğunu anlamaya çalışırken oldukça sinirlenmişti, çünkü ya insanlar bu konuda bir şey bilmiyor ya da ona hiçbir şey anlatmıyordu. Anlayabildiği tek şey, Tal Salador'da eğitim görürken Pug'ın karısı Miranda'nın, kızı Olasko'ya göndermiş olduğuydu.

Bu kadın Rowena gibi değildi, fakat ikisinin ortak bir özellikleri vardı - o da öbürü kadar güzeldi. Rowena açık tenli, peygamberçiçeği rengi gözleri olan bir kadındı. Bu hanımınsa koyu renk saçları, güneşle hafif esmerleşmiş bir teni ve en az saçları kadar kara gözleri vardı. Dük bir şey söylediğinde kadın gülümseyince Tal hemen onun kim olduğunu anladı. Dük'e oldukça benziyordu.

Tal'in aklından geçenleri anlamış gibi, "Genç Hawkins, seni kız kardeşim Leydi Natalia'yı tanıştırma onuruna nail olmak isterim," dedi Dük Kaspar.

Tal eyeri üzerinden selam verdi. "Şeref duydum hanımım."

Diğer iki asilin Dük'ten küçük kız kardeşiyle tanışık olduğu belliydi. Kadın yirmili yaşlarının sonunda veya otuzlarının başında gibi görünüyordu. Asillerin her ikisi de Dük ve Natalia'nın peşine düşerek Tal'i geride bıraktı. Tal de ya arkalarından takip edecekti ya da atını yanlarına sürecekti.

Dük Kaspar. "Avımıza ulaşmak için önümüzde yarım günlük yol var," dedi. Bir kez daha Tal'e baktı. "Bu işe yarar bir yaya benziyor Talwin. Nasıl kullanılacağını biliyor musun?" Sesi yumuşak ve biraz alaycıydı.

Yaptığı şakayı anlayan Tal gülümsedi. "Yayı kılıçtan bile iyi kullanırım etendim."

Bu söylediği herkesi güldürdü. Çünkü Ustalar Sarayı'nın Şampiyonu olarak Tal, dünyanın en iyi kılıç ustası olarak görülüyordu. Leydi Natalia omzunun üzerinden ona şöyle bir bakarak atını biraz daha yakından sürmesi için Tal'e bahane vermiş oldu. "Latife ediyorsunuz galiba efendim," dedi.

Tal gülümsedi. "Aslında şaka yapmıyorum hanımım. Çocukluğumdan beri avlanırım. Ama kılıcı ilk defa on dördümde elime aldım."

"Öyleyse dünyanın en iyi okçusu olmalısınız efendim," dedi Baron Eugivney alayla.

Hâlâ gülümsemeyi sürdüren Tal, "Pek sayılmaz efendim. Hiçbir insan elf okçuların yerini tutamaz," diye yanıtladı.

"Elfler!" dedi Baron Mikhael. "Efsane onlar. Babam, büyükbabam zamanında başka dünyalardan işgalcilere karşı açılmış büyük savaşı anlatırdı bana. Elflerle cüceleri bu hikâyelerde sıkça duyardım."

Atını biraz, daha hızlandıran Dük, "Yolda konuşalım," dedi.

Tal kendini Baron Mikhael'in yanında bulmuştu. Baron Eugivney ise Leydi Natalia'nın hemen yanında ilerlemek için atını hızlandırmıştı. "Efsane değil efendim," dedi Tal. "Vatanım Ylith yakınlarındadır. Biraz batısında efsane elfler yaşar. Kuzeyde, LaMut şehrindeyse şu diğer dünyadakilerin torunları vardır."

Mikhael, Tal'in kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. "Ciddi misiniz?"

"Evet, Baron," dedi Tal. "İşte o elflerin hiçbir insanın yetişemeyeceği kabiliyette okçuları vardır." Tal bunu çocukluğundan değil, Büyücünün Adası'ndaki eğitmenlerinden biri olan Caleb'la yaptığı uzun konuşmalardan biliyordu. Caleb memleketi Elvandar'da bir süre elflerle yaşamıştı. Onların dilini konuşabiliyordu ve insan ırkından yalnızca bir ya da iki kişinin onlardaki okçuluk kabiliyetine yaklaşabildiğini iddia ederdi.

Mikhael, konuya bir son vermek istermiş gibi, "Öyle diyorsanız," diye cevap verdi. Dük'e dönerek, "Efendim, bugün ne avlıyoruz?" dedi.

Dük omzunun üzerinden, "Şansımız varsa özel bir şeyler buluruz," dedi. "Kral'a gelen bir rapora göre Kesh'ten bir wyvernin çıktığı ve dağlarda yuva yaptığı görülmüş. Şayet bu doğruysa önümüzde nadir bulunacak bir fırsat var demektir."

Baron Eugivney şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Wyvern mi?" Mikhael'in bakışlarında da bir kuşku vardı. "Ben bunu bildiğimden..."

Tal, "Küçük ejderhalardır," dedi. "Çok hızlı, çok acımasız ve çok tehlikelidirler. Fakat küçükler... ejderhalara göre tabii."

Leydi Natalia Tal'in yüzüne bakarak diğer iki adamın gösterdiği bu bariz rahatsızlık karşısında gülümsedi. "Siz hiç wyvern gördünüz mü Toprak Beyi?"

"Bir kere," dedi Tal. "Çocukken dağlarda görmüştüm." Bu dağların Olasko'ya yakın olduğundan bahsetmedi tabii.

Saray kapısından çıkıp onları şehrin kuzeyine götürecek olan yola döndüklerinde, Dük omzunun üzerinden baktı. "Peki bu yaratıkları

nasıl avlardınız Toprak Beyi?"

Tal gülümsedi. "Nasıl bir orman yangını ya da gelgit dalgası görmek istemiyorsam, böyle bir işe de girişmezdim efendim. Ama illa yapmam gerekiyorsa bu işin iki yolu vardır."

"Öyle mi? Anlat bakalım."

"Görünürdeki yüksek yaylada duran bir koyun ya da geyik takip edilir. Yakınlara da okçu konur. Wyvern indiğindeyse ölene kadar ok atmak gerekir."

"Pek zahmetli bir iş değil gibi," dedi Leydi Natalia.

"Öyle," dedi Tal. "Çoğunlukla asıl iş, diğer sürüleri koruyarak yırtıcıyı öldürmektir."

"Peki diğer yol ne?" diye sordu Dük.

"İnini bulmak. Wyvernler sığ mağaraları, kayalardaki derin saçakları sever. Büyükbabamın anlattıklarına göre," diye söze başlamışken Tal hemen kendini durdurdu. Yıllardır ilk defa az kalsın kendini ele veriyordu. Gümüş Şahinin Pençesi'ni zihninin derinlerine iterek devam etti. "Büyükbabam da bunu Yabon dağlarındaki bir Hatadi dağlısından duymuş tabii. Dediğine göre, wyvernler ejderhalar gibi yerin çok derinine inmeyi sevmezler."

Baron Mikhael, "Peki inini bulunca ne yapılıyor?" diye sordu.

"Saklandığı yerden onu çıkarmak gerek. Mümkünse mağaranın ağzına ağ, biraz da ağır halat bırakılır. Dışarı çıktığında onu yavaşlatacak herhangi bir şey olabilir. Sonra yanan meşaleler atılır, mızrak ve üç ya da üç buçuk metrelik kazıklar hazırlanır. Dışarı çıktığında kazığa oturtulur ve ölmesi beklenir."

"Okla öldüren olmuş mudur?" diye sordu Dük.

Tal güldü. "Yanında birkaç düzine daha okçu varsa öldürülebilir belki."

"Hassas bir noktası, kolay öldürme yolu yok mudur?" diye sordu Dük Kaspar.

"Benim bildiğim yok," dedi Tal. Artık bir uzman gibi konuştuğunun farkına varınca hemen, "Tabii bu böyle bir şey kesinlikle yoktur anlamına gelmiyor efendim. Yalnızca büyükbabam ne kadar tehlikeli olduklarını aklıma sokmaya çalışıyordu," diye ekledi.

"Bence çok iyi iş başarmış," dedi Mikhael.

Şehrin içinde ilerlerken av konusunda konuşmaya devam ettiler. Bir saatten az bir zaman içinde, şehir sınırlardan çıkıp küçük konak ve çiftliklerle dolu bayırlara varmışlardı.

Dük, "Öğleden sonra Kraliyet Av Alanı'na varacağız," dedi. 'Kralımız büyük bir lütufta bulunarak orada avlanmamıza izin verdi."

Böylece Tal, şehre bu denli yakın bir yerde ne kadar büyük bir av yakalanabileceği sorusunun da cevabını almış oldu.

"Efendim, alan birkaç yüz kilometre genişliğindedir, değil mi?" diye sordu Baron Eugivney.

"Orada gördüğümüz her şeyi avlayacak değiliz," dedi Kaspar kahkaha atarak. "Yalnızca ilginç olanları avlayacağız."

Yukarı doğru giden yolu takip ediyorlardı. Kuzey illere giden ana ticaret yolu buydu, fakat yol batıya dönünce kuzeydoğuya giden daha küçük bir yola saptılar onlar da. Öğle vakti olduğunda bir şeyler yiyip atlarını dinlendirmek için mola verdiler. Tal hizmetkârların bu denli hızlı bir şekilde, kaput ve tahtadan katlanabilir sandalyeleriyle tastamam küçük bir otağ dikmesine şaşırmıştı. Sundukları bu hizmet sayesinde Dük ve konukları rahatlıkla dinlenebilecekti. Yemek için büyükçe bir çayırda durdular. Çayırın öte yanında otlanan birkaç süt sığırı vardı.

Artık konuşmalar saray dedikoduları halini almıştı. Zira Dük de Roldem'den en az Tal kadar uzun bir vakittir uzak kalmıştı. Natalia son olarak buraya yıllar önce gelmişti. Her iki baron da Dük'ün genç kız kardeşini uygun bir eş adayı olarak gördüklerini belli ediyor, ilgilerini ona yoğunlaştırıyorlardı. Kız yalnızca zeki ve güzel değildi, aynı zamanda onlar için iktidara ulaşma yolunda bir basamaktı. Adalar ya da Kesh'teki büyük beyliklerle karşılaştırıldığında Olasko minik bir düklük olarak görülebilirdi, fakat oldukça nüfuzlu bir yerdi. Roldem'den sonra bölgedeki en etkili ikinci noktaydı.

Yemekten sonra Dük Kaspar, "Biraz yürüyelim seninle genç Hawkins," dedi.

Tal kafasını sallayıp ayağa kalkarken Dük verdiği bir işaretle iki barondan yerlerinde kalmasını istedi. "Oturun beyler. İsterseniz kız

kardeşimi eğlendirin."

Çadırdan birkaç metre uzaklaştıklarında Dük, "Evet, genç Hawkins," dedi. "Şampiyonlar Turnuvası'nın ardından sana yaptığım iş teklifini hiç düşünebildin mi?"

"Aslına bakarsanız efendim, düşündüm. Bundan çok gururlandım ve hatta onur duydum, fakat ben daha ziyade kendi adamım olmayı seviyorum."

"İlginç," dedi Dük. Bir dizi ağacın olduğu noktaya vardıklarında, "Bana biraz izin ver de tuvalet ihtiyacımı gidereyim," dedi.

Dük kabaca pantolonunun önünü açtı ve sırtını Toprak Beyi'ne döndü. İşi bittiğinde, "İşte senin bu özelliğine bayılıyorum Toprak Beyi," dedi.

"Nedir o efendim?"

"Bağımsız, oluşun."

"Anlamadım?"

Natalia'yla konuşan baronları işaret ederek, "Şu ikisine bak," dedi. "Festival turnuvasındaki ödülmüş gibi kız kardeşimin tepesinden ayrılmıyorlar. Kardeşim vesilesiyle bana kendilerini sevdirmeye çalışıyorlar. Etrafım dalkavuklarla, iyilik bekleyenlerle dolu. Benden hiçbir şey istemeyen biriyle nadiren karşılaşıyorum. İşte öyle insanlara da en fazla değeri veririm ben. Çünkü kesinlikle bilirim ki bana hizmet edecek olsalar, son nefeslerine dek bu işi sürdürürler."

Çadıra yaklaşırken sesini biraz alçaltarak, "Bunlar ve bunlar gibiler, en dar zamanlarda göze cazip gelen efendilerin buyruğu altında daha güzel çalışırlar," dedi.

Tal güldü. "Ben de öyle duydum. İtiraf etmeliyim ki, Krondor sarayında uzaktan akrabalarım olmasına karşın benim kraliyet politikalarına dair tecrübelerim oldukça kısıtlı. Aslına bakılırsa dün gece saraya yaptığım ikinci ziyaretti daha."

"Opardum'a gelmelisin. Roldem sarayı gibi görkemli bir yapı değildir fakat şehrin tepesindeki iç kalede bir ömür yetecek kadar politikaya şahit olursun. Hem emrimde bir pozisyona gelebilmek için kız kardeşime sonsuz bağlılık yeminleri etmeyen genç bir adamla vakit geçirmek Natalia'ya da iyi gelecektir."

Diğerlerinin yanına geldiler. Çadıra yaklaştıklarında Dük tekrar sesini yükseltti. "Ava devam edelim!"

Hizmetkârlar hemen çadırı kaldırıp yük beygirlerinin üzerine attılar. Diğerleriyse tabakları ve yemekleri sepetlere doldurdu. On dakika içinde yine at sırtındaydılar ve kuzeydoğuya, ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

Tal işaret verdi. Patikanın tepesini gösteriyordu. Dük kafasını salladı. Gün batımı yaklaşıyordu -gün ışığından belki bir ya da bir buçuk saat daha faydalanabilirlerdi- ve bir avın peşindeydiler.

Tal kraliyet av alanının adından da anlaşıldığı gibi korunaklı bir yaban alanı olduğunu görünce oldukça şaşırmıştı. Kesildikleri

takdirde gemi ve ev yapımı için kullanılabilecek el değmemiş, yaşlı ağaçlar vardı. Bir avcı olarak, Roldem krallarının bu bölgeye el değmemesi için gemicileri ağaç kesmeye onlarca kilometre ötedeki dağlara göndermesini takdir ediyordu. Bu uygulamanın büyük olasılıkla eski zamanlarda başlatıldığını ve bu sayede kraliyet ailesinin kıtlık dönemlerinde aç kalmasının önlendiğini tahmin ediyordu. Asıl amaç her ne olursa olsun, ada krallığının en büyük şehrinden bir günlük mesafe uzaklıkta bulunan bu vahşi doğanın korunmasını sağlamıştı.

Kamp alanına iki saat erken varmışlardı. Büyük çadırın yanı sıra konuklar için ufak çadırlar da kurulmuştu. Dük sabahı beklemektense ava bir an evvel başlamakta ısrarcıydı. Tal de gün batımına doğru su aramaya çıkan yırtıcıların ve avların bolca bulunabileceği konusunda hemfikirdi. Tepelerin uzanış biçiminden, Tal bölgede orta uzunlukta yarım düzine kadar dere olduğunu tahmin ediyordu. Elbette her yerde de av izi vardı. Şimdiden orman domuzları, dişi domuz ve yavrularına ait izler görmüştü bile. Yarım saat önce, boyutundan tahmin ettiği kadarıyla, bir leopar veya vaşağa ait olduğunu düşündüğü izlere rastlamıştı. İzler düşündüğü bu hayvanlardan daha büyük olan kara yeleli mağara aslanlarına ait olamazdı.

Öte yandan, bekledikleri avdan, wyvernden hiç eser yoktu. Tal'e göre yaratığa dair bir ize rastlamamış olmaları daha iyiydi. Bir avuç başıboş asilzadeye avcılık hünerlerini göstermeye çalışırken mideye indirilmektense tercih edebileceği başka ölüm yolları vardı.

Avı Dük Kaspar yönetiyordu, sağ yanında da Tal vardı. Aralarındaysa Leydi Natalia duruyordu ve elindeki küçük yayı nasıl kullanması gerektiğini biliyor gibiydi. İki baron da sol taraftaydı. Bir dizi koruma, hizmetkâr ve öncü geride kalmış, kampta bekliyordu. Yarım düzine atlı okçu, imdat çağrılarına cevap vermek üzere hazırda bulunuyordu. Oysa Tal'in tecrübeleri, söz konusu yabani bir hayvan olduğunda, olayın daha yardım gelmeden

sonuçlanabileceğini söylüyordu. Tek ümidi sorun çıkmamasıydı. Yanlarında bir de, büyük arbalet ve bir çift domuz mızrağı da dahil olmak üzere çeşitli silahlar taşıyan iki hizmetkâr vardı.

Tal, Dük'ün şu noktada bu denli sessiz olması ve baronların da bir o kadar gürültü çıkarmasına şaşırıyordu. Baronlar ciddi avcı olduklarını iddia etmiş olsalar da, yürümekten rahatsızlık duydukları aşikârdı. Dük durdu ve Tal'le diğerlerine kendisine eşlik etmeleri için işaret verdi.

Grup yaklaştığında Dük yere bakıyordu. "Şuna bir bakın," dedi yavaşça.

Tal tek dizinin üzerine çökerek izi inceledi. Parmağını yere dokundurduğunda izin daha birkaç dakikalık olduğu kanaatine vardı.

Ayağa kalktı ve, "Ayı," dedi.

Baron Mikhael şaşkınlığını belirtmek istercesine ıslık çaldı. "İzin boyutuna baksanıza."

"Tüm ayıların büyük babası bu," dedi Dük.

Tal de böyle ayı hikâyeleri duymuştu fakat büyükbabasının büyükbabası zamanlarında soyları tükenmiş olmalıydı. Halk efsanelerinde Ja-haro Milaka, -Gri Burunlu Ayılar- olarak geçerlerdi. Belki Roldem'de avın sınırlandırılmış olması, soylarını devam ettirmelerini sağlamıştı. Dük'e dönerek, "Bu türü daha önce de duymuştum. En sakin hallerinde bile oldukça saldırgandırlar. Bahar mevsimindeyiz ve muhtemelen bu büyük iz bir erkek ayıya ait. Bu da demek oluyor ki hayvan çiftleşmek istiyor ve onun topraklarına

gizlice giren hiçbir şeye kibar davranmayacaktır," dedi. Tal etrafına bakındı. "Yakınlarda. İz hâlâ nemli. Uzak olsa bu havada bir saate kalmaz kururdu."

"Sence ne kadar büyük?" diye sordu Dük.

"Üç buçuk metre vardır," dedi Tal. Hizmetkârlara yöneldi. "Oklar onu rahatsız etmekle kalır sadece. Daha ağır silahlara ihtiyacımız var."

"Ne öneriyorsun?"

"Mancınık getirdiniz mi?"

Dük gülümsedi. "Daha önce de ayı avladım."

Tal ciddiyeti bir kenara bırakarak, "Ben de avladım efendim," dedi, "Fakat bu zamana dek gördüğünüz en büyük boz ayı bile Gri Burunlu Ayı'nın yanında kıyas kabul etmez. Saldırıya geçerse ağır oklarla bile durduramazsınız onu. Diğer ayılar karşısında düşüp ölü rolü yapabilirsiniz. Belki birkaç dakika tepenizde eşelendikten sonra sıkılıp giderler.

"Bu yaratıklarsa sizi paramparça eder. Canları isterse adamın kafasını bile koparabilirler."

"Görür görmez geri çekilmek en iyisi sanki," dedi Baron Eugivney.

"Ondan kaçarak kurtulamazsınız," dedi Tal hizmetkârlara doğru ilerlerken. "Tek nefeste bir atı arkasından indirip sakat bırakabilir."

Diğerleri Tal'i takip etmeye başlamıştı fakat Dük yerinden kımıldamıyordu. "Bu hayvanı avlamamamızı mı öneriyorsun Toprak Beyi?"

"Hayır efendim. Fakat daha iyi silahlar seçmemizi öneririm."

Dük kafasını salladı. "Ne alalım öyleyse?"

"At sırtında ağır kargı veya mızraklar olmasını tercih ederdim fakat bu domuz mızrakları da iş görecektir," dedi Tal arkasına bakarak.

Olasko Dükü diğerlerine doğru bir adım attığı anda arkasından ağaçları dahi sarsan bir kükreme duyuldu. Keskin ve yavaş bir iniltiydi bu. Ağacın ortadan ikiye ayrılırken çıkardığı o kulak tırmalayıcı ses de bu kükremeye eşlik ediyordu. Tal yaşayan hiçbir şeyin böyle bir ses çıkaramayacağını düşünüyordu.

Diğerleri donup kalırken Tal arkasını döndü ve Dük'e on metreden az bir mesafe uzaklıkta ağaçların arkasından fırlayan dev kahverengi şekli gördü. Kaspar bir insanla yüzleşmeyi bekler gibi büzülerek arkasını döndü. Yayı solda, hançeriyse sağ elindeydi.

Leydi Natalia kımıldayamıyordu. "Bir şeyler yapın!" diye bağırdı.

Tal yayını bir kenara atarak iki hızlı adımla, ağzı açık bakakalan bir hizmetkârın elinden domuz mızrağını kaptı. Hizmetkâr sanki kaçmak üzereydi. Tal, "Beni takip et," dedi hizmetkâra.

Bayır yukarı hızla koşarken iki barona, "Şunun dikkatini dağıtın!" diye bağırdı.

Dük hayvan neredeyse üzerine çıkacak kadar yaklaşana dek yerinden kımıldamadı. Son anda sola doğru fırladı. Ayı sol pençesiyle ona vurarak, yönelmiş olduğu tarafa doğru onu bir kez daha ittirmiş oldu. Tal biliyordu ki, Dük diğer yöne doğru gitmiş olsa kaburgası kırılır ve ölürdü. Gerçi yine de Dük'ün ölmüş olma ihtimali vardı.

Kaspar kötü bir darbe yemişti, kımıldamıyordu. Ya bilincini yitirmiş olmalıydı ya da ölü taklidi yapıyordu. Ayı kazandığı hızla birkaç metre daha yürüdü. Sonra saldırmaya hazır bir şekilde döndü. İki baron ve Natalia ayıyı yaylım ateşine tutmuştu. Oklardan iki ya da üçü hayvana isabet etti. Ayı dönüp, kükredi. Bu sayede Tal, Dük'e ulaşabilecek vakti kazanmıştı ve hemen Dük'ün yanına geldi.

Karşısında kaçmayan bir rakip olduğunu gören ayı, saldırıya bir ara verdi ve hızla ilerledi. Tal iki eliyle domuz mızrağını yukarı kaldırarak avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu inilti, hayvanın çıkardığı sese tuhaf bir biçimde benziyordu.

Ayı birkaç santim yükselerek arka ayakları üzerinde doğruldu. Kükreyerek saldırıya hazırlanırken Tal eğildi ve domuz mızrağını hayvanın göğüs kemiğinin altına doğru soktu. Ayı geri adım atarak inledi. Tal bir kez daha eğilerek mızrağı salladı. Geniş katalı bıçak, ayının kaslarını derinden kesmişti ve hayvanın kahverengi kürkü üzerinden oluk oluk kan akıyordu. Acıyla inleyen ayı bir kez daha geri çekildi, fakat Tal peşini bırakmayacaktı. Eğilip göğüs kemiği altındaki aynı noktaya mızrağını savurmaya devam ediyordu.

Az sonra kan, hayvanın gövdesi üzerinden fışkırarak akmaya, ayaklarının dibinde, yerde birikmeye başlamıştı. Devasa hayvan pençelerini sağa sola sallarken, Tal aynı noktaya mızrağıyla saldırmaya devam ediyordu.

Tal mızrağını kaç defa salladığını unutmuştu artık. Fakat bir düzine kadar darbeden sonra hayvan sendeleyerek soluna düştü. Tal hiç beklemeden yere eğildi ve Dük'ü sağ üst kolundan kavrayarak aşağı doğru sürüklemeye başladı. Kaspar bitkinlikle, "Ayağa kalkabilirim Toprak Beyi," dedi.

Tal, Kaspar'a ayağa kalkması için yardım etti. Dük biraz sersemlemiş gibi duruyordu fakat bunun dışında herhangi bir yarası yoktu. Yalnızca çok yavaş hareket ediyordu. "Bu darbeyi bir hafta boyunca aldığım her nefeste iliklerime kadar hissedeceğim."

"İyi misin?" dedi Natalia koşarak gelirken.

Ellerinde yaylarıyla iki baron da yaklaştı. Mikhael, "Hayatımda böyle bir şey görmemiştim," dedi.

Kaspar, "Bunu nasıl başardın Toprak Beyi?" dedi.

"Büyükbabam," dedi Tal. "Bana bir keresinde çocukken çıktığı avı anlatmıştı. Büyük ayı meydan okurken şahlanırmış. Birini öldürebilmesinin tek yolunun bu olduğunu söylerdi. Kaçarsan seni arkandan çekermiş. Fakat kalır ve ona gözdağı verirsen ayı arka bacakları üzerinde yükselirmiş. Büyükbabam derdi ki, o an aşağıdan, göğüs kemiğinin hemen altına kuvvetlice ve hızla vurmak gerekir. Çünkü kalbinin altında büyük bir atardamar vardır ve derin bir mızrak kesiğiyle bu damarı delmeyi başarırsan hayvan bilincini yitirerek iç kanamadan ölür." Kanlar içinde yerde yatan ayıya bakarak, "Görünüşe göre büyükbabam haklıymış," dedi.

"Büyükbaban muazzam bir avcı olmalı," dedi Baron Mikhael sessizce.

Bir an için her daim gülümseyen büyükbabası Gözlerinde Kahkahayı anımsayan Tal duygularıyla boğuşmak zorunda kaldı. Büyücünün Adasında sakin kalabilmek için öğrendiği tüm zihinsel yöntemleri kullanarak anılarını güçlükle bastırmaya çalıştı.

Sessizce, "Öyleydi," dedi.

Sendeleyerek ilerlerken Baron Eugivney'den destek alan Dük, "Pekâlâ Toprak Beyi," dedi. "Sana hayatımı borçluyum. Bunu ödemek için ne yapabilirim?"

Tal birdenbire, öldürmeye yemin ettiği adamın hayatını hiç düşünmeden kurtardığını fark etti. Fakat Kaspar bu şaşkınlığı bir alçakgönüllülük ifadesi olarak algılamıştı. "Hadi. Kampa gidip dinlenelim. Sonra konuşuruz."

"Nasıl isterseniz, Ekselansları," dedi Tal. Bir an için durumun ne kadar ironik olduğunu tam manasıyla anlamıştı. Kahkahalarla gülse mi, küfür mü etse bilemiyordu.

Can çekişen ayıya baktı. Sonra mızrağını sırtlayarak Dük'ü takip etti.

O akşam Dük, ayağını yastıklarla destekleyerek sandalyelerden birine uzandı, yaralı kemiklerini İtiraz olsun iyileştirmeye çalıştı.

Adamdaki güç inanılmazdı. Kaspar hayatının en olgun dönemini yaşayan güçlü bir adamdı. Kasları güreşçiler ya da tersane işçilerininki gibi şişiyordu. Hizmetkârlar gömleğini çıkardığında ayının sebep olduğu derin ezikle kararmış yer ortaya çıktı. Tal adamda neredeyse hiç yağ olmadığını da fark etti. Birebir karşılaşmalarda oldukça tehlikeli olabilirdi.

Dayanıklıydı da. Aldığı her nefes ayrı bir zorluk olmalıydı. Dükün kaburgalarının kırılmış olduğunu tahmin etse de, Tal onun rahatça uzandığını, akşam yemeğinde edilen bir iki lafa güldüğünü fark etmişti. Tek kolunu destek almak için sandalyenin arkasına dayamıştı, diğeriyleyse bir kupa şarap tutuyordu.

Çok az yedi fakat şaşılacak derecede çok şarap içti. Tal bu kadar şarapla Dük'ün derin bir uykuya dalacağını düşünüyordu. Akşam sona erdiğinde Dük, Tal'e, "Pekâlâ, Toprak Beyi, sana olan borcumu ödemek için nasıl bir ödül vermem gerektiğini düşünebildin mi?" diye sordu.

Tal utanmış gibi başını biraz eğerek, "Doğrusunu söylemek gerekirse Ekselansları, ben düşünmeden hareket etmiştim. Sizinki kadar kendi hayatımı da kurtarmaya çalışıyordum." Mütevazı görünmeye çalışıyordu.

"Hadi ama. Öyle de olsa sonuç değişmiyor. Sen benim hayatımı kurtardın. Bunu ödemek için ne yapabilirim?"

Tal gülümsedi. "Şu an pek bir şeye ihtiyacım olduğu söylenemez efendim. Fakat tahmin ediyorum ki ileride bir gün her şey bu denli güzel olmayabilir. Dar bir duruma düşersem belki o zaman sizden bir iyilik rica edebilirim, olmaz mı?"

"Öyle olsun. Fakat bana göre seninki gibi kaynaklara sahip bir adam, pek de zorluk çekmeden hayatını sürdürecektir." Yavaşça ayağa kalktı. "Her biriniz için bir çadır hazırlandı ve rahatınızı sağlamak için de birer hizmetkâr görevlendirildi. Şimdilik sizlere iyi geceler dilemeliyim. Sabah olduğunda bakalım nasıl hissedeceğim. Avımızı kısa kesmeyi hiç istemem fakat korkarım küçük de olsa ejderhalarla uğraşacak halde değilim." Diğerleri buna güldü. "Zannederim yarın bu saatlerde saraya dönmüş oluruz. İyi uykular."

Dük gittikten az sonra Tal de müsaade istedi. Böylece iki baronu, Leydi Natalia'nın ilgisini kazanabilmek için girdikleri yarışla baş başa bırakmış oldu. Kendisi için hazırlanan 'çadırın' da küçük otağlardan biri olduğunu gördü. Ayakta durup bir hizmetkâr yardımıyla üzerindekileri çıkarabilecek kadar genişti. Hizmetkâr Tal'in kıyafetlerini alırken, 'bunlar temizlenip sabaha hazır edilecek Toprak beyi," dedi.

Tal üzerine kalın bir çift yorgan atılmış yastık yığınının ortasına oturdu. En üstte satenden bir de örtü vardı. Gereksizdi.

Dağ havasını derin derin içine çekerken Natalia'yı hoş tutmaya çalışan Eugivney ve Mikhael'in seslerini duyuyordu, bunları kulak ardı etmeye çalışarak gün içinde yaşadıkları tuhaf olayları düşünmeye başladı. Ayı öyle bir hızla gelmişti ki hiç düşünmeden bir avcı gibi hareket etmiş, mevcuttaki en iyi silahı alarak doğrudan hayvana saldırmıştı. Eline bir yay alıp, hayvan Kaspar'ı öldürene kadar beyhude ok da atabilirdi. Öyle yapmış olsaydı, geriye öldüreceği tek bir kişi kalırdı: Yüzbaşı Quint Havrevulen. Üstelik halkının da intikamını almış olurdu.

Tal, yaşananların neden oldukları gibi gerçekleştiği üzerine kafa yormanın ne kadar nafile bir çaba olduğunu bilecek kadar zihinsel alıştırma yapmıştı Büyücünün Adası'nda. Olma ihtimali olan şey

zaten oldu. Nakor böyle söylerdi işte. Elbette ki Tal'in önündeki bu sorunun kolay bir çözümü yoktu. Fakat artık bir şeyi çok açık biliyordu: Kaspar'ın ölümünü izlemek ona hiçbir zevk vermeyecekti. Adama nefret duymadığını fark etmişti. Vahşi, tehlikeli bir yaratıktan çekinir gibi çekiniyordu ondan. Fakat nedense zevkle bir kadeh şarap içtiği bu ev sahibiyle, koca bir halkın yok edilmesini emreden çıkarcı katil kimliğini bağdaştıramıyordu. Bir şeyler uyuşmuyordu ve Tal bunun ne olduğunu çok merak ediyordu.

İşin içinde başka birinin parmağı olduğundan kuşkulanıyordu. Büyücü Leso Varen'in Kaspar üzerinde büyük etkisi olduğu söyleniyordu. Tal belki de Orosini'nin yıkımı arkasındaki kişinin olabileceğini düşündü.

Bu düşüncelerinden sıyrıldığında kampın da bir sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti. Leydi Natalia, taliplerine iyi geceler dileyip çekilmiş olmalıydı. Hiç uykusunun olmadığını da fark etmişti. Rahatlamadığı takdirde uykunun kolay kolay gelmeyeceğini biliyordu. Yorganının üzerinde çıplak otururken bağdaş kurdu ve avuç içlerini dizlerine dayadı. Gözlerini kapayarak zihnini dinlendirmek için meditasyon yapmaya başladı.

Zaman durmuş gibiydi. Kalp atışlarının yavaşladığını, daha derinden nefes almaya başladığını hissediyordu. Çadır kanadının açıldığını fark ettiğinde neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

Daha kımıldayamadan, gölgeler içindeki bir siluet hızlıca bir adım atıp içeri girerek onu boğazından yakaladı. Neler olduğunu kavramaya çalışırken hafif bir koku aldı ve kulağına gelen fısıltıyı işitti. "Ne hoş. Benim için beklemişsin." Natalia dudaklarını dudaklarına götürürken Tal'i arkaya doğru ittirerek yastıkların üzerine yatırdı. Gözlerini açan Tal, loş ışıkta kendininkinden yalnızca birkaç santim uzaklıkta olan kızın o güzel yüzünü gördü. Natalia geceliğini

hızla çıkarıp bir kenara atlı. Cilveyle elini karnının üzerinde gezdirirken, "Ağabeyim hayatını kurtardığın için sana nasıl teşekkür edeceğini bilmiyor olabilir. Fakat benim aklıma pek çok şey geliyor," dedi.

Sonra eğildi ve onu tekrar öptü.

-4-

SEÇİM

Tal oturdu.

Köşede sessizce dikilen şekle bakarken divandaki yastıkların üzerine oturdu. "Pasko, Amafi'yi pazar kapanmadan önce gidip gelmesi için gereksiz bir işe yolladı. Yani birkaç dakikalığına yalnızız." Elindeki bir kadeh şarabı kaldırarak, "Bana katılır mısın?" dedi.

Uzun boylu figür köşeden çıktı ve şapkasını çıkardı. Uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyor ve solgun mavi gözleriyle Tal'e bakıyordu. "Çok uzun kalmayacağım. Babam bir mesaj ve birkaç soru için yolladı beni."

"En azından şöyle otur Magnus."

"Ayakta kalayım," dedi genç büyücü. Magnus Tal'e bir süre büyü ve mantık sanatını öğretmişti, fakat Tal'e öğretmenlik yapan tüm insanlar arasında Tal'in en az yakınlık duyduğu kişi Magnus'tu. Tal bunu tuhaf karşılıyordu, çünkü Magnus'un küçük kardeşi Caleb, Meclis'te kardeş gibi yakınlık duyduğu tek adamdı. Her ikisi de avcıydı, ikisi de büyücülerin kültüründe yaşıyor fakat büyü yapamıyordu, ikisi de hemen her gün etraflarında gördükleri şeylerin çoğunu anlayamıyordu. Meclis'e hizmet eden tüm isimler arasında yalnızca Magnus'un annesi Miranda ona Magnus'tan daha yabancı geliyordu.

Tal, "Üzgünüm fakat zorlu bir gün ve gece geçirdim. Neredeyse hiç uyumadım. Aklım başımda değil," dedi.

Magnus gülümsedi. "Anladığım kadarıyla ayı ve Leydi Natalia karşısındaki kahramanlıklarından bahsediyorsun."

"Duydun mu?" dedi Tal şaşkınlıkla doğrulurken. Saraydan çıktıktan sonra bir saatten az bir süre içinde şehre varmıştı. Saraydan ayrılma vakti de zaten bir saatten az bir zaman öncesine rastlıyordu ki, bu da dedikoduların inanılmaz bir hızla yayılmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Gözlerini kıstı. "Bunu duymuş olamazsın. Birebir gördün!"

"Evet, seni izledim."

Tal bu durum karşısındaki hoşnutsuzluğunu gizlemedi. Magnus, Tal'i ikinci defa gizliden izliyordu. "Kuzgunla dövüşümü izlemek istemeni bir nebze olsun anlayabiliyorum fakat basit bir avı niye izleyesin?"

"Çünkü Olaskolu Kaspar'la ilgili hiçbir şey basit değildir. Babam, Kaspar'ın gözüne girmeye çalışırkenki çabaların sırasında iyi olmanı sağlamamı istedi. Onu ayıdan kurtarışın ve kız kardeşinin kalbini kazanışın arasındaki süreçte her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor. Hem bu seni son izleyişim olacak."

"Neden?"

Magnus iki eliyle birden geniş kenarlı şapkasını tuttu. "Önce sorular. Kaspar için çalışmaya hazır mısın?"

"Sayılır fakat tam olarak değil."

"Yakın zamanda olursun öyleyse, değil mi?"

"Evet."

"Dük ya da kız kardeşi, Leso Varen denen adamdan bahsetti mi?"

"Hayır. Söylemiş olsalar fark ederdim."

"Babamın son sorusu da şöyle: Kaspar'ın anlamlandırabileceğimiz tüm hedeflerinden yüzlerce kilometre uzaklıkta olan Adalar Krallığı sınırına neden birlik yerleştirmeye çalıştığına dair bir fikrin var mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Öyleyse ben bir soru sorayım: Neden Kaspar'ı o ayının pençesinden kurtardın?"

Tal kafasını sallayarak şarabından bir yudum aldı. "Doğrusunu söylemek gerekirse o an hiçbir şey düşünmedim. Sadece içgüdülerimle hareket ettim. Fakat biraz düşündükten sonra bana tanrıların bir şeyler anlatmaya çalıştığına karar verdim."

"Neymiş o?"

"Kaspar'ın öldüğünü görmek bana yetmeyecek. En azından neden öldüğünü bilmek zorunda. Ve dahası..."

"Ne?"

"Onu boynu bükük bir halde görmek istiyorum. Yaptığı her şeyin, verdiği her katliam emrinin, tüm hain kararlarının boşa gittiğini fark

etmesini istiyorum."

Bir süre sessiz kalan Magnus, "Onu öldürmek, böylesine bir hale sokmaktan çok daha kolay olacak," dedi.

"Yine de benim amacım bu."

"Hatırlatman gerekir ki," dedi Magnus, "amacın ilk olarak neden Krallık'la savaşa gitmek istediğini öğrenmek. Elimizdeki her bilgi, bize şüphelerinde haklı olduğunu gösteriyor: Kaspar Doğu Krallıklarınla bir ittifak kurarak delicesine bir şeyler tasarlıyor. Böylece Adalar'a karşı bir kışkırtma yapabileceğini düşünüyor.

"Deli diye üzerine basarak söylüyorum. Çünkü bu zamana dek yaptığı hiçbir şeyde zerre akıl yok."

Tal kafasını salladı. "Hayatım üzerine bahse girerim ki Kaspar kesinlikle deli değil. Hilekâr, tehlikeli, sevimli ve hatta eğlenceli bile denebilir. Fakat herkes kadar onun da aklı başında. Seçimleri anlamsız da gelebilir ama arkasında hep bir plan vardır." Öne doğru eğilerek şarap kadehini masaya bıraktı. "Pasko ve Amafi gelir artık. Biz de şu işi bir an evvel halletsek iyi olacak."

"Öyleyse mesaja geçelim. Babamın mesajı bu. İlişkilerini koparacaksın."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yani artık seni kimse aramayacak Tal." Magnus şapkasını düzeltti. "Kaspar'ın teklifini kabul edip hizmetine girdiğinde Pasko'yu kovmak

için bir bahane bul. Şu Amafi denen adama ne yapacağını da tamamen sana bırakıyorum. Fakat Meclisle bağlantın ya da Meclis'e dair en ufak bir ipucu dahi vermeyeceğine dair yemin ettin.

"Bundan böyle sen bizi bulana dek seninle iletişime geçmeyeceğiz. Kuzeydeysen Kendrick'in yerine gitmek için bir yol bul ya da kendin git. Rillanon'da Altın Güneş hanına gidersin. Salador'daki Fıçı ve Asma'yı biliyorsun zaten. Krondor'a yolun düşerse, Amiral Trask var. Orada Molkonski'nin Hanı'ndaki gece barmenini bulabilirsin. Opardum'da çalışan kimsemiz yok ne yazık ki. Fakat Bardac Çengeli'ndeki Karesh'kaar kasabasında Örs ve Maşa'yı bulabilirsen mesajını bize ileteceklerdir."

Tal güldü. "Tüm ajanlarınızı hanlara, birahanelere mi yerleştirdiniz?"

Magnus gülümsedi. "Hayır, fakat han ve birahanelerin bilgi toplamak için faydalı yerler olduğunu düşünüyoruz. Bu yerlerden herhangi birine mesajını ulaştırmak için bir yol geliştir kendine. Notunu Kuytu Orman Toprak Beyi ne diye gönderirsen bize ulaşır. İstersen şifre de kullanabilirsin. Başka şehirlerde başka hanlar da var. Gitmeden önce Pasko sana bunların tam bir listesini verir." "Neden onsuz devam etmek zorundayım?"

"İki... hayır, üç sebebi var bunun. Öncelikle, Leso Varen'e yaklaşan Meclis üyesi sayısı arttıkça aldığımız risk de büyüyor. Annem, Leydi Rowena'nın Kaspar'a bir kadının yaklaşabileceği kadar yaklaşmasını sağladı. Zannederim yatak konuşmalarında Kaspar ağzından bir şeyler kaçırabilir diye beyhude bir umut içindeydi. Siz de orada olunca hassasiyetimiz artar. Pasko işimize yaramaktan çok tehlikeyi artırır.

"Ayrıca Pasko için başka görevlerimiz var.

"Ve son olarak da o, Meclis için çalışıyor; Toprak Beyi Ylithli Hawkins için değil. Sen kendini aksine inandırmış olsan da." "Anlaşıldı."

"Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım: Kaspar'dan öcünü almak için eline ne fırsatlar geçerse geçsin unutma ki, o, sorunun yalnızca bir kısmı. Leso Varen'le ilgili neler bulabiliyorsun, ona bak. Bu olaydaki asıl tehlike o. Eğer kim olduğun anlaşılırsa Meclisin güvenliğini riske atmadan seni öldürürüz. Anlaşıldı mı?"

"Hem de nasıl."

"Güzel. Öleyim deme sakın. Ya da en azından ölmeden önce dişe dokunur bir şeyler yapmaya çalış. Başın derde girerse seni kurtaramayız ve kurtarmayız da."

Birden ortadan kayboldu. Magnus'un az önce durduğu yerde bir hava değişimi oldu. Oda sessizleşmişti.

Tal uzanıp şarap kadehini aldı. Fısıltıyla, "Son sözü hep onun söylemesinden nefret ediyorum," dedi.

Tal zihni karışmış biçimde uyandı. Önceki gece Magnus'la yaptığı konuşma sırasında yalnızca bir kadeh şarap içmişti. Gün içinde hiçbir şey olmamış, dağda sakin bir at gezisinden sonra şehir içinden saraya geçmişti. Fakat iyi uyuyamamıştı ve bu huzursuz gecelerinin sebebinin şu an karşısında olan seçimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündü.

Kaspar ona borçluydu, Tal onun hizmetinde çalışıp huzursuz görünmemeyi nasıl başarabilirdi ki? Prens Matthew'u öldürdükten sonra Kaspar'ın onu korumak için araya girmesini sağlamak artık son derece makul geliyordu ona. Magnus haklıydı. Tal'in Ustalar Sarayı şampiyonluğu ona pek çok ayrıcalık kazandırmıştı fakat bununla gelen yükümlülükler neydi? Bir an için bunu düşündü.

Prens Matthew'un kendisini düelloya davet etmek zorunda kalacağı birkaç durum yaratabileceğini biliyordu. Düellonun ilk kan usulüne göre yapılmasında ısrar edilse de Tal 'yanlışlıkla' onu öldürebilirdi. Ne yazık! Fakat böyle şeyler hep olur. Nedense, diye düşündü Tal, hepsi de benim başıma geliyor. Yok, hayır, böyle olmazdı. Düellolar onur için yapılırdı ve Kral da bir daha asla saraya adım atmasına izin vermeyebilirdi...

Belki bir kavga çıkarabilirdi. Matthew şehirdeki kimi tuhaf genelevleri ve oyun salonlarını severdi. Herkesin onu tanımasına rağmen 'kılık değiştirerek' bu yerlere gider ve statüsünden faydalanırdı.

Tal bu fikri de bir kenara koydu. Böyle bir yerde olay çıkarsa yeterince göz önünde olmazdı.

Onu kolay bir biçimde öldürüp affedilmekle idam edilmek arasındaki o sihirli bölgeye inme şansı yoktu. Öyle sihirli bir yere inse ve Kaspar araya girse bile bu durum, Kaspar'ın ona karşı olan borcunun silinmesine sebep olurdu. Oysa Tal bu borcun varlığından memnundu.

Ayağa kalkarken Prens Matthew'u öldürmemeye karar vermişti. Aklında başka bir fikir vardı. Tekrar oturdu, düşündü ve bu olaydaki rolüne yeterince kafa yormadığına kanaat etti. Roldem'de istenmeyen adam olmanın bir başka yolu daha olabilirdi. Celladın

kılıcına kurban gitmeden Roldem'deki tüm sosyal geleceğini görünürde ortadan kaldırabilirdi. İşte o noktada Dük'ün hizmeti altında çalışmaktan başka seçeneği kalmamış gibi görünebilirdi.

"Pasko," diye seslendi. Az sonra Amafi içeri girdi. "Ben yardımcı olabilir miyim Haşmetlim?" dedi adam Adalar dilinde. "Pasko nerede?" diye sordu pantolonunu işaret ederken.

Bir zamanlar kendisine suikast girişiminde bulunan Amafi, pantolonu Tal'e uzattı. "Yiyecek alışverişi için sabah pazarına gitti Haşmetlim. Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Tal durup düşündükten sonra, "Galiba nasıl valem olabileceğini öğrenebilmen için iyi bir zaman," dedi.

"Vale mi dediniz Haşmetlim? Ben bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

Tal, Amafi'nin güçlükle algılayabildiği Roldem dilinde konuştuğunu unutmuştu. "İl cameriere personale," dedi Queg dilinde.

Amafi, Adalar dilinin bilinen adı Kral Dili'nde, "Özel hizmetkâr yani," dedi. "İyi yetiştirilmiş insanlar arasında epey zaman geçirdim Haşmetlim. Yani sizin ihtiyaçlarınızın neler olduğunu öğrenmem de pek zor olmayacak. Fakat Pasko'ya ne olacak?"

"Korkarım Pasko kısa bir süre sonra bizden ayrılıyor." Tal oturdu ve botlarını ayağına geçirdi. "Bir aile meselesi söz konusu. Latagore'un kuzeyindeki baba tarafına dönmek zorunda." Amafi durumun detaylarını sormadı. Yalnızca, "Öyleyse rahatınızı sağlamak için ona yetişmeye çalışmalıyım," dedi.

Yine Roldemce konuşmaya başlayan Tal, "Yine de Roldemcen üzerinde çalışmamız gerek," dedi. "Ben Ustalar Sarayı'na gidiyorum. Burada Pasko'yu bekle, sonra da gün içinde sırasıyla neler yaptığımı öğren ondan. Her şeyi yeri geldikçe açıklayacaktır. Bir süre gölgesi ol, onu izle. Beni ya da yanımdakileri rahatsız etmediği sürece soru sorabilirsin. Soruların canımızı sıkacaksa ikiniz yalnız kalana dek bekle.

"Pasko öğlen Remarga'nın yerine gelsin ve temiz kıyafetler gelirsin. Yemeğimi... Büyük Kanal'ın hemen kıyısındaki Baldwin'in yerinde yiyeceğim. Öğleden sonra iskambil oynamak için Depanov'un yerine geçerim. Akşam yemeği için daha uygun kıyafetler almaya eve dönerim."

"Peki efendim."

Tal önceki gün giydiği gömleği giyerek bir yandan kılıcını alırken bir omzuna da günlük ceketlerinden birini attı. "Pasko dönene kadar yapacak bir şeyler bul. Öğlen ikinizle de görüşeceğim."

"Peki Haşmetlim," diye tekrarladı Amafi.

Tal dairesinden çıkarak hızla merdivenden indi. Kılıcını beline taktı, ceketiniyse omzunda bıraktı. Ilık bir gündü ve şapka takmamıştı. Ustalar Sarayı'na giden yolda ilerlerken kendi başını fazla derde sokmadan bir kraliyet üyesine ne kadar zarar verebileceğini düşündü.

Sabah güneşi, okyanustan esen ılık meltem, Leydi Natalia'yla yaşadığı ateşli sevişme... hepsi bir araya geldiğinde Tal mükemmel bir halet-i ruhiyeye bürünmüştü. Ustalar Meydanı'na vardığında, kraliyet ailesinden birini kendi kafası vurulmadan nasıl küçük

düşürebileceğine dair bir plan yapmıştı bile. Üstelik bu tecrübenin eğlenceli bile olabileceğini düşünüyordu şimdi.

Bir hafta sonra Tal Ustalar Sarayı'ndan içeri girdiğinde salon ağzına kadar doluydu. Dünyanın En İyi Kılıç Ustası'nın dönüşüyle, alıştırma ve müsabakaları izlemek, şehrin pek çok genç hanımının gözde meşgalesi haline gelmişti. Pek çok asilzade kızı ve genç hanımların önemli bir kısmı, günlük alışverişlerine ara verip kılıç sporuna karşı duydukları bu yeni ilgiye vakit ayırıyordu.

Tal'se avdan döndüğünden bu yana bir haftadır her gün alıştırma yapıyor, Prens Matthew'la karşı karşıya gelme fırsatını yakalamaya çalışıyordu. Sonunda Prens'in Ustalar Sarayı'nda ortaya çıkmak için onun gitmesini beklediğini fark etti. Tal kibirli Prens'in Ustalar Sarayı'na gelenlerin gösterdiği ilgiyi Şampiyonla paylaşmak istemediğini düşündü. Bu sebeple o gün için Tal, normalde yaptığının aksine, çalışmalarını sabah değil öğleden sonra yapmaya başladı.

Eğitmenler de dahil olmak üzere, salondaki herkes başarısından ötürü selamlıyordu onu. Bugün Saray Üstadı, baş eğitmen ve ortaya çıkabilecek herhangi bir anlaşmazlıkta hakem rolünü üstlenecek kişi Vassily Turkov'du. Diğer eğitmenler dev salonun her bir köşesinde öğrencilerle çalışma yapıyordu fakat Saray Üstadı tam ortada müsabakaları denetliyordu.

Salon döşemeleri kakma ahşaptandı ve karmaşık bir desene göre yerleştirilmişti. Fakat kısa bir süre inceledikten sonra bu desenin, farklı çalışma alanları arasında sınır oluşturma görevini üstlendiği anlaşılıyordu. Zemin, süslemeli yüksek tavanı destekleyen elle cilalanmış dev ahşap sütunlarla çevriliydi. Tal kafasını kaldırdığında tavanın yeniden boyandığını ve artık, tavan pencerelerini çevreleyen beyaz kabartmalı çiçek çelengi motifleri üzerine altın rengi yapraklarla süslendiğini gördü. Salon, sütunlar arasında tek bir duvar

boyunca uzanıyordu, fakat diğer duvarda, tavandan yere kadar uzanan ve içeriyi aydınlatan büyük pencerelerden vardı.

Vassily geldi ve Tal'in elini sıktı. "Bu sabah ortalarda görünmeyince kendine bir günlük izin verdiğini düşünmüştüm Toprak Beyi." Kalabalık salona bakarak, "Bu böyle devam ederse geçici oturma yerlerini yeniden kurmak zorunda kalabiliriz," dedi. Ustalar Şampiyonluğu Turnuvası'nda pencerelerin önüne geçici oturaklar konulmuş, mümkün olduğunca çok seyirciye yer ayrılmaya çalışılmıştı.

Tal gülümsedi. "Ben yalnızca alıştırma yapmaya geldim Üstad."

Adam kafasını sallayarak gülümsedi. "Öyleyse sana bir rakip bulalım." Etrafta Ustalar Sarayı Şampiyonu'yla kılıç tokuşturmaya hevesli pek çok genç adam vardı. İçlerinden birini çağırdı. "Anatoli, ilk sen!"

Tal bu genç adamın kim olduğunu bilmiyordu fakat genç hiç tereddüt etmeden söyleneni yaptı. Ustasına ve ardından Tal'e eğilip selam verdi. Üstad Vassily, "Kılıçlar! Kazanan üç puan alacak!" diye bağırdı.

Her ikisi de boyunlarından kasıklarına kadar tüm vücutlarını kaplayan kapitoneli ceketler, tozluk ve deri tabanlı ayakkabılar giymişti. Üzerlerinde, nefes almalarını ve etrafı görmelerini sağlayacak açıklığı sunan kafesli başlıklardan vardı. Başlık, kafalarını her türlü yaralanmaya karşı koruyordu. İleri doğru birer adım atıp karşı karşıya durdular.

Üstad, kılıcını uzatarak ikisinin arasına girdi. Her iki taraf da kılıcını kaldırıp Üstad'ın kılıcına dokundurdu ve bir süre böyle kaldı. Üstad kılıcını çektiğinde de karşılaşma başladı.

Tal neredeyse bir yıla varan Salador ziyareti boyunca düellolara çıkmıştı. Karşısına gelen kaliteli rakiplerin sayısı açısından Kılıç Sarayı, Ustalar Sarayıyla bir tutulamazdı, fakat Tal'in körelmesini engelleyebilecek yeterli sayıda iyi kılıç ustası orada da vardı.

Biraz zamana ihtiyacı vardı, çünkü Büyücünün Adası'ndayken karşısına alabileceği tek kişi Caleb'dı ve o da anne babası tarafından verilen görevler yüzünden çoğunlukla etrafta olmazdı. Üstelik Tal'in tanıdığı en iyi avcı ve okçu olan Caleb'ın bile kılıç ustalığında geliştirmesi gereken taraflar vardı.

Bunun öncesindeyse, Tal paralı askerlerle birlikteydi ve düello inceliklerinin çoğu onlar için bir şey ifade etmiyordu. Mükemmel kılıç ustalığını sanat olarak değil, hayatta kalabilme yolu olarak görüyorlardı. Tal savaş taktiği olarak karşısındaki rakiplerinin kasıklarına tekme atsa, gözlerini çıkarsa veya kulaklarını ısırsa, bu duruma Ustalar Sarayı'nın pek hoş bakmayacağından neredeyse emindi. Senelerini Ustalar Sarayı'nda geçiren pek çok genç adamın, kılıçlarını öfkeyle kullanmadıklarını fark etmişti. İşte Roldem'in medeni bağrında genç bir asilzadenin hayatı böyle geçerdi.

Genç Anatoli'nin işi kolay bitmişti, çünkü temel kılıç kullanımında başarılı olsa da özel bir yeteneği yoktu. Üç genç daha böyle geri döndü. Ardından Tal sahayı terk etmeye karar verdi.

Doğruca soyunma odasına geçmek yerine, salonun öbür ucunda, üzeri içki ve yiyeceklerle dolu bir masaya gitti. Masanın tam ortasında, içi su ve üzerinde yüzen limon dilimleriyle dolu kristal bir kâse vardı. Bu mayhoş tada alıştıktan sonra içki Tal'in hoşuna gitmeye başladı. Tepsilerin içinde taze meyveler, peynirler, ekmekler, hamur işleri ve füme etler vardı. Günlük alıştırmalarını tamamlayanlar için de şişelerce bira ve şarap hazırlanmıştı. Tal

hizmetkârların birinden bir bardak limonlu su istedi, ardından da bir dilim elma alarak bir yandan odadakileri izledi, bir yandan da meyveyi yedi.

Saray hizmetkârlarından biri Tal'in hemen yanı başında duruyor, görüntünün bozulmaması için boşalan tabakları hızla dolduruyordu. Bu masrafları hesaplayınca, Ustalar Sarayını işletmenin ne kadar pahalıya patladığını düşündü. Tüm asilzadeler, sarayı kılıç sanatındaki yetkinliklerini geliştirmek için kullanabiliyordu. Altını olan halktan insanlar da, hatırı sayılır bir ücretle buraya girebiliyordu ki, pek çok kişi de, özellikle siyasal sebeplerle, böyle yapıyordu. Bunun dışında bu saray yavrusunun işletme masrafları tamamen Kral'ın omuzlarındaydı.

Bir an için Tal, Kral Carol'ın ne büyüklükte bir servete sahip olduğunu merak etti. Krondorlu tüccar Rupert Avery'nin hayatını anlatan kitabı anımsadı ve kibirli adamın bahsettiği rakamları düşündü. Büyücünün Adası'ndaki küçük kulübesinde yapayalnız oturan Gümüş Şahinin Pençesi, bu rakamların yazarın Krallık tarihinde iddia ettiği gibi öneme sahip olduğu düşüncesini cesaretlendirmek için şişirildiğini tahmin ediyordu. Fakat şimdi Roldem sarayının ne kadar da büyük olduğunu ve Roldem donanması bir yana, sırf bu sarayı yönetmenin bile ne kadar masraflı olduğunu göz önüne alınca, Tal Pençe'nin ne kadar da saf olduğunu fark etti. Bir deyim hatırladı sonra: "Kral olmak güzel şey." Bunu hangi eğitmeninin söylediğini hatırlayamıyordu fakat Pençe bu konuda onlarla aynı fikirdeydi.

Bir an için Dük Kaspar'ın iktidar açlığını anlar gibi olmuştu.

Ardından bir başka grubun içeri girdiğini gördü. Dönüp bakmasına gerek yoktu. Prens Matthew'un geldiğini anlamıştı. Tal önceki hafta kurduğu planı, defalarca gözden geçirmiş olmasına rağmen bir kez daha düşündü. Dük'ü kahramanca kurtarmış, Kral'ın beğenisini

kazanmıştı. Yani idam sehpasına düşmeden ya da sessizce denize atılmadan bu işten sıyrılma şansı şu an için yüksekti.

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, Prens ve etrafındakilerin bulunduğu yere doğru rahat bir tavırla yürümeye başladı. Prens Matthew daha otuz yaşlarındayken göbek yapmayı başarmıştı, ama bunun dışında zayıf ve kibirli biriydi. Bu durum, kendinden büyük bir şeyi yutmaya çalışan dev bir sürüngenin komik görüntüsünü akla getiriyordu. Yine de Prens, bu aşırılığı gizlemek için, tam ortasından sıkıca tutturulmuş ve omuzları vatkalı bir ceket giymişti. Saçı kısaydı ve şekil vermek için bol bol yağ kullanılmıştı. Hızla geri çekilen saç çizgisini gizlemek için saçını öne doğru taramış, düzeltilmesi saatler alacak, incecik bir bıyık bırakmıştı. Yanında bir de gösterişli, küçük bir gözlük taşıyordu. Queg'den getirilen eflatun kuvarslarla süslü bu gözlükle etrafa bakarken sanki gözlük sayesinde detayları daha iyi algılayabiliyormuş gibi bakıyordu.

Tal, Prens kendisini fark edene kadar yakın bir mesafede bekledi ve ardından eğilerek selam verdi.

Prens, "Toprak Beyi. Seni tekrar görmek ne güzel! Kutlamada seninle görüşemedim, kusura bakma. Fakat çok keyifsizdim," dedi.

Sarayda dolaşan dedikodulara göre, Prens, Kaspar'ın hoşgeldin kutlamasından bir önceki gece o kadar çok şarap içmişti ki, odasındaki dolaptan öteye birkaç adım atsa bağırsakları birden rahatsızlanıyordu. "Bu benim kaybımdır efendim. İyileştiğinizi görmek çok güzel."

"Düelloya çıktın mı?" diye sordu Prens.

"Henüz bir düellodan çıktım efendim."

"Ah, pek yazık. Bugün güzel bir karşılaşma izleyebileceğimi ummuştum."

Prens berbat bir eskrimciydi. Fakat bazı politik sebeplerden ötürü karşılaşmaları nadiren kaybederdi. Tal, Prens'in hemen yandaki soyunma odalarından birinde, masözün huzur veren ellerine kendini bırakıp Tal'in karşılaşmasının bittiği haberini beklediğinden emindi. "Ziyanı yok efendim. Henüz salondan çıkmış değilim. Yani isterseniz sizinle karşılaşmaktan mutluluk duyarım."

Prensin etrafındakiler bakıştı. En iyi gününde bile Prens, Tal'in en kötü günündeki performansına karşılık veremezdi. Üstelik Tal'in bu zamana dek hiçbir müsabakayı kaybetmediği ve bir sonraki Ustalar Sarayı Turnuvası'na kadar böyle devam ederse tüm zamanların hiç yenilgi almayan tek kılıç ustası unvanını alacağı göz önünde bulundurulursa, Prens'e karşı bilerek yenilebileceği ihtimali de oldukça düşüktü.

Prens Matthew zorlama bir tebessüm takındı. "Ne şans! Rakiplerimi çoktan ayarladım."

Üç genç kılıç ustası yanı başlarında duruyordu. İçlerinden biri de Anatoli'ydi. Gülümseyerek bir adım öne çıktı ve, "Efendimiz, ben yerimi severek Şampiyon'a verebilirim," dedi.

Bakışlarla birini öldürmek mümkün olabilseydi, Anatoli o an küle dönerdi. Prens, "Çok naziksin genç efendi. Bunu kesinlikle unutmayacağım," dedi.

Tal gülmemek için kendini tutuyordu. "Neden diğer ikisiyle başlamıyorsunuz efendim? Ben de o sırada limonlu suyumu bitiririm. Onlarla işiniz bittiğinde seve seve son rakibiniz olurum."

Prens gülümsedi. En azından yiğitliğine leke sürülmeyecekti. İlk iki müsabakayı kazanacaktı. Sonrasında turnuva şampiyonuna yenilmekse bir utanç kaynağı olamazdı. Kimbilir, belki de şampiyon berabere kalarak Prens'e yalakalık yapmak isterdi. Daha önce böyle şeyler yaşandığı kesindi.

Tal masaya geri dönerek bir parça elma daha aldı. Prens ise oldukça ikna edici bir şekilde karşılaşmaları kaybetmeyi başaran rakiplerinden hızla kurtuldu.

Tal elindeki suyu bırakarak meydana döndü. "Tebrikler Haşmetmeap. Tek damla ter akıtmadan işlerini hallettiniz." Gerçek şu ki, Prens tüm gün tepe tırmanmış yaşlı bir at gibi nefes nefese kalmıştı.

"Ne kadar... naziksin... toprak beyi."

"Yediye diyelim mi? Böylece her ikimiz de iyice alıştırma yapmış oluruz."

Üstad Vassily gözlerini kısarak Tal'e baktı. Yediye demek, yedi hamle arasından üstünlük sağlamak demekti. Normal bir karşılaşma üçe kadar olurdu. Tal zorlanmadan kazanırdı, fakat normalde üçte iki olan temas sayısı, bu müsabakada dörde çıkıyordu. Prens, Tabin tam da istediği noktadaydı şimdi. Geri adım atmak istemiyordu. "Elbette," dedi.

Tal, "Her ikimiz de düz kılıçlarla karşılaşma yaptık. Daha ağır bir silahla pratik yapmak işime yarar. Süvari kılıcına ne dersiniz? Ya da uzun kılıca?" dedi.

Bu söylenenleri duyabilen herkes bir an için sessizliğe gömüldü. Prens Matthew düz kılıçta berbattı fakat en iyi silahı oydu. Ağır süvari kılıçlarını kullanabilmek için hızlı ve kuvvetli saldırılar gerekliydi. Piyade kılıçlarınaysa dayanıklılık gerekirdi. Prens bu iki uğursuz silah arasından daha iyi olanı seçti. "Süvari kılıcı olsun öyleyse Toprak Beyi."

Tal meydan görevlilerinden birine işaret ederek başlığını ve kılıcını istedi. Bir başkasıysa Prens'e alıştırma kılıçlarından birini getirdi. Üstad Vassily, Tal'e yanaşıp fısıltıyla, "Sen ne yaptığını zannediyorsun Toprak Beyi?" dedi.

"Birilerinin bu çalımlı aptalın havasını söndürme vakti geldi diye düşünüyorum Üstad Vassily."

Saray Üstadı küçük dilini yutmuştu. Toprak Beyi Hawkins'le yaşadıkları, onun sosyal becerilere sahip istisnai genç bir adam olduğuna inanmasını sağlamıştı. Karşısına çıkan hemen her kadını etkileyebiliyordu ve erkeklerin çoğu da onunla dost olmak istiyordu. Şimdiyse tutmuş Prens'i küçük düşürme niyetindeydi. "O Kral'ın kuzeni, Toprak Beyi!" diye tısladı Vassily.

Kin dolu konuşmaya çalışan Tal, "İşte bu gerçek sayesinde eminiz ki, o domuz, bu yaşadığını asla unutmayacak," dedi. "Hadi şu işi bitirelim."

Yerlerini aldıkları anda Tal, istese Prens'i hemen halledebileceğini, yaralayabileceğim ve hattâ öldürebileceğini biliyordu. Bu dolgular ve

başlığa rağmen, bir kılıç (kör uçlu alıştırma kılıcı olsa da) ustasının elinde büyük kayıplara sebep olabilirdi. Ve Tal de bu türden bir ustaydı.

Vassily istemeyerek de olsa yerini aldı ve kılıcını kaldırdı.

"Yerlerinize!"

Her iki adam da geldi ve kılıçlarını onunkine dokundurdu. Vassily, "Başlayın!" diye komut verir vermez, Prens hızlı fakat zayıf bir hamleyle yukarıdan saldırmaya çalıştı.

Tal hiçbir zorluk yaşamadan darbeyi geri çevirdi. Prensin dengesi şimdiden bozulmuştu. Tal hiç tereddüt etmeden rakibinin omzuna doğru bir karşı atak geliştirmeli ya da onu savunmasız bırakmalıydı. Fakat bunun yerine bir adım geriledi. "Neden bu yaptığınızı tekrar denemiyorsunuz Haşmetmeap?" dedi kulağa oldukça alaycı gelen bir ses tonuyla. Sanki bu alıştırma müsabakasını bir derse dönüştürmüştü.

Tal yerini aldı, kılıcı elinde beklemeye başladı. Bu sırada Prens geri çekildi ve sonra kılıcıyla hazır biçimde ona yaklaştı. Aynı hamleyi bir öncekinden daha da sarsak bir şekilde tekrarladı. Tal hamleyi kolaylıkla engelledi. Prens Matthew bir kez daha dengesini kaybetmiş, pek çok yerden açık veriyordu. Tal istese maçı böyle kazanabilirdi. Fakat son anda yalnızca kaburgalarına sert bir darbe indirdi. Öyle sertti ki, Prens'ten acı dolu bir homurtu yükseldi.

"Toprak Beyi Hawkins'e bir sayı!" dedi Vassily. Bu sırada şaşkınlık ve öfke arasında kalmış bir ifadeyle Tal'e bakıyordu.

Prens Matthew derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Sol eliyle karnını, kaburgalarını tutuyordu. Endişelenmiş gibi görünmeye çalışan Tal, "Umarım canınızı yakmadım Haşmetmeap," dedi.

Bir an Tal, Prens'in kusacağını sandı. Kelimeleri yutuyor gibi konuşuyordu. "Hayır... ben... iyiyim... Toprak Beyi."

Tal canlılıkla, "Hadi tekrar deneyelim," dedi.

Bir an için Prens sanki geri çekilecekmiş gibi durdu. Fakat sonra yerine döndü. Tal, "Fazla uzanmamaya çalışın Haşmetmeap," dedi.

Öfkesini gizlemekte pek de başarılı olamayan Üstad Vassily geldi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Saray Üstadı olarak, herhangi bir sebepten herhangi bir müsabakayı durdurabilirdi. Seneler içinde, ileri seviyede olup da başlangıç seviyesindekilere zorbalık eden pek çok kişinin karşılaşmasını da durdurmuştu. Fakat bu, Roldem Hanedanlığının Prensi'ydi. Tal ona bir ceza vermek islediği için karşılaşma durdurulursa, Krallık küçük düşürülmüş olurdu.

Tal yaptığı sert hamlelerle iki sayı daha aldı. Prens karşılaşma alanına yaklaşırken Üstad Vassily fısıltıyla, "Toprak Beyi, artık yeter!" dedi.

"Majesteleri karşılaşmayı bırakmak isterse karşı gelmem," dedi Tal. Ses tonunda olabildiğince aşağılama vardı. Üstelik yakındakilerin duyabileceği kadar da yüksek sesle konuşmuştu.

Prens Matthew gururlu bir adamdı -bu gururu başarıdan ziyade boş kibrinden gelse de. "Bırakmıyorum," derken sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Tal gülümseyerek, "Doğru dediniz efendim. Bu salona unutamayacakları bir şey yaşatalım, olur mu?" dedi.

Vassily başlama emrini verdi. Prens Matthew, Tal'in ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Tal vuracak gibi yaptı. Prens de karşılık verdi. Tal hızla Prens'in elindeki kılıcı düşürdü, sonra da kendi kılıcının ucunu başlığının altına sokarak çıkardı. Prensin arkasına geçerek var gücüyle kalçasına vurdu. Kalabalık bu durama hemen tepki verdi. Şaşkınlık ifadelerine, ıslık ve alaylar karıştı. Darbe öyle ağırdı ki, Prens Matthew dizleri üzerine, öne doğru düştü. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, bir önceki darbelerin acısıyla döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri şişmişti. Fakat bu son vuruş onu gerçekten ağlatmıştı. Tüm çabalarına rağmen kendini tutamadı.

Saray çalışanları hızla yanına gelerek, küçük düşürülen Prens'e ayağa kalkması için yardım etti. Tal arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya başlayarak bir başka nezaket kuralını daha çiğnemiş oldu. Ustalar Sarayı'na Tal'i bir kez olsun görebilme umuduyla gelmiş olan salondaki genç hanımlar, kalkıp orayı terk ettiler; hepsinin gözlerinden bir ayıplama okunuyordu.

Üstad Vassily hızla Tal'in yanına giderek, "'Sen aklını mı kaçırdın?" dedi.

Prens'e gülümseyerek bakan Tal, "Aksine Üstad Vassily," dedi.

Vassily, kısık, uyarıcı bir ses tonuyla, "Yerinde olsam Toprak Beyi, kısa süre içinde bir yolculuk planlamaya başlardım. Ustalar Sarayı Şampiyonu ol ya da olma, kendine oldukça tehlikeli bir düşman edindin. Prens'in pek çok özelliği vardır, fakat bunların arasında bağışlayıcılık yoktur," dedi.

Tal odanın diğer ucundaki Prens Matthew'a gözlerini kenetlediğinde, öfke ve utanç dolu gözyaşlarının arasında, kendisine kontrolsüz bir hırs bilendiğini gördü. "Sanırım haklısınız," dedi Tal. Sesindeki alayı, yakındaki herkesin duymasını istiyordu. "Fakat bu öğleden sonra yaptığımız müsabakaya bakarsak aslında o kadar da tehlikeli biri değil."

Söyleyecek başka bir söz bulamayan Saray Üstadı döndü ve yanından ayrıldı. Tal, Pasko ve Amafi'nin kendisini beklediği köşeye gitti. Pasko olup biteni anlamıştı fakat Amafi, " Haşmetlim, intihar etmek istiyorsunuz herhalde?" dedi.

"Yok, hayır. Neden sordun?"

"Artık Prens sizin ölmenizi istiyor." Geniş bir gülümsemeyle, "Üstelik o kadar çok altını var ki, en azından size ihanet etmeyi şöyle bir düşünebilirim," diye ekledi.

Tal, o anın tadını çıkardığını herkese göstermek istiyormuş gibi yüksek sesle güldü. "Öyleyse bana ihanet etme, ben de ücretini artırmayı düşüneyim."

"Elbette efendim."

Soyunma odasına doğru ilerlerken Pasko fısıltıyla, "Dikkatli olun. Daha müsabaka bitmeden Matthew'un adamları bu aşağılayıcı olayla ilgili haberlerle binayı terk etmişti. Güçlü bir düşmanınız var artık," dedi.

Tal yavaşça nefesini verdi. Sanki o ana kadar içinde tuttuğu gerginliği bırakıyordu. "Öyleyse artık güçlü bir müttefik bulma vakti geldi."

-5-

HİZMET

Kaspar gülümsedi.

"Genç Hawkins, görüyorum ki kendine oldukça rahatsız bir durum yaratmışsın." Büyük bir sandalyede oturan Dük Kaspar, hizmetkârına işaret ederek odadaki yuvarlak masanın üzerinde duran şarap bardaklarını doldurmasını istedi. Bu oda, Kral'ın kendisine yapılan ziyaretler için tahsis ettiği büyük dairenin bir bölümüydü.

Amafi özel hizmetkâr olarak kapının hemen dışında bekliyordu. Pasko'ysa evde, dönüşü için hazırlanıyordu. Hasta baba hikâyesi ona göre uygundu. Zaten Prandur Kapısına giden bir gemide yer ayrılmıştı bile. Oradan bir başka gemiyle Kıyı Kolcusuna, son olarak da arabayla Kendrick'in yerine geçecekti. Bir hafta içinde ayrılıyordu.

Tal önceki gün, Dük'ün huzuruna çıkmak istediğini belirten bir mesaj göndermişti. Ertesi sabah saray uşaklarından biri gerekli cevabı getirdi. Tal, öğleden sonra gelmesi için davet edilmişti, fakat ana kapı yerine saray hizmetkârlarının girişini kullanması tavsiye ediliyordu - bunun sebebi açıktı.

Kaspar boynuna kadar düğmeli, sırma işlemeli bir tunik giymişti. Bu tarz bir kıyafeti Tal daha önce hiç görmemişti. Olasko modası olabileceğini düşündü. "Alışılmadık sezileri olan, sakin bir genç olduğunu sanıyordum. Hiç tarzın olmayan böyle bir şeye neyin sebep olduğunu bana anlatabilir misin?"

Tal bardağını alıp, alışkanlık gereği bir kez kokladı. Bir yudum aldıktan sonra, "Kuzgunormanı, Krushwin'den gelen yeni bağ

mahsulü olmalı bu," dedi.

Kaspar kaşlarını kaldırarak, "Şaraptan anlıyorsun Talwin," dedi. "Evet, geçen ay gelmişti. Kral benim için birkaç şişe buraya, ayırmış. Şimdi soruya cevap ver."

Bu son söylediği, Tal'in bu zamana kadar Kaspar'dan duymaya alışık olmadığı bir emir tonundaydı.

Tal mahcup görünmeye çalıştı. "Prens Matthew tam bir hödük."

"Doğrudur, fakat diğer Roldem asilzadelerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktur. Neden onu halk içinde küçük düşürdün?" "Çünkü onu öldürsem idam sehpasından kurtulamazdım sanırım," dedi Tal ve şarabından bir yudum alarak durdu. "Kraliyet ailesinden olmasa, aramızda bir onur meselesi olduğunu belirterek karşısına çıkardım. "

"Öyle mi?" dedi Dük kaşlarını kaldırarak. "Kimin onuru peki? Seninki değildir herhalde. Akıllı birine benziyorsun. Şişirilmiş prensiplere itibar etmezsin."

Bu soruyu gerektiği kadar iyi düşünmemiş olduğunu fark eden Tal, "Bu bir hanımın onuru efendim," dedi.

"Prens Matthew'la bir kadın yüzünden mi kavgalısın?"

Tal inandırıcı bir hikâye bulamazsa yakın inceleme altına alınacağını biliyordu, bu yüzden de doğaçlama yapması gerekti. "Kavgalı değilim ama savunma halindeyim. Bahsi geçen hanım dul. Prens de bu hanıma karşı ilgisinde oldukça... ısrarcı."

"Öyleyse bu bahsettiğin Leydi Gavorkin," dedi Kaspar kıkırdayarak. "Kendi sarayımda olduğu kadar buralarda da dedikodu kaynaklarım var."

Tal omuzlarını kaldırdı. "Leydi ve ben oldukça yakındık, benim evlenmek gibi bir düşüncem yok, fakat o, şayet koşullar elverirse, kendine yeni bir eş arıyor. Zaten Krallık mal varlıklarının bir kısmını elinden almayı düşünüyor. O da gelirini kaybetmekten korkuyor."

Kaspar durumla ilgili daha fazla bir şey bilmesine gerek olmadığını belirtti. "Kadının durumunu biliyorum. Matthew insanlar içinde onunla görülürse, kadınla ilgilenen diğer asilzadelerin çocukları Gavorkin'i gözden çıkarır. Anlıyorum."

Tal, Kaspar'ın bu hikâyeye inanıp inanmadığından emin değildi. Tal'in bu hikâyeyi dayandırdığı tek şey, bir öğleden sonra Leydi Gavorkin'i ziyaret ettiğinde ondan duyduğu sözlerdi: Prensi itici buluyordu.

"Yine de," dedi Kaspar bir kez daha kıkırdayarak, "onca insan içinde onu çocuk gibi ağlatmak zorunda mıydın?"

"Ölmesinden iyidir," dedi Tal.

"Belki de değildir," dedi Kaspar. "Kendine çok kötü bir düşman edindin. Matthew'un içinde bir damla olsun bağışlama duygusu yoktur. Kral'ın yakın aile çevresinden olan tek kişi o. Gücünü özel hakaretlerden öcünü almak için kullanabilir. Şu an bile kafana ödül koymuş olabilirler. Yerinde olsam arkamı kollardım genç Hawkins."

"Bu yüzden size geldim."

"Kral üzerinde biraz etkim olabilir. Üstelik sana borçluyum. Fakat Matthew konusunda..." Ellerini iki yana açarak omuzlarını kaldırdı.

"Efendim, sizin hizmetinizde çalışıyor olsam Matthew bana doğrudan saldırmaya cesaret edemez. Önermiş olduğunuz işi kabul etmeye karar verdim."

Kaspar arkasına yaslandı. "Sebebini anlıyorum, fakat dürüst olmak gerekirse bu bana ani bir değişim gibi geldi."

"Teklifinizi daha önce ciddi olarak düşünüp tartmıştım Ekselansları. Fakat Salador, Ran ve Bas-Tyra dışında ticaret yapabilmeyi umuyordum, belki siz de yerel temsilcileriyle görüşmüşsünüzdür. Atlı Quincy de Castle."

Kaspar'ın gözlerinde parlayan ışık, yalanını ortaya çıkarıyordu sanki. "Öyle birini tanımıyorum," dedi. "Neden ticaret yapmak istiyorsun peki?"

Tal bir an için durup kafasını toparlamaya çalıştı. "Beni asilzadelikle birleştiren tek bağ da oldukça ince efendim. Aile reisimiz var olduğumdan bile habersiz. Neticede ben ikinci göbekten kuzeniyim." Sesini alçalttı. "Doğrusunu söylemek gerekirse 'Toprak Beyi' unvanını da baba tarafından bir yerel mahkeme yargıcının kurnaz dalavereleri sayesinde kullanabiliyorum. O unvanın getirdiği topraklar da bana gelir sağlamıyor." Tekrar normal ses tonunu kullanmaya başlayan Tal, "İki şeye ihtiyacım var: para ve şan. Ya orduya yazılırım -ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu bir süre denedim ve kuzey soğuğunda goblinleri benzetmek de çekilecek şey değil- ya da varlıklı biriyle evlenirim. Fakat varlıklı biriyle evlenebilmek için de

para ve şöhrete ihtiyacım var. Bu bir kısırdöngü, anlayabiliyor musunuz?" dedi.

"Evet, anlıyorum."

"Böylece doğuya geldim. Batıda siyaset ve ticaret insanlara olanaklar sağlamıyor fakat burada durum farklı. Orada her şey görev ve hizmete bağlı fakat burada insan beklentilerini keşfedebilir, bulabilir. Ustalar Sarayı Şampiyonluğu bana ün kazandırdı.

Ekonomik anlamda de Castle ve ortaklarıyla yükselirsem zengin olabilirim."

"Genel olarak bu tasarı güzel tabii, Toprak Beyi, fakat amacına daha doğrudan ulaşmanı sağlayacak yollar yok mu?"

"Benim görebildiğim kadarıyla yok. Elimdeki en iyi fırsat Leydi Gavorkin'di fakat Kraliyet de onun benim gibi Adalar'dan gelen fakir bir toprak beyiyle evlenmesini kabul etmez."

"Özellikle de şimdi," dedi Kaspar kıkırdayarak,

Tal acı bir gülümsemeyle, "Evet," diyerek onay verdi. "Hem Prens konusunda kendimi durdurabilseydim, bence geleceğim başka bir yerde olacaktı. Şimdi görüyorum ki Roldem'deki tüm beklentilerim suya düştü..." Omuzlarını silkti.

"Benimle olan bağını kullanarak başarıya ulaşabileceğini düşünmüştün," diye cümlesini tamamladı Kaspar.

"Evet Ekselansları."

"Mantıksız bir seçim değil," dedi Kaspar. "Zeki adamlara verecek işim her zaman vardır. Tabii gelecekte prensleri uluorta rezil etme güdüne karşı koyabileceğini düşünerek böyle söylüyorum. Opardum'da senin için bir komutanlık görevi var."

"Komutanlık mı?" Tal gülümsedi. "Söylediğim gibi, askeriye hayatını bir defa denedim efendim. Bana kalırsa yeteneklerime göre benim için ideal iş o değil."

"Bu yalnızca bir unvan. İstersen kendini yine 'toprak beyi' olarak tanıtırsın. Kimse sana selam durmayacak, kimse tören alanında yürümeni beklemeyecek. Emrim altında çalışan komutanların hiçbiri üniforma giymiyor."

Tal sanki anlamış gibi, "Ya," dedi. "Aradığınız şey bir ajan yani."

"Ajan güzel kelime. Aracı da öyle. Gerekirse temsilci bile olabilir. İsim önemli değil fakat amaç aynı: şaşmaz bir sadakat ve gayretle bana hizmet etmek. Alacağın ödül de çabana eş değer olacak."

Tal şarabını bitirdi. "Toparlanayım mı?"

"Daha sonra," dedi Kaspar. "Ben bir hafta daha buradayım. Sonra Rillanon'a gideceğim, Adalar Kralı'nı ziyaret edip Opardum'a döneceğim. Opardum'a gelene kadar resmi olarak hizmetimde değilsin. Bunun sebebi sana daha sonra anlatılacak.

"Ancak o zamana kadar benim korumam altında olacaksın. Prens Matthew'a gizli bir not gönderip senin başına bir şey gelirse bunu kendime yapılmış bir hakaret olarak algılayacağımı söyleyeceğim ve seni Roldem'den olabildiğince uzak bir yere götüreceğime dair söz vereceğim.

"Belki üç sene sonra geri dönüp şampiyonluğunu korumaya çalışabilirsin. Tuhaf olur elbette ama en azından o vakte kadar Matthew bu konuyu etraflıca düşünmüş olur." Durdu ve ekledi: "Belki de o zamana kadar kasıntı aptalı bir başkası öldürmüş olur."

Kaspar ayağa kalktı. Görüşmenin bittiği anlamına geliyordu bu. "Toprak Beyi, şimdi evine dön ve beladan uzak durmaya çalış."

"Pekâlâ Ekselansları," dedi Tal.

Dük bir kapıdan, Tal başka bir kapıdan çıktı. Dışarıda kendisini Amafi bekliyordu. Yeni hizmetkârına yürümesini işaret etti ve birlikte saraydan ayrıldılar. Bu kez ana kapıdan çıkıyorlardı.

Saraydan sağ salim çıktıklarında Amafi, "Haşmetlim, neler oldu?" diye sordu.

"Artık Olasko Dükü Kaspar'ın hizmetindeyiz Amafi."

Eski suikastçı sırıttı; tam bir kurt gibi görünüyordu. "Desenize azamete doğru yükselişimiz başladı!"

"Evet," dedi Tal. Fakat içten içe, bunun aslında karanlığa doğru bir düşüş olduğunu hissediyordu.

Sert meltem, dalgalara çarparak ilerleyen gemiyi Tal'in gördüğü en harika şehre doğru hızla itiyordu. Hayır; dedi kendi kendine. Bu şehir hayal edebileceğinden bile daha güzeldi.

Renkli taşlar, zarif kemerlerle örülü muazzam Rillanon, ufuktaki tepelere karşı duruyordu. Akşama yol veren güneş, derin gölgeler arasında parlak ışığıyla kendini gösteriyordu. Buranın tarihini Tal daha önce duymuştu. Deli Kral IV. Rodric şehirdeki tüm renksiz ön cephelerin canlı renklerde yontma taşlarla değiştirilmesini buyurmuştu. Kral Lyam, Patrick ve şimdi de Kral Ryan bunu devam etmişti. Bugün Adalar Krallığı başkentindeki neredeyse tüm binalar, görkemli birer çalışma olarak dikiliyordu. Mermer ve granitten oluşan Rillanon'da beyaz ve pembe, sarı ve bal rengine rastlamak, arada biraz mor, yeşil, kırmızı ve mavi bulmak mümkündü. Şehre yaklaştıkça detaylar iyice belirginleşti. Tal ile Amafi, Dük Kaspar'ın gemisi Dolfen'in pruvasında ağızları açık bir halde etrafı izliyorlardı.

Arkadan gelen bir ses, "Burayı ilk defa mı ziyaret ediyorsun Toprak Beyi?" dedi.

Tal arkasını döndüğünde Dükle karşılaştı. Cevap vermeden önce eğilip selam verdi. "Evet Ekselansları."

Amafi sessizce uzaklaşarak efendisi ve Dük'e özel konuşabilmeleri için izin vermiş oldu.

"Memleketimle herkesten çok gurur duyarım Toprak Beyi," dedi Dük. "Opardum kendi çapında güzel bir şehir, fakat kabul etmek gerekir ki, ilk bakışta Rillanon'un güzelliğiyle başka hiçbir şehir yarışamaz."

"Katılıyorum efendim. Tarihiyle ilgili bir şeyler okumuştum..."

Tal bu okumaları yaparken nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. "Öğrenciyken babam Krallık tarihini okumaya zorlamıştı beni." Dönerek eliyle etrafı işaret etti. "Fakat bu... tarif edilemez bir şey."

"Öyle, değil mi?" Dük Kaspar kıkırdadı. "Birileri Adalar Krallığına savaş açsa, böyle bir güzelliğin yağmalanması ne büyük trajedi olur! Bu kuleler hücum altında kalmadan Krallık'ın teslim olması çok daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Tal kafasını salladı. "Bana kalırsa Adalarla savaşa gidilmemesi daha akıllıca bir seçim olur."

"Bir mücadeleyi kazanmak için silahlı çatışmadan başka yollar da vardır," dedi Dük. Hem kendi kendine hem Tal'la konuşuyor gibiydi. "Kimileri savaşın kötü diplomasilerin sonucu olduğunu söyler, kimileriyse diplomasi yapma yolu olduğunu. Bu ikisi arasında herhangi bir fark olup olmadığına karar verebilecek kadar âlim değilim." Döndü ve Tal'e gülümsedi. "Şimdi kamarana git ve üzerine güzel bir şeyler giy. Bu gece Kral'ın sarayında yemek yiyoruz." Yelkenlere baktı. "Zannederim limana yarım saatten az bir mesafe uzaklıktayız. Kraliyet iskelesine kadar sorunsuz gideriz."

Tal aşağı indi ve söyleneni yaptı. Saraydaki takdim için hazırlanmayı tam bitirmişti ki, kapı çaldı. Amafi kapıyı açtığında karşısında bir kamarot duruyordu.

"Evet?"

"Dük selamlarını iletiyor Toprak Beyi. Onunla güvertede buluşacaksınız."

"Hemen geliyorum," dedi Tal.

Tal tuniğini düzeltti ve Roldem'den ayrılmadan önce onun için özel yapılmış şapkasını aldı. Bütün hafta, Kaspar'ın söylediği gibi dikkat çekmemiş, halk içine çıkmamaya özen göstermişti. Gerçi bu çok da önemli değildi. Zira Roldem seçkin tabakasından gelen davetiyeler, Prens Matthew'u rezil etmesinin ardından artık gelmez olmuştu. Tal kendisinin Kaspar'ın korumasında olduğuna dair haberin yerine ulaştığını düşünüyordu, çünkü intikam almak için herhangi bir girişim olmamıştı -en azından Tal ve Amafi böyle bir şey fark etmemişti.

Gemi limandaki dalgakırana yanaşırken Tal hızla güverteye çıktı. Gemiden ilk göründüğünde Roldem ne kadar nefes kesiciyse, Rillanon da o kadar hayret vericiydi. Yaklaştıkça daha da çarpıcı görünüyordu. Şehir yalnızca parlak mermer ve granitlerden örülmemişti; her şeyiyle bir düzen içindeydi. Çiçek kafesleri, yamaç bahçeleri, renkli bayrak ve flamalar, kuvars ve camdan yapılmış pencereler vardı. İkindi güneşi, yansıttığı altın ve bal rengi, pembe ve beyaz ışığıyla, taşları adeta ateşe vermişti.

"Muhteşem," dedi Amafi.

"Evet," dedi Dük. "Sırf bu manzarayı yakalayabilmek için günbatımından önce gelmeye çalışırım hep."

Adalar Krallığı sancağını taşıyan bir kraliyet filikası bölgeden ayrılırken Olasko Dükü'ne hürmeten flamasını indirdi. Her iki gemideki denizciler selâmlaştı. Etrafındaki ihtişam Tal'i soluksuz bırakmıştı. Her milletten gemi Krallıklar Denizi'ne demir atmıştı; ya

limana geliyor ya da oradan ayrılıyordu. Kesh'ten tüccarlar, Doğu Krallıklarından gelen gemiler ve bilinen dünyanın dört bir köşesinden gelen yük araçlarını gördü.

Yelkenlere camadan vuruldu, Dolfen'in kaptanı yanaşan küçük bir tekne için yavaşladı. Gemiden tekneye doğru bir kaytan iskele atıldı. Merdivenden çıkan Liman Rehberi, hızla kıç güverteye yönelip geminin başına geçti. Bu noktadan sonra gemiyi Kraliyet Limanına götürmek onun işiydi.

Tal önündeki manzarayı içine çekmeye çalıştı. Latagore'u, Krondor'u, Salador'u, son olarak da Roldem'i ilk gördüğü anı hatırlamaya çalıştı. Her biri sayesinde yeni izlenimler edinmiş, yeni duygular yaşamıştı fakat Rillanon hepsini gölgede bırakıyordu.

Geminin son yelkenleri de toplandı. Gemi belirlenen rotada büyük bir rahatlıkla süzülüyordu. Limanda çımacılar, ellerindeki uzun çubuklarla gemiyi tutmak için bekliyor, usturmaçalar da geminin zarar görmemesi için iskelenin kenarına asılıyordu. Derken geminin ön ve arka taraflarından halatlar atıldı. Tal farkına bile varamadan gemi iskeleye bağlanmıştı.

Leydi Natalia, arkasında hizmetkârlarıyla kamarasından çıktı. Tal'e bakarken ışıl ışıl gülümsüyordu. "Geldik mi?"

"Geldik hanımım," dedi Tal sırıtarak. "Kesinlikle geldik."

Natalia da hâlâ gülümsüyordu, fakat etrafı kolaçan ediyordu; sanki tetikte gibiydi. Sonra sadece Tal'e odaklandı. "Uslu durmalıyız Toprak beyi."

Tal kafasını salladı. Bu gereksiz bir uyarıydı. Roldem ve son durakları Opardum arasında, her an izlendiğini biliyordu. Matthew rezaletini ona hiç yakıştıramıyorlardı; öyle ki Dük'ün kız kardeşi bile artık ondan şüphe duyuyordu. Geçirdikleri tutku dolu gece tamamen unutulmuş gibiydi. Bu sebeple Tal, teklif olarak algılanabilecek herhangi bir şeyi dile getirmekten kaçınıyordu. Kadının onu yönlendirmesine izin vermenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Gemiden ilk inen Dük Kaspar oldu. Ardından kız kardeşi ve diğerleri geldi. Kaspar sarayındaki yeri henüz resmiyet kazanmadığından Tal arkadaydı. Sonra Amafi ve diğer hizmetkârlar indi.

Adalar Krallığı'nın resmi armasını taşıyan arabalar bekliyordu onları. Arma, kızıl bir çayırda elinde yukarı doğru kaldırdığı kılıcı ve kafasında bir taçla kükreyen altın bir aslanı resmediyordu.

Üniformalı arabacılar beklemedeydi. Kaspar ve kız kardeşi, en öndeki en süslü arabaya bindiler. Dük'ün beraberindeki diğer insanlar da onları takip etti. Tal'in Amafi'yle bindiği araba işe yarar ve temizdi, fakat lüks olduğu kesinlikle söylenemezdi.

Araba dükkânların ve evlerin önünden ilerleyip, saraya doğru giden yolda görkemli çeşmeleri olan büyük meydanlardan geçerken, Tal camdan sarkmış, etrafı seyrediyordu. Şehir birkaç tepenin üzerine kurulmuştu. Bu yüzden de yüksek köprüleri aşarken, ara sıra zemin eğim kazanıyordu. Tal denize akan ufak nehirleri görebilmek için pek çok defa aşağı baktı. Amafi'ye Kral Dili'nde, "Bu şehir harika," dedi.

"Kesinlikle Haşmetlim," dedi Amafi. "Söylentilere göre, ilk Adalar Kralı kalesini yaptırırken buranın en yüksek tepesini seçmiş. Korsanlardan pek de farksız olmayan adamları, bir dizi ahşap köprü

koruyormuş. Seneler içinde şehir, iskeleden yukarı, saraydan aşağı büyüyerek sokak ve köprülerden oluşan bu labirent halini almış."

İkinci köprüden sonra yollarındaki son köprüye geçerlerken Tal aşağı baktı ve yamaç kenarlarına inşa edilmiş evleri gördü. Alttan kolonlarla ustaca desteklenmiş bu evler, yukarıdaki sokaklara dar merdivenlerle bağlanıyordu. Aşağıdaysa Rillanon Nehri, her iki taraflarından da kuvvetli granit duvarlarla çevrili bir dizi küçük şelalenin üzerinden denize doğru hızla akıyordu.

Saraya yaklaştıklarında, "Acaba burada yaşayanlar bu güzelliğe alışmış mıdır?" dedi Tal.

"Şüphesiz öyle, Haşmetlim, her gün karşılaştığı şeylere karşı ilgisizleşmek, insanın doğasında vardır," dedi Amafi. "İyi bir suikastçı bunu anlar. Çok geç olana dek fark edilmemenin yolu, alışılagelmiş çevrenin bir parçası olabilmektir. Fark edilmemek, karanlık gölgelerde kaybolmaktan çok arka plana karışabilme sanatıdır."

"Büyük olasılıkla haklısın," dedi Tal.

"Elbette haklıyım Haşmetlim. Öyle olmasa şimdiye çoktan ölmüştüm."

Kral Dili'ni konuşuyorlardı ve bu dil bulundukları ortama uygun gibi görünüyordu. Fakat Tal birilerinin onları duyabileceğini düşündü. Queg diline dönerek, "Yapman gereken bazı şeyler var," dedi.

"Görevim size itaat etmek Haşmetlim."

"Sana ihtiyacım olmadığında biraz geride beklemeni istiyorum. Benim üçüncü gözüm, üçüncü kulağım olacaksın. Beni kim izliyorsa takip et, ben ya da beyim Kaspar hakkında söylenen her sözü dinle." Etrafındakileri işaret etti. "Başkalarıylayken Kral Dili'nde konuşmayacağız. Yalnızca Queg dilini kullanacağız."

"Siz nasıl isterseniz Haşmetlim."

Saraya gelmeden önceki son köprüden de geçtiler. Kapı açıldığında Tal, Dük'ü ve hemen arkasından gelenleri taşıyan arabaların çoktan kraliyet arabalığına dönmüş olduklarını gördü. Tal'in ağzı açık kalmıştı.

İskeleden bakıldığında fevkalade görünen saray, yakından bakılınca neredeyse inanılmazdı. Yüzyıllar önce bu tepede eski bir kale inşa edilmişti. Fakat sonrasında kanatlar ve yeni binalar da eklenmiş, kale hol ve salonlar, bahçe ve çeşmelerden oluşan geniş bir yapı halini almıştı. Avlu bile Roldem sarayının üç katı büyüklüğündeydi. Fakat bu sarayı özel kılan şey ön cephesiydi. Her bir noktası, üzerinde altın ve gümüş noktacıklar halindeki beyaz granitlerle, uyumlu bir biçimde donatılmıştı. Batarken pembe bir ışık saçan güneşin altında, taşlar parlak pembeler, göz kamaştırıcı turuncular ve araya giren mavi parçalar olarak görünüyordu. Her pencere kemerli, berrak camlardan yapılmıştı ve kulelerin tepelerinde parlak flamalar dalgalanıyordu. Bitki kafesleri ve pencere çiçekliklerinde farklı bitkiler vardı.

Bir hizmetkâr geldi. "Toprak Beyi Hawkins?"

"Evet?" dedi Tal.

Hizmetkâr döndü ve kraliyet uşaklarından biri göründü. Uşak on üç yaşından büyük değildi. Hizmetkâr, "Toprak Beyi'ne ve yardımcısına

odalarını göster," diye talimat verdi.

Tal çantalarının daha sonra getirileceğini biliyordu. Yürümeye başladı. Gözleri, onları geniş basamaklardan sarayın girişine götüren çocuğun üzerindeydi. Her basamağın iki başında birer muhafız duruyordu. Yani sağ ve sol taraflarda bir düzine kadar adam vardı. Hepsinde de geniş köşeli, parlak metal miğferler, altın aslan armasıyla süslenmiş kırmızı cüppeler, siyah tunik ve pantolonlar vardı. Çizmeleri parlatılmıştı ve her birinin elinde de baltalı kargı vardı.

Tal saraya girdiğinde, bahçeye açılan dev bir kapı ve salona açılan bir başka kapıya çıkan taş yolla karşılaştı. Tal ve Amafi, sağa yönelen çocuğu takip etti. Bir dizi uzun koridordan geçtikten sonra konuk odalarına vardılar. Tal'in kapısı önünde duran uşak, koridorun en ucunu işaret ederek, "Efendim, Dük Kaspar bu koridorun diğer ucunda," dedi. "Biraz yürümeniz gerekecek efendim." Kapıyı açtı. İçeri giren ilk kişi Tal oldu.

Tal çok etkilenmişti. Kaspar grubunun ikincil bir üyesi olarak, daha mütevazı bir oda bekliyordu. Şayet onun odası böyleyse, Kaspar'ın odası Kral'ın Roldem'deki odasına rakip çıkacak cinsten olmalıydı.

Odada sayvanlı büyük bir karyola vardı. Sayvan perdesi açıktı. Yatağın üzeri büyük bir yatak örtüsü, sayısız minder ve yastıkla doluydu. Karşı duvarda dev gibi bir şömine duruyordu, fakat yakılmamıştı. Yılın bu zamanında zaten ihtiyaç da yoktu, fakat Tal tüm kış boyunca şöminelerin yakılıyor olduğunu geçirdi aklından.

Her duvarda büyük goblenler asılıydı. Taşların soğukluğunu kesiyorlardı. Bu oda, ilk yapılan kulenin bir parçası olmasa da, büyük olasılıkla sarayın eski kısımlarından biriydi, Uşak, şöminenin

solundaki kapıyı işaret ederek, "Yardımcınızın yatağı orada efendim," dedi.

Tal kapıyı açarak içeri baktı. Roldem'deki dairesinden daha büyük olan gizli bir bölmeydi burası. Bir sene boyunca her gece farklı kıyafet giyse, o kıyafetlerin hepsi buraya sığabilirdi. Üstelik yatak, masa, komodin ve hizmetkârın rahatını sağlayacak bir sandalye de burada bulundurulabilirdi.

Tal dönerek, "Yeterli," dedi.

Uşak, "Efendim, diğer kapı tuvalete çıkıyor," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Tal ve çocuk çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Kapıya geldiğinde dönüp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa şu ipi çekin efendim. Dük için hazırlanan karşılama töreni iki saat içinde başlayacak. O zamana kadar dinlenecek vaktiniz var efendim," dedi.

Kapıyı açtığında, Tal dışarıda bir dizi saray görevlisinin beklediğini gördü. Uşak diğerlerinin arasından sıyrılıp geçerken Tal'in çantaları içeri getirildi. Bir başka hizmetkâr, üzerinde minik kekler, meyveli pastalar ve taze üzüm salkımları olan bir tepsiyle içeri girdi. Yine bir başkası, meyve sularıyla seyreltilmiş kadehler dolusu buz gibi şarap ve birkaç bardakla bir testi bira getirdi.

Hizmetkârlar çıkar çıkmaz, buharlı su kovaları taşıyan bir dizi genç adam içeri girdi. Doğrudan banyoya gittiler. Tal bu gençlerin de işlerini bitirip çıkmalarını bekledi. Sonra da banyoya girip ne yaptıklarına baktı.

Banyo özeldi. Fayanslarla kaplı taştan bir küvet vardı. Tal elini küvetin içine daldırdı ve, "Ben üzerimi çıkarana kadar istediğim ısıya ulaşır. Amafi, bu gece için en güzel kıyafetlerimi hazırla. Kızıl kahve siyah tuniğimi, gri taytımı, altın kemerli siyah yarım çizmelerimi çıkar. Gümüş saplı kılıcımı ve şahin tüylü, siyah fötr şapkamı da takacağım," dedi.

"Evet Haşmetlim," dedi Amafi. O çantaları açıp kıyafetleri çıkarırken Tal de üzerindeki yolculuk elbiselerini çıkarıyordu.

Küvetin içine girerken Tal yukarısında tuhaf bir mekanizma olduğunu fark etti. Üzerinde minik delikler olan geniş kafalı pirinç bir boru vardı. Hemen yanında da bir zincir duruyordu. Doğruldu ve zinciri çekti. Buz gibi su akmaya başladı üzerine. Şaşkınlıkla ciyakladı. Tekrar zinciri çektiğinde su durdu.

Çığlığı işiten Amafi elinde bir bıçakla odaya girdi. Sırılsıklam saçlarıyla titreyen Tal'den başka hiçbir şey göremeyince, "Haşmetlim, sorun nedir?" dedi.

Tal gülerek, "Yok bir şey. Sadece suyun böyle gelmesini beklemiyordum. Durulanmak için birebir. Fakat su oldukça soğuk," dedi. Tal küvetin kenarında bir kalıp kokulu sabun buldu ve köpürtmeye başladı. "İşim bitince sen de küveti kullanabilirsin. Su temiz olur."

"Çok cömertsiniz," dedi Amafi, Queg dilinde.

"Bana biraz şarap getir lütfen," dedi. Birkaç dakika sonra hizmetkârı elinde buz gibi şarapla geri döndü.

Yıkanması bittikten sonra Tal arkasına yaslanıp şarabını içerek biraz dinlendi. Kral'ın odasının kimbilir nasıl lüks olduğunu düşünerek gülümsedi ve fısıltıyla, "Kral olmak güzel şey olsa gerek" dedi.

Roldem kraliyet sarayı Tal'i ne kadar etkilediyse. Adalar Kralı'nın odası da onu bir o kadar şaşkınlığa uğrattı.

Kaspar'ın çalışanlarından biri olarak Dük'ün ardından içeri girmesine izin verilmişti fakat resmi bir takdim yapılmamıştı. Kral, Kaspar ve kız kardeşini selamlarken Tal salonun bir köşesinde durdu.

Kral Ryan, yirmi üç yaşından büyük olmayan, genç bir adamdı. Babası Kral Patrick birkaç sene önce aniden ölmüş, sıkıntılı saltanatı sona ermişti. Patrick, öfkeli, kararları şüphe uyandıran biriydi. Kendisinin tam aksi olan Lyam ve Borric'ten sonra onun dönemi başlamıştı. Yılan Savaşları denen o korkunç günlerin ardından Batı Diyarları sıkıntı içinde yeniden inşa edilirken Patrick, Krondor'un başındaydı. Efsaneler ve tarih işte tam bu noktada çakışır. Karanlık efsanelerin yaratıkları Pantathia Yılan Rahiplerinin, Krondor Krallığı'na canavarca bir saldırı düzenlediği, bin ya da daha fazla gemiden oluşan bir donanmayla dünyanın dört bir yanına açıldıkları söylenir. Hikâyenin aslı ne olursa olsun, ortaya çıkan sonuç basitti: Krondor enkaz haline gelmişti. Patrick, Krondor'daki saltanatı süresince Kesh'le iki defa çarpışmak zorunda kalmıştı. Babası Kral Borric öldüğünde, Patrick çoktan bitkin ve yorgun bir adama dönüşmüştü. Saltanatı hiç de güzel geçmemişti.

Ryan bir muamma olarak görülüyordu. Kaspar'ın ziyaretinin bir sebebi de, genç hükümdarın kabiliyetlerini değerlendirmekti. Kaspar'ın komutanlarından biri olan Janos Prohaska, Tal'in hemen yanında duruyordu. Fısıltıyla, "Kral, efendimizden biraz yakınıyor olmalı," dedi.

Resmi takdim bir türlü yapılamadığından Tal de fısıltıyla, "Neden böyle söylüyorsun komutan?" diye karşılık verdi.

"Kendi milletinin asilzadelerini tanımıyor musun?" dedi yavaşça.

"Sima olarak tanımıyorum," dedi Tal.

Kral'ın her iki tarafında da altışar adam duruyordu. Bekar kralsa, yükseltinin üzerindeki tahtta tek başına oturuyordu. Kaspar karşılaması için Kral'a teşekkür ederken yanlarda duran bu adamlar da onu inceliyordu.

Prohaska, "Kral'ın yanında Rillanon Dükü Lord Vallen duruyor. Onun yanındaki Krondor Dükü Lord James. Kral'ın yanında en güçlü iki dükü var. Doğu ve Batı Diyarları'nı onun adına yönetiyorlar. Krondor'un prensi olmadığı için James aynı zamanda Batı'nın vekil hükümdarlığını yapıyor," dedi.

Tal bu iki adama baktı. Duruşları benzerdi, yaşlıcaydılar, fakat boyları uzun ve bakışları deliciydi. İktidarı onlarca yıldır ellerinde tutan bu adamların gözlerinde sessiz bir güven vardı. Krondor Dükü'nün yanında bir başka adam vardı. Biraz daha gençti ve sessizce Dük'le konuşuyordu. Prohaska, "Lord James'le konuşan o adam, Kral'ın Maliye ve Hazine Müşaviri Lord Williamson Howell. Kendisi saray düküdür, fakat diğer ikisi kadar güçlüdür. Altınlar söz konusu olunca dünyanın en cin fikirlisidir. Arkasındaki iki yaşlı askeri görüyor musun?" dedi.

Tal kafasını salladı. "Evet, gördüm." Dimdik asker duruşuyla orta yaşlı bu adamın üzerinde kırmızı kraliyet cüppesi vardı. Fakat diğeri, Dük James'inki gibi, üzerinde dağ tepesine doğru uçan bir kartalı gösteren açık mavi yuvarlak bir arma taşıyan, mavi bir cüppe

giymişti. Yetmişlerindeydi adam. Bir zamanlar oldukça iri ve kuvvetli olduğu anlaşılabiliyordu. Kasları yaşlandıkça yumuşamıştı fakat Tal yine ile onu tehlikeli bir rakip olarak görebilirdi.

"Bu, Doğu Orduları Şövalye-Komutanı Sir Lawrence Malcolm. Yanındaki de Krondor Şövalye-Komutanı Erik von Darkmoor. Arkasındaki de Kral'ın Doğu Donanması Amirali Daniel Marks ve yaveri.

"Şayet bu bir davet olmasa, savaş konseyi olduğunu zannederdim."

Adamları inceleyen Tal, Prohaska'yla aynı fikirdeydi. Davete katılan biri gibi neşeli değillerdi. Roldem'de her zaman görülen neşe dolu kutlama havası, bu gece bu sarayda yoktu.

Dük tahttan çekilirken Teşrifatçıbaşı bir adım öne çıktı ve demir uçlu sopasını taş zemine vurdu. "Hanımlar, Beyler, Efendiler! Majesteleri sizi Büyük Salon'daki yemeğe davet ediyor."

Tal diğerlerini takip ederek bir uşak yardımıyla kendisine ayrılan yeri buldu. Buradaki hava da Roldem'de gördüğünden çok daha kontrollüydü. Evet, insanlar konuşuyordu ve onun da pek çok düşük rütbeli asilzadeyle sohbetleri olmuştu, fakat Roldem sarayı müzikle çınlar, dansçılarla hareketlenirken burada ufak bir müzisyen topluluğu, arka planda hafif bir müzik çalıyordu.

Yemek muhteşemdi, tıpkı şarap gibi. Fakat Tal'in içine kötü bir şeyler olacağı doğuyordu. Yemeğini tamamlamak üzereyken saray uşaklarından biri yanında bitiverdi. "Efendim, Kral sizi huzuruna davet ediyor."

Tal ne özelliği olduğunu tam olarak anlamamıştı, fakat kalkıp uşağı takip etti. Sonunda yan sehpa ve ana masa arasındaki boş alana ulaştılar. Kral'ın tam karşısına getirilmişti. Şimdi tüm meclis kendisini dikkatle inceliyordu.

Kral yüksek arkalıklı koltuğunda oturuyordu. Sağında, onur konuğu olarak Dük Kaspar vardı. Solunda da Leydi Natalia oturuyordu. Tal'in anladığı kadarıyla Natalia Kral'ı büyültmeyi başarmıştı. Diğer Adalar asilleri masanın etrafına dizilmişti.

Uşak, "Majesteleri, Toprak Beyi Talwin Hawkins," diye takdim etti.

Tal elinden geldiğince doğal bir selam vermeye çalıştı fakat gergin olduğunu fark ediyordu. Gerginliğini iyi saklıyordu fakat kendisi hissedebiliyordu. Diğer ülkelerde kendini düşük rütbeli bir Krallık asilzadesi olarak yutturmakta hiç sorun yaşamıyordu. Fakat burada, doğmuş olduğunu söylediği milletin kralı karşısında duruyordu. Üstelik daha da kötüsü, sözde kuzeninin bağlılık yemini ettiğini söylediği dük, yalnızca dört sandalye ötesindeydi. Derin bir nefes aldı.

Kral beyaz tenli, açık kestane saçları olan bir adamdı. Koyu kahverengi gözleriyle Tal'i süzüyordu. Tal, Kral'ın zeki göründüğünü düşünüyordu. Üstelik Kral olmasaydı bile pek çok kadın onu çekici bulabilirdi. Ardından gülümseyerek, "Hoşgeldin Toprak Beyi. Bizi onurlandırdın," dedi.

Tal, "Majesteleri çok naziksiniz," dedi.

"Boş laf," dedi Kral. "Ustalar Sarayı Şampiyonu olarak Adalar'a şeref verdin. Defalarca nerede olduğunu soruşturmuştuk."

Dük James, Tal'i yakından inceledi. "Akraban Baron Seljan Hawkins bile seni nerede bulacağını bilemiyordu." Tal, ses tonuna bakarak, Tal Dük'ün biraz şüphelendiğini seziyordu.

Tal kafasını salladı. "Majesteleri, Ekselansları, itiraf etmeliyim ki, Baron'un çok uzaktan kuzeni olduğumu söylemek bile durumu abartmak olur. Kazandığım zaferle ilgili haberler kendisine ulaşana kadar benim varlığımdan bile haberi olduğunu zannetmiyorum. Onun büyükbabasıyla benimki kardeşmiş. Ortak tek noktamız soyadlarımız. Bildiğim kadarıyla bu unvanı taşımamın tek sebebi, babamın Hanedanlık Kalemi'ndeki nüfuzudur."

Dük sırıttı. "Diğer bir deyişle, baban birilerine rüşvet yedirmiş."

Tal de gülümseyerek karşılık verdi ve omuzlarını silkti. "Öyle bir şey söylemedi, ben de sormadım. Tek bildiğim, babamın üzerine olan mülklerin çoğunun, Ylith dışındaki bataklıklarda olduğu. Zaten kiralarından tek para görmedim."

Bu söylediği üzerine masa başındaki herkes kahkahayla gülmeye başladı. Tal'in kendini aşağılayarak dalga geçmesi, gergin havayı dağıtmıştı.

"Baban bu konuyla ilgili olarak yasaları biraz çiğnemiş olsa bile ben burada rütbe ve unvanını tanıyorum. Sahip olduğun topraklar değersiz olsa bile," dedi Kral. "Aramızdan birinin Ustalar Sarayı Şampiyonu olması, ödüllendirilmesi için yeter sebeptir." Verdiği işaretle, uşaklardan biri üzerinde inanılmaz güzellikte gümüş bir kılıç olan mor bir yastık getirdi. Kılıcın gümüş filigran desenli, kafesli bir kabzası vardı ve bıçak kısmı, Tal'in bugüne dek gördüğü en iyi çelikten yapılmıştı. "Rodez'deki dökümhanede yapıldı bu," dedi Kral.

"Dünyanın en iyi kılıçlarının orada yapıldığı kabul edilen bir gerçektir ve biz de böyle bir kılıcın şampiyona yakışacağını düşündük."

Tal kılıcı ve bir başka uşağın kendisine uzattığı süslü kını alarak, "Majesteleri, beni mahcup ediyorsunuz," dedi.

"Dostumuz Dük Kaspar'a hizmet ettiğini görüyoruz."

"Evet Majesteleri."

Kral arkasına yaslanırken yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bıraktı. "Ona iyi hizmet et. Fakat bil ki, hayat ve kader seni memleketine savurursa, senin için burada hep bir yer olacaktır Toprak Beyi." Yanındaki Kaspar'a bakan Kral, "Kapımız yeni bir kılıca her zaman açıktır. Özellikle de bu kadar yetenekliyse," dedi.

Tal kafasını salladı. Kral'ın tek bir el hareketiyle huzurundan gönderilmişti. Uşağı takip ederek masadaki yerine geri döndü. Fakat Kral'ın bu son sözleri odadaki havayı yine bozmuştu.

Tal otururken Prohaska'nın söylediklerini düşündü. Ona katılıyordu. Bu şölenli bir tören değildi. Bu bir savaş konseyiydi.

-6-

RILLANON

Tal izledi.

Kraliyet odalarının yanında bir balkonda duruyordu. Dük, Tal'in orada beklemesini istemişti. Kaspar'sa Kral'la görüşüyordu. Aşağıda boylu boyunca uzanan şehir, güzelliğiyle Tal'i bir kez daha büyülemişti. Zamanı olup da buraları keşfetmeyi çok isterdi. Kaspar'ın hizmetine girmiş olmasa, şu an tam da bunu yapıyor olurdu. Ancak Kaspar'ın çalışanı olarak, efendisinin keyfini bekliyordu.

Arkadan gelen tanıdık bir ses, "Güzel manzara, değil mi?" dedi.

Arkasını döndüğünde, Leydi Natalia'nın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Eğilerek selam verdi. "Öyle hanımım."

"Ağabeyim az sonra çıkar. Eminim sana verecek bir görevi olacaktır."

Tal kadınların yanında kendini nadiren huzursuz hissederdi, fakat av gecesinden sonra Natalia'dan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında onun kendisinden ne beklediğini merak ediyordu.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, kadın gülümseyip yaklaştı. Yanağına hafifçe dokunarak, "Merak etme Tal," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz zaman eğlenceliydi ama daha ötesi yok. Ben devletin bir aracı, ağabeyimin kuklasıyım. Tıpkı senin gibi. Benimle ilgili planları var. Yani bana bir açıklama yapma yükümlülüğün yok."

Tal sırıttı. "Benim kafamı kurcalayan yapacağım herhangi bir açıklama değildi hanımım. Ya baştan savılıyorsam? Ya da benim ilgime tekrar ihtiyaç duyulmazsa?"

Natalia durup Tal'e baktı. "Acaba neden bu ikisinin de senin için çok önemli olmadığını düşünüyorum?"

Tal, Leydi Natalia'nın elini tuttu. "Bu doğru değil hanımım. Kadınlar arasında bir eşiniz daha yok." Bu söylediği gerçeklikten çok uzak değildi. Çünkü tanıdığı kadınların çok azı Natalia kadar coşkuluydu.

"Yalancısın. Ben erkekleri nasıl kullanıyorsam sen de kadınları kullanıyorsun. Birbirimize çok benziyoruz Tal. Sen birisini sevdin mi hiç?"

Tal bir an duraksadıktan sonra, "Bir kere sevdiğimi sanmıştım ama yanılmışım," dedi.

"Ya," dedi Natalia. "Yani kırık kalbin yüzünden mi aşka karşı böyle zırhlandın?"

Tal bunu çok ciddiye almadı. "Böyle düşünmek sizi mutlu edecekse öyle olsun."

"Bazen bir insanın kalbinin olmaması daha iyi geliyor gibi. Ağabeyimin birlikte olduğu Leydi Rowena öyle mesela. Onda bir şeyler eksik."

Tal sessizce onay vermekle yetindi. Onu çok iyi tanıyordu, çünkü kalbini kıran kadın Leydi Rowena'ydı. O, Meclis'in kendisine verdiği

en sert dersti. Oradaki adıyla Alysandra, sahiden de bir yanı eksik bir kadındı. Kalbi yoktu onun. Tal'i de derinden yaralamıştı.

"Evlenirsem devlet işleri gerekçesiyle evlenirim. O yüzden de nereden zevk alacaksam oraya gidiyorum." Durdu. "Şu genç kral hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ah," dedi Tal. "Ağabeyiniz sizi Adalar Kraliçesi yapmak mı istiyor?"

"Belki," dedi Natalia sırıtarak. "Roldem'de ona uygun biri yok. En büyük prenses on bir yaşında. Reşit olana kadar Ryan onu bekleyebilir tabii, fakat Lord Vallen ve diğerlerinin bir an evvel onun evlenip taht varislerini dünyaya getirmesini beklediklerini zannediyorum. Doğu saraylarındaki hanımlar arasında en çok fayda sağlayacak kişi benim. Üstelik Adaların doğudan müttefiklere ihtiyacı var."

Bölgesel politikalardan anlamıyormuş gibi yapan Tal, "Adaların Farinda, Opast ve Uzak Lorin'le anlaşmaları var diye biliyordum," dedi.

"Öyle, fakat o mevkiler çok... önemsiz. Ryan'ın bir müttefik olarak Olasko'ya ihtiyacı var."

Tal olan bilenleri düşündü hızla. Tüm işaretler, Adalar ve Olasko arasındaki yaklaşan karmaşayı gösteriyordu. Yoksa Kaspar'ın bölgede devam ettirdiği seferler, eskisine göre daha da mantıksız olurdu. Ağız aramaya çalışan Tal, "Fakat onlar da tampon vazifesi görüyor. Bana kalırsa Olasko ve Adalar arasında bir ihtilaf yaşanması için pek sebep yok," dedi.

"Öyle," dedi arkadan gelen bir ses.

Arkalarını dönen Tal ve Natalia, karşılarında Dük Kaspar'ı buldu. Tal selam vererek, "Ekselansları," dedi. Natalia'ysa ağabeyinin yanına giderek yanağından öptü.

Kaspar, Tal'in yanına geldi. "Şehir nefes kesici, değil mi Toprak Beyi?"

"Evet Ekselansları."

Kaspar'ın üzerinde sağ taraftan düğmeli, sarı biyeli beyaz bir tunik vardı. Taytı ve pabuçları kırmızıydı. Tek süsü, siyah deri kemerinin üzerindeki işlemeli gümüş tokaydı. "Natalia," dedi. "Bu gece Kralla yemek yiyeceğiz. Saat yedide bir uşak gelip seni alacak. Toprak Beyi, bu öğleden sonra seninle bir işim yok. Yemeğe kadar kız kardeşime eşlik et. Sonra adamını alıp şehri gezebilirsin. Rillanon oldukça ilginç bir yerdir. Burayı tanıma fırsatından olabildiğince istifade etmelisin." Tal'in yüzüne iyice baktı ve sessizce, "İyi tanı," dedi.

"Evet Ekselansları," dedi Tal hafifçe eğilip selam vererek.

"Şimdi başka bir toplantıya gitmeliyim. Siz ikiniz gidin ve yapacak bir şeyler bulun. Seninle bu akşam görüşürüz canım."

Natalia tekrar ağabeyini öptü. Dük yanlarından ayrıldı. Natalia gülümseyerek Tal'e döndü. "Ağabeyim bize emir verdi," dedi.

Tal güldü. "Evet. Hanımefendinin canı ne ister?"

Natalia yavaşça yaklaştı ve içtenlikle Tal'i öptü. "Zevk benim zevkim. Ve ben de canımın ne istediğini çok iyi biliyorum Toprak Beyi."

Tal izlenmediklerinden emin olmak için etrafına bakındı. Potansiyel Adalar Kraliçesi'nin kale balkonunda düşük rütbeli bir toprak beyine sarılırken görülmesi iyi olmazdı. "Burası yeri değil," diye fısıldadı.

Natalia'nın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Öyleyse gidip doğru yeri bulalım," dedi.

Hemen arkasını döndü. Tal'in arkasından gelip gelmediğine bakmak için geriye dönmedi bile. Amirane bir tavırla koridorda ilerliyordu. Kendi odasını geçti -hiç sormadan, doğrudan Tal'in odasına gidiyordu.

Kapıyı açtığında karşısında Amafi'yi buldu. Amafi, Tal'in çizmelerinden birini parlatıyordu. Quegli ayağa kalktı ve selam verdi.

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Natalia. Bu sırada Tal de içeri girmişti. Amafi onay bekler gibi Tal'in suratına baktı. Natalia sesini daha da yükseltti, "Sana bizi yalnız bırak dedim!"

Tal kafasını salladı. "Bize bir saat izin ver," dedi Queg dilinde.

Amafi kapıya doğru ilerlerken Natalia Queg dilinde, "Şunu iki saat yapalım," dedi.

Amafi bir elinde Tal'in çizmeleri, diğerinde bir bezle kapının önünde kalmıştı. Bir süre ne yapacağını bilemeyerek öylece durdu. Sonra

Kral'ın çizmelerinin de temizlendiğini düşünerek gidip bir uşak bulmaya ve ona böyle şeylerin nerede halledildiğini sormaya karar verdi. Odanın dışında yalnızca Queg dili konuşması gerektiğini anımsayarak kendisini anlayabilecek birilerini bulabileceğini umdu.

Tal kâğıtlarını bir kenara bıraktı. "Bu kez değil," dedi.

Tam karşısında oturan adam da elini kapadı. Tal'in sağındaki adam kazandığı parayı önüne doğru çekerken gülüyordu. "Bu gece senin gecen değil galiba Toprak Beyi?"

Tal gülümsedi. "Her gece kazanamam. Hem öyle olsa nerede bunun eğlencesi Burgess?"

Tal, Kara Boğa adında sade bir handa iskambil oynuyordu. Han, şehrin kuzey kapısındaydı. Çoğunlukla o bölgede yaşayanlar ve adadan gelen çiftçi veya değirmenciler orada kalmaya geliyordu.

Tal, Kaspar'ın talimatlarını yerine getirmişti. Son üç gece ve iki günü Rillanon'la ilgili ne varsa öğrenmeye çalışarak geçirmişti. Tıpkı tahmin ettiği gibi, şehre yaptığı ilk ziyaretin dönüşünde, Kaspar onu soru yağmuruna tutmuştu. Kritik kavşakların nereler olduğundan, Kraliyet askerlerini nerelerde gördüğüne, karanlık çöktükten sonra insanların sokaklarda nasıl dolandığına kadar her şeyi öğrenmek istiyordu.

Her gün daha fazla yer keşfediyor, daha çok soruyla karşılaşıyordu. Tal'in avcılık ve iz bulma becerileri, yön bulma kabiliyeti, ona bu

konuda yardımcı oluyordu. Şu noktada şehrin bir haritasını doğru olarak çıkarabilirdi bile.

Kaspar hafta sonuna kadar keşiflerini devam ettirmesi gerektiğini söyledi. Dük ve yanındakiler o zaman eve doğru yola çıkacaktı. Tal en köhne kıyı hanlarına, en lüks genelevlere, küçük büyük her türlü kumarhaneye ve bahsedilmeye değer hemen her birahaneye gitmişti. Tek kötü tarafı, Rillanon'da Roldem'deki gibi yemek salonlarının olmamasıydı. Dolayısıyla saray dışında karşısına çıkan tüm yemekler sıradandı.

"Sen dağıtıyorsun," dedi tüccar.

Tal kâğıtları alıp karmaya başladı. Lyman Burgess'le, evvelki gece merkezdeki pazar meydanına yakın bir kumarhanede rastlaşmıştı. Cana yakın lüks mal tüccarı, bu gece için de bu handa buluşmayı önermişti. Tıpkı söylediği gibi burası güzel yemekleri, nispeten daha iyi içkileri olan ve dostane bir poker masası sunan keyifli, küçük bir yerdi.

Herkes parasını ortaya koydu ve Tal dağıtmaya başladı. Burgess, Tal'in kim olduğunu öğrendiğinde Tal'i daha iyi tanımak istediğini belirtmişti. Başkaları da Ustalar Sarayı Şampiyonu olarak onu tanımıştı, fakat Burgess daha çok kendisinin Dük Kaspar'la olan ilişkisiyle ilgileniyordu.

Burgess nadir bulunan parçalar, mücevherler, taşlar, gösterişli heykeller ve diğer kıymetli eşyaların ticaretini yapıyordu. Müşterileri şehrin en zenginleri ya da asilzadelerdi. Söylediğine göre buna saray eşrafı da dahildi. Sarayda, en abartılı parçalardan birkaçının kullanıldığından bahsediyordu. Dük'le tanışmayı ne kadar istediğini gizlemiyordu.

Tal kartlarına baktı ve iyi bir el yakalama umudu olmadığını düşündü. Bahis koyma sırası geldiğinde yine pas dedi. Deste bir tur daha masada dönerken eline yine gereksiz kartlar geçti. Yine kâğıtları dağıtma sırası ondaydı. Bir yandan kâğıtları dağıtırken bir yandan da odaya bakınıyordu. Beş kişi iskambil oynuyorlardı. Bunun dışında odada yarım düzine adam daha vardı. Amafi de bunlardan biriydi. Uzak bir köşede sessizce durmuş, olup biteni izliyordu.

El tamamlandıktan sonra Tal parasını ortaya koydu ve bir sonraki eli beklemeye koyuldu. Sohbet açmaya çalışıyor gibi, "Roldem'de de ticaret yaptığın oluyor mu?" diye sordu Lyman'a.

Burgess kartlarını aldı. "Yok, pek sayılmaz. Roldendi tüccarlara burada bir şeyler sattığım oldu ama kendim oraya hiç gitmedim."

"Gitmelisin," dedi Tal kartlarına bakarken. Nihayet üzerine para koyabileceği bir el gelmişti. Bekledi ve bahsini koydu. İki kart verip yenilerini alırken, "Lüks mallar için oldukça iyi bir piyasası olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Burgess kartlarına baktı. "Ben de öyle duydum. Ama tutunması zor yer. Ticareti engelleyen pek çok eski ticarethane var." Kafasını salladı. "Bundan bir şey olmaz," dedi ve elini masaya bıraktı.

"Roldem'de bir dostum var," dedi Tal. "Krallık tan biri. Belki yardımcı olabilir."

"Sahiden mi?"

Tal kartlarını indirdi. Kazanmıştı. Kıkırdayarak ortadaki paraları aldı. "Kartlar döndü." Deste dağıtılırken, "Tabii ki. Şehirde nüfuzu olan bir tüccar olur kendisi. Adı Quincy de Castle. Belki duymuşsundur," dedi.

Tal Burgess'in yüzünü inceliyordu. Hafif bir titreme vardı fakat Burgess, "Duyduğumu söyleyemeyeceğim," dedi.

Tal, adamın yalan söylediğini biliyordu.

Oyun bir saat daha devam etti. Tal ne kazandı, ne de kaybetti. Gecenin sonunda iki seyyah tüccar iyi kazanmış, yerli bir tüccar ne kâr ne zarar etmiş, Burgess ise büyük miktarda bir kayıp yaşamıştı. Tal de kaybetmişti fakat kaybettiği rakam azdı. Diğerleri mekânı terk ederken Burgess'e, "İyi geceler demeden önce sana bir içki ısmarlayayım," dedi.

"Peki," dedi tüccar.

Tal hizmet eden kıza işaret etti ve, "Elinizdeki en iyi şarabı getirin," dedi.

Kız elinde bir şişe ve iki kadehle çıkageldi. Şişenin mantarını çıkardı. Keskin kokulu kırmızı şarabı kadehlere doldurdu. Şarapta meyve, baharat ve meşe tadı vardı. Burgess bir yudum aldı ve, "Güzelmiş," dedi.

"Salador yakınlarından toplanan farklı cins üzümlerin bileşimi sanırım."

"İçtiğin şarabı biliyorsun," dedi Burgess.

"Bir süre Salador'da yaşamıştım. Tanıdık olduğum bir karışım. Gün içinde bira içmemiş olsam şarap tüccarının kim olduğunu bile tahmin edebilirdim."

Burgess güldü. "Şaraba özel ilgisi olan biri değildim asla. Ben sert bira severim." Tal'in kızı çağırmaya yeltendiğini fark edince hemen, "Ama bu güzel," dedi. "Bunu içmek iyi geldi. Özellikle de parasını sen ödeyeceğin için."

Tal büyük bir yudum aldıktan sonra, "Sanırım burada yaşamayı sevmeyi öğrenebilirim," dedi.

"Burası harika bir şehir," dedi Burgess. "Gerçi ben hiç Opardum'a gitmedim ama."

"Ben de gitmedim," dedi Tal.

"Dük için çalıştığını sanıyordum."

"Öyle," dedi Tal şarabından bir yudum daha alırken. "Fakat yakın zamanda göreve başladım. Roldem'de, Ustalar Sarayı'ndaki Turnuva'dan sonra tanıştık."

"Bu büyük bir başarı Tal."

Tal omuzlarını silkti. "Herkesin bir yeteneği vardır. Bazılarımız bir şeyde diğerlerine göre daha başarılı oluruz. Ben iyi bir avcı ve kılıç ustasıyım. Ya sen?"

"Ben de başarılı bir tüccarım," dedi Burgess. "Her ne kadar berbat bir iskambil oyuncusu olsam da."

"Evli misin?"

"Evet," dedi Burgess. "Eşim Dolth'da yaşayan ailesini ziyarete gitti. Bu yüzden son birkaç akşamdır dışarıda dolanıyorum. Ev çok sessiz geliyor."

"Çocuk var mı?"

"Bir oğlum var. Kralın ordusuna mensup."

"Yeri iyiymiş."

Burgess kendini geriye itti. "Yirmi senedir saraya sanat eserleri satıyorum Tal. Lord Howell gibi insanları memnun edecek kadar güzel anlaşmalar yaptım. Oğlumun ataması ucuza gelmedi ama o hep asker olmak istemişti. Ben de kuzey soğuğunda Sınır Baronlarıyla sipere gönderilmesini görmek istemedim.

"Hem rütbesi yükselirse iyi bir evlilik yapabilme şansı bile var. Kimbilir, belki bir asilzadenin kızıyla evlenir!"

Tal kafasını salladı. "Oğlun için çok hırslı konuşuyorsun."

"Hangi baba öyle yapmaz ki?"

Tal de kendi babasını anımsadı. Onun halkının hayata bakışı çok farklıydı. Bir an için sıkıntıyla geçmişi andı fakat hemen bastırmaya çalıştı. Geçmişi düşünmek ona yalnızca acı veriyordu. Babası da bir Orosini insanına göre hırslıydı. Pençe'nin iyi bir baba, eş ve köy insanı olmasını istemişti.

Nihayet Tal, "Sanırım haklısın. Benim babam da başarılı olmamı isterdi," dedi.

"Ve başarılı olmuşsun da," dedi Burgess. "Ustalar Sarayı Şampiyonusun ve Olasko Dükü Kaspar'ın hizmetinde çalışıyorsun. Önünde parlak bir gelecek var." Yakınlarda kimsenin olmadığını gören Burgess, Tal'e iyice yaklaştı. "Geleceğinin parlak olması konusunda sana yardım edebilirim Tal."

Ses tonunu alçaltan Tal, "Dinliyorum," dedi.

"Kesin bir şeyler anlatmadan şu kadarını söyleyeyim: Diyelim ki Rillanon'da Kaspar'ın sarayından bir dost edinmek isleyecek birileri var."

Tal sanki bu cümleyi algılamaya çalışıyormuş gibi arkasına yaslandı. "Casusluk yapmamı mı isliyorsun?"

Burgess kafasını sallayarak, "Öyle bir şey değil Tal," dedi. "Olasko'ya gelirsem Dük'ün huzuruna çıkabilmek istiyorum. Bana ve arkadaşlarıma ticarette avantaj sağlayabilecek bir şeyler duyar ve haber verirsen, karşılığı oldukça cömert olacaktır."

Tal tekrar duraksadı. "Ne kadar cömert?"

"Duruma göre değişir," dedi Burgess. "Ticaret ekibimi Dük Kaspar'ın huzuruna çıkarabilirsen iyi ödüllendirilirsin. Ticaret izni alırsak zengin olursun."

Tal bu teklifi değerlendirmeye çalışıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Dük'e karşı ettiğim yemini çiğnemediğim sürece sorun yok."

Burgess ellerini iki yana açtı. "Böyle bir şey yapmanı asla isteyemeyiz senden."

"Öyleyse elimden geleni yaparım."

"Harika. Yazıhanemin yerini herkes bilir. İskele tarafında. Kraliyet Limanına yakın. Kime sorsan gösterir. İş birliği yapmaya karar verirsen gelip beni ziyaret edebilir ya da haber yollayabilirsin, ben eşimle eve dönmüşsem bile ortaklarımdan biri orada olacaktır." Ayağa kalktı. "Şimdi yatmaya gitsem iyi olur Toprak beyi. Pahalıya patlasa da güzel bir geceydi." El sıkıştılar ve Burgess çıkıp gitti.

Tal de birkaç dakika bekledikten sonra ayağa kalktı ve Amafi'nin oturduğu tarafa doğru yürüdü. Yanından geçerken, "bekle, sonra takip et. Arkamdan biri geliyor mu bak," dedi.

Tal handan çıkarken Amafi yavaşça kafasını salladı.

Kararmış havaya adımım atan Tal şehrin sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Hayatın devam ettiğine dair pek çok işaret vardı hâlâ, fakat gün içinde çalışmayla gelen o kargaşa kaybolmuştu. Saraya giden parke taşlı yolda yürümeye başladı. En az, yarım saat tek başına yürüyecekti, bu yüzden bir sonraki adımını tasarlamaya koyuldu.

Burgess ya Adalar Kralının bir çalışanıydı ya da söylediği gibi hırslı bir tüccardı. Fakat her iki şekilde de ilk amacı Dük'ü veya Tal'i daha zengin etmek değildi. Onunla dikkatlice ilgilenilmesi gerekiyordu.

Saray yolunu yarılayan Tal takip edildiğini fark etti. Saldırıya karşı tetikteydi fakat saray kapısına geldiği halde kimse ortada görünmemişti. Kapıdaki muhafıza görevde olduğunu belirtti ve özel hizmetkârının da kısa süre sonra geleceğini, kendisinin Kral Dili'ni konuşamadığını söyledi. Muhafız, hizmetkârın içeri alınacağını bildirdi. Tal hiçbir olay yaşanmadan odasına ulaşmıştı.

On deş dakikadan az bir süre sonra Amafi içeri girdi. "Haşmetlim, tıpkı düşündüğünüz gibi oldu, biri sizi takip etti."

Ayakkabılarını çıkaran Tal, "Kesin Adalar Krallığı ajanlarındandır," dedi.

"Hayır Haşmetlim. Takip eden adamı tanıdım."

"Kimdi?"

"Yüzbaşı Prohaska'ydı. Dük sizi takip ettirmiş."

"Ah," dedi Tal. "Bu her şeyi değiştirir."

"Ne yapacaksınız Haşmetlim?"

Tal, Amafi'ye kirli kıyafetlerini almasını işaret etti. "Ne yapacağım ortada! Yarın Dük'e gidip her şeyi itiraf edeceğim. Şimdi mumları söndür ve uyu."

Dük, Opardum'dan bir elçiyle gönderilen parşömen üzerindeki mesajı incelerken Tal onu bekliyordu. Parşömeni indirdiğinde, "Beni mi görmek istedin Toprak Beyi?" dedi.

Tal, "Ekselansları, dün gece yanıma biri geldi ve ben bu kişinin Adalar Krallığı ajanlarından biri olduğunu zannediyorum," dedi.

"Sahiden mi? Anlat bakalım Tal."

Tal iki gece önce Burgess'le nerede karşılaştıklarını, önceki gece yaptıkları konuşmayı genel hatlarıyla anlattı. Konuşması bittiğinde Kaspar kafasını salladı, fakat bir süre tek kelime etmedi. Sonra, "Muhtemelen haklısın," dedi. "Burgess dediğin bu adam Lord Vallen'in oldukça becerikli casus ağının bir parçası olabilir. Lord James'in büyükbabası ilk önce Kral Lyam'ın hükümdarlığında, Krondor'da bu ağı kurmuş. Sonra Rillanon'a geçmiş. Örgüt bu zamana kadar dayanmış, gelişmiş, yeniden düzenlenmiş ve şimdi Keshlilerinkine rakip çıkacak bir nitelikte." Camdan, şehre doğru baktı. Kendi kendine konuşur gibi, "Onların kaynakları bende olmadığından başka çözümler bulmalıyım," dedi. Kaspar tekrar Tal'e döndü ve onu bir süre süzdükten sonra, "Yaptığın görüşmeyle ilgili olarak beni haberdar etmen doğru bir davranıştı. Bu Burgess denen adamı bulmanı ve işiyle ilgili olarak aracılık yapmayı kabul ettiğini söylemeni istiyorum," dedi.

Tal bakışlarıyla ne kadar şaşkın olduğunu gösterdi, fakat sadece, "Pekâlâ Ekselansları," dedi.

"Burgess denen bu adam göründüğü gibi biri de olabilir. Bundan da zarar gelmez. Almak isteyebileceğim parçalar olabilir elinde. Belki bu zamana kadar Adalarla yapmış olduğumuz anlaşmalardan çok daha

faydalı olabilecek bir anlaşma yaparız. Adalar'dakiler elimizde olanlara pek ihtiyaç duymuyor, bizimse çok şeye ihtiyacımız oluyor. Dolayısıyla onlarla yapılan ticaret genelde zararımıza olur.

"Tabii Burgess seni bir casus olarak çalıştırmaya teşebbüs ediyor da olabilir."

"Ben yeminimi asla bozmam Ekselansları!" dedi Tal.

"Biliyorum. Fakat sen ne kadar hünerli bir genç olsan da bu adamların ne kadar hilekâr olduklarını bilemezsin. Bu adam bir süre seni, gerçekten anlattığı kişi olduğuna inandırabilir. Zararsız gibi görünen bilgiler sızdırırsın. Sonunda Burgess karşına öyle 'delillerle' çıkar ki, Olasko'ya ihanet etmişsin gibi görünür. İşte o andan sonra Burgess'in kuklası olursun.

Bir süre bu oyunu oynayalım. Bakalım ne olacak. Sonunda Burgess'in casus mu yoksa tüccar mı olduğu anlaşılır." İşaretparmağıyla çenesine vuran Kaspar, "Casussa da işimize yarayabilir," dedi. "O zaman da Adalar'ın bilmesini istediğimiz şeyleri ona söyleriz."

"Siz nasıl isterseniz efendim," dedi Tal.

Kaspar, "Burada iki gün daha kalıyoruz. Sonra Opardum'a geçeceğiz. Şehri incelemeye devam et ve şu Burgess denen adamı bulup söylediklerimi yap. Şimdi çekilebilirsin."

"Evet Ekselansları," dedi Tal.

Tal, Dük'ün odasından çıkıp hızla kendininkine geçti. Şafağın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Şehrin telaşı başlamış olmalıydı. Bu masalsı şehri bırakacağı için şimdiden üzülüyordu fakat yapması gereken bir görev vardı. Odasına geldiğinde, talimatlarını bekleyen Amafi'yi buldu.

"Farklı bir kıyafet çıkar. Kraliyet Muhafızları'yla karşılaşacağım. Gelince banyo yaparım. Bir saat bekledikten sonra sıcak su iste. Sonra şehirde öğle yemeği yiyip biraz daha etrafı gezeceğim." "Elbette Haşmetlim," dedi Amafi.

Tal kapıyı kapatıp Kraliyet Silahlığı'na gitti.

Silahlık, Ustalar Sarayı gibi görkemli değildi. Salador'daki Kılıç Sarayı'nın zarafetini bile taşımıyordu. Saray alanının güney kapısına yakın, donuk bir binaydı. Taştan yapılmıştı ve içeriyi hafif kasvetli gösterecek kadar ışığı alan yüksek pencereleri vardı. Üzerlerine mum dikilmiş beş büyük daire tavandan aşağı sarkıtılmıştı ve bunlar sayesinde biraz daha ışık sağlanıyordu.

Oda neredeyse alabildiğine doluydu. Ne de olsa, Ustalar Sarayı Şampiyonu'nun, Adalar Krallığı'nın en iyisiyle karşılaşacağı haberi sarayda kulaktan kulağa duyulmuştu.

Tal üçüncü rakibi olan ve kendisini epeyce zorlayan yetenekli genç şövalye teğmenden de kurtulduğunda bütün salon tezahürat yapmaya başladı. Tal gülerek gencin elini sıktı ve, "Tebrikler dostum," dedi. "Son turnuvaya katılmış olsaydın sekizinci tura kadar çıkardın. Tebrikler!"

Kraliyet Muhafızları askerlerini eğiten Kral'ın Kılıç Ustası, "Toprak Beyi, üç kral altında tam kırk sene çalıştım ben. Sizinkine eş kılıçlar gördüm elbet, fakat bunların da sayısı azdır. Bu eğlendirici ve öğretici gösteriniz için teşekkürler," dedi.

Salondaki askerler tezahürat ediyorlardı. Bir an için Tal tuhaf bir biçimde onlarla arasındaki benzerliği hissetti. Adalardan değildi, fakat o kadar uzun zamandır bu milletin sahte renklerini üzerinde taşıyordu ki, neredeyse onlardan biri gibi hissediyordu kendini. Kılıcını kaldırdı ve eğilerek selam verdi. "Beni onurlandırıyorsunuz Kılıç Ustası."

Askerler dağılmaya başlarken Amafi, Tal'e bir havlu uzattı. "Banyonuz hazır," dedi Queg dilinde.

Yine Queg dilini konuşan bir başka ses arkadan, "Rillanon'da su sistemi harika, değil mi?" dedi.

Tal arkasını döndüğünde Lord James'in kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Eğilip selam verdi. "Ekselansları."

James Kral Dilinde, "Queg'le pek çok anlaşmam var. Bu dili konuşabilmek oldukça işime yarıyor," dedi. Amafi'ye baktı. "Nasıl oluyor da Quegli bir uşağın oluyor?"

"Bu çok uzun bir hikâye Ekselansları," dedi Tal.

"Öyleyse bir başka zamana kalsın," dedi James. "Kılıcın oldukça dikkat çekiyor genç efendi."

"Teşekkür ederim. Hediye geldi. Bir kuş şarkı söyleme yeteneğiyle nasıl böbürlenmiyorsa ben de yeteneğimle övünemem. Bu yalnızca yapabildiğim bir şey."

"Demek alçak gönüllüyüz?" Dük kaşlarını kaldırdı. "Şaşırtıcı. Genç adamların çoğu, başarılarını öyle önemserler ki, çıkıp bağırmak isterler. Fakat sen diğer gençler gibi değilsin, yanılıyor muyum Toprak Beyi?"

"Anlayamadım Ekselansları."

James Queg dilinde Amafi'ye, "Git ve efendinin banyosunu hazırla. Ben kendisine zarar gelmemesi için onu kollarım," dedi.

Hizmetkâr Tal'e baktı, Tal kafasıyla onayladı. Amafi selam vererek ikisini yalnız bıraktı. Silahlıkta diğer askerler de çıktığından ikisi yalnızdı. "Biraz konuşalım, ne dersin?"

"Emrinizdeyim Ekselansları."

"Aslına bakarsan benim değil, Dük Kaspar'ın emrindesin. Seninle şöyle yürüyelim hadi." Binadan ayrıldılar. Avludan geçerken James, "Koruman nasıl oluyor da Quegli bir suikastçı oluyor Tal?" diye sordu.

Tal şaşırmamış gibi yapmaya çalıştı. "Suikastçı mı?"

"Petro Amafi bilmediğimiz biri değil. Aslına bakarsan Salador'da onun için çıkarılmış bir tutuklama emri var. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Tal dürüstçe. Şimdi Amafi'nin neden Tal'in yanında çalışmak istediği daha iyi anlaşılıyordu.

"Aslında onu tutuklatabilirdim fakat Dük Kaspar'ın çalışanlarından biri olarak belli bir diplomatik dokunulmazlığı var. Buradan giderken onu da yanına alacaksındır umarım."

"Evet, elbette."

"Güzel. Göründüğü gibi olmayan tek kişi o değil," dedi Dük geçit alanından geçerlerken.

"Efendim?"

"Sen her kimsen, genç dostum, kâğıtların hiç de ikna edici değil. Soyluluk tescil belgeni gördüm fakat her ne kadar bu zamana dek karşıma çıkan en iyi sahte belge olsa da sahte!"

Tal suçlu değil, utanmış gibi görünmeye çalıştı. "Majesteleri'ne söylediğim gibi Efendim, babamın belgeyi nasıl onaylattığını bilemiyorum. Bu zamana kadar rütbemi hiç kullanmadım ve o topraklarda yaşayan insanlardan kira toplamaya çalışmadım."

James güldü. "Güzel. Ne de olsa senin şu 'kiracı' dediklerin kurbağalar, sinekler, sivrisinekler, bataklık domuzları, zehirli yılanlar ve bir avuç kaçakçı. Söylediğin gibi, o bahsettiğin yerler Ylith'e yakın değersiz bataklıklar.

"Salona o belgeleri baban mı yoksa bir başkası mı soktu bilmiyorum. Fakat her iki şekilde de karşımda bir ikilem duruyor."

"Nedir o ikilem efendim?"

Sarayın ortasına çıkan basamaklara ulaştıklarında James durdu. "Kral, rütbeni tanıklar önünde kabul etmiş oldu. O belgelerin menşei her ne ise de, bunları sana Kral'ın babası vermiş gibi geçerli sayılırlar artık.

"Üstelik Adalar'da neredeyse kahraman ilan edildin. Adalar mensubu olmayıp Ustalar Sarayı Şampiyonu olan ilk kişisin.

"Son olarak şunu da söyleyeyim: Rillanon'da kalacak olsaydın, Lord Vallen'e seni yakından takip etmesini söylerdim, fakat buralarda olmayacaksın. İki gün içinde oldukça uzak bir şehre gidiyorsun.

"Fakat tehlikeli bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum Tal. Büyükbabam 'bela gümbürtüsü' dediği o şeyi anlamayı öğretmişti bana. Hani bir şeylerin ters gittiğini hissetmeni sağlayan ensendeki o ürperme... sen de benim ensemi ürpertiyorsun.

"Yani Adalar'a dönecek olursan, bil ki çok yakından takip edileceksin. Batı Diyarları'na dönersen seni çok yakından izlerim. Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, Gümüşnehir Baroneti Talwin Hawkins.

"Çünkü bir türlü anlayamadığım bir gerçek var ortada."

"Nedir o Ekselansları?"

"Yabon Dükü'nün yanında Bayraktar Şövalye Komutanı olarak çalıştığın söyleniyor. Fakat eski dostum Dük seninle çalıştığını

hatırlayan tek adam bulamadı. Çok tuhaf, değil mi?"

Kaçacak yol bulamayan Tal, "Ekselansları, belgeler babamın icadıydı, evet. Doğrusunu söylemek gerekirse bu da benim abartılarımdan biriydi," dedi.

Dük uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Yalnızca Tal'e baktı. Ardından, "İyi günler Toprak Beyi," dedi.

Lord James giderken Tal de, "İyi günler Ekselansları," dedi.

Tal yavaşça nefes verdi. Feci bir karşılaşmadan kıl payı kurtulmuştu. Fakat bu kurtuluş da ona bir rahatlık vermiyordu, çünkü şimdi Krondorlu Lord James'in dikkatli bakışları altındaydı ve Tal'in yaşlı soyluda gördüğü her şey, onu Dük'ün çok tehlikeli bir adam olduğuna inandırıyordu.

-7-

YEMİN

Dalgalar gemiye vuruyordu.

Dolfen kuzeybatıdan kuzeye doğru hızla gidiyordu. Güneye doğru esen sert sonbahar rüzgârı, hafifçe yana eğilmesine sebep oluyordu. Yağmur kaputtan pelerinini delip geçerken Tal de tuniğinin üzerine yapıştığını hissediyordu. Fakat kendisi ve Amafi için özel olarak ayrılan kamaralarda daha fazla kalamazlardı. Denizciler bulabildikleri korunakların altına toplanmış, batıya yönelecek gemi için yelkenleri toplama emrini bekliyorlardı.

Beklenen emir gelirken, Tal çıplak ayaklı denizcilerin güçlükle direklere tırmanışını, ıskota halatlarını çekerek bumba ve serenleri oynatışlarını hayretler içinde izledi. Gemi silkelendi, ahşabı gıcırdadı. Hemen ardından yelkenlerin rüzgârdan toplayabildiği tüm güçle, yepyeni bir müzik tutturdu. Dalgalar artık başka bir yönden vuruyordu.

Her biri siyah ya da gri görünen hareketli bulutlar, gökyüzünü adeta bir tabloya çevirmişti. Tal bu görüntüyü zihnine kazıyabilmeyi öyle isterdi ki! O ince detayları resmedebilmek büyük bir başarı olurdu. Tüm yaşamı boyunca fırtınalarda gökyüzünün tek bir gri renge büründüğünü zannederdi. Fakat şimdi görüyordu ki denizde kurallar tamamen değişebiliyordu.

Sonra ışığı gördü.

Batıda görülen bir ışık karanlığı yardı ve bir parça güneş ışığı bulutların arasından kendini gösterdi. Yağmurun hafiflediğini hissetti.

Birkaç dakika içinde gökyüzü berraklaşmaya, batı yönündeki kara bulutlar dağılmaya başladı. Yakınlardaki bir denizci, "Bora geçti Toprak Beyi," dedi ve halatı güverteden çekmeye başladı.

"Büyük bir fırtınaydı," dedi Tal.

"Pek sayılmaz. Büyük bir fırtınada, mesela bir ya da iki hafta süren bir borada gemi çevirmeyi dene sen. Ya da kasırgadan bir gün bir gece kaçmayı... İşte asıl ona büyük derdik."

Sırıtan Tal, "Ben kendimi eğlendirecek başka yol bulurum," dedi.

İskalaryadan güçlükle çıkan denizci, "Keyfin bilir Toprak Beyi," dedi.

Fırtına dinerken rüzgâr da daha ılık esmeye başladı. En azından yağmur yağmadığından Tal öyle olduğunu hissediyordu. Gemi dalgalara çarparak ilerliyordu. Bu yavaş sallantılar, Tal'e atların bir aşağı bir yukarı hareketine sebep olan eşkin yürüyüşlerini anımsatmıştı. Bu ritimle, kendini Opardum kuleleri manzarasına doğru at üzerinde ilerliyor gibi hissetti.

Yukarıdaki gözcü, "Kara göründü!" diye bağırdı. Hava açıldıkça, Tal Opardum'u görmeye başladı.

Rillanon bu zamana dek bir gemi güvertesinden gördüğü en görkemli şehirdi, fakat Opardum da oldukça etkileyiciydi.

Gemi yana eğim yaptı ve birden güneybatıya döndüler. Rüzgârın da itişiyle, doğrudan şehre doğru gidiyorlardı. Bulutların tıpkı bir çift

perde gibi aralanmasıyla, Tal tam karşısında güneşle yıkanmış gökyüzünü buldu.

Bu bölgenin coğrafyasını, incelemiş olduğu haritalardan biliyordu. Fakat parşömen üzerine çizilmiş o mürekkep çizgiler, onu önünde duran bu manzaraya hazırlamamıştı. Olasko'nun güneybatısının ada ve akarsu yataklarından oluştuğunu, yalnızca liman şehri Inaska'nın yerleşim bölgesi olarak öne çıktığını biliyordu. Yüzlerce köy, Anatak Nehri'nin ağzında bulunan binlerce hatta daha fazla adayı doldurmuştu. Adaların geri kalanı, bereketli meyve, pamuk ve keten ekim alanlarından oluşuyor, arada egzotik ağaçlar, hayvanlarla dolu alanlar ve kuru tarım yapmaya teşvik edecek kadar yüksek birkaç tepe bulunuyordu. Ancak nehrin kuzey kıyısında, ufak fakat gelişmekte olan limanın hemen yukarısında Opardum vardı.

Limana doğru hızla ilerlerken, şehir, dağdan oyulmuş gibi görünüyordu. Tal bu görüntünün bir göz yanılgısı olduğunu biliyordu. Fakat denizden bakıldığında bir dizi kulenin dağın ön yüzünden fırlayıp metrelerce yükseğe uzandığı zannedilebilirdi.

Tal yapmış olduğu okumalardan, dağın oldukça geniş olduğunu ve düz sayılabilecek bir otlağın tepeden batı yönünde aşağı doğru metrelerce indiğini biliyordu. Bu noktada bir dizi kırıkla kanyon ve yarıklar oluşuyordu. Dolayısıyla uçmayan hiçbir şey kara parçasının öbür yanına geçemezdi. Bu altüst olmuş bölgenin gerisinde, çoğu hâlâ el değmemiş duran otlak ve ormanlıklar vardı. Bu kısım da Olasko Şehir Girişi'ne dek uzanıyordu.

Geminin kaptanı emirler yağdırırken denizciler yelkenlere camadan vurmak için direklere çıkıyordu. Amafi güverteye geldi. "Haşmetlim, size kuru bir ceket getirdim."

Tal üzerindeki ıslak kaputu çıkararak kuru olanı minnetle kabul etti. Amafi, "Demek burası yeni evimiz, öyle mi?" dedi.

"Evet," dedi Tal. "Buranın dilini konuşmayı öğrenmek zorundasın."

Bölgenin dili Roldem diline benziyordu, çünkü adaya yerleşenler Doğu Krallığı'nı oluşturan pek çok milleti kurmuştu. Maladon ve Semrick Düklükleri buna dahil değildi yalnız, buralara Ran Krallık şehrinin insanları yerleşmişti. Hem Krallık Dili'ni, hem de Roldem dilinin yerel ağzını konuşuyorlardı.

Tal, "Aslına bakarsan her şeyiyle Roldem dilini andırıyor. Sadece yerel kullanımları ve bazı farklı kelimeleri var. Hızlı öğreneceksin, tamam mı?" dedi.

"Evet Haşmetlim," dedi Amafi.

Tiramola yaparak ilerlerken gemi yavaşladı, kaptan gemiyi rüzgâra bıraktı. Şehre yaklaştıkça, günün parlak ışıkları altında detaylar daha da belirginleşiyordu.

"Tıpkı söyledikleri gibi: fırtına sonrası sessizlik," dedi Leydi Natalia arkalarından.

Tal dönüp gülümsedi. "Zannederim o ifade fırtına öncesi sessizlik hanımım."

"Her neyse," dedi. "Evim."

Buranın kadın için ev anlamına gelebileceğini Tal anlıyordu, fakat onun için yabancı memleketlerden bir diğeriydi. Limandan işaret verildi ve bağlı gemiler Dolfen için yol açtı. Bunun sebebi de geminin düklük bayrağını taşımasıydı. Rillanon, Roldem, Salador ve hattâ Krondor'la mukayese edilince, buranın oldukça küçük bir liman olduğu söylenebilirdi. Arkada görülen şehir, daha çok düzlüklerden oluşuyordu. Fakat ani yükseltiler, seneler içinde set çekilmiş ve rampa veya sokaklarla önü kesilmiş toprak ve kaya parçaları da vardı. Bir de arkadan iç kale yükseliyordu. Yamacın yüzüne doğru dimdik duruyordu. Dük'e eşlik edenlerin anlattığına göre de kale, kayaların derinine dek uzanıyordu.

Yapıyı ilk inşa edenlerin, burayı biçimlendirmek için beyaz veya çok açık gri renkte taşlar kullanması ona çok saçma gelmişti.

Bu renk yüzünden yamacın karanlığında hisar oldukça göze çarpıyordu.

Tal'in tahminine göre yerden itibaren on kat yükseğe çıkan hisar oldukça büyüktü. Bu boyutun yarısından az büyüklükte bir duvar da yapıyı çevreliyordu. Köşelerdeki kuleler de altı metre kadar daha yükseğe çıkıyordu. Yani aralıksız ok atışları, şehirden kaleye girmeye çalışan herkesi durdurabilirdi.

Tal dikkatini şehirden çevirip güneye doğru bakmaya başladı. Bu mesafeden Güney Adaları'nın bir kısmını görebiliyordu ve bunlar da ufuktaki kahverengi karaltılardan ibaretti.

Natalia elini Tal'in omzuna koyarak, "Eğleneceğiz Talwin," dedi.

Tal elini kadının eli üzerine koydu. Rillanon'da son iki gün içinde yaşananlar dikkatini dağıtmıştı. Kaspar'ın talimatlarını yerine

getirmiş, Burgess'in yerini tespit etmişti. Burgess'e de Dük'le kendisine aracılık edeceği sözünü vermişti. Tüccar bir ya da iki ay içinde ruhsat veya izin bekleyen ticari mal örnekleriyle Opardum'a gelecekti.

Fakat bir şeyler yanlış gibiydi. Ne derse desin, Burgess bir tüccar olarak Quincy de Castle kadar gerçek gelmiyordu. De Castle Adalar Krallığı ajanı olabilirdi, fakat tam bir tüccardı. Tal pek çok tüccarla iskambil oynamış, Rupert Avery'nin biyografisini okuyarak kişilikleri hakkında genel bir görüş edinmişti. Fakat Burgess bambaşka bir şeydi. O yumuşak gibi görünen adamın altında bir tehlike yattığından Tal neredeyse emindi.

Gemi limana girdi. Krallık şehirleri veya Roldem'in aksine, burada güverteye çıkan bir liman rehberi yoktu. Kaptan gemiyi rıhtımda en uçta, hisara en doğrudan giden noktada duran Dük'ün özel iskelesine yöneltti.

Yılların verdiği tecrübeyle, kaptan gemisini sağ salim iskeleye yanaştırdı. İpler bağlandı, gemi sabitlendi ve sürme iskele yıkatıldı. Bu sırada Dük de gitmeye hazır, güvertede bekliyordu. Kendisini bekleyen arabaya doğru kız kardeşi ve kıdemli komutanları eşliğinde hızla ilerlemeye başladı.

Tal çok az tanıdığı Teğmen Gazan ve Dük'ün çalışanları tarafından acil olduğu düşünülen kimi mesajlar getirmek suretiyle iskeleye gelen düşük rütbeli bir kâtiple üçüncü arabaya bindi. Amafi arabanın arkasındaki dar bir yerde, faytoncunun hemen yanında gidecekti.

Hisara gitmek üzere yola çıktıklarında, Tal Opardum'u iyiden iyiye merak etmeye başlamıştı. Burayla ilgili beklentilerinin, kısmen, Kaspar'a yönelik düşünceleriyle şekillendiğini düşünüyordu. İlk

bakışta dost canlısı biri gibi görünse de Dük toplu katliam yapabilecek bir adamdı. Belki de bu sebeple Tal bu şehrin kasvetli, hattâ soğuk bir yer olmasını bekliyordu. Öğle güneşi altındaysa görüntü, onun hayallerinden başka her şeye benziyordu.

Geniş tabanlı futalar sürekli limana girip çıkıyor, gemilerden ufak çapta yükler taşıyorlardı. Güney Adaları'ndan gelen daha küçük ticaret gemileri, taşıdıkları malları iskelede indiriyordu. Araba şehir içinde yoluna devam ederken Tal, binaların çoğunun beyaz badanalı olduğunu, güneş ışığıyla parladığını ve çatıların da genel olarak kırmızı ya da turuncu renkte kiremitlerle döşendiğini fark etti. Meydanlarda pek çok küçük tapınak vardı. Bu yapılar da zarif çeşmeler etrafında konumlandırılmıştı. Tüccarlar mallarını pazarlarda satmaya çalışıyordu ve pek çok dükkân da müşteri doluydu. Göründüğü kadarıyla Opardum başarılı, gelişmekte olan, hareketli bir şehirdi.

Kanalın üzerinden geçerken Tal hâlâ ticaret yapıldığına dair işaretler görebiliyordu. Anatak Nehri'nden yeni çıkmış nehir tekneleri güvertelerinde çalıştırılan çubukçular tarafından bir sıra kanal havuzuna doğru yavaşça manevra yaparken yükleme ve boşaltma için limandaki iskelelere doğru yöneliyorlardı. Olasko'da iki ekili bölge vardı: güneydeki adalar ve Olasko Giriş Kapısı ile Aranor Prensliği sınırı arasında kalan çayırlıklarla tepeler. Opardum ve Olasko Giriş Kapısı arasında kalan toprakların büyük bölümü orman ve yabani çayırlardan oluşuyordu. Buralardan geçmek oldukça tehlikeliydi, dolayısıyla da iki şehir arasında ticaret nehir üzerinden yapılıyordu.

Hisara varıp ana kapıdan girer girmez sağa döndüler ve eski dış kale duvarlarını aşarak gösteri alanını andıran, fakat ahır olmaktan öteye gitmeyen açıklığa vardılar. Büyük bir araç alanı ve elli, belki de daha fazla atı alabilecek kadar geniş bir ahır, dış duvara doğru oturtulmuştu.

Seyisler atları almak için hızla gelirken faytoncu da kapıyı açtı. Bir uşak, "Siz Toprak Beyi Talwin misiniz?" dedi.

"Evet." Tal etrafında baktığında, Kaspar ile Natalia'nın çoktan merdivenleri aşıp kaleye girdiklerini gördü.

Çocuk gülümseyerek, "Ben Rudolph, Toprak Beyi. Odanıza kadar size eşlik edeceğim," dedi.

Tal Amafi'ye dönerek, "Çantalarla ilgilen," dedi ve dönerek çocuğu takip etmeye koyuldu.

Tal'in tahminlerine göre, Rudolph on bir ya da on iki yaşlarında bir çocuktu. Saraydaki görev kıyafeti olan kırmızı tayt ve siyah tuniği içinde yakışıklı görünüyordu. Siyah zemin üzerine saldıran gümüş domuz arması (Olasko nişanıydı bu) göğsünün üzerine, işlenmişti.

Çocuk o kadar hızlı ilerliyordu ki, Tal de ona yetişebilmek için acele ediyordu. "Odanızı seveceksiniz Toprak Beyi," dedi çocuk. Kasten aynı hızla yoluna devam ederek, Tal'e etrafına bakma fırsatı vermiyordu.

Yan girişten kaleye girdiler. Tal buranın Dük tarafından tercih edilen kapı olduğunu tahmin etti. Büyük olasılıkla kendi odasına en yakın kapı burasıydı. Tal yolda karşısına çıkan şeyleri, hangi kapılardan girdiklerini, kullandıkları koridorları ve çıktıkları merdivenleri aklında tutmaya çalıştı. Odasına vardığında nerede olduğunu tam olarak bilemese de, tek başına çıksa kaybolma ihtimalinin oldukça yüksek olacağını biliyordu.

Daire tam beş odadan oluşuyordu. İçeri adımını atar atmaz, Tal geniş pencereli oturma odasıyla karşılaştı. Taş duvarlardan giren soğuğu en aza indirebilmek için duvarlar goblenle kaplanmış, odaya bir halı, birkaç masa ve sandalye konmuştu. Tahminlerine göre altı kişi rahatlıkla bu odaya sığabilirdi. Diğer iki kapı arasında da büyük bir şömine vardı.

Rudolph sağ taraftaki geniş banyoyu gösterdi. Fayans kaplı odanın tam ortasında bir su gideri vardı. Hemen yanındaysa pirinçten bir küvet bulunuyordu. Bir çift oturma yerinin yanı sıra, banyoya oldukça göz alıcı bir ayna da konmuştu. "İstediğiniz takdirde her sabah bir berber odanıza gönderilecek efendim."

"Uşağımın beni tıraş etmesini tercih ederim," dedi Tal.

"Görevlilere söylerim efendim."

Ardından Tal'e yatak odasını gösterdi. Odada yere yakın ve oldukça geniş bir yatak, üzerinde sayısız örtü, yatak yastığı ve süs yastıkları vardı. Çok büyük olmayan bir şömine de unutulmamıştı. Bunun da oturma odasındakiyle aynı bacayı kullandığını geçirdi Tal aklından. Sağdaki kapı ufak bir odaya çıkıyordu. Aynı zamanda buranın oturma odasına da bir kapısı vardı. Hizmetkâr odasıydı ve Amafi'ye verilecekti.

Solda, daha küçük bir başka odaya çıkan farklı bir kapı vardı. Tal kendisinden önce burada çocuklu bir ailenin kalmış olabileceğini düşündü. Rudolph'a dönüp, "Teşekkürler. Artık gidebilirsin. Dikkat et de hizmetkârım çantalarla buraya gelebilsin," dedi.

"Tabii, Toprak beyi." Koridora açılan kapıya yönelen delikanlı çıkmadan önce, "Yemekten önce istediğiniz bir şey var mı efendim?"

dedi.

Tal yemeğe daha birkaç saat olduğunu tahmin ediyordu. "Kaleyi gezmek isterim."

"Bununla ilgilenebilirim Toprak Beyi. Evinize varana dek sizin uşağınız olarak görevlendirildim. Görevlilere gidip tıraşla ilgili talimatlarınızı... yani kendi hizmetkârınızın sizi tıraş etmesini tercih edeceğinizi bildireceğim ve hemen döneceğim."

"Hemen gelme," dedi Tal. "Çantalarım geldikten bir saat kadar sonra burada ol. Banyo yapıp şu yolculuk kıyafetlerini üzerimden atmam gerek."

"Pekâlâ efendim. Hemen sıcak su gönderiyorum."

"Güzel," dedi Tal. Bu dost canlısı çocuğu sevmeye başlamıştı.

"Dük sizi yemeğe bekliyor olacak Toprak Beyi. Yani üzerinizi değiştirebilmeniz için vaktinde geri dönmeliyiz."

Tal şüphe içinde kaşını kaldırdı fakat bir şey söylemedi.

Bu hareketin ne anlama geldiğini anlayan çocuk, "Ekselansları eve döndüğünde hep bir davet düzenler. Yani bu akşam böyle bir kutlama olacak," dedi.

"Güzel. Banyom bittikten sonra gel."

Çocuk koridora çıktı. "Hizmetkârınız çantalarınızla geliyor efendim," dedi. "Ben bir saat sonra burada olurum."

Amafi oda hizmetkârlarına iki büyük çantayı nereye koymaları gerektiğini gösterdi ve işleri bittikten sonra onları geri yolladı. Sonra daireye şöyle bir baktı. "Çok güzelmiş Haşmetlim."

Tal, "Buna alışsan iyi olur. Bir süre evimiz burası olacak," dedi.

Fakat içten içe biliyordu ki, burası asla onun evi olamazdı. İçlerine karışıp Kaspar'ın yaratıklarından biri haline gelmesi gerektiğini biliyordu. Aksi takdirde Dük'ü yok etmeye dair yaptığı uzun soluklu planlar asla başarıya ulaşamazdı. Yine de doğrudan bir tuzağın içine düştüğünü hissetmeden de edemiyordu -tıpkı onu çevreleyen avcıları görmeden tuzağa doğru koşan vahşi bir boğa gibi...

Rudolph basamakları hızla tırmanırken Tal de onu takip ediyordu. Tal geçtikleri her koridoru, merdiveni ve kaledeki tüm önemli odaları dikkatle aklında tutmaya çalışıyordu. Zihninde bir harita çiziyordu.

Merdivenlerin sağ ve sol olmak üzere iki yana ayrıldığı bir noktaya vardıklarında, "Bu yoldan gidersek benim daireme çıkarız," dedi Tal sağ tarafı göstererek.

"Evet, Toprak Beyi. Çok güzel," dedi çocuk sırıtarak.

"Bu taraf nereye gidiyor?" diye sordu solu işaret ederek.

Çocuk, "Şimdi gösteriyorum," dedi. Yürümeye başladılar.

Neredeyse iki saattir dev Opardum kalesini geziyorlardı. Çocuk gerektiği takdirde bölgede yaşayan tüm insanların ek odalar, duvarın içinde kalan dış binalar ve kayaların içine uzanan eski tüneller arasına alınabileceğini söylediğinde Tal ona inanmıştı. Burası inanılmaz derecede büyüktü. Nedendir bilinmez, Olasko Dükleri seneler içinde kaleye sürekli yeni binalar ekleme ihtiyacı hissetmişti.

Yarım saat sonra bir koridora vardılar ve Rudolph burada durdu. Dük'ün büyük salonu ve neredeyse bir düzineden fazla odası olan özel dairesine çıkan koridordan az evvel geçmişlerdi. Rudolph, "Bu koridorun sonunda bir merdiven var Toprak Beyi. Oraya girmeye kimsenin izni yok, dedi.

"Sahiden mi?"

"Evet. Dük bu konuda çok katı."

"Ne var orada?"

"Leso Varen," dedi çocuk fısıltıyla. Sanki adını söylemek bile onu korkutuyordu.

Tal bilmiyor gibi davrandı. "Leso Varen nedir ya da kimdir?"

Çocuk, Tal'i oradan uzaklaştırmak ister gibi elinden tuttu. "Gitmemiz gerek. Kendisi Dük'ün danışmanı olur. Herkes büyücü olduğunu söylüyor. O da tıpkı diğer insanlar gibi görünüyor ama..."

"Ama ne?"

"Ben onu pek sevmiyorum," dedi çocuk yine fısıltıyla. "Beni korkutuyor. "

"Ama neden?" dedi Tal gülerek. Sanki bu durumu hafife alıyor gibi görünmeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum Toprak Beyi. Korkutuyor işte."

Tal ilgisiz gibi görünmeye çalıştı, fakat Varen'in dairesine çıkan girişi kafasına kazıdı. Derken burnuna hafif bir koku geldi ve gözleri açıldı. Bu kokuyu, bu aromayı tanıyor, dokunduğu teni hatırlıyordu. Alysandra! Ya da burada bilindiği adıyla Leydi Rowena. Gölgeler Meclisi'nin bir diğer üyesi olan bu kadın, soğukkanlılıkla yaptığı hesaplarla yaşardı ve son derece güzeldi. Peki büyücünün dairesinin yakınında ne yapıyor olabilirdi?

"Artık gitmeliyiz Toprak Beyi," dedi Rudolph. Eliyle Tal'i çekerek onu içinde bulunduğu dalgınlık durumundan çekip çıkardı. "Dükün davetine hazırlanmalısınız."

Rudolph elini bırakırken Tal kafasını salladı ve bir kez daha çocuğun ardına düştü. Kaleyle ilgili gözlemlerine dayanarak çocuğun odasına giden yolda dairesel bir rota izlediğini, böylece büyücünün kaldığı yerin yakınlarından geçmediğini tahmin ediyordu. Rudolph'u takip ederken Rowena'nın Leso Varen'in yanın da ne yaptığı sorusu bir kez daha aklına takıldı.

Tal kendisini bekleyen yeni kıyafetleri görünce oldukça şaşırdı. Amafi her şeyi hazırlamıştı. Lavanta rengindeki ceket, işlenmemiş inciler ve lal taşını andıran taşlarla süslenmişti. Tayt beyazdı ve gümüş tokalı bir çift yarım çizme yatağın yanı başında kendisini bekliyordu. Adalar Kralı'nın verdiği kılıç için getirilen yeni kemer takımı tamamlıyordu. Şapka yoktu, dolayısıyla da Tal kafasına bir şey takmadan gitti.

Dük'ün salonu çok büyüktü. Neredeyse Roldem Kralı'nın salonu kadardı, Tal buranın bir zamanlar kalenin merkezi olduğunu tahmin etti. Eski bir asilzade ve tüm çalışanları burada yaşamış olabilirdi. Dük'ün sandalyesinin arkasındaki dev şöminede ateş yanıyordu. Ancak şömineyle sandalye arasındaki mesafe, Kaspar ve masasında oturanların rahat edebilmelerini sağlayacak kadar uzaktı. Dük'ün masası bir platform üzerindeydi. Aşağıda kalan iki masaysa dikey olarak ana masaya doğru uzanıyor, bir 'U' şekli oluşturuyordu. Bulunduğu yükseklikten Kaspar masasındaki tüm konuklarını görebiliyordu. Kaspar'ın sağında Natalia, solunda da Leydi Rowena oturuyordu. Tal, Natalia'nın bakışlarını yakalayıp gülümsedi. Fakat Rowena'yı kasten görmezden geldi. İstediği kimliğe bürünebilmesi onu bir kez daha şaşırtmıştı. Hem bambaşka biriydi, hem de Büyücünün Adası'nda onun aklını çelen, âşık olduğuna inandıran ve sonunda kendisine karşı ne bir ilgi, ne de şefkat duyduğunu söyleyen o güzel kızdı. Şimdiyse hiç zorluk çekmeden Kaspar'ın sarayında bir hanımefendi olmuştu. Beyefendinin koluna taktığı ve istekle yatağını paylaştığı güzel bir ödüldü. Tal, Kaspar'ın, yatağına aldığı bu kadının hiçbir pişmanlık kırıntısı dahi hissetmeden boğazına bıçak dayayabileceğini tahmin edip etmediğini düşündü bir an. Büyük, olasılıkla bilmiyordur, dedi kendine. Şayet biliyor olsaydı Rowena çoktan ölmüş olurdu.

Tal, Dük'ün sol yanındaki masaya götürüldü. Orta yaşlı bir adamın yanına oturmuştu. Adam kendisini Dük'ün Vergi Tahakkuk Görevlisi ya da kısaca tahsildar Sergey Latimov olarak tanıttı.

Yemek sessizce devam ediyordu. Diğer saraylardaki gibi göstericiler yoktu. Son tabaklar da kaldırılırken Dük Kaspar ayağa kalktı. "Dostlarım," dedi yüksek sesle. "Aramıza, sizlere tanıştırmak istediğim yeni birisi katıldı. Zeki ve oldukça yetenekli bu genç adam, Olasko'ya büyük katkı sağlayacak, Toprak Beyi Hawkins, lütfen ayağa kalk."

Tal ayağa kalktığında Kaspar, "Sizlere Adalar Krallığı'ndan Roldem'deki Ustalar Sarayı Şampiyonu Toprak Beyi Talwin Hawkins'i tanıtmaktan mutluluk duyarım. Bu gece kendisi hizmetimize giriyor," dedi.

Masadakiler alkışladı. Leydi Rowena da gerekli ölçüde ilgisini gösterdi, ardından tekrar Dük'e yöneldi. Tal, Dük'ün masasından önemli bir kişinin alkışlara katılmadığını fark etti. Kaspar'ın askerleri arasında rütbesi en yüksek kişi olan Komutan Quint Havrevulen sessizce oturmuş, genç yabancıyı izliyordu. Tal koltuğuna dönerken komutanın bu ilgisizliğinin Adalıları genel anlamda sevmemesinden mi, yoksa Ustalar Sarayı Turnuvası'nda kendisinin yaveri Teğmen Campaneal'i öldürmesinden mi kaynaklandığını merak etti.

Yemek sona ererken Kaspar ayağa kalktı ve, "Toprak Beyi, lütfen benimle gel," dedi. Leydi Rowena'yı tek başına bırakarak masadan ayrıldı.

Tal tüm yemek boyunca sandalyesinin arkasında onu bekleyen Amafi'ye işaret ederek odaya gönderdi ve kendisi de hızla Dük'ün yanına gitti. Kaspar büyük elini Tal'in omzuna koyarak, "Yemin etmenin tam vaktidir şimdi. Benimle gel. Seninle tanıştırmak istediğim biri var," dedi. Tal, Kaspar'ın omuzları arkasından Natalia'nın yüzündeki ifadede bir endişe kırıntısı olduğunu görebiliyordu.

Pek çok koridordan geçtikleri bu yol boyunca hiçbir koruma ya da hizmetkâr onlara eşlik etmemiş ve bu durum Tal'i oldukça şaşırtmıştı. Derken Rudolph'un yasaklı olduğunu söylediği merdivenlere geldiklerini fark etti. Kaspar, "Ben seni çağırmadığım sürece kalenin bu kısmına giriş yasaktır Toprak Beyi. Anlaşıldı mı?" dedi.

"Evet Ekselansları."

Merdivenlerden çıkıp bir koridordan geçtiler ve sonunda büyük ahşap bir kapıya vardılar. Kaspar kapıyı çalmadan içeri girdi ve Tal'e de içeri girmesini işaret etti.

Oda oldukça genişti fakat içeride çok az eşya vardı. Yalnızca bir masa ve bir sandalye bulunuyordu. Soğuğa karşı duvarlar goblenle kaplanmıştı fakat bunun dışında odanın rahat denebilecek bir tarafı yoktu. Büyük ocakta ateş yanıyordu ve üç adam bekleme halindeydi.

Bunların ikisi muhafızdı ve hemen Tal'in iki yanına geçip kollarından tuttular. Kaspar, "Onu sandalyeye bağlayın," dedi.

Tal karşı koymanın nafile olacağını anladığından adamların kendini sandalyeye bağlamasına izin verdi. Üçüncü adamsa gelip onu incelemeye başladı. Zayıf, orta boyluydu bu adam. Uzun ve koyu renk saçları, omuzlarını geçiyordu. İncecik bir yüzü vardı. Çıkık burnu, gözleri de bu denli farklı olmasa tüm yüze dikkat çeken tek taraf olabilirdi. Fakat gözleri kapkaraydı. Öyle bir şey vardı ki o gözlerde, Tal ürktü. Adam Tal'in önüne geçti ve, "Merhaba genç adam," dedi. "Dük Kaspar, muhteşem potansiyeli olan, yetenekli bir genç olduğunu söylüyor. Ben de öyle olduğunu umuyorum." Bir an yüzünü Tal'den çevirip Kaspar'a baktı. "Şayet değilsen, bu odadan sağ kurtulamazsın."

Sırtını Tal'e çevirip masaya geçti. Masadan bir şey alıp yeniden Tal'in önüne geçti. "Başlasak mı?" dedi Dük'e.

Tal hareket etmeden oturuyordu. Arkasında duran Dük Kaspar, "Başla," dedi,

Tal kendisine neredeyse tanıdık gelen bir uğultu duydu. Sanki birileri uzaktan bir şeyler mırıldanıyordu. Gözkapakları ağırlaştı. Vücudunun da ağırlaştığını hissediyordu. Sanki uyuyacaktı.

Derken bir ses, "Aklın benim aklım olsun. Altık benden hiçbir yalan saklayamazsın," dedi.

Tal, kafatasının altında, ensesinin hemen üzerinde tuhaf derecede tanıdık gelen bir karıncalanma hissetti. Büyü yapıldığını anlamıştı. Bu tarz hislere Büyücünün Adası'ndan alışkındı, çünkü üzerinde pek çok farklı büyü denenmişti. Pug, Miranda ve Magnus'un yaptığı her şeyin, bu çetin sınavdan geçebilmesini sağlamak için yapıldığını tahmin ediyordu.

Dük Kaspar, Tal'in görebileceği bir noktaya geldi. "Sen, Talwin Hawkins, bana ve soyuma, ben seni azat edene dek hizmet etmeye, hayatın üzerine yemin ediyor musun? Hiçbir baskı altında kalmadan, koşulsuz, yalansız ve hilesiz bana hizmet edecek misin? Buna cevabın hayırsa, hayatını almamıza izin veriyor musun?"

"Evet," dedi Tal. Sesinin kısık çıktığını hissetti. Babasının bir gece ona ateş başında yaptığı konuşma hâlâ aklındaydı. "Asla bir yemini hafife alma. Çünkü ettiğin yeminle yalnızca hayatını ve kutsal onurunu değil, halkının onurunu da ortaya koyarsın. Bir yemini bozmak, şerefini kaybetmek, ruhunu kaybetmek ve halkından uzak düşmek demektir."

"Evet," diye tekrar etti.

Bir süre sonra o tuhaf his yavaşça kayboldu ve tuhaf görünüşlü adam, "Yeminini tüm içtenliğiyle etti," dedi.

"Güzel," dedi Dük. "Çözün."

Tal bir süre oturduğu yerde bileklerini ovdu. "Benim pek çok düşmanım var Tal. Düşmanlarımın da pek çok ajanı. Hizmetime girmek isteyen tek kişi sen değilsin," dedi Dük ve gülümsedi. "Sözünün eri olacağından şüphe etmemiştim zaten." Döndü ve, "Bu benim en güvenilir danışmanım Leso Varen," dedi.

Adam nezaketle selam verdi. Fakat gözleri Tal'in üzerine yapışmış gibiydi. "Genç ve alışılmadık bir adamsın Toprak Beyi," dedi.

Tal ayağa kalktı. "Teşekkür ederim efendim."

Dük eliyle işaret ederek muhafızları gönderdi ve Tal'i kolundan tuttu. Onu kapıya doğru yönlendirerek, "Şimdi git ve dinlen," dedi. "Burada Leso'yla işlerim var. Yarın senin için görevlerimiz olacak."

"Size hizmet etme şansını bana verdiğiniz için teşekkür ederim Ekselansları."

Kaspar gülerek kapıyı açtı ve, "Bana öyle hemen teşekkür etme genç Hawkins. Henüz vereceğim görevleri duymadın. Senin için planladıklarımı duyduğunda o kadar da müteşekkir olmayabilirsin," dedi.

Bunu da söyledikten sonra Tal'i kapıya kadar geçirdi ve kapıyı arkasından kapadı. Merdivenlerden aşağı doğru inen Tal, kendisine ne söylenmiş olursa olsun, Leso Varen'in kelimeleriyle değil gözleriyle anlattığı bir şüphe taşıdığını düşünüyordu. Biliyordu ki, büyücünün yanında adımlarını dikkatli atmalıydı.

Yine de ilk sınavı atlatmıştı ve hâlâ nefes alıyordu. Şimdilik her şey yolundaydı.

-8-

GÖREV

Tal bataklığın içinde güçlükle ilerliyordu.

Diz hizasında çizmeler ve korumalı ceketler giyen Olasko askerleri, baldırlarına kadar yükselen suyun içinde ağır ağır ilerliyordu. Kaspar, Tal'e ilk görevini önceki ay vermişti: En hızlı gemiyle Inaska'ya git ve bölge tüccarlarına sorun çıkaran kaçakçılardan kurtul. Olasko'nun en güneyindeki bu şehirde iki gün geçirdikten sonra bu kaçakçıların aynı zamanda korsan olduklarını da fark etti. Berbat birahaneler ve hattâ daha da berbat genelevlerde saatlerini harcadı. Fakat iki hafta boyunca sağa sola altın saçtıktan sonra istediği bilgilere ulaştı.

Kendini Inaska'daki garnizon komutanına tanıttı ve Dük'ten gelen güvenceleri göstererek, şu an kaçakçıların kampına doğru güçlükle ilerlemekte olan yirmi adamı bizzat seçti. Adamların başındaki astsubay, içlerinde en sert olanıydı. Hayatta kalabilmek için karşısına çıkan her şeyi yiyebilecek Vadeski ismindeki bu adamın örs gibi bir alnı, Queg savaş gemilerindeki mahmuzlar gibi çıkık bir çenesi vardı. Omuzları Dük'ün omuzları kadar geniş olsa da, ondan bir kafa kadar kısaydı. Tal onun gibileri birahanelerde çok görmüştü: Kavgacı, zorba ve büyük olasılıkla da bir katildi, fakat kesinlikle Tal'in böyle gereksiz bir iş için ihtiyaç duyduğu türde bir adamdı.

Diğer adamların hepsi bir zamanlar avcılık yapmıştı. Tal bölgeyi iyi bilen kişilere ihtiyaç duyacağını biliyordu. Hayatında ilk defa kaybolduğunu hissediyordu; dağlarda, düz arazideki ormanlarda ve otlaklarda avcılık yapmıştı, fakat ilk defa bataklıkta ava çıkıyordu.

Inaska'dan Imrisk adı verilen bir köye kadar tekneyle gitmişlerdi. Burada yanlarına erzak almış, derin olmayan geniş tekneler kiralamışlardı. Adanın rüzgâr alan tarafına kürek çekmişlerdi. Bu yön, korsanların kampının olduğu noktanın tam karşısıydı.

İki küçük yelkenlinin, Tal'in adamlarının kullandığı teknelerin birebir aynısı olan onlarca tekneyle birlikte rüzgâraltı tarafına demirlendiği biliniyordu. Tal kampta otuzdan fazla kaçakçının olmasını beklemiyordu. Hızlı bir saldırı, sorgulama için birkaç rehine ele geçirmek, tekneleri ve kampı havaya uçurmak... işte Tal'in planları buydu.

Adamları yerlerinde tutması için Vadeski'ye işaret verdi. "Ben önden iz süreceğim," dedi.

"Başüstüne efendim," dedi astsubay.

Tal kökleri suyun altında kalmış bu yabancı ağaçların arasında ilerliyordu. Bu bitkilerin isimlerini dahi bilmiyordu. Gözleri dört bir yanı kolluyor, insan ya da başka türlü herhangi bir tehlike var mı görmeye çalışıyordu. Bataklıkta pek çok yırtıcı, timsah, kertenkele ve vahşi bir büyük kedi vardı. Bunların çoğu askerlerden kaçmaya çalışırdı, fakat ölümcül bir su yılanı vardı ki, insanlardan asla korkmuyordu.

Önlerinde karayı gören Tal sudan olabildiğince sessiz çıkarak karşısındaki yükseltiye doğru yürüdü. Keskin duman kokusunu alabiliyordu. Tepenin ardından baktığında, çeyrek mil ötedeki yamaca kadar uzanan bir çöküntü gördü. Diğer tarafta da kamp ateşi görünüyordu. Rüzgâr gökyüzüne doğru yükselen bu pusu dağıtıyordu.

Döndü ve adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. Sığ çukura doğru ilerliyordu. En uca geldiklerinde durdular. Tal beklemelerini işaret etti. Kayaların üzerinden dikkatle baktığında korsanların kampını gördü. Sonra durduğu yere çömeldi ve küfretmeye başladı. Astsubayı da yanına çağırdı. Adam yanına geldiğinde ikisi de kampı kollamaya başladı.

Neredeyse doksan ya da yüz adam vardı. Üç büyük yelkenli demir atmış, sahilde bekliyordu. Bunlarla beraber bir düzineden fazla kaçakçı teknesi de suda beklemekteydi.

"Şunları gördünüz mü?" dedi Vadeski fısıltıyla kulağına. Tekneleri işaret ediyordu. "Adalardan yardırıp sürüsüyle buralara doluşuyolar. Bi becerseler, bütün malları kapçaklar, sonucuna da suda gördükleri teknenin hepsini cayır cayır yakçaklar. Şu üç koca gemi de yağmaları taşımak için."

"Ne sıklıkta kamp yerini değiştiriyorlar?"

"Sürekli," dedi Vadeski.

Tal yerine oturdu. Sonra adamları çukurun öbür yanına yönlendirdi. Kamptan yeterince uzaklaştıklarında Tal, "Burada otuz kadar kaçakçı olacağını söyleyen şu yalancı alçak kim, Çavuş?" dedi.

"Saldomalı Jacos. Tüccar gibisinden bir şeydir o da Komutanım," dedi Çavuş.

"Döndüğümüzde, tabii geri dönebilirsek, hatırlat da onu bir güzel benzeteyim. O kampta neredeyse yüz adam var." Döndü ve

kafasında hızla bir sayım yaptı. Yirmi adamı ve yalnızca dört arbaleti vardı.

"Beşe bir çok da berbat sayılmaz, di mi?" dedi Astsubay sırıtarak.

"Üstünlük bizdeyse," dedi Tal. "Su kıyısına geri dönelim de bunları orada konuşuruz. Bu oğlanlardan biri tepenin orada tuvalete çıkarsa bir de onunla uğraşmayalım."

Tal daha fazla adam almak için geri dönerlerse vakit kaybedeceğini biliyordu. Kaçakçılar kamplarını belli bir düzenle değiştirdiklerine göre, arada keşfe çıkıyor olmalıydılar. Tecrübeli bir izcinin o çukurda ve sahilde yirmi bir adamın bıraktığı izleri fark etmemesi gibi bir olasılık yoktu. Su kıyısına vardıklarında Tal yere baktı.

"Nedir bu?" dedi Tal dizi üzerine çökerken. Sahil, ne kum ne de kayaya benzeyen küçük beyaz parçalarla doluydu.

Adamlardan biri, "Kırık deniz kabuğuna benziyor Komutanım," dedi.

"Deniz kabuğu mu?"

"Bataklık istiridyesi," dedi bir başkası. "Buralarda sıklıkla görülürler. Açlıktan gebermiyosan yememek daha akıllıca olur ama bazıları yiyo işte." Eliyle ileriyi işaret etti. "Şuraya bakın."

Tal adamın gösterdiği yere baktığında bir yığın deniz kabuğu gördü. Kafasında bir şeyler dönmeye başlamıştı. İstiridye kabuklarıyla ilgili bir şeyler olduğunu hatırlıyordu fakat ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

Yığına doğru yürüdüler. Tal, "Bunları buraya birileri koymuş," dedi.

"Herhalde inci aranıyolardı," dedi ilk konuşan adam. Kabuklardan birini eline aldı. "Denizden çıkarılanlar gibi para etmez bunlar ama alan çıkar. Bu bataklıklarda her çeşit herif vardır. Kamp kurarlar, bir süre takılırlar, sonra yollarına devam ederler."

Elinde kabukla duran Tal bir süre hiç hareket etmedi. Ardından, "Bunları yakınca ne oluyor?" dedi.

"Beyaz kül bırakıyo," dedi bir başkası. "Benim köyde hep öyle yapardık. Ben bu adalarda büyüdüm Komutanım."

"Beyaz kül mü?" dedi Tal düşünceler içinde. "Beyaz külü ne için kullanıyordunuz?"

"Anam mumyağıyla karıştırarak sabun yapardı. Berbat şeyi üzerinde çok tutarsan derini bile yüzebilecek gibi olur. Ama insanın elini yüzünü yeterince temizler. Kıyafetler için de iyidir ama yine durulanması gerekir. Yoksa gömlek deliniverir."

Tal sırıttı. "İşte şimdi hatırladım. Bu daha önce okuduğum bir şeydi." Çavuşa işaret etti. "Hendeğin bir tarafına iki nöbetçi dik. Bir şey görürlerse hemen haber vermelerini söyle." Vadeski iki adama görev verdi. Tal, "Şuraya ateş yakın," dedi suyun hemen yukarısında bir noktayı işaret ederek. "Kabukları toplamaya başlayın," dedi diğer adamlara da. "Bulabildiğiniz kadarını toplayın. Sonra çantanızdakileri boşaltın."

Adamlar kendilerine söyleneni yaptı ve sırt çantalarındaki her şeyi yere serdiler. Kabukları toplamaya başladılar. Ateş sönecek gibi olduğunda, Tal içine kabukları atıyordu.

Ateş tüm öğleden sonra yandı. Tal koca bir yığın külün birikmesini izledi. Güneş batmak üzereydi. Tal, "Gün batımıyla saldırıyoruz. Akşam esintisi arkamızda olur, değil mi Çavuş?" dedi.

Vadeski, "Evet Komutanım. Rüzgâr bu adalar üzerinde hep aynı eser. Gün doğumunda mezar gibi sakin olur da gün batınımda batı rüzgârı hep kendini gösterir," dedi.

"Önümüzde pis bir iş var Çavuş," dedi Tal.

"Tam benim sevdiğim gibi Komutanım," dedi Vadeski kesinlikle hain görünen bir gülümsemeyle.

Yirmi bir adam yükseltiye doğru sürünerek ilerledi. Tal yükseltinin üzerinden baktığında korsanların büyük bir yemek ateşi etrafında toplandığını, kimilerinin de yakınlarda uzanmış olduğunu gördü. Adamlarına işaret verdi. İki arbaletliyi merkezde, birer tanesini sıranın her iki başında, çıkıntının olduğu noktaya gönderdi.

Adamlarına talimatları açıkça vermişti. Artık rüzgârın artmasını bekliyordu. Güneş ufuk noktasına dokunurken rüzgârın şiddetini artırdığını hissetti. Kafasını salladı ve sessizce, "Şimdi," dedi.

Adamları ayağa kalktı. Kaçakçılardan biri kendilerini görüp bağırana dek beklediler. Tüm kaçakçılar silahlarını kapıp saldırıya hazırlandı.

Tal adamlarına yerlerinde kalmayı emretmişti.

İki grup karşılıklı olarak hiç hareket etmeden durdu. Sonunda Vadeski, "Ne bekliyorsunuz, çirkin herifler?" diye bağırdı.

Korsanlar haykırarak saldırıya geçti. Sahille yükselti arasındaki mesafe doksan metreden azdı ve hafif eğimliydi. Tal de burada bekliyordu. En öndeki kaçakçıyla aralarında on sekiz metre kadar mesafe kalana dek bekleyen Tal, "Şimdi!" diye bağırdı.

Adamlar çantalarını kapıp avuçlar dolusu beyaz külü atmaya başladılar. Rüzgâr, külü saldırganların gözüne savunuyordu. Birden korsanlar silahlarını bırakıp acı içinde çığlık atmaya başladılar.

Dört okçu ateş etmeye başladı. Dört korsan indirilmişti. Aralarından birkaçı gözlerini kapatarak saldırı saflarına dönebilmişti. Fakat bu noktada da Tal'in adamları onları bekliyordu. Saldıran doksan kadar korsandan yalnızca bir düzine kadarı Tal'in bulunduğu noktaya kadar gelebildi. Hepsi de kolaylıkla öldürüldü.

"Şimdi!" diye bağırdı Tal. Askerler çantalarını bırakıp saldırıya geçti. Korsanlarda karşı koyacak hal kalmamıştı. Çoğu artık önünü göremiyordu. Tal, "Birkaç rehine daha alın," diye bağırdı.

Tal kaçakçıların arasından zıplayarak geçti. Çoğu, kılıçlarını sallayarak hedefi tutturmaya çalışıyor, fakat Tal'in adamlarından ziyade kendi arkadaşlarına zarar veriyorlardı.

On dakikadan az bir süre içinde katliam sona erdi. Tal'in adamlarından yalnızca ikisi hafif yaralar almıştı. Alınan dört

rehineyse teknenin yanına oturmuş, ıslak bezlerle gözlerini yıkamaya çalışıyorlardı.

Çavuş Vadeski yaklaştı. "Komutanım, görmeniz gereken bir şey var."

Tal adamlarının ölenler için mezar kazdıkları yere kadar onu takip etti. "Sorun nedir?"

"Ayaklarına bakın," dedi Çavuş.

Tal adamların ayaklarına baktığında her birinin çizme giydiğini gördü. "Bunlar denizci değil."

"Hayır efendim," dedi Çavuş. Ayağında çizme olan en yakınındaki adamın üzerine doğru eğildi ve gömleğini çıkardı. "Şuna bir bakın efendim."

Ölü adamın gömleğinin altında bir kolye vardı. "Bahse girerim diğerlerinde de aynısından bulabilirsiniz efendim."

"Nedir bu?"

Vadeski kolyeyi çekip çıkardı ve Tal'e verdi. Yakından bakınca madalyonun üzerinde kükreyen aslan kafası kabartması olduğunu fark etti. "Kara Aslanlar takıyo bunları efendim."

Tal kafasını salladı. "Anlamıyorum."

"Kara Aslanlar özel bir gruptur efendim. Salmater Prensi için çalışırlar. Korsan filan değillerdir. Sadece pislik yapmak için sınırı geçen askerler."

Tal dört rehineye, baktı. İçlerinden birinin çizme giydiğini gördü. Adamın başına dikilip ayağıyla dürttü. Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Galiba kör oldum."

"Büyük olasılıkla," dedi Tal. "En azından bir süreliğine."

"Nedir bu?" diye sordu adam şişen gözlerini işaret ederek.

"Kül suyu," dedi Tal. "Kül ve çer-çöp. Şimdi soruları ben soracağım. Komutanın kimdi?"

"Ne dediğini anlamadım," dedi rehine.

Tal, Vadeski'ye baktı, Vadeski var gücüyle adamı tekmeledi. Rehine bunu beklemiyordu. Acı içinde bağırıp kıvranmaya başladı. Neredeyse yarım dakika boyunca nefes alamadan kumun üzerinde kaldı. Sonunda rahatsız edici bir sesle nefes almayı başardı.

"Kahrolası korsanlardan değilsiniz," dedi Tal. "Salmater askerlerisiniz. Olasko bölgesine geçerek sınırı aştınız. Sizi Opardum'a götürürsem savaş çıkar."

"Ben kaçakçıyım," dedi adam bitkinlikle.

Tal etrafına bakındı. "Tabii ya." Vadeski'ye yanına gelmesini işaret etti. "Bu gece burada kalıyoruz, yarın biri hariç tüm tekneleri

yakacağız." Kıyıya demirlemiş üç büyük tekneyi işaret etti. "Şu canilerden güverteye gizlenmiş biri var mı diye bakması için dört adam gönder. Kimse yoksa ne yük taşınıyormuş ona baksınlar. Mümkünse yüklerin hepsini tek bir tekneye alın, ardından Inaska'ya geçeriz. Dört adama adanın öbür tarafındaki teknelerimizi alması talimatını ver. Bu haberi Dük'e olabildiğince çabuk ulaştırmak istiyorum."

"Peki o ne olacak?" dedi Astsubay.

Tal kumlar üzerinde kıvranan adama baktı. Gözleri görmüyordu ve öyle kıvranıyordu ki, Vadeski'nin kaburgalarından birkaçını kırmış olabileceğini düşündü. Fakat hiç acımadan, "Konuşturun," dedi.

"Memnuniyetle efendim," dedi Çavuş.

Yaşlı asker emirler yağdırmaya başlarken Tal yemek ateşinin başına gitti. Ateşin üzerinde demirden büyük bir tencere fokurduyordu. İçindeki tahta kaşığı çıkarıp yemeğin tadına baktı. Basit fakat güzel bir balık yahnisiydi pişen. Askerlerden birini çağırıp, "Herkese haber ver, bu gece sıcak yemek yiyoruz. Adamları gömdükten sonra nöbetçiler dikilsin. Sonra yemek yiyebilirsiniz," dedi.

"Başüstüne Komutanım."

Tal eğildi ve ellerinde ne var ne yok baktı. Dört ya da beş gün boyunca adamlarına yetecek kadar sert ekmek, kuru yemiş vardı. Bunlar, külü çantalarına almak için boşaltmak zorunda kaldıkları erzaktan bile fazlaydı. Tal iç geçirdi. Bunun Kaspar'ın onu yollayacağı pek çok kanlı görevin ilki olduğuna emindi.

Amacını gerçekleştirecek, Olasko Dükü'nü tamamen ortadan kaldıracaksa, Dük gerçek kimliğini gösterip Tal'e ihanet edene dek, iyi ve sadık bir hizmetkâr olmalıydı. O zaman yemini üzerinde bir bağlayıcılığa sahip olmazdı ve o da Kaspar'ı indirebilirdi.

Fakat o gün henüz çok uzaktaydı. Öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Tal de pek çok açıdan oldukça sabırlıydı.

Yakınlardaki bir yığında gördüğü tahta kâseyi aldı ve bir kepçe yardımıyla sıcak yemekten koydu. Bir parça ekmek koparıp oturdu. Birkaç şişe şarapları olduğunu da fark etmişti. Onları adamlarına bırakacaktı. Ekmeği yahniye banıp bir ısırık aldı. Rehinenin çığlık atmaya başladığını duyabiliyordu.

Kaspar raporu okurken Tal sessizce bekliyordu. "İyi iş çıkardın Tal," dedi parşömeni bırakırken. "Detaylı bir rapor. Ele geçirilen mallar, girdiğimiz sıkıntıyı tazmin etmeye yeter. Fakat Salmater Prensi'ni ne yapacağız?"

"Ona bir mesaj gönderelim mi Ekselansları?"

"Evet. Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Tal'in önündeki masaya boşalttığı yığının üzerinde duran madalyonlardan birini aldı. "Sanırım bunları ona geri yollamak ne demek istediğimizi açıkça gösterecektir."

"Öyle mi dersiniz Ekselansları?"

Kaspar arkasına yaslandı ve Tal'e baktı. "Aklında bir şeyler mi var Toprak Beyi?"

"Kaçakçılık olayı sıkıntıdan öte bir şey değildi efendim. Birkaç tüccar zarar gördü, belki de hazinenizden biraz para çıkmasına sebep oldu. Fakat yalnızca ufak bir sorundu. Neden böyle ufak bir şey için asıl birliklerimizi gönderelim?"

"Benim için bir şeyin mi var?"

"Yalnızca bir düşünce Ekselansları. Elimizdeki asker hiçbir şey bilmiyordu, fakat komutanının adamlarıyla paylaşmadığı bazı emirler aldığını öğrendik. Ölmeden önce asker bunu söyledi. Diğer üç rehine ayaktakımındandı -kolay ganimet vaatleriyle çalışan eşkıyalar ya da liman fareleri.

"Fakat bunu bulduk." Bir hizmetkâra işaret etti ve hizmetkâr Dük'ün önüne bir bohça getirdi. Bohçanın içinde bir kutu vardı. Kaspar kutuyu açtı ve içinden kaliteli yazı gereçleri çıktı. Kapağın altına katlanıp konulan parşömenlerin arasından, şifreli notlarla dolu sayfalar ve çizimler çıkıyordu.

Nihayet Dük, "Haritalama çalışması mıymış?" dedi.

"Evet Ekselansları."

"Nereye kadar?"

"Micel Üssü'nden Olasko Giriş Kapısı'na kadar uzanan dümdüz bir yolu kapsıyor. Gitmeden önce koleksiyonunuzdan bölgenin haritasını

incelemiştim. Oradan henüz döndüğüm için çizimlerin eksik ve yanlış olduğunu biliyorum. Büyük bir akarsu yatağı gibi görünen şey aslında sığ ve yıkıntılarla dolu bir yatak. Aslında hiçbir şeyin olmadığı yerlerde adalar, kıyı dilleri varmış gibi görünüyor. Yani su kesimi fazla olan gemiler için tehlike oluşturabilecek her şey mevcut." Haritalardan birini işaret etti. "Kodlamaları ve çizimleri doğru anladıysam başarılı bir keşiften dönüyorlardı. Ve bu ilk başarılı keşif de değildi." Bir başka sayfayı işaret etti. "İşlerini neredeyse bitirmişlerdi. Daha güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, onların bulundukları noktadan nehre giden geçerli tek bir yol var. Eminim bir sonraki keşiflerinde de onu bulacaklardı."

Bir süre çenesini kaşıdıktan sonra, "Kuzeye savaş gelecek olsaydı, Inaska ve Opardum'daki kuvvetlerinizle çarpışmak zorunda kalmadan Geçit'i ele geçirmeyi sağlayacak doğrudan giden bir yol, düşmanlarınıza stratejik üstünlük verir: Batı kanadında bir istihkâm mevkii tutar ve Olasko merkezinden gelecek tüm destekleri kesebilirler. Adadan Inaska'ya yapılacak bir saldırı, deniz saldırısıyla da birleşirse, tahminlerime göre şehir bir haftadan kısa bir süre içinde düşer."

"Gerçekten mi?" dedi Dük gülümseyerek. Yüzbaşı Havrevulen'e dönerek, "Sen ne düşünüyorsun Yüzbaşı?" dedi.

Yüzbaşı duygusuz bir ses tonuyla, "Bence Inaska'yı güçlendirelim ve Salmater'e sert bir mesaj gönderelim," dedi.

"Bence de," dedi Kaspar. Tal'e döndü. "İyi iş çıkardın genç Hawkins." Yüzbaşıya bakarak, "Inaska tahkimi için gerekli planları hazırlayın ve yarına kadar bana getirin," dedi. Yüzbaşı selam verdikten sonra yanlarından ayrıldı.

Tal'e bakan Kaspar, "Bu bilgileri elimizdeki haritalarla birleştirme çalışmalarına yarın başlamanı istiyorum. Haritalar güncellensin," dedi. Sandalyesinde geri yaslandı ve, "Yemekten önce yıkanıp dinlen. Hepsi bu," dedi.

Tal selam vererek ayrıldı. Odasına döndüğünde kendisini hazırlanmış sıcak banyo ve Amafi karşıladı.

"Haşmetlim, bir dahaki sefere beni de yanınıza almalısınız. Arkanızı kollayacak birilerine ihtiyacınız var." Amafi alçak sesle konuşmaya başladı. "Hizmetkârlar bir şeyler duyuyor. Burası güzel bir yer değil. Siyasi rekabet ve kötü planlar var."

Sıcak küvete yavaşça giren Tal, "Görüyorum ki dili artık daha iyi kullanmaya başlamışsın," dedi.

"Siz emredin ben yaparım Haşmetlim." Amafi büyük bir kumaş parçasını sabunlamaya başladı. Sırtını yıkayabilmesi için Tal'e öne eğilmesini işaret etti. "Buradakilerin hızlı öğrendiğimi anlamamaları işime geliyor. Beni dillerini anlamıyorum sanıyorlar. Dedikodu yapıp bazı şeyleri ağızlarından kaçırıyorlar."

"Pekâlâ, sen neler buldun?"

"Burada yaşayan herkes şu Leso Varen denen adamdan korkuyor. Ona hizmet edenler içeri girip çıkmakla yetiniyor, yanında kalmıyorlar. Yanına giden tek kişi Dük Kaspar ve bazen de Leydi Rowena."

"Hımm," diyebildi Tal. Rowena'nın ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. Meclis'in talimatlarına uymuş, her ikisinin de Kaspar'ın

sarayında bulunmasından doğan normal iletişimlerinin dışında, kendisiyle konuşmaya teşebbüs etmemişti. Yemek ya da başka vesilelerle bir araya geldiklerinde her ikisi de rollerini kusursuz oynuyor, aralarındaki eskiye dayanan tanışıklıklarını belli etmiyorlardı. Yine de Tal kadının görevinin ne olduğunu anlamak için epey kafa yorduğunu kabul ediyordu. Varen'le vakit geçiriyor olması merakını çelmişti.

Amafi devam etti. "Kimse Varen'in kötü bir şey yaptığını söylemiyor ama buradaki herkes onun bir büyücü ve kötü bir adam olduğunu hissediyor."

"Ona ne hacet," dedi Tal. Amafi'nin elindeki bezi alarak yıkanmaya devam etti. "Başka?"

"Uzun zamandır burada olanlar, Dük'ü aslında farklı bir adam olarak hatırlıyor. Özellikle de çocukluğunu bilen yaşlı hizmetkârlar. Çoğu ondaki bu değişimi Varen'e yüklüyor."

"İnsanlar seçimler yapar," dedi Tal.

"Doğru, fakat insanların yaptıkları seçimler, kendilerine sunulan seçeneklerle sınırlıdır."

"Nadiren de olsa bilgeleşiyorsun Amafi."

"Teşekkür ederim Haşmetlim. Dük Kaspar kız kardeşine çok bağlı. Leydi Natalia'nın hiçbir isteği geri çevrilmiyor. Hanımefendi erkekleri, atları, güzel elbiseleri ve davetleri pek seviyor. Haftada en az bir defa kalede eğlenceler oluyor. Onunla evlenmek isteyen pek çok erkek

var, fakat Kaspar onu özel bir müttefiki için bekletiyor." "Sanırım Adalar Kraliçesi olmasını istiyor," dedi Tal.

"Politika uzmanı değilim ama böyle bir şeyin olacağına inanmıyorum Haşmetlim."

"Katılıyorum," dedi Tal ayağa kalkarken.

Amafi efendisini havluya sardı ve, "Yemeğe kadar ne yapmak istersiniz Haşmetlim?" dedi.

"Bir şeyler yemek istiyorum. Bana biraz ekmek, peynir ve şarap getir. Ben de o sırada giyineyim. Bir de şu Rudolph denen uşağı bul, buraya gelsin. Sanırım kaleyi biraz daha keşfetmenin vaktidir."

"Biraz daha mı?" Amafi omuzlarını kaldırdı, "Ben her yeri gördüğünüzü zannediyordum. "

Tal gülümsedi. "Hayır. Bu zamana kadar yalnızca kafamda kurduğum şeyler var burada Amafi."

"Pekâlâ Haşmetlim. Emirlerinizi yerine getireceğim."

Amafi selam verip odadan çıktı. Tal de kurulanmıştı artık. Öğrenmesi gereken çok şey vardı; yeter ki bunları öğrenebilecek kadar hayatta kalsın...

Tal, Rudolph'u takip ediyordu. Çocuk onu nadiren kullanılan bir yoldan götürüyordu. "Bu daireler boş Toprak Beyi," dedi, En uzaktaki kapıya vardığında kapının tokmağını çevirdi. "Hepsi de kilitlidir

efendim." Arkasını döndü. "Hepsi bu işte. Kalenin bir ucundan öbürüne her şeyi gördünüz."

Tal gülümsedi. "Eminim her şeyi görmemişimdir." "Mağaraların arkasındaki dükkânlar..."

"Mağara mı?"

"Kalenin arkasında ardiye olarak kullanılan mağaralar var Toprak Beyi. Kocaman, çirkin, soğuk ve karanlık yerler. Bazılarının metrelerce sürdüğünü söylüyorlar. Oraya gitmek için bir sebep yoktur ama gerçekten istiyorsanız..." Yürümeye başladı.

Tal elini çocuğun omzuna koyarak onu durdurdu. "Hayır. Belki başka bir zaman. Bu mağaraları nasıl bulurum?"

"Pek çok giriş var Toprak Beyi. Biri cephaneliğin arkasında. Ama o kapı her zaman kilitlidir ve anahtarı yalnızca Yüzbaşı Havrevulen ile Dük'tedir. Mutfağın arkasında da bir kapı var. Mutfak çöplerinin gübreliğe atıldığı yerdeki kapıdan geçiliyor oraya varabilmek için. Ayrıca Leydi Natalia'nın canı sıkılır da mobilyaları değiştirmek ister diye her türlü eşyayı tuttuğumuz o eski odada bir giriş var. Bir de zindan var tabii ama oraya gitmek istemezsiniz." "İstemem," dedi Tal.

"Başka bir yere çıkan bir başka kapı daha var ama tam olarak neresi olduğunu hatırlayamıyorum." Tal'e bakarak, "Size bildiğim her yeri gösterdim efendim. Geriye bir tek büyücünün dairesi kalıyor fakat oraya da gitmek istemezsiniz," dedi.

"Oraya gittim bile," dedi Tal. Bu söylediği karşısında çocuğun ağzı açık kalmıştı. "Benim aklımdan daha çok hizmetkâr girişleri

geçiyordu aslında."

"Hizmetkâr girişleri mi? Ama seçkinlerin hiçbiri oraları bilmek istemez ki. Ben bile hepsini bilmem efendim."

"Bildiklerini göstersen nasıl olur?"

Rudolph omuzlarını silkti ve Tal'in önüne geçti. "Bu taraftan efendim, fakat bana sorarsanız bu biraz tuhaf."

Tal güldü. "Öyleyse bu aramızda kalsın, olmaz mı?"

"Aramızda Toprak Beyi," dedi Rudolph ve Tal'i mutfağa doğru yönlendirdi.

Bir saat sonra, Tal'in neredeyse omuzlarını duvara sürtmeden yürüyemeyeceği kadar dar bir koridordan geçiyorlardı. Rudolph bir mum yaktı. "Burası Dük'ün dairesine çıkıyor Toprak Beyi. Çağırılmadan daha fazla yaklaşamayız buraya."

Tal'in tahmin ettiği gibi, kalede yaşayanlar ve konuk olarak gelenlerin görmediği pek çok geçit sayesinde, hizmetkârlar etrafta işlerini görebiliyorlardı. Çamaşırlar ve yemek, toprak kovaları ve su, kalede kalanları rahatsız etmemek için bu dar koridordan geçiriliyordu ve Tal'in bildiği kadarıyla binanın bir kısmından bir diğer kısmına geçmek için kestirme olarak da bu holler kullanılıyordu.

Ziyarete gelen bir soylunun eşi ya da kızının yatak odasına geçen pek çok asilzade de buralardan gizlice geçmiş olmalıydı. Güzel hizmetkâr kızların da asilzadelerin odasına gizlice geçerken bu yolu kullandığı tahmin edilebilirdi.

Bir merdivenin yanından geçerken Tal, "Rudolph, bu el merdivenleri nereye çıkıyor?" dedi.

"Bir üst kata Toprak Beyi," diye yanıtladı çocuk. Artık bu keşif gezisinden oldukça sıkılmıştı.

"O kadarını biliyorum çocuk! Üst katın neresine?"

"Kesin olarak bildiğimi söyleyemem efendim. Çoğumuz el merdivenlerini kullanmayız. Kimileri öyle berbat durumda ki, düşüp boynunuzu kırabilirsiniz. Elinizde tepsi veya bir çıkın varsa o merdivenlerden ne inebilir ne de çıkabilirsiniz. Bu yüzden çoğu kişi onları kullanmıyor."

Tal bir an için gözlerini kapattı ve üst kattaki geçitleri anımsamaya çalıştı. Bu sayede el merdiveninin nereye çıktığına dair bir fikri oluşmuştu. Tahmin ettiği gibi, kalenin aşağısındaki girişler -özellikle de mutfak ve çamaşırhanedekiler- sıradan kapılardı fakat yukarıdaki çıkışların hemen hepsi duvar kaplamaları olarak gizlenmiş, dolapların arkasına ya da kapılar arasında goblenlerin altına konulmuştu. Dük'ün bu geçitlerin hepsini bilip bilmediğini merak etti. Ancak Kaspar gibi her şeyi düşünen bir adamın, zayıflık olarak görülebilecek böyle bir şeyden habersiz olması ihtimali ona uzak geliyordu. Fakat diğer taraftan, en zeki insanlar bile pek çok şeyi sağlamda zannedebiliyorlardı. Şayet Kaspar'ın anne babası bu geçitlerden bihaberse, Kaspar da bunları bilmiyor olabilirdi.

Karanlık tünelde ilerlerken Tal bir ara buraya tek başına gelip keşfe çıkması gerektiğini düşündü -zindana gidip mağaraları da ziyaret etmesi gerektiği gibi.

Uzak duracağı tek yer Kaspar'ın dairesi ve Leso Varen'in odasıydı.

Tal, "Sanırım bu kadarı yeterli. Odama çıkan en hızlı yolu göster şimdi," dedi.

"Teşekkür ederim Toprak Beyi," dedi çocuk. Rahatladığını göstermekten çekinmiyordu. "Biraz daha burada kalırsam görevli beni döver."

"Merak etme. Seni benim çağırdığımı söylerim."

"Fark etmez Toprak Beyi. Bana hiçbir faydası dokunmaz. Efendim er ya da geç aynı anda iki yerde olmayı öğrenmem gerektiğini düşünüyor."

Tal kahkahalarla çocuğu takip etti.

Tal sessizce dikilirken eline zafer geçmiş gibi hissediyordu. Mağaranın ağzındaydı. Gün henüz aydınlanmaya başladığı için hâlâ kapkaranlık olan derin hendeğe doğru bakıyordu. Zevkten neredeyse başı dönmüştü.

Güney Adaları'nda görevini tamamlayıp döndükten birkaç gün sonra, Tal Kaspar'ın huzuruna çağırılmıştı. Ertesi gün başlamak suretiyle bir

hafta boyunca avda olacaklardı, Tal, Amafi'ye seyahat çantalarını hazırlamasını söyledi ve yayı için Dük'ün silahlığından yeni ipler aldı, iki düzine kadar ok seçti. Fakat tam yemek öncesi karnına bir sancı girdi ve midesini bozduğu anlaşıldı. Ya Güney Adaları'ndan dönerken yolda kaptığı bir şeydi ya da sabah yediği bir şeyden kaynaklanıyordu. Tal tüm günü yatakta veya tuvalette geçirmişti. İçtiği suyu bir türlü midesinde tutamıyor, sürekli çıkarıyordu.

Dük'ün şifacısı Tal'i görmeye geldi ve içmesi için ona tuhaf, tatlı bir karışım verdi. Fakat bir dakika kadar sonra Tal bunu da çıkardı. Cerrah kafasını iki yana sallayarak istirahat etmesini ve hastalığın geçmesini beklemesini önerdi. En az üç gün boyunca Tal'in yataktan çıkamayacağı haberini de Dük'e iletmişti. Bu durumun ardından Kaspar Tal'e bir not göndererek geçmiş olsun dileklerini iletmiş ve iyileşirse bir ya da iki gün içinde av grubuna katılmasını istemişti.

Kaspar'ın gittiği ikindi sonrası, Tal yarım gün boyunca ateşler içinde yatmıştı. Uyandığında susamıştı. Artık içtiğini çıkarmıyordu. O gece dinlendi ve ertesi sabah Amafi'ye, Dük'ün yanına hemen gidemeyeceği haberini verdi. Elindeki zamanı da, kalenin ardındaki mağaraları daha fazla keşfetmek için kullanmaya karar verdi.

O gece siyahlara bürünmüş bir halele, elinde bir fenerle kalenin bodrum katına inmişti. Hizmetkâr geçidini hızla aşmış, kilere girmişti. Dük ve çalışanlarının büyük bölümü ava çıktığından mutfaktaki hareketlilik en düşük seviyedeydi. Dolayısıyla geç saatlere kadar çalışan aşçı yamaklarını atlatması pek de zor olmadı. Ardından Rudolph'un bahsettiği eski mağaraları buldu ve keşfe çıktı. Tıpkı çocuğun anlattığı gibi, kimi mağaralar metrelerce uzunluktaydı. İlk gecesi zor geçmişti. Ateşi dinmiş, midesindeki sorun geçmiş olsa da, hâlâ kendini bitkin hissediyordu.

İkinci gecesinde uzunca bir tünel buldu. Epey zamandır kimse buradan geçmemiş gibiydi. Doğuya çıkan üç geçit barındıran dev bir salona açılıyordu burası. Geçitlerden birinde belli belirsiz bir hava akımı vardı, Tal bu yoldan gitmeye karar verdi.

Tam üç gece keşfe çıktı. Fakat sonunda şu anda önünde durduğu çıkışı keşfetti. Elindeki feneri bıraktı ve Dük'ün kütüphanesindeki haritalarda kayalıklar arasındaki en büyük bariyer olarak açıkça gösterilen yarığı inceledi. Hemen tepesindeki yerde açılan yarığın ortasından kendini gösteren parlak sabahı görebiliyordu. Tam karşısında da kesinlikle hiç beklemediği bir şey vardı: yarığın karşı tarafına doğru bir geçit. Girişin köşesine doğru ilerledi. Aşağı baktığında taştan yolun derinlere indiğini gördü. Aradan sızan sabah ışığıyla yolu takip ederken, var olduğunu asla tahmin etmediği bir şey gördü: kalenin arkasını yüzyıllardır güvende tutan yarığın öbür tarafına geçilmesini sağlayan bir yol. Bu yollar doğal biçimde oluşmamıştı. Eski bir savaş komutanı ya da Olasko düklerinin ilki, bu dar geçitleri yamacın yüzüne açtırmış olmalıydı. Keçiyolundan biraz daha geniş olan bu geçitlerde iki, hattâ üç kişi yan yana yürüyebilirdi. Kaspar'ın kütüphanesindeki hiçbir belgede bu yollardan bahsedilmiyordu, belki de eski bir hükümdar, Opardum'da kendisi dışında yalnızca birkaç kişinin bildiği hızlı bir kaçış yolu bulunsun istemişti.

Tal dikkatlice yamacın altına doğru yürümeye başladı. İniş oldukça dikti fakat yol geniş ve engelsiz olduğundan çok da zorlanmadı. Aşağıya indiğinde bir çift taş sütunla karşılaştı. Benzer şekilde bir diğer çift sütun da kırık, taşlık çukurun öbür yanında duruyordu. Bir zamanlar su, boğazın bu tarafından akıyor olmalıydı. Fakat daha sonraları su kaynağı ya yön değiştirmişti ya da kurumuştu. Çukurun diğer tarafına geçerek yukarı baktı. O patikaya çıkmak can sıkıcı olabilirdi fakat istese yapamayacağı şey değildi. Yine de bu zahmete girmeyecekti. Buraya bir sonraki gelişinde diğer taraftan çıkacaktı ve

beraberinde, yanlarında çukuru geçmek için bir iskele olan mühendisler olacaktı.

Tal bir an için gerçeklere döndü. Odasına varmadan hava kararmış olacaktı. Amafi, efendisinin 'uyuduğunu' söyleyerek hizmetkârları odadan uzak tutacaktı. Bu ateşlendiği son gece olacaktı ve efendisi de bu illete karşı koymaya çalışıyor olacaktı. Ertesi gün Tal sapasağlam uyanacak, av için Kaspar'ın grubuna katılacaktı. Kalede keşfettiği bu inanılmaz zaaftan kimsenin haberi olmayacaktı. Amafi'ye bunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü bir an. Sonra bunu yapmamaya karar verdi. Amafi bilmediği bir şeyi söyleyip ona ihanet edemezdi. Hem bu eski suikastçı Tal'in hizmetine girdiğinden bu yana ne kadar sadık kalsa da, her zaman böyle olacağı kesin değildi. Nakor'un kendisine anlattığı akrep kurbağa hikâyesini hatırladı. Nehri geçerken kurbağayı da öldüren akrep, kendi ölümüne de sebep olmuştu ama bu onun doğasında vardı. Tal uğraşması gereken tek akrebin Kaspar olmayabileceğini düşündü.

Orodon'da Kuzgun'u öldürdüğünden bu yana, Tal Kaspar'ı nasıl alt edeceğini düşünüyordu. Onu tek başına yakalayıp kılıcıyla öldürdüğünü ve en sonunda kim olduğunu itiraf ettiğini hayal etmişti mesela. Gecenin bir yarısı, muhafızları atlatmak için koridor ve hizmetkâr geçitlerini kullanarak odasına da sızabilirdi. Şimdi elinde bir başka seçenek daha vardı. Mağaradan geri dönerken oldukça neşeliydi.

Hizmetkârlar ayıyı getirirken Tal şaşkınlık içinde onları izliyordu. Hayvan, Roldem'de bir tahnitçiye verilmiş, sergilenebilmesi için bu hale getirilmişti. Kaspar ve yoldaşları son av yolculuklarından dönmeden bir gün önce, ayı kaleye yollanmıştı. Arka ayakları

üzerinde duran hayvanın ağzı da kükrüyor gibi şekillendirilmişti. Bir araya gelen Opardum asilzadeleri ve imtiyazlı grup, hayvana bön bön bakıyordu.

"Hanımefendiler, Beyefendiler, Leydiler," dedi Dük. "Bu hayvanı en son böyle ayakları üzerinde gördüğümde beni yutmaya hazırlanıyordu. Sarayımıza en son katılan dostumuzun çabuk ve kahramanca hareketi olmasa bu gece burada olamazdım. Dostlarım, sizlere temsilcim Talwin Hawkins'i takdim ediyorum."

Tal'e ayağa kalkmasını işaret etti. Tal ayağa kalktı, konuklar alkışlamaya başladı. Elinden geldiğince hızla yerine oturdu. Kaspar, "Bu ayı, diğerleriyle birlikte Hatıra Salonu'nda sergilenecek, altındaki levhada da Toprak Beyi Hawkins'in soylu başarısı anlatılacak. Şimdi lütfen kutlama devam etsin," dedi.

Kendi aralarında konuşanların uğultusu tekrar odayı kapladı. Tal'in yanında oturan Teğmen Adras, "Bol şans Toprak Beyi," dedi. "Kimse şansı olanlar kadar kolay yükselmez."

Tal kalasını salladı. Natalia, Dük'ün üst kademe danışmanlarından birinin anlattığı hikâyeyi dinliyor gibi yapıyordu fakat bir yandan Tal'i süzüyordu. Gülümsedi ve tekrar tüm ilgisini saraylıya yöneltti.

Teğmen, "Yavaş olun Toprak Beyi. Hanımımızın en meşhur yanı... isterseniz, şöyle söyleyelim, çok ender tutsak alır," dedi. Sözlerini bir kıkırdamayla bitirdi.

Tal adama baktı. "Sahi mi?"

"Birinci elden tecrübem yok bu konuda tabii. Ben yalnızca basit bir teğmenim. Saray Muhafızlarından bile değilim. Aramızdan pek azı zaman zaman burada yemeğe davet edilir. Fakat bir sonraki gelişimin en az önümüzdeki seneyi bulacağını sanıyorum." Masanın en ucunu, Yüzbaşı Havrevulen'in yemek yediği yeri gösterdi. "İtibarlı Yüzbaşımız Quint, düklükte böyle büyük bir armağana sahip olmayı umabilecek tek askerdir. Geri kalanımız hayranlıkla bakmaktan öteye geçemez." Arkasına yaslanarak Tal'i süzmeye başladı. "Siz soylu bir aileden geliyorsunuz Toprak Beyi. Ustalar Sarayı Şampiyonusunuz ve o ayının boyutlarına bakınca iyi de bir avcı olduğunuz anlaşılıyor. Efendimiz abartılı övgüleri sevmediğinden, size borçlu olduğunu sahiden söyleyebiliriz. Yani az da olsa hanımımıza kur yapabilme şansınız var."

"Hanımefendi, Dük'ün en kıymetli hazinesi," dedi Tal. "Eminim Olasko için en faydalı olacak prensle evlendirilecektir."

Teğmen kahkaha atarak, "Sıradan bir genç olmadığınız belli Hawkins," dedi.

Ziyafet yarım saat kadar daha sürdü. Tal, Teğmen Adras'la konuşmayı bir kenara bırakmıştı. Natalia'yla olan ilişkisini sürdürürse başına bela alacağını biliyordu. Fakat kadının gösterdiği ilgiyi reddetmek de, Dük'e yakın ve güçlü bir düşman haline getirebilirdi.

Saraylılardan biriyle konuşmakta olan Dük'ün solunda oturan sarışın, güzel kadına baktı. Leydi Rowena bu gece içeri Kaspar'ın kolunda girmişti. Güney Adaları'ndan Opardum'a döndüğünden beri onu ilk kez görme şansını yakalamıştı.

Şehre ilk geldiğinde o yoktu. Güya ailesini ziyaret etmeye gitmişti. Tal onun bir ailesi olmadığını ve Büyücünün Adası'nda büyüdüğünü

biliyordu. Bu yüzden de ne işler karıştırdığını çok merak ediyordu. Ancak bunu öğrenmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Hem kendisi hem de eski sevgilisi kendilerini rollerine o kadar kaptırmıştı ki, ikisi de Gümüş Şahinin Pençesi ya da Alysandra'nın varlığından bahsetmezdi.

Onu görmek, Tal'e onun yüzünden çektiği duygusal cezayı anımsatıyordu. Çok az acıma duyuyordu. Çünkü Alysandra'nın kusurlu bir şey olduğunu biliyordu. Bir insanın hissedebileceği gerçek duygulardan yoksundu ve Büyücünün Adasındaki hanımı Miranda'dan, bu genç kadını tam anlamıyla kontrol edebilen tek insandan emir almaktan mutluydu.

Ziyafet sona ermek üzereyken bir uşak belirdi. "Toprak Beyi, Dük dairesinde sizi görmek istiyor."

Tal uşağı takip etti. Az sonra lüks bir odaya girdi. İçeride bir orta sehpa ve etrafında da yarım düzine kadar sandalye vardı. Oda büfe, altından şamdanlar, aynalar ve goblenlerle donatılmıştı. Masanın üzerinde kristal bir içki sürahisi ve birkaç kristal kadeh vardı.

Kaspar tek başına oturuyordu. Tal'e oturmasını işaret etti. Hizmetkârlardan biri kadehlerine şarap doldurdu ve odadan ayrıldı.

"Seni Salmater'e yollamaya karar verdim Talwin. Majesteleri Salmater Prensi'ne mesajımı sen göndereceksin."

"Ekselansları?"

"Oldukça tumturaklı, oldukça diplomatik fakat bir o kadar da kısa bir mesaj olacak. Özü de şu: beni hükümdar lordu olarak tanıyıp boyun

eğecek ya da şehrini yerle bir edeceğim." Sırıtarak, "Sence nasıl tepki verir?" dedi.

Tal şarabından bir yudum alarak durumu düşünmek için süre kazandı. Ardından, "Kendisini tanımadığımdan böyle bir tahminde bulunmak zor, fakat bu durumdan hoşnut kalacağını sanmıyorum," dedi.

Kaspar güldü. "Kesinlikle kalmaz. Fakat kendisi bir aptal ve başkaları tarafından kullanılıyor."

"Kim tarafından Ekselansları?"

"Büyük olasılıkla Miskalonlu Paul tarafından. Başka birisi de olabilir tabii ama sanmıyorum. Salmaterli Prens Janosh, Dük Paul'ün kız kardeşiyle evli ve kendisi Prens'i resmen yönetiyor. Hanımefendinin başına zamansız bir kaza gelebilir..."

"Ekselansları?"

"Henüz değil tabii fakat bu da bir ihtimal." Kaspar sandalyesinin arkasına elini attı, bir harita çıkararak masanın üzerine koydu. "Bunlar ihtilaflı topraklar Tal. Olasko, Salmater, Miskalon, Roskalon, Maladon ve Semrick, Far Lorin ve Aranor ve bunların hepsi bu toprakların tümünde veya bir kısmında hak sahibi olduğunu iddia ediyor." Arkasına yaslandı. "Kimimizin elindeki iddia daha kuvvetli, kimimizin de ordusu."

Kaspar haritayı inceleyen Tal'i süzüyordu.

Ardından Dük, "Olasko'nun bu durumla alakalı dört sınırı var," dedi. "Bu sınırlardan birinde, yani güneyimizi oluşturan adalarda yaşanan problemi zaten ortaya çıkardın.

"Kuzeyde Bardac Çengeli'nde eşkıyalar var. Sadece eşkıyalık yaptıkları sürece sorun yok. Muhafız Şehri'nde yeterince kuvvetim var. Yani güneye inmeden önce iki kere düşünürler. Üstelik kuzeyde Conar Vilayeti'yle ilgili olarak kendileri de ayrı bir sorun yaşıyor. Zaten o şen katil sürüsü herkeste sıkıntı yaratır!"

Tal hiçbir şey söylemedi fakat Conarlı adamlarla ilgili anlatılan hikâyeleri anımsıyordu. Bu grup, Orosini topraklarına da, aralarında bir sorun yaşayabilecek kadar yakındı.

"Batıda," diye devam etti Kaspar, "kuzenim Aranor var. O tarafla ilgili bir şüphe taşımıyorum." "Yani geriye bir tek doğu kalıyor." "Orası da deniz," dedi Tal.

"Öyle, deniz," dedi Kaspar. "Deniz büyük bir engel olabilir, fakat aynı zamanda bir yol işlevi de görebilir. Otuz yıl kadar öncesinde Krallık'ta son yaşanan savaşların tarihine bakarsan bir ordunun dünyanın yarısını gemiyle aştığını ve kendileri yok olmadan evvel Batı Diyarlarının neredeyse yarısını harap ettiklerini görürsün."

Tal, "Yani sınırları güvenceye almak mı istiyorsunuz?" dedi. "Evet," dedi Kaspar. "Ancak dahası var. Bunların bir kısmını sana daha sonra anlatacağım. Fakat şimdilik şu aklında bulunsun: Kesh ve Adalar'dan tek bir yasa altında, her bir millet için tek bir yönetim altında güçlü uluslar doğarken, Doğu Krallıkları, ziyafette mutfak artıkları için kavga eden fakir akrabalar gibi.

"Adalar Krallığı'nın uzak durmasının tek sebebi, Olasko'nun Roldem'le olan eşsiz ilişkisi. Roldem donanması çok geniş. Neticede orası bir ada milleti ve o filonun varlığı bile doğu sınırlarımızı güvende tutmaya yeter." Kıkırdayarak, "Tabii biz de Roldem'le aramızı iyi tutmalıyız," dedi.

"Şimdilik güneyle ilgilenmeliyim fakat sırayla diğerlerine de bakacağım. Ancak her şey bitmeden önce bu atışmaları sonlandırıp gereksiz hükümdarlarını dize getirmek istiyorum. Şimdi bağımsız ufak krallıklar, vilayetler ve düklükler olarak görülen bu takım, tek bir millet haline gelecek ve tek bir kişinin boyunduruğu altında olacak."

Tal hiçbir şey söylemedi. Fakat şimdi, daha önce tahmin ettiği her şeyin doğru olduğunu fark ediyordu. Kaspar'ın istediği şey iktidardı. Yalnızca bunun, Kaspar'ın amacına aracılık edeceğini düşünmemişti.

"Git ve dinlen. Yarın Salmater'e gideceksin. Görevin için gerekli tüm belgeleri, Prens Janosh'a göndereceğim mesajla birlikte hazır edeceğim."

Tal ayağa kalktı ve selam verdi, ardından hızlıca odadan çıktı. Odasına doğru çabuk adımlarla ilerlerken artık tamamen Kaspar'ın oyuncağı olduğunu düşünüyordu.

-9-

CASUS

Tal sessizce duruyordu.

Önünde Salmaterli Prens Janosh'un tahtı vardı. Dalgın bir ifadesi olan bu zayıfça adam, sürekli gözlerini kırpıyor ve bir türlü yerinde duramıyor gibi görünüyordu. Yanında Prenses Svetlana vardı. Prens'in Başvekili Dük Kaspar'dan gelen resmi mektubu okurken hanımefendi de soğuk bakışlarıyla Tal'i süzüyordu.

Boyun eğme talebi nihayet okunduktan sonra Prens, "Asla," dedi. Eşine baktı, "Madam, siz?" dedi.

Kocasının sözlerini duymazdan gelen Prenses, Tal'e döndü. "Yani Kaspar savaş mı istiyor?"

Tal kafasını eğdi. "Hayır Majesteleri. Dükümüz, kuşaklardır bu bölgeyi rahatsız etmiş bir soruna çözüm bulmaya çalışıyor. Bana da bu durumu olabildiğince net biçimde açıklama görevi verildi." Döndü ve Amafi'ye işaret etti. Bugün Amafi de en az Tal kadar şık giyinmişti. Hizmetkâr bir adım öne geldi ve efendisine siyah kadifeden bir kese uzattı. Tal keseyi açtı ve ters çevirdi. İçindeki bir düzine kadar madalyon, gürültüyle mermer zemine düştü. "Bu on iki madalyon, Olasko bölgesinde haritalama gezisine çıkan on iki 'korsan' cesedinin üzerinden çıktı. Bu adamlar basit tüccarlar olmuş olsa, Lordum Kaspar bilinen ticaret yollarının güncel haritalarını taşımalarını anlayışla karşılardı. Aklımızdan geçen tek şey, bu adamların niyetlerinin iyi olmadığı..."

"Madalyon mu?" dedi Prens. "Madalyonların haritalarla ne ilgisi var?"

Odeski ismindeki zayıf başvekil, gözlerini kısarak Tal'e baktı. Mavi gözleriyle, karşısında dikilen bu adamın önemini algılamaya çalışıyordu. Tal bir an için Prens'i görmezden gelerek bakışlarını Prenses'e yöneltti. Ardından yine hükümdarla konuşmaya başladı. "Majesteleri, bu madalyonlar Kara Aslanlar'a ait."

"Benim Kara Aslanlar'ıma mı?" Prens'in aklı çok karışmıştı. "Benim muhafızlarımın bu olayla ne ilgisi olabilir?"

Odeski, "Majesteleri, sanırım saraydan ayrılıp daha hususi bir yere geçsek iyi olur. Böylece detaylı konuşabiliriz," dedi.

"Evet, konu önemli gibi," dedi Prens ayağa kalkarken.

Prenses de kocasını takip etti. Tal'in yanından geçerken onu dikkatlice incelemeyi de ihmal etmedi. Saraydan ayrıldıklarında Odeski, "Öğleden sonrası için odalarımızda olacağız. Size de özel olarak verilen odalarda kalmanızı öneririm. Sizi sarayda tutan tek şey diplomatik konumunuz. Sıradan eşkıyalarımız, canınızdan olursanız Dük Kaspar'ın ne kadar sinirleneceğini umursamaz," dedi.

"Bu hususu iyi belirttiniz," dedi Tal.

Saray hizmetkârlarından biri Tal ve Amafi'ye, önceki gün kendileri gelmeden önce tahsis edilen odalara giderken eşlik etti. Tal, sanki her an tuzağa düşürülmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınıyordu, fakat başlarına bir şey gelmeden odalarına ulaşmayı başardılar,

Tal Amafi'ye işaret ederek yalnız olup olmadıklarını kontrol etmesini istedi. Bir zamanların suikastçısı şimdinin uşağı etrafa bakındıktan

sonra kafasını salladı. Tal masanın üzerine yazı takımını çıkardı. Çantayı açtı ve yüksek sesle, "Prens'in Dük'e vereceği cevap ne olacak çok merak ediyorum," dedi.

"Kimbilir Haşmetlim!" dedi Amafi.

Tal kömür kalemini çıkardı ve parşömenin üzerine, "Yapabilecek misin?" yazdı. Sonra bu mesajı Amafi'ye gösterdi.

Amafi gülümsedi. "Ben mutfağa bir gideyim Haşmetlim. Gideyim de buraya biraz meyve, biraz da şarap yollatayım. Ev sahiplerimiz komşu ülkenin elçilerinin rahatını tam anlamıyla düşünememişler."

Selam vererek odadan çıktı. Tal şöminenin yanına geçti ve üzerine yazdığı parşömeni alevlerin içine attı. İzlenmediklerinden emin olabilirlerdi, fakat yakınlarda birinin kendilerini dinleyip dinlemediği konusunda bir şey diyemezlerdi.

Tal kendini yatağa attı ve tavana bakmaya başladı. Opardum'dan güneye giden gemideki o ilk gecesini hatırladı. Dük'ün kendisine verdiği evrak dosyasında belgeler, talimatlar, ölü denizcilerden toplanan madalyonlar ve üzerinde düklük mührü olan bir not vardı. Notun üzerinde, 'Denize çıktığında ve yalnızken oku,' yazıyordu.

Notu açmak için havanın kararmasını beklemişti. İçinde tek bir talimat vardı: Prenses Svetlana'yı öldür. Okuduktan sonra güverteye çıkıp notu denize atmıştı.

Kaspar'ın talimatını şimdi anlamıştı. Çelik iradeli prensesi olmadan Prens Janosh kolaylıkla kontrol edilebilecek bir aptal halini alırdı.

Kısa bir süre sonra Amafi geri döndü. Döndüğünde Tal yatağın üzerinde yarı uyukluyordu. "Haşmetlim," dedi sessizce.

Tal doğruldu. "Uyanığım. Yalnızca düşünüyordum." Kalktı, masaya gitti ve yazmaya başladı. "Ne buldun?"

Amafi yüksek sesle, "Kayboldum Haşmetlim. Kibar bir hizmetkâr beni mutfağa götürdü neyse ki. Sarayın baş kâhyası çok meşgul olduğundan sizinle ilgilenilememiş, fakat az sonra yemek gelecekmiş," dedi. Parşömenin üzerine de, "Bir yol buldum," yazdı.

Tal, "Bu çok iyi olur. Acıktım sayılır," dedi.

Kapı çaldı. Tal elindeki parşömeni hemen ateşe attı. Amafi kapıyı açtı ve ellerinde tepsilerle üç hizmetkâr içeri girdi. Birinde peynir, ekmek ve meyve, birinde hamur işi ve tatlılar, sonuncusunda da şarap ve bardaklar vardı.

Tal hizmetkârlar gidene dek bekledi, ardından şarabın tadına baktı. "Güzelmiş," dedi. Bunu ciddi söylüyordu.

"Dinlenecek misiniz?" dedi Amafi.

"Evet," dedi Tal. "Prens'in cevabını beklerken şehre in ve Leydi Natalia'ya uygun bir hediye var mı bak. Hattâ bir de şifacıya git de deniz tutması için bir şeyleri var mıymış sor. Son yolculuğumuz epey kötü geçmişti."

"Emredersiniz Haşmetlim." Amafi hızla dışarı çıktı. Saray Muhafızları Komutanı'na gidip kendisine eşlik edecek birini isteyecekti. Yanına

birkaç sıkıcı saray muhafızı verirlerdi. O dükkândan dükkâna yavaşça yürürken askerler de onu takip edecekti. Yolda Dük'ün kız kardeşi için güzel hediyeler alacaktı. Belki pek de uygun kaçmayan yollarla başka şeyler de alabilirdi.

O akşamki resmi yemeğin atmosferi, Tal'in gençliğinde dağ akıntıları ne kadar sıcak oluyorsa o kadar sıcaktı. Prens ve Prenses, siyasal nezaketi bozmadan Tal'i olabildiğince görmezden geldiler. Kendisine bir defa selam verildi, subayların oturduğu masaya geçtiğinde Tal'e tek kelimelik cümlelerle hitap ettiler ve bunun dışında onu görmezden geldiler. Yemekte bir ara, Prens nazikçe yemeği ve şarabı beğenip beğenmediğini sordu. Tal de aynı kibarlık çerçevesinde bu soruya olumlu yanıt verdi.

Tal yarım saatten az bir süredir odasında Amafi'nin bulduğu hediyelere bakıyordu ki kapı çaldı.

Tal Queg dilinde, "Bu geç saatte Dük'e cevap gelmiş olamaz, değil mi?" dedi.

Amafi gülümsedi ve omuzlarını kaldırdı. "Her şey mümkündür Haşmetlim."

Tal kapıyı açtığında karşısına genç bir kadın çıktı. "Efendim, Prenses sizi odasında bekliyor."

Tal dönüp Amafi'ye baktı. "Her şey mümkün."

Genç kadını takip ederek bir koridordan geçti, sonra görev başında iki muhafız gördü. Taht odasının ilerisine çıkan uzun bir koridordan daha geçtiler. Sonra bir koridor daha. Büyük, süslü bir kapının önünde durdu kız. Kapıyı çaldı. "Gir," dedi kapının diğer tarafındaki ses.

Kız kapıyı açtı ve Tal'in geçmesine müsaade etti. Tal içeri girdiğinde, yalnızca birkaç mumla aydınlatılmış misafir odasında buldu kendini. Kız, "Elçi geldi hanımım," dedi.

Prenses Svetlana uzun bir divanda, bacaklarını altına almış, oldukça rahat bir biçimde oturuyordu. "Bizi yalnız bırak," dedi.

Kız selam vererek odadan ayrıldı. Tal ve Prenses baş başa kalmıştı. Etrafına bakındı. Ciddi bir ifade takındı. Çünkü nedense içinden gülmek geliyordu. Selam vererek, "Hanımım," dedi.

Prensesin üzerinde neredeyse şeffaf denebilecek bir sabahlık, yine aynı kumaştan bir de kolsuz üst vardı. Açık mavi renkteydi. Canlı gözleri bu sayede ortaya çıkıyordu. Tal kadının hâlâ göz alıcı olduğunu düşünüyordu. "Yaklaş Toprak Beyi," dedi.

Tal kadının yanına geldi. "Otur," dedi bu kez de kadın divana dokunarak.

Tal kendisine söyleneni yaptı. Kırklı yaşlarında olmasına karşın, koyu renk saçları arasında yalnızca birkaç gri tel vardı. Zayıf yüzündeki gözleri iri ve anlamlıydı. Boynu ve omuzları -seçtiği kıyafetlerin de etkisiyle- çok kibardı. Geniş gerdanını, uzun bacaklarını ve erken yaşta iki çocuk dünyaya getirmiş olmasına rağmen minicik kalan belini, Tal tek bakışta içine çekti.

Kaspar, Prenses'le ilgili olarak elindeki tüm bilgileri Tal'e vermişti. Aslına bakılırsa hakkındaki bilgiler de az değildi. Kendisi Miskalon Dükü'nün kız kardeşiydi. Zamanında Kaspar'ın karşısına düşes olabilecek biri olarak çıkarılmıştı. Nihayetinde hakir gördüğü bir adamla evlenmişti. Salmater'in istila edilmesini ya da komşu ülkelerden biri tarafından kontrol altına alınmasını önleyen tek kişi oydu. Oğlu Serge de en az babası kadar aptaldı. Kızı Anastasia, utangaç gibi görünen, şımartılmış bir çocuktu. Svetlana siyaseti, ava çıkmayı ve erkekleri severdi. Tal, Prenses'in heyetindeki tüm saray muhafızlarının genç, yakışıklı ve uzun boylu olduklarını fark etmişti zaten.

"Umarım bu gayri resmi görüşmeden rahatsız değilsindir Toprak Beyi."

Tal gülümsedi. Yüzünde nazik, gizemli bir ifade vardı. "Tabii ki hayır Majesteleri. Hizmetinizdeyim."

Prenses güldü. "Sanmam. Kaspar neredeyse savaş ilanı olarak algılanabilecek mesajını aptalın biriyle yollamazdı. Gerçekten ne istiyor?"

Tal bu baştan çıkarıcı sahnenin, kendisini şaşırtmak ve dikkatini dağıtmak için ayarlandığını fark etmişti. Prenses'in kendisini yan odadaki yatağa atma olasılığının düşük olmadığını biliyordu. Tüm erkekler kadar, hattâ çoğundan daha iyi bir şekilde, kadınların ruh hallerini anlayabiliyordu. Kadının kendisini çekici bulduğunun da farkındaydı. Bu ülkenin asıl hükümdarı oydu ve tüm istediklerini yapabiliyordu. Tal okuduğu tarih kitaplarından, zayıf kocaları üzerinden ülkelere hükmeden kadınların özel seçimlerini de işin içine kattıklarını öğrenmişti. Zaten güzel bir kadın olduğundan Tal de onu öldürmeden önce her türlü isteğini, her şekilde yerine getirmekten

memnuniyet duyardı. İnce bedeninin kıvrımlarına bakılırsa, bu hizmetten de büyük zevk alacağını tahmin edebiliyordu.

"Efendimin arzularıyla ilgili tahminler yürütmem Prenses," dedi Tal. "Size ve Prens'e gönderdiği mesajında isteklerini açıkça belirtmiş."

İki bardağa şarap doldurmak üzere eğilerek çekici bedenini kısmen de olsa sergileyen Prenses, "Öyleyse Toprak Beyi," dedi, "seninle bir oyun oynayalım, olur mu?"

"Efendim?"

"Diyelim ki ikimiz de kâhiniz ve Dük'ün zihnini okuyabiliyoruz." Kadehlerden birini Tal'e uzattı. "Şimdi, önce sen."

Tal güldü. "Efendim, şayet gönderdiği mesajın dışında amaç veya istekleri varmış gibi tahminde bulunursam Dük'e zarar vermiş olurum."

"Kaspar'ı tahta çıkmadan önce de tanırım Tal. Sana Tal diye hitap edebilirim, değil mi?" Tal kafasını salladı. "Çocukluğumdan beri onu tanıyorum. Ama ben ondan birkaç yaş büyüğüm." Şarabını yudumladı. "Nasıl ikiyüzlü, yalancı, katil ruhlu bir herif olduğunu bilir, buna rağmen onu yine de severim." Gülümsediğinde Tal onu daha da çekici bulmuştu. "En sevdiğim düşmanlarımdan ve sevgililerimden biridir. Tabii bunlar Janosh'la evlenmeden önceydi. Hem, oyun oynuyoruz, değil mi?"

Tal durdu. Amacını tehlikeye atmayacak fakat bu küçük çıkmazı çözmesini sağlayacak bir şey gelmişti aklına. Prenses'in mum

ışığındaki görüntüsü, aklını başından almaya başlamıştı. Gülümsedi. "Evet, bu yalnızca bir oyun Prenses."

"Yalnızken bana Svetlana de Tal."

Prenses öne doğru eğildi. "Şimdi söyle, Kaspar gerçekten ne istiyor?"

"Yalnızca tahminde bulunabilirim tabii. Fakat sanırım diğer düşmanlara yardım etmenizi istemiyor. Haritalama gezisi Olasko girişine çıkacak açık bir yol bulmak için düzenlenmiş, belli. Bu da Dük'ün en büyük endişelerinden biri."

"Anlaşılabilir," dedi Prenses. Parmağını Tal'in şarabına batırdı, sonra Tal'in dudaklarının kenarında gezdirdi.

Tal sıcakladığını hissediyordu. Bunu şaraba ya da Prenses'in bu baştan çıkarıcı oyununa bağlayabilirdi, fakat Büyücünün Adası'nda aldığı eğitim, bu işin içinde başka bir şey olduğunu söylüyordu ona. Şarabından bir yudum aldı ve bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı. Büyük bir yudum daha aldıktan sonra tuhaf, acı bir tat geldiğini fark etti. Şarabın tadı böyle olmamalıydı.

Şaraba ne katıldığından tam olarak emin olamıyordu, fakat bir ağaç kabuğundan elde edilen toz olduğunu tahmin ediyordu. Hem Adalar Krallığı hem de Roldem'de kuvvetten düşen yaşlı erkeklere şifa niyetine satılıyordu. Onun yaşında böyle bir şeye gerek yoktu. Fakat işe yaradığı kesindi.

Kadehi bir kenara koydu. "Sanırım Lordum Dük'ün asıl istediği şey sınırlarından birini güvence altına alıp zihnini başka şeylere

yoğunlaştırabilmek. Bazı hırsları var..."

"Bildiğimiz gibi," dedi Svetlana ona iyice yaklaşarak, şimdi parmağını Tal'in çenesinde gezdiriyordu.

"... hırsları, onun birden fazla cephede Olasko'nun güvenliği için endişe duymamasını gerektiriyor."

"Kocanızın Miskalon ve Roskalon'un, hatta belki de Adalar'ın bir oyuncağı olduğunu düşünüyor. Bu tehdide bir son vermek için kesin çözüm arıyor."

Tal'i öptü. Sonra yavaşça geri çekilerek, "Sevgili Kaspar'ımızı ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi fısıltıyla. "Fakat asla sadakat yemini etmeyeceğiz. Belki yarın kocamın kabinesindeki toplantıya katılabilirsin. Orada daha etraflıca konuşabiliriz."

Tal fısıltıyla, "Hizmetinizdeyim," dedi.

Gülümseyen Prenses, Tal'i kendine doğru çekerken kendini divana attı. "Biliyorum."

Sabah yaklaşırken Prenses, "Gitme vakti," dedi.

Tal çizmelerini giyerken, "Majesteleri'ne misafirperverliği için teşekkür ederim," dedi.

Svetlana güldü. Bu gerçekten neşelenmiş bir kadının sıcak sesiydi. "Ben de coşkusu için Toprak Beyi ne teşekkür ederim."

"Çok kolay oldu hanımım." Eğilip kadını öptü. "Şaraba koyduğunuz ilaca hiç gerek yoktu."

Kadın somurtur gibi yaptı. "Benim yaşıma gelince insan bilemiyor işte."

"Bu güzelliğinizle endişe etmenize hiç gerek yoktu."

Kadın çıplaklığına bakmadan ayağa kalktı. Tal'e sarıldı. "Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. İki çocuğumuz doğduğundan beri, yani yaklaşık son on yıldır, kocam... başkalarıyla birlikte olmayı tercih ediyor diyelim."

Tal omuzlarını silkti. "Kendi kaybı."

"Saraydan genç bir adamı da ikna etmek zor... yani, Prens'in gazabından korkuyorlar." Sesi acıklı bir tona bürünmüştü. "Hâlbuki teşekkürlerini ve rahatlamasını beklemeliler."

"Ondan korkabilirim. Fakat yarın buradan gitmeyi düşündüğüm göz önüne alınırsa arkamdan bir savaş ilanı gelebilir."

Svetlana dairesinin kapısına kadar onu geçirdi. Onu içtenlikle öperek, "Her şey bitmiş sayılmaz," dedi. "Sen mükemmel bir çocuksun ve sana hayranım. Fakat seni korumak için duruşumdan ödün veremem. Yine de savaşın başvurulacak son çare olduğunu söyleyebilirim. Ve ben savaşta hiçbir güzellik göremiyorum. Bu

öğleden sonra kabineye ikna edici bir konuşma yapmanı bekliyorum Tal. Bana işleyebileceğim bir şey verirsen olası durumu önleyebiliriz." Gözlerini indirerek, "Ne olursa olsun bunu bu gece baş başa konuşuruz yine, değil mi?" dedi.

"O zevk bana ait Majesteleri," dedi Tal. Sonra kadını öptü ve odasından ayrıldı.

Saray muhafızları şafak vakti Prenses'in odasından çıkan bir elçi gördüklerine şaşırmışlarsa da bunu çok iyi gizlemişlerdi. Gözlerini kırpmadan görev başında duruyorlardı. Tal odasına döndü.

Odaya girdiğinde, ayağını ufak şişe ve kavanozlarla dolu masanın hemen yanına uzatmış olan Amafi'yi gördü. Kapı kilidin çıkardığı hafif tıkırtıyla kapanırken Amafi uyandı.

"Haşmetlim," dedi Amafi. Ayağa kalkıp masayı işaret etti. "Bitti."

Tal hayretler içinde Amafi'ye baktı. "Siz çıktıktan sonra," dedi Amafi, "buraları incelemeye başladım. Salmater diplomasi usulüne önem veriyor. En azından bizi gizlice dinleyen biri ya da dikiz delikleri olmadığına eminim."

Tal kafasını salladı. Dağınık masaya bakarak, "Hangisi?" dedi.

Amafi küçük mavi bir şişeyi eline aldı ve, "İşte bu," dedi.

"Kimse şüphelenmedi mi?"

"Tam üç şifacıya uğradım. Hepsinden de değişik bir şey aldım.

Muhafızlara da size gerekli olanı bir türlü bulamadığımı söyledim Zaten Leydi Natalia için de hediye arayarak bütün sabahı tükettiğimden sıkıldılar, dikkatleri dağıldı." Köşedeki bir başka masayı gösterdi. Üzerinde sanat eserleri, mücevherler ve nadir bulunan parfümler vardı.

"Natalia'nın çok hoşuna gidecek," dedi Tal.

"Geceniz nasıldı efendim?"

"Oldukça güzel," dedi Tal. "Aslında utanç verici de denebilir. Beni genç ahmaklardan sanıyor. Benimle istediği gibi oynayacak, sonra da Kaspar'a kocasından zekice bir istekle dönmemi sağlayacak. Zaman kazanmak için çevirdiği bir dolap.

"Mesajları kime gönderdiğini bulamamamız çok yazık. Olasko'ya karşı düzenlenen bu oyunun asıl mimarını o zaman bulabilirdik."

"Sarayın içinden bir bilgi kaynağı bulabilirseniz onu da başarabilirsiniz. Vekil Odeski hırslı bir adam gibi görünüyor."

Tal sırıttı. "Ben de öyle düşündüm. Fakat tüm bunlar bir gecede halledilemez. Şu talihsiz olaylar gerçekleşmeden Olasko'ya dönmeliyiz." Masanın üzerindeki şişeleri işaret etti. "Her şeyi yok etmeyi unutma."

"Elbette Haşmetlim. Saray içindeki tüm tuvaletlere birer şişe bırakacağım. Kimsenin oraları kurcalayacağını sanmam."

Saraydan çıkan atıklar arabalarla çekiliyor, belki şehrin dışına bırakılıyor ya da kuruması için mezbelelere atılıyor, sonra da çiftliklerde gübre olarak kullanılıyordu. Yine de çiftçinin biri gübresinin arasında küçük mavi bir şişe görse, bunun nereden geldiğini tahmin edemezdi.

"Güzel. İşe yarar."

"Bugün ne yapıyoruz Haşmetlim?"

"Bugün Prens'in Danışma Meclisine çağırılana kadar dinleneceğim. Orada durup Prenses'in ülkeyi nasıl yönettiğini göreceğim. Eğlenceli, bir o kadar da bilindik olacaktır." Yatak odasının kapısına yöneldi. "Öğleden bir saat sonra uyandır beni. Yemeği de hazır et. Tüm öğleden sonra mecliste olurum. Sonra yine yemek yapılacaktır."

"Sonra Prenses mi?" diye sordu Amafi.

"Sonra Prenses. Tabii yemekte karşısına yakışıklı bir saray muhafızı çıkmazsa."

"Merak etmeyin Haşmetlim."

"Prenses biraz hercai gibi. Sense kendinden emin görünüyorsun."

"Kadınları tanırım Haşmetlim. En azından her erkek kadar ben de tanırım kadınları. Siz farklısınız. Hizmetinize girmeden önce duyduğum kadarıyla da kadınlar arasında oldukça popülersiniz. Çok yakışıklı genç biri çıksa bile, o önümüzdeki hafta da burada olacaktır, ama siz olmayacaksınız."

Tal gülümsedi. "Sanırım haklısın." Mavi şişeyi aldı ve kemerindeki keseye koydu. Sonra odasına girip kapıyı kapadı. Yatağına girdiğine Amafi'nin şişeleri toplarken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Amafi kanıtlardan kurtulmak için daireden çıktığında Tal mışıl mışıl uyuyordu.

Görüşme tam da Tal'in beklediği gibi geçiyordu. Kabine, Dük Kaspar'ın niyeti karşısında hiç de ikna olmuş değildi. Tal pek çok defa, anlaşma yapma gibi bir izni olmadığını belirtmek zorunda kalmıştı.

Başvekil Odeski, Tal'e biraz daha zaman vermesi için defalarca yalvardı. Her seferinde Tal'in cevabı aynıydı: Kaspar'a tam kabul belirtisi göstermeyen herhangi bir cevap götürürse bu doğrudan karşı koyma olarak görülecekti. Salmater ya dize gelecekti ya da ezilecekti. Tal bu iki seçeneği olabildiğince diplomatik bir dille aktarmayı başarmıştı ve açık kapı bırakmıyordu.

Görüşme devam ettikçe Tal, Kaspar'ın gözlemlerinin ne kadar da doğru olduğunu fark etti. Prenses Svetlana, Prens Janosh'un uzun uzadıya saçmalamasına izin veriyordu, fakat bir sonraki konuşma konusuna geçme vakti geldiğinde kararı Prenses veriyordu.

Tal sakin durmak ve bu durumdan etkilenmiyor gibi gözükmek için, aldığı eğitimden faydalandı. Çünkü onun da aldığı emirler vardı ve sonucu her ne olursa olsun -buna tam şartlı teslim de dahil- onun görevi belliydi: Prenses Svetlana ölmeliydi.

Sonunda Prens, "Dük Kaspar'ın talebine bir cevap hazırlayacağız," dedi. "Size söyleyeyim genç bayım, kendisi bu cevabı sevmeyecek. Hem de hiç! Sabah buradan ayrılırsınız. İyi akşamlar!" Ayağa kalktı. Onunla beraber odadaki diğer herkes de ayağa kalktı. Prens giderken onu izleyen Prenses Svetlana Tal'e gülümseyerek öyle bir baktı ki, Tal yemekten sonra eline bir davet ulaşacağından emindi.

Prens ve eşi çıktıktan sonra Başvekil Odeski, "Toprak Beyi, biraz vaktinizi alabilir miyim?" dedi.

Tal kafasını salladı. "Emrinizdeyim Başvekil."

"Şöyle geçelim," dedi adam. Diğer vekillerin konuşmalarını duyamayacağı bir noktaya geldiklerinde Odeski, "Burada bir sıkıntı yaşıyoruz, değil mi?" dedi.

"Biz derken Salmater'i kastediyorsanız efendim, doğrudur." "Savaştan kimseye fayda gelmez. Üstelik Kaspar'ın isteği, böyle ufak bir sorun için oldukça abartılı."

"Olasko toprakları üzerinde askeri harekât düşüncesiyle kaçakçı kisvesine bürünüp haritalama keşfine çıkmak pek de ufak sayılmaz başvekil."

"Siz Krallıktan geliyorsunuz Toprak Beyi. Bu sebeple Doğu'daki geçmişten haberdar değilsinizdir. Fakat biz kendi aramızda dalaşır, birbirimize yalan söyler, tehdit eder ve hattâ sert çıkarız. Prens'in, ondan önce de babasının sarayında tam otuz sene görev yaptım. Olasko'yla en az altı defa sınır çatışmasına girilmiştir. Miskalon'la da öyle. Roskalon'la iki defa deniz çatışması yaşandı. Roldem ve Adalar'la da aynı şekilde. Bölge hükümdarlarından biri hırslarına kapıldığı anda ihtilaflı topraklar savaş alanına dönüyor.

"Fakat bu süre içinde hiçbir yönetici, bir diğerine boyunduruğu altına girmesi talebinde bulunmadı."

Sesini alçaltan Tal, "Efendim istikrar istiyor," dedi. "Bu bölgenin Adalar veya Kesh tarafından tahkik edileceği günlerin geleceği düşüncesinde. Roldem donanması sayesinde, şayet Aranor ve Olasko'yla yapılan anlaşmalara sadık kalınırsa, bölge bir yere kadar Kesh'e karşı korunabilir. Fakat Roskalon'u, Miskalon'u ve Salmater'i Adalar'a karşı kim koruyabilir? Roldem, Krallıklar Denizi'nde bir Kesh savaş filosuna karşı durabilir, fakat Adalar'a karşı destek sağlamak için anakaraya birlik yerleştirmeyeceklerdir."

"Adalar doğu yönünde genişlemeyi hiçbir zaman istememiştir. Gözleri batıya dönüktür."

"Fakat bunun değişmediğini kim söyleyebilir?" Tal artık iyice kısık bir sesle konuşuyordu. "Bunu öylesine söylemiyorum. Salmater ve Olasko'nun komşu olarak iyi geçinmesi bizim lehimize olacaktır." Etrafına bakındı. "Bu güzel sarayın bir harabeye dönüşmesini hiç istemem." Pasko'nun dediği gibi, katıra sopayı göstermişti, şimdi de havucu vermeliydi. "Lordum dostlarına karşı çok cömerttir. Danışma Meclisi üyelerinden biri bu savaşı önlemek için herhangi bir şey yaparsa müteşekkir kalacaktır."

Odeski bir şey söyleyecek gibi oldu, fakat ağzını kapatıp bir süre sessiz durdu. Ardından, "Majesteleri'ne makul olmalarını ileteceğim," dedi.

"Efendime rapor verirken çalışmalarınızdan bahsetmeyi unutmayacağım."

"İyi günler Toprak Beyi," dedi Başvekil ve gitti.

Tal, Amafi'nin yaşlı asilzadeyle ilgili düşüncelerinin doğru çıktığını görmüş oldu. Odeski Prensi'ne göz göre göre ihanet etmezdi, fakat bu imtiyazlı yerini korumasını sağlayacak herhangi bir barışçıl çözüm adına çalışan herkese yardım edebilirdi.

Prenses öldüğünde kraliyet ailesi tam bir karmaşa içine düşecekti. Prens de fırtınada kalmış bir tavuk gibi yönetim adına ne yapacağını bilemeyecekti. Odeski meclisin başına geçerdi büyük olasılıkla. O noktadan sonra da Kaspar, Salmater'e doğru yol alabilirdi.

Tal geminin güvertesinde tek başına duruyordu. Opardum'a dört gün uzaklıktaydı ve hesaplarına göre Prenses Svetlana şimdiye ölmüş olmalıydı. Amafi'nin hazırladığı zehir karışımının bir hafta boyunca etkisini göstermesi beklenmiyordu. Böylece Prenses'in kalp rahatsızlığına yenik düştüğü zannedilecekti. Eski suikastçıya göre bu zehrin güzelliği, sebep olduğu belirtilerin insanı yanlış yönlendirmesindeydi. Humma belirtileri görüleceğinden cerrahlar ve şifacı rahipler, hiçbir cevap vermeyecek tedavi yöntemleri uygulayacaktı. Ölüm çabuk gelecekti. Dolayısıyla kudretli bir şifacı rahip hemen araya girmediği takdirde, Prenses'in yaşama şansı çok düşüktü.

Amafi'nin de dediği gibi zehri vermek kolay olmuştu. Kadın uyurken Tal ince bir parça kaytan ve içinde zehrin bulunduğu şişeyi çıkarmıştı. Zehri, kaytan üzerinden Prenses'in dudaklarına damlatmıştı. Her seferinde bir damla. Amafi'nin tahmin ettiği gibi, kadın uykusunda dudaklarını yalamıştı. Kımıldanmaya başladığında Tal durmuştu. Zehrin şekerli bir tadı vardı. Dudaklarında kalan tortu ertesi sabaha kuruyacağından zarar vermezdi. Böylece Tal hiç

korkmadan kadını öperek uyandırmıştı. Şafak sökmeden tekrar sevişmişlerdi. Tal kadını kendi elleriyle öldürdüğünü biliyordu.

Tal bir parça pişmanlık hissetti bir an. Fakat bu duyguyu hemen geri itti. Tüm güzelliğine rağmen Svetlana'nın da en az Kaspar kadar acımasız olduğunu ve cinselliğinin elindeki silahlardan yalnızca biri olduğunu biliyordu. Tutkusu, kulağına fısıldadığı tüm o tatlı sözler anlamsızdı, yalnızca bu işin birer parçasıydı ve ciddiye alınmaması gerekiyordu.

Karanlık bir görevi vardı ve bunu yerine getirmek için ruhunu çoktan satmıştı. Tıpkı akrep gibi, Kaspar'ın da doğasında ihanet vardı. Sonunda Tal'e de ihanet edecekti ve yemininden azat olan Tal, halkının yıkımından sorumlu adamı öldürebilecekti. Kaspar'ın hayatını sonlandırma uğrunda ölse dahi, atalarına olan görevini yerine getirmiş olacaktı.

Fakat Kaspar'dan önce bir başkasının ölmesi gerekiyordu: Yüzbaşı Quint Havrevulen, yani Tal'in ailesinin ölümüne sebep olan katliamın komutanı. Evet, Yüzbaşı'yı Kaspar'dan önce öldürebilmek için bir fırsat kollamalıydı. Hayatta kalıp Quint'i öldürür ve Kaspar'ı yok edebilirse kendi ruhunu kaybettiği için yas tutabilirdi.

Tabii hayatla kalabilirse.

-10-

KEŞİF

Tal bekledi.

Kaspar oturmuş, gelen mesajı okuyordu. Sonunda elindekini indirdi ve gülümsedi. "Micel Üssü'ndeki ajanlarımızdan yeni bir haber geldi. Prenses Svetlana'nın birden ateşi çıkmış, kalbi durmuş. Prens Janosh üzüntüden kendini kaybetmiş ve Danışma Meclisi kendisinin yönetimde kalamayacağı kararına varmış. Prens Serge hükümdar olarak gösterilmiş. Fakat kendisi daha ufacık bir çocuk. Prens reşit olana kadar Vekil Odeski onun adına hükümdarlık yapacak." Parşömeni bıraktı. "Harika, Tal. Böyle harika bir sonucu nasıl elde edebildin?"

Tal sakindi. "Hizmetkârım Amafi, görünürde zararsız olan bazı malzemeleri -kimilerinin bulunması zordur- karıştırarak bir zehir yaptı. Malzemeleri şehirdeki şifacılardan topladı. Zehri hazırladı ve ben de gitmeden önceki gece bir yolunu bulup zehri Prenses'e verdim. Prenses'in bir hafta içinde ölmesini bekliyorduk zaten."

"Ziyaretiniz ve Prenses'in ölümü arasında belirgin bir bağlantı yok." Kaspar sevinçle gülüyordu. "Oğlum, çıkardığın işten çok memnun kaldım. Birkaç gün içinde Başvekil adımıza yürüteceği anlaşmalarla ilgili olarak daha 'belirgin' talimatlar almak için bize haber yollayacaktır."

Tal, "Micel Üssü'ne dönecek miyim?" dedi.

"Hayır," dedi Kaspar. "Artık Salmater'in Olasko'ya bağlanması konusunda ısrar etmeyeceğim. Svetlana'nın ölmesini istedim. Gerçi

yaşlı cadalozu özlemeyeceğim desem yalan olur." Elini kaldırıp işaretparmağı ve başparmağıyla minik bir aralık gösterdi. "Onunla evlenmeye işte bu kadar yakındım, biliyorsun değil mi? Babam iyi bir çift olacağımızı düşünmüştü ama ben aksi olacağına onu ikna ettim. Birimiz birimizi öldürürdü." Birden Kaspar gülmeye başladı. "Eh, öyle de oldu zaten!" Ayağa kalktı. "Ben mükemmel giden her şeyi ödüllendiririm Tal. Bunun için artık sarayımın baronlarından birisin. Belgeyi çıkarttıracağım. Adalar'da sahip olduğun şu işe yaramaz toprak parçası yerine sana buradan işe yaramaz bir toprak parçası vereceğim.

"Bana böyle iyi hizmet etmeye devam edersen daha pek çok ödül alacaksın."

"Teşekkür ederim Ekselansları. Elimden geleni yapacağım."

"Hadi yemek yiyip sana yapılacak daha ne yaramazlıklar bulabiliriz onu düşünelim."

Tal limana bakan balkona doğru yürümekte olan Kaspar'ı takip etti. Soğuk bir gündü. Artık sonbahar iyiden iyiye kendini göstermişti. İki adamın da üzerinde kalın ceketleri vardı. Fakat Tal için bu hava canlandırıcıydı. Hizmetkârlar yemek ve şarap getirdi.

Kaspar hizmetkârlara çekilmelerini işaret etti. Yeterince uzaklaştıklarında, "Aslına bakarsan tutuklanıp idam edildiğin haberini duymaya kendimi hazırlamıştım. Böylece oraya bir sefer düzenlediğimde senin öcünü aldığım bahanesini kullanırdım. Tabii benim bahanelere ihtiyacım yok da, sen benim ne demek istediğimi anladın," dedi.

"Evet Ekselansları."

"Artık büyük olasılıkla Vekil Odeski'den imtiyaz koparabilir, savaşa girme zahmetinden kurtulabilirim."

Tal, "Sizin tam bağımlılık istediğinizi düşünmüştüm Ekselansları," dedi.

"Svetlana ve aptal kocasından isteğim buydu, evet. Şayet görevini yerine getiremeseydin bunu talep edecektim. Unutma, asla tek bir plana bağlı kalmamalısın Tal. Tehlikeli bir işe girişiyorsan iki ya da daha fazla planın olsun. İlki işe yaramazsa ikinci plana geç. O da işe yaramazsa üçüncüye geçersin."

"Peki ya üçüncü plan da suya düşerse Ekselansları?"

Kaspar güldü. "O zaman hâlâ yaşıyorsan deli gibi koşmaya başlasan iyi edersin."

Tal isteksizce de olsa güldü.

Kaspar, "Makul bir taleple Svetlana'ya gidip Salmater'in düşmanlarım adına çalışmayı bırakması konusunda ısrarcı olsaydım, bu durumu konuşmak isterdi. Oradan ayrıldığımda Salmater'in düşmanlarla çalışmaması konusunda onları ikna etmiş olurdum.

"Benim hükümdarlığım altına girmelerini talep ettiğimde kafamı neyle bozduğumu düşünmekle meşgul olup başka bir amacım olabileceğini düşünmeyeceklerini biliyordum."

"Amacınız da Prenses Svetlana'dan kurtulmaktı."

Kaspar kafasını salladı. "Bundan pek hoşlanmasam da öyle. Bana doğrudan karşı çıkacak gücü hiç olmadı. Konumunu desteklemek için hep başkalarına ihtiyaç duydu. Bazen Roldem ve Adalar'la işbirliği yapıyordu ve bu kez de müttefiki Miskalon'du. Onunla evlenmeyi reddettiğim için beni bir türlü affedemedi."

Tal arkasına yaslanırken yüzündeki ifade düşüncelerini ele veriyordu.

Kaspar, "Svetlana ve benim aramda geçen olayların çoğunun sebebi, onu eşim olarak kabul etmememdi. Tabii bana âşık olduğundan değil, tahmin edeceğin üzere," dedi. Güldü. "Pek çok açıdan aynıydık biz: hırslı, amansız, acımasız. Erkek olsa hiç düşünmez onu başkumandanım yapardım. Arkamı kollamayı da ihmal etmezdim ama; bir eş olarak..." Omuzlarını kaldırdı. "Kontrol etmek için Janosh gibi bir kuklaya ihtiyacı vardı onun. Fakat çıkardığı bu son pürüzler affedilir gibi değildi. Olasko Geçit'ini almak için Miskalon'la çalışmak... Bu çok fazlaydı. Olasko topraklarına ilk defa doğrudan saldırı yapma girişimi olan bu hareketi hoş göremezdim." Sırıtarak masaya vurdu. "Fakat artık bir önemi yok. O öldü ve ben de yakın zaman içinde Salmater'le yeni bir anlaşma yaparım. Onlarla işim bittiğinde Salmater, Olasko'nun güney vilayetlerinden biri bile olabilir." Arkasına yaslandı. "Artık dikkatimi başka konulara yönlendirebilirim."

Tal hiçbir şey söylemeden şarabından içiyor, arada bir şeyler atıştırıyordu.

Kaspar da aynını yaptı. Ağzındakini yuttuktan sonra, "Planlarımı anlayabiliyor musun Tal? Yani, yapmak istediklerimi anladığını düşünmeni sağlayacak herhangi bir model sezinleyebiliyor musun?" dedi.

"Aslına bakarsanız Ekselansları, anlayamıyorum. Sınırları güvence altına almak, olası düşmanlarınızdan korunmak gibi bazı belirgin şeyler var tabii, fakat bunun dışında anlaşılır hiçbir şey yok."

"Güzel. Çünkü sen açıkgöz bir delikanlısın ve sen bile açıkça bir şey göremiyorsan görülecek hiçbir şey yok demektir.

"Şimdi gelelim bir sonraki görevine. Bir hafta kadar dinlenip yeni rütbenin tadını çıkarmanı istiyorum. Sonra sana söylediğimde Salador'a gitmeni isteyeceğim. Orada yapmanı istediğim birkaç iş var. Ama Kışdönümü Festivali'ne kadar oranın bir vatandaşı olarak kabul görmeni istiyorum."

"Bu pek zor olmaz Ekselansları. Daha önce de orada kaldım. Kısa süre içinde eski dostluklarımı canlandırabilir, kendimi gösterebilirim."

"Güzel. Çünkü Dük Vanan Rodoski, Salador Dükü'nün verdiği festivallerden birine katılacak. Onu tanıyor musun?"

Tal, "Kendisini gördüm ve hattâ ayaküstü tanışma fırsatı yakaladım, fakat çok iyi tanıdığımı söyleyemem," dedi.

"Roldem tahtındaki önemini biliyor musun?"

"Kendisi Kral'ın kuzeni. Prens Matthew'dan sonra tacı alacak kişi mi?"

"Prens Michael, Constantine ve Prenses'ten sonra. Kısacası kendisi tahta geçecek altıncı kişi. Yani Roldem'in en güçlülerinden olmasa da en önemli düklerinden biri."

"Pekâlâ Ekselansları. Ben de Salador'dayım, Dük Rodoski de Salador'da diyelim. Ne arzu ediyorsunuz?"

"Arzum, genç Hawkins, festivalden sonra Salador'dan dönmeniz. Fakat Dük Rodoski dönmesin."

"Roldem'e dönmesini istemiyor musunuz?"

"Evet, aynen öyle."

"Peki, Dük'ün Salador'da ne kadar kalmasını istiyorsunuz Ekselansları?"

"Hayatının sonuna kadar, dostum," dedi Kaspar. "Yani olabildiğince kısa bir süre."

Tal bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından, "Elimden geleni yapacağım Ekselansları," dedi.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum Baron Talwin," dedi Dük zalim, ince bir gülüşle.

Tal arkasına yaslanıp uzaktaki limanı izlemeye başladı. Soğuk hava, verdiği nefesin buhar olarak dışarı çıkmasına sebep oluyordu. Fakat oturduğundan beri ilk defa üşüyordu.

Tal masada Leydi Natalia'dan üç sandalye uzakta oturuyordu. Saray baronu rütbesine yükselince, yemeklerde de Dük'ün masasına oturur olmuştu. Hemen solunda yine genç bir baron olan Evegeny Koldaş oturuyordu. Onunla Natalia arasında da Yüzbaşı Quint vardı. Yeni rütbesiyle ilgili olarak herkes tebriklerini iletmişti, fakat Tal, Quint'in yalnızca kibarlık etmeye çalıştığını biliyordu. İlk karşılaştıkları andan itibaren bu iki adam arasında oluşan bir mesafe vardı. Bunun kişisel bir nefretten mi, Natalia'nın ilgisi için içinde bulundukları rekabetten mi, yoksa ne kadar iyi maskelenmiş olsa da Quint'e karşı duyduğu düşmanlıktan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Kader izin verir, Tal, Quint'le Kaspar'ın öldüğünü görürse... Bunu başardıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Tabii hayatta kalabilirse. Evegeny Koldas'ın, "Baron?" diyen sesini duyduğunda, bu konuyu ne kadar uzun zamandır düşündüğünü fark etti.

"Kusura bakmayın," dedi Tal. "Efendimin cömertliğine öyle kapılmışım ki aklım gitti. Ne demiştiniz?"

"Vaktiniz olursa sizi nehre, Engebeli Topraklar'ın ardındaki el değmemiş arazilere götürmek isterim. Avcılıktaki itibarınızı duyduktan sonra sizden neler öğrenebileceğimi görmek istiyorum." Tal, Koldas'ın samimi birisi olduğunu, boş yere övgüler yağdırmayacağını düşünüyordu. Bu iltifat karşısında gülümsedi. "Vaktimiz olursa ben de böyle bir şey yapmayı isterim."

Yemek bilindik bir şekilde devam ediyordu. Tal sarayda kaldığı aylar içerisinde burada hüküm sürmekte olan hıza alışmıştı. Dük öylesine sıradışı bir yöneticiydi ki, maiyetinde bulunanların sürekli olarak yanında olmasına gerek duymuyordu. Zamanının büyük kısmını, odasından neredeyse hiç çıkmayan Leso Varen'le geçiriyordu. Varen de dışarı çıktığı zaman hep Dük'le beraberdi.

Tal de birlikte oldukları zamanlarda onları izliyor, Meclis adına bu adamla ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Bunu yapabilmek için en başta hiçbir şey yapmaması gerektiğini düşündü. Leso'nun adı onun konuşmalarında geçmiyor, kendisiyle ilgili sorular yöneltmiyordu. Başkaları onunla ilgili konuştuğunda da neredeyse hiç dinlemiyordu.

Opardum'da aylar geçirdikten sonra Tal, Leso Varen'in Orada Olmayan Adam oluğuna kanaat getirmişti. Adı yalnızca tek bir yerde geçiyordu: Dük etrafta görünmüyorsa birileri mutlaka, "Varen'in yanında," derdi.

Tal'in acelesi yoktu, fakat meraklanıyordu. Sorular sormaya başlayabileceği günün geleceğini de biliyordu, fakat henüz bunun vakti değildi.

Kale içindeki hizmetkârların yanındayken Amafi'nin de aynı tutumu sergilemesi istenmişti. Etrafını dinleyecek, fakat soru sormayacaktı. Gördüğü tek şey, günde iki defa odasının kapısına bırakılan yemek ve haftada bir yığılan kirli çamaşırlarıydı. İçeriye nadiren hizmetkârlar alınıyordu ve böyle bir durum da yalnızca istek üzerine, çoğunlukla işin ucunda yapılacak pis bir görev varsa gerçekleşebilirdi. Hizmetkârlardan birinin, "Leso Varen gecenin bir yarısı odasındaki cesetlerin dışarı çıkarılmasını istiyorsa buyursun kendisi yapsın," diyerek şikâyet ettiği söylentisi dolanıyordu. Yine söylenenlere göre, bir başkası da duvarlardaki kara lekelerden şikâyetçiydi ve ovarak da olsa bir türlü çıkaramıyordu.

Tal hizmetkâr olarak Amafi'nin yapması gereken şeyleri ona öğretmişti. Zamanla Pasko kadar iyi olduğunu gördü. Tal'in kıyafetleri her zaman temizdi, kusursuz biçimde hazırlanıyordu ve yolladığı mesajlar da vaktinde yerlerine ulaşıyordu. Zaman zaman renkli

kıyafet seçimleri yapsa da neredeyse kendini görünmez kılmayı başarıyor, duyduğu ve gördüğü hiçbir şeyi unutmuyordu.

Yemekten sonra Natalia Tal'e işaret ederek yanına gelmesini istedi, Fısıltıyla, "Daha sonra yanıma gelmek için vaktin olur mu?" dedi.

Tal kafasını sallayıp kısık bir sesle, "Siz nasıl isterseniz hanımım," dedi.

Kadın gülümseyerek, ağabeyiyle Tal'in yanında ayrıldı ve yürürken arkasını dönüp, "Haber yollayacağım," dedi.

Tal kafasını salladı. Yüzbaşı Quint Havrevulen, Tal'e döndü ve, "Bakıyorum hırslısınız Baron," dedi.

Tal, Yüzbaşı'nın dediğini anlamazlıktan geldi. "Efendim?"

"Kendinize dikkat edin Baron. Hanımımızın pek çok talibi vardır ve kimileri bu rekabette fazla tutunamaz."

"Ben hanımefendinin bir hizmetkârıyım yalnızca efendim," dedi Tal. Ardından gülümseyip başıyla selam verdi ve Yüzbaşı'nın yanından ayrıldı.

Amafi hemen efendisinin yanına gelerek, "Sevgili Yüzbaşı sizin ölmenizi istiyor Haşmetlim," dedi.

"Öyleyse duygularımız karşılıklı."

Tal'in odasına vardıklarında Amafi, "Ne istersiniz Haşmetlim?" dedi.

"Görünüşe göre efendimizin bu gece benden istediği bir şey yok."

"Şehre inelim mi?"

"Hayır. Bu gece biraz keşif yapmak istiyorum," dedi Tal. "Kaspar'ın bana ihtiyacı yok, fakat zannederim saat on birden sonra Natalia beni çağıracak. Yani çağırdıklarında burada olmalıyım."

Amafi, "Haşmetlim, yaklaşık iki saat sonrasından bahsediyorsunuz," dedi.

"Ben gelmeden davet gelirse, de ki... Banyo yapıyorum. Sıcak su getirt. Ben de hemen gelirim." Tal üzerindeki süslü tuniği bir çırpıda çıkarıp koyu gri renkli sade bir gömlek giydi. Kapıyı açıp dışarı baktı, iki tarafı da kontrol etti. "Hemen döneceğim," dedi.

Amafi az sonra kapıyı açıp dışarı baktığında koridorun bomboş olduğunu gördü. "Çok güzel Haşmetlim," dedi yavaşça ve kapıyı kapadı.

Tal loş koridorda sessizce ilerliyordu. Genç Rudolph'un kendisini hizmetkârların geçitlerine götürdüğü günden bu yana her fırsatta tek başına keşfe çıkıyordu.

Şimdiden mağara bağlantılarından ikisini çözmüştü. Bu bağlantılar yamaca doğru metreler boyunca uzanıyordu ve büyük olasılıkla

hizmetkârların buradan haberi bile yoktu. Biri aşağı gidiyordu, dolayısıyla vakti de az olduğundan Tal keşfe ara vermişti. Diğeriyse hafif yukarı eğimliydi ve ucu toprak ve taş yığınıyla kapanmıştı. Biraz kazsa, kalenin yukarısındaki platoya çıkabileceğini düşündü Tal.

Şimdi de, Leso Varen'in odasına çıkabilecek gizli bir geçit arıyordu. Kalenin o tarafına çıkan koridorlara paralel pek çok yolu denemiş, başarısızlığa uğramıştı. Şimdiyse yukarıdan geçen eski bir geçidi deniyordu. Yukarı çıkarken merdivenlerden birinden neredeyse düşüyordu. Rudolph tahtaların eski ve çürük olduğu konusunda uyarıda bulunmuştu zaten. Belki de böyle bir şey denediği için bu onun cezasıydı.

Fakat o ana kadar gördüğü diğer tüm koridorlardan daha yukarıya çıkan üç sağlam merdiven bulmuştu. Kalenin kapalı kanadının en ucundan başlıyor, en üst katlara dek uzanıyorlardı. Kalede görebildiği tüm odaların yerini zihnine bir harita gibi yerleştirdiği için her adımında nereye gittiğini gayet iyi biliyordu.

Vaktinin daraldığının da farkındaydı. Odasına hemen dönmesi gerekiyordu. Bir kapıya vardı.

Tal durdu. Yön ve mesafe hesaplamalarında bir yanlışlık yapmadıysa kapının diğer tarafında karşısına bir koridor çıkacaktı. Otuz metre kadar ileride de, Leso Varen'in dairesine doğru giden hizmetkâr girişini bulacaktı. Kapıyı inceliyordu. Dokunduğu anda ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Kapıda büyülü kilit vardı. Herkesin unuttuğu bu kapıda bile güvenliği için bir koruma vardı. Tal hızla geri adım attı. Kapıya dokunduğunda büyücüye ikaz gitmediğini umuyordu. Bunun ihtimal dışı olduğunu düşünüyordu. Buralarda dolanan o kadar çok sıçan vardı ki, kapıya

her dokunulduğunda birilerinin kendisine yaklaşmakta olup olmadığını kontrol etmeye gelse, haftada iki üç defa buraya bakması gerekirdi.

Tal bu akşamlık ara vermesi ve odasına dönmesi gerektiğini düşündü. Dönüş için en kısa yolu seçti. Yarım düzine kadar merdivenden inip, koridorlarda toplamda neredeyse bir kilometre boyunca yürüdükten sonra odasının karşısındaki hizmetkâr girişinin kapısını araladı. Dışarı göz attığında kimseciklerin olmadığını gördü ve hızla koridorun öbür tarafına geçti.

İçeri girdiğinde Amafi'nin kendisini beklediğini gördü. "Leydi Natalia haber yolladı."

"Ne kadar oldu?" diye sordu Tal. Bir yandan da üzerindeki tozlu tuniği çıkarıyordu.

"Belki bir on dakika olmuştur. Emrettiğiniz gibi banyo yapacağınızı ve az sonra geleceğinizi söyledim."

Tal üzerindeki diğer kıyafetleri de yırtarcasına çıkardı ve küvete girdi. "Toz toprak içinde yanına gidemem."

Hemen yıkandı. Bir dakika sonra büyük havlusuyla kurulanıyordu. Amafi, Tal'in omuzlarına dökülen saçlarından olabildiğince su akıtmaya çalıştı.

Hâlâ kendini biraz ıslak hisseden Tal, "Bu kadarı yeter herhalde," dedi ve odadan çıktı.

Üzerine dikkatleri çekmeden gidebileceği kadar hızlı yürümeye başladı. Leydi Natalia'nın odasına vardığında kapıyı çaldı. Kapının iki yanında bekleyen muhafızlar onu görmezden gelmişlerdi. Bu da içeride beklendiğini gösteriyordu.

Kapıyı bir hizmetkâr kız açtı ve Tal'i içeri aldı. Tal odaya girdi, kız aynı kapıdan dışarı çıkarak onu yalnız bıraktı. Natalia'nın yatak odasına giden Tal kapıyı açtı.

"Seni alçak," dedi tatlı bir sesle. "Beni beklettin." Bir dizi yastığa dayanmış oturuyordu. Üzeri omuzlarına kadar kar beyaz bir örtüyle kapalıydı. Çıplak omuzları ve boynuna, odadaki tek mumun ışığı vuruyordu. Uzun, siyah saçlarını yukarı toplamıştı.

"Banyodaydım," dedi Tal. Yanına oturdu.

Tal'e doğru uzanan Natalia'nın üzerindeki örtü aşağı indi. Adamı kendine doğru çekti. "Çoğu erkek bu kadar titiz değildir."

"Şikâyetin mi var?" dedi Tal. Natalia onu öpmeye başladı.

Uzun bir öpüşmenin ardından, "Hayır, fakat senin kokunu -tabii bir yere kadar- kullandığın sabuna kıyasla daha çok sevdiğimi söylemeliyim. Rodez'de bulup beğendiklerimden sana da yollasam iyi olur," dedi.

"Memnuniyetle kullanırım."

"Şimdi kapa çeneni ve üzerindekileri çıkar."

"Elbette hanımım," dedi Tal sırıtarak.

Sabah olup güneş doğudan görünmeye başladığında, Tal kendini Natalia'nın kolları arasından sıyırmaya çalışıyordu. Natalia uyanıp ona sarıldı. "Gitme."

"Gitmem gerek. Ağabeyin beni çağırırsa uşağın beni odamda bulması herkes için iyi olur."

"Ah, ne sıkıcı," dedi Natalia dudaklarını bükerek. Tal bazen gerçekten de onun küçük bir kız çocuğu olduğunu düşünüyordu.

Tal giyinirken Natalia da sırtüstü uzanmış, yatağın üzerindeki sayvana bakıyordu, "bazen keşke bir prens ya da en azından bir yerlerin dükü olsaydın diyorum Tal."

"Neden?"

"O zaman ağabeyim evlenmemize karşı gelmezdi."

Bu sözler üzerine Tal karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Döndü ve, "Natalia..." diye söze başladı.

Kadın güldü. "Bu kadar da panik olma Tal." Yatağın içinde dönüp oturdu. Önüne bir yastık almıştı. "Sana âşık değilim." Gözlerini kıstı. "Herhangi birine âşık olabilir miyim bilmiyorum. Galiba içimden bu duyguyu almışlar. Senin de bana âşık olmadığını biliyorum. İkimiz de o tür insanlardan değiliz.

"Ama sen çok eğlencelisin. Sevmediğim biriyle evleneceksem en azından birlikte olmaktan hoşlandığım biri olmalı bu. Sen çok şey biliyorsun ve senin yaşındaki birine göre çok fazla şey yapmışsın. Bence sen... Bilmem ki, özel olabilirsin."

"İltifat ediyorsun Natalia."

"Evet, fakat sen bunu hak ediyorsun. Ustalar Sarayı Şampiyonu ilan edilen en genç adamsın. Bir adamıma bunu araştırttım. Kaspar'ı o ayıdan kurtarışın... Pek çok dil biliyorsun, yemekten ve şaraptan anlıyorsun. Başka ne yapabiliyorsun? Müzikle ilgin mesela?"

"Aramız pek yoktur," dedi Tal çizmelerini giyerken.

"Başka?"

"Biraz resim yapabiliyorum."

"Benim portremi yapmalısın bir gün!" dedi neşeyle. "Kısacası sen benim hayatımdaki erkeklerin yapamadığı her şeyi yapıyorsun. Sıkıcı değilsin. Sen yanımdayken hiç sıkılmıyorum. Gerçekten muhteşem bir şeyler yap Talwin Hawkins. Yap ki ağabeyim evlenmemize izin versin. Git bir ülkeyi fethet ya da Kaspar için bir hanedanlığı devir."

Tal güldü. Bu kızın onun hiç de tarzı olmayan romantik düşünceleri, Tal'i eğlendirmişti. "Ayaklarına koca bir ülke sersem belki ağabeyin evlenmemize razı gelir. Ama ondan öte, geleceklerimizi ayrı planlamamız gerekecektir."

Tal tam kalkıyordu ki Natalia öne doğru atılıp kollarını ona doladı. "Bir süre daha böyle bir şey olmayacak Tal. Âşık olmayabilirim, fakat birini sevebilseydim, seni severdim. Derinden ve tüm kalbimle..."

Tal kısacık bir süre için kendini rahatsız hissetti ve söyleyecek bir şey bulamadı. Pek çok kadınla yatmıştı, fakat bunun ötesinde onları anlayabildiğini iddia edemezdi. Bu, daha önce karşılaşmadığı bir şeydi: Natalia tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. O anın rehavetine mi kapılmıştı, yoksa daha derinlerde yatan bir şeyleri mi açığa vuruyordu bundan emin değildi. Bu tatsız andan kurtulmanın kolay bir yolunu arıyordu. Onu öptü ve "Senin gibi bir kadın benim gibi bir adamı sevebilirse, yani derinden ve tüm kalbiyle, o zaman bu gerçekten dikkate şayan bir şeydir. Tanrılar bile bunun farkına varır," dedi.

Natalia ona baktı ve güldü. "Güzel söyledin. Şimdi gitmeden önce söyle bakalım, Prenses Svetlana'yı öldürmeden önce onunla yattın mı?"

Tal birden Natalia'nın bu farklı yüzünü gördü -o soğuk, çıkarcı, kirli yüzünü. "Ekselansları?"

Natalia güldü. "Merak etme Tal. Kaspar bana çok az şey anlattı, fakat ipuçları toplayıp bazı sonuçlara varabilecek kadar şey biliyorum. Artık gidebilirsin."

Tal selam verip hızla dışarı çıktı. Kale görevlileri sabah yoğunluğunda koşturuyordu. Bir saatten az bir süre sonra Dük'ün heyeti kalkar sabah kahvaltılarını isterdi.

Odasına girdiğinde Amafi'nin çoktan kalkmış olduğunu gördü. İsterse diye Tal'e temiz kıyafet hazırlamıştı, Tal küvete doğru ilerledi. Buharı

hâlâ üzerindeydi. Yeni doldurulmuş olmalıydı. Üzerinde Natalia'nın kokusu vardı. Sarayın diğer üyeleriyle biraz yakınlaşsa, bu koku yüzünden kaşlar kalkabilirdi.

Suya girerken Amafi'ye, "Unutursam bana hatırlat lütfen: Natalia da ağabeyi kadar tehlikeli biri," dedi.

Amafi sırtını yıkamak için efendisine öne eğilmesini işaret etti. "Hayır Haşmetlim. Hanımefendi daha da tehlikeli."

Tal buna karşı çıkamadı.

Amafi odaya girdi. Üzeri kan gibi bir şeyle kaplanmıştı. "Tanrım, neler oldu?"

"Sıradışı bir şey oldu Haşmetlim. Hemen basit bir şeyler giyin."

Neredeyse gece yansıydı. Tal, Kaspar ve diğer saray mensuplarıyla geç saatte yemek yemiş ve yanlarından henüz dönmüştü. Yemek masa başında içki sohbetleriyle devam etmişti ve Natalia dışında kimse saatler boyunca masadan kalkmamıştı. Yorgun olduğunu bahane ederek kalkarken Tal'e bakıp sinirlendiğini bakışlarıyla ifade etmişti. Onun kadar hızlı davranan Tal omuzlarını kaldırıp kafasını hafifçe eğdi ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını, yanına bir başka zaman geleceğini ifade etti.

Tal protokolde giydiği tunik ve taytını üzerine geçiriverdi.

"Çizme olmaz," dedi Amafi.

"Daha uygun bir şeyim yok."

"Öyleyse çıplak ayak gelin."

Tal ayağa kalktığında Amafi şömineden aldığı bir avuç külle yanına geldi. Elindekileri Tal'in yüzüne, saçına sürmeye başladı. "Haşmetlim, sıradan bir köylü gibi görünmeye çalışın. Belki o zaman bu geceyi sağ atlatabiliriz." Tuniğindeki kanın bir kısmını yine Tal'in tuniğine ve yüzüne sürdü.

Eski suikastçı, kalenin Leso Varen tarafından kullanılan kanadına doğru ilerlerken Tal de onu takip etti. Yeterince dayanıklı biri olmasa, büyücünün odasına yaklaştıkça karşısına çıkan manzarayla donup kalabilirdi.

Hepsinin de yüzü kül kaplı hizmetkârlar kusmadan büyücünün odasındaki cesetleri çıkarmaya çalışıyordu. Hizmetkârların arasında Tal'in hiç tanımadığı yüzler de vardı. Belki de şehirden gelen işçilerdi bunlar. Biri, "Siz ikiniz!" diye bağırdı. Onları işaret ediyordu. "Şu leğeni hemen buraya getirin!"

Tal ve Amafi, yakıcı bir madde ve suyla dolu ahşap leğeni kaldırdı. Dumanı içine çekmek bile Tal'in gözlerini yaşanmıştı. Yüzünü diğer tarafa çevirerek, hizmetkârına leğeni büyücünün odasına taşımada yardım etti.

Leso Varen bir kenarda durmuş, önündeki masada bulunan parşömen yığınını inceliyordu. Arada kafasını kaldırıp çalışanlara da bakıyordu, fakat dikkatini daha çok elindeki kâğıtlara vermişti.

Bu oda, Tal'in bağlılık yemini elliği otlaydı. Her iki tarafında da geniş kapılar vardı. Sol yandaki kapılar açıktı. Tal ve Amafi'ye, ellerindekini yan odaya bırakmaları söylendi.

Tal leğeni yere bıraktı, gözlerine inanamıyordu. Önündeki manzarayı anlatacak kelime bulamıyordu. Oda taştandı. Ne duvarlar goblen kaplıydı, ne de başka bir lüks eşya görünüyordu. Bir duvarda, üzeri kitap ve parşömenlerle dolu raflar vardı. Kapının karşısındaki duvar, zincir ve kelepçelerle doluydu. Sıçrayan kana ve yerdeki lekelere bakılırsa, cesetler buradan çıkmış olmalıydı. Üçüncü duvardaysa tek bir pencere vardı. Bunun önünde de, üzerinde bir mürekkep hokkası ve tüy kalem bulunan küçük bir çalışma masası bulunuyordu. Kapının hemen sağında küçük şişeler, kavanozlar ve kutularla dolu büyükçe bir masa vardı. Yerdeki büyük oluktan aşağı yavaş yavaş kan akıyordu.

Bu odaya kötü sihrin işlediğini anlamak için ensesindeki ya da kollarındaki tüylerin ürpermesine lüzum yoktu. Büyücünün Adası'nda aldığı eğitim burada neler olduğuna dair bir fikir yürütebilmesini sağlıyordu. Düşmanların kafasını karıştırmak üzere tasarlanmış bağlayıcı kara büyüler ve güçlü efsunlar, pek çok esrarlı uygulamayla birlikte, insanların ölümü ve kanıyla çok daha kudretli hale getirilmişti. Leso Varen kara sanatlar büyücüsüydü, ölüm büyülerinin üstadıydı ve kısa süre önce çok büyük bir büyü gerçekleştirmişti. Notlarına bakarken yüzüne takındığı şaşkın ifadeden, büyülerin istediği şekilde sonuçlanmadığı tahmin ediliyordu.

Tal bir fırça alıp yerleri ovmaya başladı. Amafi'yse duvarları temizliyordu. Tal bu görevi, odayla ilgili her şeyi aklına kazımak için kullanıyordu. Kitaplıklara göz gezdirirken üzerinde bulunan kitapların da isimlerini okumaya çalışıyordu. Kitapların çoğunun sırtında isimleri yoktu. Bazılarındaysa oymalar ve Tal'in anlayamadığı

işaretler vardı. Fakat bir düzine kadarı, belki daha fazlası anlayabileceği dildeydi. Kesh dili, Roldemce, Adalar dili ve bildiği diğer birkaç dil kullanılmıştı. Bunların hepsini zihnine kazıdı. Meclise rapor yazarken bu kitap isimlerini de eklemeye karar verdi.

Tal bu işe kendini öyle kaptırmıştı ki arkasından birinin geldiğini fark etmedi. Kafasını yere eğerken birinin onu omzundan tuttuğunu hissetti. Kendisini tanıyan biri olması ihtimaline karşılık gözlerini kaldırmadı. Etekleri kirli, uzun bir elbisenin altından çıkan çıplak bir çift ayak gördü. Yukarı baktığında karşısında elinde bir kova su olan genç bir kadın duruyordu. Ağır aksanlı bir Roldemceyle, "Temizlik için," dedi kız.

Tal kafasını salladı, geri çekildi ve elini duvara yaslayarak destek almaya çalıştı. Başı dönmüştü, Kız dönüp tekrar bakmamıştı bile. Suyu yere döküp kanları çıkarırken ardında temiz bir yer bırakmıştı.

Kız kovayı alıp temiz suyun olduğu büyük leğene yöneldi. Tal öyle kalakalmıştı. Amafi, Tal'in böyle durduğunu görünce kolunu çekiştirdi. Fısıltıyla, "Haşmetlim, dik dik bakıyorsunuz. Başınızı öne eğin!" dedi.

Tal temizlik işine geri döndü. Kitapların isimlerini aklında tutma düşüncesi uçup gitmişti Bir saat kadar daha çalışmaya devam ettiler. Sonra leğeni odadan çıkarması emredildi. Dışarıda aşağı inen bir merdiven buldular ve hemen kendilerini oraya attılar. Uzunca bir koridorun ortalarına geldiklerinde, Tal hizmetkâr geçidine çıkan gizli bir girişi açtı ve tekrar odalarına çıktılar. O gün için hazırlanan küvet hâlâ doluydu. Tal, "Bunu ikimiz de kullanacağız. Sonra kovayla boşaltırsın. Kimse bu kadar kanı görmemeli," dedi.

Amafi, "Orada ne oldu Haşmetlim? Sanki hayalet görmüş gibiydiniz," dedi.

Tal kafasını kaldırdı. "Öyle sayılır Amafi. Öyle sayılır." Kanla kaplı tuniğini üzerinden çıkarıp hizmetkârına attı. "Yak şunları," dedi. Ardından kirli pantolonunu çıkardı. Küvetin içine girdi ve gözlerini kapadı. Fakat genç kadının yüzü, hatıralarına kazınmış bir resim gibi gözlerinin önünden gitmiyordu. Kafasındaki her bir saç teli, yanaklarındaki is lekeleri ve yüzündeki izler: kimileri eski kimleri yeni ezikler.

Fakat yüzünde güneşle çıkan çillerin olduğu günleri, bal rengi gözleriyle onu nasıl süzüp de ölmek istemesine sebep olduğunu hatırlayabiliyordu. Kafasını suya daldırıp saçlarını yıkadı. Şıpırtıyla kafasını dışarı çıkarırken yüzünü elleriyle kapıyordu. Doğru, bir hayalet görmüştü. O uzun, ince bedeni hatırlıyordu. Kulaam köyünde diğer kızlarla nasıl koşturduğunu biliyordu. O zamanlar Talwin Hawkins'in adı daha Kielianapuna'ydı -Küçük Kızıl Sincap. Onunkiyse Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü.

Amafi yanına geldi. "Sorun nedir Haşmetlim?"

Tal haykırmak istiyordu. "Halkımdan kalan son insan ben değilim!" Fakat bunu yaparsa, Amafi'ye anlatmak istediğinden fazlasını anlatmış olurdu. Sonunda, "Leso Varen'in odasında gördüğüm o sarışın kız..." dedi.

"Evet Haşmetlim?"

"Aklıma... senelerdir görmediğim birini getirdi."

"Ah," dedi Amafi. Şimdi üzerindeki kanlı kıyafetleri çıkarıyordu o da. "Korkutucu bir benzerlik yani."

"Oldukça."

Yer değiştirdiler. Tal kurulanmaya başladı. Yatmaya hazırlanırken -bu gece uykunun yanına uğramayacağını biliyordu- "Yarın," dedi, "Salador'a gitmeden önce Dük bana son talimatlarını verirken cesetleri temizlemek için gelenlerin kim olduklarını öğrenmeni istiyorum. Korumalar bu insanların sessiz kalacaklarını düşünüyor olmalı. Ne bulabiliyorsan öğren."

"Peki ya kız?"

Tal düşündü. "Henüz onunla ilgili bir şey istemiyorum. Şimdilik nerede olduğunu ve kime çalıştığım öğren yeter."

"Peki Haşmetlim."

Tal şöminenin önüne oturmuş ısınmaya çalışıyordu. Nedense bir türlü ısınamıyordu.

-11-

SALADOR

Araba, sokaktan aşağı doğru ilerliyordu.

Tal ve Amafi, Kaspar'ın Salador'daki ajanları aracılığıyla kiralanmış bir eve doğru gidiyorlardı. Tal, bu yolculuğa Dük'ün resmi yetkisi adına çıkmış değildi. Ne elçiydi, ne diplomatik bir görevi vardı, ne de Salador Dükü'nün sarayında Olasko'yu temsilen yer alacaktı. Kimse Kaspar'ın ajanı olduğunu ya da Olasko'da saray baronu rütbesini taşıdığını öğrenmemeliydi. Salador'daki herkes için yine Tal Hawkins'di ve yalnıza seneler önce ikamet ettiği şehre geri dönüyordu.

Aklında bir plan vardı. Kendisinden neler beklendiğini ve yakalanırsa veya başarısız olursa kaderinin ne olacağını biliyordu. Yine de planını gözden geçirmeye zorladı kendini. Sanki hep bir şeyleri unutuyormuş gibi geliyordu ona. Kaspar'ın hizmetine girdiğinden beri ilk defa kendinden emin değildi. Planının her bir detayını biliyordu, fakat sürekli dikkati dağılıyordu.

Aslında Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü kalede gördüğü geceden beri dikkati dağınıktı.

Amafi hakkında çok az şey öğrenebilmişti. Bowart isimli bir tüccar, kaledeki ölülerin çıkarılması için çağırılan isimdi. Cesetlerden kurtulmuştu ve kimse bunların nereye gittiğini bilmiyordu. Ormanda veya tarlalarda ölen hayvanları, çoğunlukla da atları ve büyükbaş hayvanları alan bir çetesi olduğu da, edinilen bilgiler arasındaydı. Kesh'teki köle tüccarlarıyla ve Güney Adaları'ndaki kaçakçılarla da bağlantısı olduğu söyleniyordu.

Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü Kuzgun'un takımındaki yağmacılar ona sattıysa, hayatta kalan başkaları da olabilirdi. Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü neden öldürmediklerini tahmin edebiliyordu. Nadir rastlanacak bir güzelliğe sahipti ve dikkat çekiciydi. Neden en adi işleri yaptığını da tahmin ediyordu. Orosinili her kadının yapacağı gibi, var olan tüm gücünü kullanarak tecavüzcülerden korunmuş olabilirdi ve asla bir genelevde çalışmayı kabul etmezdi. Onu Kunduz'un çetesinden bu amaçla satın alan birisi olmuşsa hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

Onun ve büyük olasılıkla da başkalarının hayatta kaldığını bilmek, tüm bildiklerini altüst etmişti. İstilanın gerçekleştiği günden beri, kendisini halkından geriye kalan son insan olarak düşünmüştü, çünkü bir başka Orosinilinin yaşadığına dair bir haber Kendrick'in yerine ya da bölgede ziyaret ettiği diğer yerlere ulaşmamıştı. Yağmadan hemen sonra hayatta kalanlar doğrudan Olasko'ya getirildiyse, bu durum anlaşılabilirdi. Fakat Tal'in böyle bir şeyi öğrenme şansı yoktu. O günden beri de tüm varlığını, halkından başka kimsenin yaşamadığı inancı üzerine kurmuştu. Önemseyeceği kimsesi yoktu. Uğruna yaşayacağı kimsesi yoktu.

Rotası belliydi, fakat intikam yolunu tuttuğu günden beri ilk defa yaşamak için bir sebep bulmuştu. Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü görene dek, halkının intikamını aldığı sürece, yaşayıp yaşamamak onun için pek de önemli olmamıştı. Ama artık hayatta kalmalıydı. Yüzbaşı Havrevulen'i ve Dük Kaspar'ı yok etmeli fakat hayatta kalmalıydı. Böylece Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü ve hayatta kalmış olabilecek diğer insanları bulabilirdi. Belki bir gün yurdunun dağlarına döner, cılız da olsa Orosini ateşini yeniden yakardı.

Amafi, Tal'de bir değişim olduğunu seziyordu. Pek çok defa bir sorun olup olmadığını kendisine sormuştu. Tal bu soruları, Kaspar'ın

emirleri konusunda endişe duyduğunu söyleyerek muğlak cevaplarla geçiştiriyordu.

Her ne olursa olsun, bir şeyin hep aynı kaldığını hatırlatıyordu kendine. Hayatta kalmak için, Kaspar yok edilene dek onun söylediklerini yerine getirmeliydi. O an gelene kadar, Kaspar'ın sadık hizmetkârıydı.

Araba, Tal'in kiraladığı eve vardığında arabacı kapısını açtı. Tal, arkasında Amafi'yle arabadan indi, evin kapısını çaldı.

Kapıyı bir kız açtı. "Buyurun efendim?"

"Ben Toprak Beyi Hawkins."

Kız kenara çekildi. "Evinize hoşgeldiniz Toprak Beyi. Ben Magary."

Tal içeri girerken, "Bu benim uşağını Amafi. Kâhya o olacak. Başka kim var?" dedi.

"Aşçı efendim. Yani burada değil, ama çalışanlar arasında o da var. Şu an pazarda. Ev sahipleri geleceğinizi dün haber verdi. Fakat isterseniz size çay yapabilirim."

"Teşekkürler. Başka kim var?"

"Başka kimse yok efendim. Ev boşken burayı ben temizlerim, Lucien de ikimiz için yemek yapar. Kiracılar gelene dek neler yapılması gerektiğini pek bilmeyiz."

Tal ön tarafta bir misafir odası ve büyük olasılıkla mutfağa çıkan bir koridor olduğunu gördü. Koridorun sağ tarafında, misafir odasının arkasında, bir kapı daha görülüyordu. Tal, "Orada ne var?" diye sordu.

"Kiler, efendim."

"Yemek odası yok mu?"

"Üst katta efendim. Burası tuhaf bir ev. Fakat alıştığınız zaman hoşunuza gidecektir."

Tal kafasını salladı. "Ben yukarı çıkıyorum. Amafi çantalarımı yukarı çıkarsın, sonra çayı getirirsin."

Tal etrafı değerlendirmeye başladı. Kızın birkaç dakika içinde verdiği bu tanım, oldukça yerindeydi. Küçük ev, şehir meydanına bakıyordu. Bulunduğu yoldan Salador Dükü'nün sarayına çıkış vardı. Üst katın ön tarafında, yemek odasında, iki büyük pencere vardı ve bu pencerelerden saray görülebiliyordu. Yukarıdaki katta iki yatak odası vardı. Biri diğerine göre biraz daha büyüktü. Odasını gezerken, Kaspar'ın Salador'daki ajanının neden bu evi seçtiğini anladı. Çok önemli bir özelliği vardı: Küçük, fark edilmeyen bir kapıyla, çatıda bulunan, etrafı demirden bir korkulukla çevrili oturma alanına çıkılıyordu. Dük'ün sarayının tam aksi istikametinden şehri görüyordu ve limana kadar tüm şehir, buradan izlenebilirdi. Ufacık bir masa, iki de sandalye vardı. Öğleden sonraları gölge alırken, yazları gün batınımda burada bir kadeh şarap içmek çok güzel olabilirdi.

Kimse görmeden eve girip çıkmak da iyiydi. Tal, küçük balkonun kenarına yaklaştı ve aşağı baktı. Demir korkuluklar, olur da birileri kazara ileri doğru adım atar düşüncesiyle buraya konulmuştu.

Korkulukların alt kısmında, aşağı bakan oldukça keskin demirler vardı. Büyük olasılıkla amaç, meraklı hırsızların eve buradan girmesini önlemekti. Tal, kararlı bir hırsızın bu tehlikeyi kolaylıkla alt edebileceğini biliyordu, fakat bu zahmete girmektense daha kolay bir hedef seçmek akıllıca olurdu. Evin kirada olduğu göz önüne alınırsa, yılın büyük bölümü, içeride çalmaya değer pek bir şey olmayacağı anlaşılabilirdi.

Fakat Tal'in ilgisini asıl çeken şey, karşı evin altındaki dar sokağa çok kolay bir geçişin olmasıydı. Ev tamamen terk edilmiş gibiydi: Kırık camlarından bu anlaşılıyordu. Yeterli uzunlukta sağlam bir tahta kâfiydi. Bir de yükseklik korkusu olmamalıydı elbette.

Tal, böyle bir tahta bulması için Amafi'yi gönderebilir ya da kerestecilere gidebilirdi.

İçeri girdiğinde Amafi eşyaları dışarı çıkarıyordu. "Ev, isteklerinizi karşılıyor mu Haşmetlim?"

"Evet."

"Küvet yok. Tuvaletler aşağıda, arka tarafta. Büyük tuvalet için de güzel bir lazımlık var."

Tal omuzlarını kaldırdı. Kaspar'ın kalesinde büyük küvetlere alışmıştı. Fakat Roldem'deki evinde de küçük bir küvet vardı. Öyle küçüktü ki, yıkanabilmek için dizlerini çenesine kadar kaldırmak zorunda kalıyordu ve az su tuttuğundan birkaç dakika sonrasında insan üşümeye başlıyordu.

"En yakın hamam nerede, onu öğren. Daha önce burada yaşadığımdan, limana yakın birkaç yer biliyorum." Bir an Salador'da geçirdiği zamanları hatırladı. Yanında Caleb ve Pasko vardı. Köyü yıkıldıktan sonra geçirdiği en mutlu anlar bunlardı belki de. Gelecek hafta eskiden gittikleri yerleri yeniden ziyaret edebilirdi.

Özellikle sevdiği bir kumarhane vardı. Balık pazarının oralardaydı. Diğerlerine göre biraz daha köhneydi, fakat sıcak, işletmecisi dürüst bir yerdi. Caleb'la buraya sıklıkla giderlerdi.

Caleb'in ne yaptığını düşündü. Diğerlerini de tabii: Robert de Lyses, Pasko, Magnus, Pug ve Miranda... Orosini dağlarında ölmek üzere olan bir çocuğu alıp, onu dünyanın en iyi kılıç ustası olarak kabul edilen, yemek ve şarap meraklısı, müzisyen, ressam, dilbilimci, dansçı ve çıtkırıldım Saray Baronu Talwin Hawkins haline getiren herkesi merak ediyordu. İçi acıdı birden. Bu listeye yalancı, casus ve suikastçı özelliklerini de eklemeliydi. Ayrıca, nefret dolu olduğu büyük düşmanının hizmetkârıydı.

Sahiden de Kaspar'dan nefret ediyor muydu? Yaptıkları şeyler yüzünden ondan ve Yüzbaşı Havrevulen'den nefret ediyordu. Yüzbaşıya hiç acımıyordu. Öyle bir adamdı ki zaten, herhangi bir ilgi görmesi de pek olası değildi. Üstelik Leydi Natalia'nın Tal'i seçmesini kıskandığından, iki adamın arası hep soğuktu. Fakat Kaspar... Kaspar bambaşkaydı.

Kaspar'da Tal'i çeken özellikler vardı. Zekiydi. Belki de Tal'in bugüne dek karşısına çıkan en muazzam zekâ ondaydı. Alışılmadık bir mizah anlayışı vardı ve hayatın en sıradan, en ufak detayları ona haz veriyordu. Acımasız, ahlaksız bir adamdı. Fakat aynı zamanda kendisine hizmet edenlere karşı şefkatli ve cömertti de.

Tal gözünü kırpmadan Kaspar'ı yok edebilir, halkına yapılan yanlışın öcünü alabilirdi. Fakat artık Kaspar'ın nasıl olup da böyle tehlikeli, hırslı bir adama döndüğünü merak ediyordu. Acaba hangi noktada Kaspar'ın suçları bitiyor, Leso Varen'in etkisi başlıyordu.

Tal, Meclis'e bir mesaj göndermenin vaktinin geldiğini düşünüyordu. Amafi, deri çantadaki yazı takımını, yatak odasındaki masanın üzerine koydu. Oldukça pahalı fakat dayanıklı, kalıcı ve mürekkep kuruduktan sonra suyu neredeyse hiç geçirmeyen lüks kâğıtlardan birini çıkarıp açtı. Kalede gördüklerini, mümkün olduğunca fazla detay vererek yazmaya çalıştı. Varen'in masasında gördüğü ve ne olduğunu anlayabildiği her şeyin bir listesini çıkarırken, gördüğü sembollerin ve raflardaki kitapların isimlerini de hatırladığı kadarıyla yazdı. Varen in Kaspar üzerindeki etkisini de kısa bir paragrafta özetledi. Varen ve Kaspar isimlerini mektupta anmadı. Kimden bahsettiğini anlatabilmek için 'büyücü' ve 'asilzade' kelimelerini kullandı. Mektubu 'Pençe' olarak imzaladı.

Kâğıdı katladı, mühürledi, fakat mührün üzerine yüzüğünü basmadı. Mektubun üzerine adres olarak Kuytu Orman Toprak Beyi yazdı. Amafi döndüğünde, kalitesiyle Tal'e uygun bir hamam bulduğunu söyledi. Mektubu Amafi'ye veren Tal, Fıçı ve Asma'yı bilip bilmediğini sordu. Amafi burayı biliyordu. Tal, mesajı mekânın sahibine vermesini, hiçbir şey söylemeden ve hiçbir yanıt beklemeden onunla buluşmak için hamama gelmesini istedi. Yanında da kıyafet getirecekti.

Amafi hemen evden çıktı. Tal, Magary'yi ve pazardan dönen aşçıyı görmek için aşağı indi. Tal, "Sen Lucien olmalısın," dedi.

Görünüşte kızdan yalnızca birkaç yaş büyük olan genç aşçı, kendinden emin durmaya çalışıyordu. "Evet efendim."

"Sanırım işin epey kolay olacak. Evde pek fazla yemek yemem. Çok fazla konuk da kabul etmem. Yani çoğunlukla sabahları yemek yaparsın. Belki bir de öğlenleri."

"Pekâlâ Toprak Beyi."

Tal, adamın sesindeki aksanı fark etti. "Sen nerelisin?"

"Aslen Bas-Tyralıyım efendim. Şehirden çok uzakta olmayan, Genoui isimli bir kasabadan geliyorum."

"Ya," dedi Tal büyük bir mutlulukla. "Bas-Tyra yemekleri meşhurdur. En iyi yaptığın yemekler hangileri?"

Lucien, iyi yaptığını düşündüğü yemeklerin isimlerini sıralarken, Tal arada onu durdurup nasıl yapıldıklarını öğreniyordu. Tarifleri verirken de sorular soruyor, alternatif olabilecek baharat ya da bitkiler öneriyordu. Aşçı durumun farkına vardı. "Yemekten anlıyorsunuz efendim."

"Ben de bir zamanlar bir mutfakta çalışıyordum," dedi Tal çekinerek. "Zengin toprak beylerinden değilim anlayacağın," dedi. Lucien ve Magary şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Tal güldü. "Fakir toprak beyleri de yemek yer ama."

İkisinin birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü. "Evli misiniz?" dedi.

Magary soluk yüzlü, açık kahverengi saçlı bir kızdı. Fakat bu soruyla yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Hayır efendim... Henüz değil. Fakat bir gün evlenmek istiyoruz."

"Bakın ne diyeceğim," dedi Tal. "Bu gece dışarıda yemeyi düşünüyordum. Birileriyle görüşmem gerektiği için de çıkmak zorundayım. Neden yarın için özel yemeklerinden hazırlamıyorsun? Ne kadar istersen yap. Benim denemediklerimi siz ikiniz yersiniz, Amafi de yer. Ama konuştuğun kadar güzel yemek yapıyor musun görmek istiyorum."

"Pişman olmayacaksınız efendim."

Tal, "Ben şimdi yıkanmaya ve masaj yaptırmaya gidiyorum. İlk ışıktan bir saat sonra yemek yerim. Ya da durun. Uzun bir gece olabilir. Biz şunu iki saat yapalım. Bu arada sizin odanız nerede?" dedi.

"Bodrum katta efendim. Paylaştığımız küçük bir odamız var. Uşağınızın yatağı da orada."

"Buna gerek yok. Kendisi aynı zamanda şahsi korumam. Yani benimkinin hemen yanındaki küçük odada kalabilir. Siz de rahatsız olmamış olursunuz."

Magary rahatlamış gibi görünüyordu. Lucien gülümsedi. "Evet efendim."

Tal evden çıkıp hamama doğru yürümeye başladı. Etrafına bakınırken Salador'u ne kadar da özlediğini fark etti. Ne oluyor bana böyle? dedi içinden. Duygusal biri değilimdir, fakat şimdi benim için çok önemli olan bir yere geri döndüğünü hissediyorum.

Sonra bu şehrin değil, burada geçirdiği zaman içinde biriktirdiği hatıraların onun için önemli olduğunu fark etti. O ve Caleb birlikte çalışmış, birlikte sarhoş olmuş, hattâ birlikte genelevlere gitmişlerdi. Şarap, yemek ve sanatla ilgili bildiklerinin hepsini Salador'da öğrenmişti. Enstrüman çalmayı, dans etmeyi, resim yapmayı ve sevimli görünüp önemli kadınları baştan çıkarmayı öğrenmişti. O karanlık intikam duygusunu geride bırakabildiği, geleceğini düşünmeyip ânı yaşadığı günler burada geçmişti.

Caleb'ı özlediğini, Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü kurtarmak istediğini anlamıştı. Ne tuhaftır ki, Natalia'yı da özlediğini hissediyordu.

Yemek harikuladeydi. Lucien'e bakıp, "Daha güzel yemekler de yemiştim," dedi. Aşçının yüzü düşmeye başlamıştı ki Tal, "Ama çok değil," dedi. "İşini iyi yapıyorsun."

"Teşekkür ederin Toprak Beyi."

Tal durdu. Oraya yerleşiyormuş izlenimi vermeye çalışsalar da Salador'da çok kalmayacaktı. Hava soğumaya başlamıştı. Yakın zamanda insanlar Kışdönümü Festivali için hazırlanmaya başlardı. Dük Rodoski de bir aydan biraz fazla bir zaman içinde şehirde olacaktı. Fakat bu genç çifte yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordu.

"Uzun dönemde planlarınız nelerdir Lucien?"

Genç adam omuzlarını kaldırdı. "Planlar mı? Bilmiyorum ki efendim. İşim olduğu için kendimi şanslı görüyorum. Bugünlerde Salador'da aşçı bulmak değil iş bulmak zor. Sizin gibi biri bu yeteneğimden faydalanıp bana düzenli iş verse çok güzel olur tabii," dedi aceleyle.

Tal güldü. "Kendi yerini açman için sana destek verebilecek birini bulmayı düşündün mü hiç?"

"Birahane gibi bir yer mi?"

"Roldem'de özel yemek mekânları çok revaçta." Tal, Dawson'ın yerinden, Metropol'den ve diğer birkaç yerden bahsetti. "En iyi aşçılar ya da Bas-Tyra deyimiyle grand aşçılar; mevki sahibi, zengin adamlardır."

Konuşmalara o ana dek seyirci kalan Magary, "Efendim, bu harika olur," dedi.

"Burada bazı konuklar ağırlayacağım. Size destek olabilecek birini bulabilir miyim ona bakacağım."

"Efendim bu... İnanılmaz olur," dedi Lucien.

"Sen böyle güzel yemek yapmaya devam edersen ikimiz de mutlu oluruz." Tal sandalyesini biraz geri çekti. "Ama pudingde biraz daha zencefil olabilirdi."

Lucien ona karşı çıkacak gibi oldu, fakat tam zamanında kendini durdurmayı bildi. "Belki de haklısınız efendim."

Tal güldü. "Puding güzeldi. Çeneni tutabiliyor musun, onu görmek istedim. Aşçılarla kavga etmek dalgaların önüne geçmeye çalışmak gibidir."

Lucien ve Magary güldü. Utanmışlardı sanki.

Tal, "Bu gecelik bu kadar," dedi. Yemek boyu başında duran Amafi'ye dönüp, "Sen de bir şeyler ye. Gayet güzel yemekler. Sonra Ruthia'nın Sarayı denen yerde buluşalım. Artık Salador'un beni hatırlama vakti geldi," dedi.

Önceki gece küçük bir birahanede yemek yemiş, şehir meydanına yakın bir yerde de kumar oynamıştı. Fakat ikisinde de eskiden tanıdığı kimseyle karşılaşmadı. Elbette mekân sahiplerine kendini tanıtarak döndüğünün duyulmasını sağlamak için bir adım attı, fakat daha dikkat çekici bir dönüş gerçekleştirmeliydi.

Ruthia'nın Sarayı, şehrin en gözde kumarhanesiydi ve orada çok iyi tanınıyordu.

"Evet efendim. Yemeğimi yer yemez geleceğim."

Tal dışarı çıktı. Kumarhaneye varana dek duygularıyla boğuşmak zorunda kaldı. Kaledeki o geceden beri her şey değişmişti. Artık kendini, ahşaptan değil düşüncelerden, duygulardan yapılmış fakat yine de onu sıkıştırmayı başarabilen bir kutuya kapatılmış gibi hissediyordu.

Sürekli bir şeylere öfkelenecek oluyordu. Yaşama amacı haline gelen şeylerden uzaklaşma arzusu, halkının öcünü alma arzusu o denli kuvvetliydi ki... Kendini kapana kısılmış, onu bir o yana bir bu yana

çeken güçler tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordu. Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nün bir gün daha o zorluklara katlanacağı düşüncesi içini acıtıyordu. İşini iyi yaptığı söylendiğinde Lucien'in duyduğu o basit mutluluğa imreniyordu.

Durdu, gece olduğundan kapatılmış değirmenin duvarına yaslandı. Bir adım daha atamayacakmış gibiydi. Karnındaki boşluk büyüyor, göğsü sıkışıyordu. Birden, beklenmedik bir biçimde ağlamaya başladı. Çoktan unuttuğunu sandığı acı, derinlerden kopmuş, ağlamasına sebep oluyordu. Başına gelenler yüzünden tanrılara öfkelendi, sonra da kaybettiği her şey için üzüldü. Neredeyse yarım saat boyunca bu sessiz yerde durdu. Onu sarhoş, belki de deli zannedenlerin bakışlarına aldırmıyordu bile.

Sonra zihninin ona kurduğu tuzağın farkına vardı. Bu yolda yalnızca yıkım olduğunu hatırlattı kendine. Kaspar'ın hizmetinden çıkamaz, yemininden dönemezdi. Yemininden azat edilene kadar kalabilir ya da ölebilirdi. Fakat Kaspar'ın hizmetinde kalabilmek için kaya gibi sağlam, buz gibi soğuk, çelik gibi sert olmak gerekirdi. Duyguları, onu en tehlikeli kılıç ustalarından bile çabuk alt edebilirdi.

Sahil boyunu kaplayan bulutların arasından kendini gösteren birkaç yıldız gördü. Limandan gelen soğuğu hissedebiliyordu. Bu ona bir şey hatırlattı: Kendine izin verdiği kadar güçsüz olabilirdi. Hüzün, öfke ve pişmanlık duygularını dürüstçe kazanmış, uğruna başkalarının kanı dökülmüştü. Kimseden, hele de kendi adına özür dilemesi gerekmezdi. Fakat bunlarla yaşayamazdı da. Bunları kabullenmek, sonra yoluna devam etmeliydi. Çünkü bu duygulara tutunmak, onları kalbinde yaşatmak, sonunu hazırlardı ve bu zamana dek yaptığı her şey de anlamını yitirmiş olurdu.

Hayatta kalmayı başarır, Kaspar'ı yok edebilirse, yaptığı bu kötü şeyler için tanrıların ona hazırladığı kaderin ne olduğunu

düşünebilirdi. Hayatta kalabilirse, belki o zaman Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü bulabilir, onu esaretten kurtarabilirdi. Hayatta kalırsa belki de gördüğü bu şehirlerden birini evi saymayı başarabilirdi. Hayatta kalırsa Lucien gibi genç bir aşçıyla bir lokanta açardı belki. Belki aşkı yeniden bulurdu. Belki bir gün bir eş, bir baba olurdu. Hayatta kalabilirse.

Derin bir nefes alıp kendini toparladı. Bir daha duygularının onu böyle ele geçirmesine izin vermemeliydi. Neyse ki kader, onu böyle sessiz bir yerde bu hale koymuştu. Kalede ya da başka bir yerde olsa, bu onun ölümüne sebep olurdu.

Adım attıkça daha da güçlenmeye, kendini korumak, kendini kendinden de korumak için öğrendiği zihni yöntemleri kullanmaya çalıştı. Pişmanlık, öfke, korku ve nefret, yaptıklarını boşa çıkarmaktan başka işe yaramazdı. Bunu asla unutmamalıydı.

Ruthia'nın Sarayı'na vardığında kendine gelmişti. Güçlü ve hazırdı. Bir daha asla kendine ihanet etmeyeceğine dair yemin etmişti.

Şans Tanrıçası Ruthia, yine Tal'in yanındaydı. Kartlarını gülümseyerek masaya bıraktı ve "Hepsi kupa beyler," dedi.

Aynı takımdan beş kâğıdı vardı ve bu masanın en iyi eliydi. Diğer beş oyuncu ellerindeki kartları atarken, Tal masanın üzerindeki altınları kendine doğru çekti. Salador Dükü Sarayı'ndan Silahtar John Mowbry, genç bir adamdı. En fazla on yedi, on sekiz yaşlarındaydı. Kafasını sallayarak, "Çok yüce biri olmalısınız Toprak Beyi Hawkins. Sizin gibi şanslı biri hile yapmaya ihtiyaç duymaz ki!" dedi.

Masadaki herkes birden sus pus oldu. Fena bir hakaret etmek üzere olduğunun farkına varan genç silahtar, "Özür dilerim efendim. Latife ediyordum. Galiba tatsız bir şeydi," dedi.

Tal gence bakıp gülümsedi. "O kadar da kötü değildi aslında," dedi ve gülmeye başladı. "Aslında düşünürsek gayet de iyiydi." Kartları genç adama verdi. "Kartları da sen dağıtacaksın." Söylediklerine kimsenin alınmadığına açıkça sevinen genç silahtar, kartları karıştırmaya başladı.

"Ne kadar süreyle bizimle olacaksınız Toprak Beyi Hawkins?" dedi Ravensburg'den gelen Ruben isimli bir tüccar.

Tal omuzlarını kaldırdı. "Belirsiz. Sıkça seyahat ediyorum ve Salador'u çok sevdiğimi fark ettim. Birkaç sene evvel burada eğitim görmüş, zevk almıştım. Şu an boşta olduğumdan, geleceğimde neler olabileceğini görmek için buraya dönmeye karar verdim." Dük'ün korumalarından Dumont isimli bir başkası gülerek, "Roldem'i bırakmak sağlığına iyi gelmiştir," dedi. Salador'da kaldığı süre boyunca kumarda rakip olarak sıklıkla karşısına çıkmıştı bu adam. Arkadaş değilse de oldukça sevdiği bir tanıdıktı.

Tal, bu söylediği üzerine yüzünü buruşturur gibi yaptı. Sonra gülümseyip, "Öyle," dedi.

Kâğıtları dağıtan John'un yüzündeki ifadeden, hiçbir şey anlamadığı okunuyordu. Dumont, "Dostumuz Roldemli Prens Matthew'u onca insan arasında öyle bir rezil etti ki, saraya davet için yeniden çağırılması artık pek olası değil," dedi.

"Sahiden mi?" dedi masadan nakliyeci Vestla. "Anlatsana."

Tal elini açtı, baktı, sonra geri bıraktı. "Kart çekmiyorum." Arkasına yaslandı ve "Anlatmasam daha iyi," dedi.

Dumont, "Duyduğuma göre dostumuz Ustalar Sarayı'nda Prens'i herkesin içinde gözyaşlarına boğmuş. Hattâ ciddi ciddi onu dövdüğü söyleniyor," dedi.

Masadaki adamlar gülerken Dumont, "Ben bir kez Prens'i gördüm. O hödüğü rezil ettiğin için izleyenlerin sana sessizce 'Bravo' dediklerine bahse girerim," diye ekledi.

Tal, "Ben seyahatteydim. Neler oldu bakalım?" dedi.

Diğerleri güldü ve bahislerini koydular. Dumont, "Pekâlâ. Prensle düellonuzu konuşmayalım artık. Haberlere gelince, pek bir şey yok. Yaşlı Dük Duncan, hükmünü bilgece sürdürmekte. Oğlu Laurie, herkesin sevdiği biri. Bir gün o da iyi bir hükümdar olacak. Yüce Kesh'le barış halindeyiz. Son duyduklarıma göre Batı Diyarları sessiz. Yani benim gibi askerler için tembellik yapıp şişmanlama zamanı," dedi. Elini masaya bıraktı. "Üç dokuzlu." Kimse bu eli geçemiyordu. Dolayısıyla altınları Dumont topladı. "Bu arada, Roldemli Dük Rodoski, Kışdönümü Festivali için buraya gelecek."

Tal şaşırmış gibi yaptı. "Varian Dük'ü ziyarete mi geliyor?" "Eski dostun mu?" diye sordu Ruben.

"Ustalar Sarayı'ndan eski bir tanıdık."

"Roldem'de Prens'le yaşadığın talihsizlikler göz önüne alınırsa," dedi Dumont, "Dük'ün davetine çağırılmayı bekleme."

"Öyle," dedi Tal, kartlar bir tur daha dağıtılırken.

"Kendini hafife alma Tal," dedi Dumont. "Son görüştüğümüzde batıdan gelen düşük rütbeli bir toprak beyiydin. Yani rütben gerçekten düşüktü," dedi. Diğerleri güldü. "Fakat şimdi Ustalar Sarayı'nın Şampiyonusun ve bu da azımsanacak bir şey değil."

Tal kâğıtlarını alıp düzenledi. Bahsini koymuştu, kartlardan ikisini değiştirdi. "Belki Dük Duncan'la tanışma zevkini bir başka zaman tadarım. Fakat şimdilik Kışdönümü Gününde birahaneden birahaneye gezip bir iki neşeli kız bulmak benim için yeterli."

Diğerleri güldü. "Doğru dedin." Tal, bu eli kazanmıştı. Dumont, "Kaleye geri dönmeliyim. Sabaha görevdeyim," dedi. Silahtar John'a baktı.

Çocuk ayağa kalkarak, "Ben de," dedi. "İyi geceler."

Tal, diğer üç adama döndü. "Biz devam edelim mi?"

Ruben ayağa kalktı. "Bir gece için yeterince kaybettim Tal. Seninle görüşmek güzeldi."

Diğer oyuncular da gidince Tal ayağa kalktı. Köşede devam eden başka bir oyun daha vardı. Bir sandalye boştaydı. Fakat bu gecelik yeterince oynadığını düşünüyordu. Zar oyunu ve rulet gibi başka oyunlar da vardı, fakat canı istemiyordu. Ziyaret amacını yerine getirmişti. Dumont, Dük'ün kalesinden yalnızca birkaç kişiyle konuşsa da, genç Silahtar John'un, Ustalar Sarayı Şampiyonu'yla kâğıt oynadığını herkese anlatacağından emindi.

Tal o gece çok az içmiş, kendi içkisinden yudum yudum alırken diğer oyuncuların sarhoş oluşunu izlemişti. Fakat çıkmadan önce bir şey daha içmek istedi. Amafi'nin sessizce beklediği uzaktaki köşeye baktı. Tüm gece boyunca elinde aynı bira kupasını tutmuştu. Tal, kumar oynarken onun uzakta beklemesini istemişti. Onu kimlerin izlediğini bilmek zorundaydı ve bu işi Amafi üstleniyordu.

Tal, söylediği konyağı yudumladı. Keskin, buruk tatlı içki, boğazından geçerken içini ısıtıyordu. O gece onu altüst eden karanlık duyguların yine yükseldiğini hissediyordu, fakat Büyücünün Adası'nda öğrendiği tüm zihin numaralarını kullanarak bu duyguları geri püskürttü. Sonra yarım kalan konyağını ittirerek kapıya yöneldi.

Dışarı çıktığında etrafa bakındı. Şafak vaktine altı saat, belki de daha az olduğunu tahmin ediyordu. Yavaş yürüyor, Amafi'nin ona yetişmesini bekliyordu.

Arkasından hızla kendisine doğru yaklaşan adımları duyunca döndü. Fakat gelen hizmetkârı değil, siyahlara bürünmüş, elinde bıçak tutan biriydi.

Tal'i kurtaran doğaüstü denebilecek refleksleri oldu. Kenara kaçarak bıçak darbesinden kurtuldu. Yere düşmüştü. Saldırganla boğuşmaya başladı.

Tal, sol eliyle adamın sağ elini kavradı. Bu sırada kemerine uzanmaya çalışıyordu. Adam araya girdiği için bıçağına ulaşamıyordu. Bu yüzden de Tal parmaklarını adamın gözlerine soktu.

Adam kafasını geri çekerken acıyla haykırıyordu. Birden bedeni dikeldi, yukarı baktı. Ardından gevşedi.

Tal, ölü suikastçının tepesinde dikilen Amafi'yi gördü. Amafi, bıçağını temizlemek için adamın pelerinini kullandı. "İyi misiniz haşmetlim?" dedi.

"İyiyim, fakat kendimi aptal gibi hissediyorum. Arkamdan gelen sesleri duydum ama sen geliyorsun sanmıştım."

"Siz ayaklandığınız anda, onun da içkisini yarım bırakarak dışarı çıktığını gördüm ve niyetinin iyi olmadığını anladım efendim."

Tal, adamın yanına eğildi ve yüzüne baktı. İnce, dikkat çekici bir özelliği olmayan bir adamdı. Üzerinde siyah bir tunik, gri pantolon ve bir de pelerin vardı. Kimliğini belirten hiçbir şey yoktu. Ne cüzdanı, ne mücevheri... Yalnızca bir kılıcı ve bir bıçağı vardı.

"Kimdi acaba?" dedi Amafi.

Tal, uşağına işaret ederek onu takip etmesini istedi. "Başka biri daha gelmeden gidelim hadi. Tüm geceyi Salador Şerifi'yle konuşarak geçirmek istemiyorum."

Hızla köşeyi dönerlerken Tal, "Asıl soru kim olduğu değil, onu kimin gönderdiği," dedi.

Amafi, "Düşmanlarınız var Haşmetlim," dedi.

Tal kafasını salladı. "Evet."

Hızla eve döndüler ve yolda attığı her adımda, Tal yeni bir şeyler hissettiğinin farkına varıyordu. Avlanıyor olmanın nasıl bir şey olduğunu hissediyordu.

-12-

İHANET

Tal hamle yaptı.

Rakibini kolaylıkla indirmişti. Salondaki kalabalık alkışlamaya başladı. Önce rakibini, sonra da Saray Üstadı'nı selamladı.

Roldem'deki Ustalar Sarayıyla kıyaslanırsa Kılıç Evi oldukça mütevazi bir yerdi. Tüm bir adayı kaplamıyordu fakat büyük bir yapıydı. Tabii karmaşık odalar, banyo gibi hizmetleri yoktu ve Roldem'de görülen rahatlıkların pek azı bulunabiliyordu. Adalar Kralı ya da Salador Dük'ü buraya destek sağlamıyordu. Hünerlerini taze tutmak isteyen bir grup asilzade tarafından açılmış özel bir kulüp gibiydi burası. Sınırda görev yapan asilzadeler ve garnizon askerleri, kılıç ustaları gözetimi altında talim yapma şansı bulabiliyorlardı, fakat Salador gibi şehirlerde yaşayan saray asilzadeleri, söz konusu kılıç sanatı olunca, tek başlarına kalıyorlardı. Üyelik ucuz değildi, fakat Ustalar Sarayı Şampiyonu olarak Tal misafirdi. Salador'da kaldığı süre boyunca da her türlü imtiyazdan faydalanabilecekti. Daveti aldığında bunun akıllıca bir hareket olacağını Amafi'ye söylemişti. Kılıç Evi'ne katılmasıyla, genç asilzadelerin buraya olan ilgisi yeniden alevlenmişti.

Roldem'de de olduğu gibi pek çok zengin ailenin kızları ve soylu köklerden gelen genç hanımlar, artık düello izlemenin oldukça zevkli bir meşgale olduğunu düşünüyordu. Toprak beyi olarak Salador'a ilk gelişinde Tal, umut vaat eden genç bir asilzadeydi. Şimdiyse ünlüydü ya da Prens Matthew'la yaşadıkları duyulduysa adı kötüye çıkmış da denebilirdi. Batılı cesur ve genç toprak beyi, şehirde evliliğe uygun erkekler arasında gösteriliyordu.

Dük'ün kalesine mecburen gitmek zorundaydı. Eski çağlardan kalan bir hatıra gibi duran bu geniş ve soğuk kale, aslında defalarca yenilenmek, modern hale getirilmek istenmişti. Şu anki Dük Duncan, Kral'ın uzaktan kuzeniydi. Altmışlarının sonlarında, neşeli bakışları olan bu adam, genç toprak beyinin şehre gelişini hoş karşılamış ve ihtiyaç duyduğu her türlü şey için ona yardımcı olabileceklerini söylemişti.

Dük'ün oğlu Laurie, babasının hemen yanında duruyordu. Olup bitenler onu epey eğlendiriyor gibiydi. Tal, genç adamı birkaç defa görmüştü. Diğer asilzade çocuklarının aksine, vaktini ve enerjisini içkiye, kadınlara ya da kumara harcamıyordu. Bir keresinde Laurie'yi son derece güzel genç bir hanıma eşlik ederken görmüştü -daha sonra bu kızın Krondor Dükü'nün hizmetindeki bir asilzadenin kızı olduğunu öğrenmişti- bir keresinde de şehirdeki iyi mekânlardan birinde ufak bir miktar için sessizce kumar oynarken yakalamıştı. Yanında yine aynı güzel kadın vardı. Hanımefendinin bir sonraki Salador Düşesi olacağı söyleniyordu. Tal, Laurie'yi sudan başka herhangi bir içeceğe dokunurken görmemişti. Şehirde dolaşan söylentiler doğrultusunda, bir sonraki Salador Dükü kıvrak zekâlı, hünerli ve sakin bir genç olarak nitelendiriliyordu. Tek dikkat çekici tarafı, müzikteki inanılmaz yeteneğiydi. Pek çok enstrüman çalabiliyordu ve sesi güçlü, oldukça da güzeldi. Yine söylentilere göre, bu yeteneğini büyük büyükbabasından almıştı.

Tal, bu genç adamla daha yakından tanışabilmek için gerekli koşulların oluşabilmesini umuyordu, fakat bu pek de olası değil gibiydi. Laurie, adı çıkmış biriyle arkadaşlık kurmaktan çekinecek gibi duruyordu.

Tal, elinde bir havlu ve temiz bir tunikle kendisini bekleyen Amafi'nin yanına geçti. "Tebrikler Haşmetlim," dedi Amafi.

"Teşekkürler Amafi."

Ruthia'nın Sarayı'nın önünde gerçekleşen saldırının üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Sonrasındaysa benzer bir girişimde bulunulmamıştı. Amafi'nin şehirde tanıdıkları vardı. Suikastçının adını öğrenip kimin için çalıştığını bulacaktı, fakat bu zamana kadar ortaya çıkan bir şey yoktu.

O zamandan beri Tal'in hayatı Kılıç Evi'nde, şehirdeki lokantalarda - gerçi Lucien öyle yetenekliydi ki sıklıkla evde de yemek yiyordu- geçiyor, pek çok toplantı ve kutlamalara, kumar oyunlarına çağırılıyor, üst tabakadan hoş hanımlarla geziyordu.

Bir kez daha düelloya çıkıp çıkmayacağını düşünürken kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Bu, önemli bir kişinin geldiği anlamını taşırdı. Tal, yarım düzine muhafızı ve saray mensubu maiyetinde Dük Varian Rodoski'nin içeri girişini ilgiyle izledi. Bir an için kendini mahcup hissetti. Dük'le bir yerde karşılaşacaklarını biliyordu, fakat Tal'in, Dük'ün kuzeni Prens Matthew'u rezil ettiği mekâna bu denli benzeyen bir yerde bu karşılaşmanın gerçekleşeceğini hiç tahmin etmemişti.

Dük, en fazla otuz beş yaşlarında genç bir adamdı. Esmer ve yakışıklıydı. Yedi sene önce Kesh'ten soylu bir kadınla evlenene dek hanımlar arasında oldukça popüler olduğu söyleniyordu. İki sene önce yaşanan talihsiz bir binicilik kazasıyla Dük dul kalmış ve eşinin yasını tutmuştu. Şimdiyse, dedikodulara göre, tek günahı arada içki âlemlerinde kumar oynamak, atlara bahis yatırmak ve Lonca Ligini Futbol maçlarını seyretmekti. Bunun dışında iki çocuğuna çok düşkün bir babaydı. Altı yaşında bir kızı, dört yaşında bir oğlu vardı. Kılıç karşılaşmalarına uygun giyinmişti. Üzerinde klasik kapitoneli ceket, dar bir tayı ve uygun ayakkabılar vardı. Elinde de uzun kılıcını taşıyordu. Kazara gerçekleşebilecek kesiklerden yüzü ve boynu

koruyan metal korumalı düello başlığı da yanındaki hizmetkârındaydı.

Dük, Tal'i gördü ve kafasını salladı. Ona doğru yaklaşırken sanki aklında bir şeyler vardı. İyice yaklaştığında selam vermek için elini kaldırdı. "Toprak Beyi. Epey zaman olmuştu."

Tal, hazırlıksız yakalanmıştı. Fakat bir an duraksadıktan sonra Dük'ün elini sıkarak hafifçe eğildi ve selam verdi. "Evet Ekselansları."

Dük'ün yüzünde ne bir sahtelik, ne de numara vardı. Eğilip fısıltıyla, "Ailedeki herkes Matthew'u küçük düşürmene o kadar kızmadı, biliyorsun değil mi?" dedi, "Tek merak ettiğim neden bunu senden önce başka birinin yapmadığı. Bir bakıyorsun dayanılmaz derecede kendini beğenmiş oluyor, bir bakıyorsun sıkıcı birine dönüşüyor. Sinek gibi küçük ama mide bulandırıyor. Kıçına tekmeyi basarak iyi ettin. Annesi bunu yıllar önce yapmalıydı." Sonra durdu ve Tal'e bakıp gülümsedi. "Benimle bir müsabaka yapmak ister miydiniz efendim?"

Tal de gülümsedi. "Ciddi misiniz Ekselansları?"

"Hem de nasıl."

Tal kafasını sallayarak gülümsedi. "Benim için bir şereftir Ekselansları."

Dük, "Yalnızca beni de Matthew'u yumrukladığın gibi yumruklamazsan, pekâlâ anlaşabiliriz," dedi.

"Söz veriyorum Ekselansları," dedi Tal.

Meydana çıktıklarında kalabalıktan uğultular yükselmeye başladı. İki adam, dövüş pozisyonu aldı. Saray Üstadı, "Beyler, ilk dokunuşu yapan kazanır," dedi.

Tal'in Dük karşısında oldukça güçlü olduğu göz önüne alınırsa, karşılaşmanın beklendiği gibi geçtiği söylenebilirdi. Fakat Tal, pek çok defa açıkları görmezden gelmiş, Dük'ün oyununu sergilemesine izin vermişti. Nihayet karşılaşma sona erdiğinde Dük, "Tebrikler Toprak Beyi. Cömertliğin için minnettarım," dedi.

Ellerinde havlularla efendilerinin ceketlerini çıkarmak için bekleyen hizmetkârların yanına giderken Tal, "Benim için büyük zevkti Ekselansları," dedi. "Kuzeniniz karşısındaki ölçüsüz öfkemden dolayı üzgün olmamın yanı sıra, sizin tecrübeli bir kılıç ustası olduğunuzu da belirtmeliyim. Görevinize bu denli vakit ayırmak zorunda kalmasaydınız. Ustalar Sarayındaki en iyi rakiplerimden biri siz olabilirdiniz sanırım."

"Çok naziksin. Gençken bir kez denedim. Otuz ikinci sıradaydım," dedi Dük. Bir yandan da havluyla kurulanıyordu. "Rütbe sebebiyle böyle bir sıralama vardı sanırım, fakat işime yaramadı. Karşıma çıkan ilk rakip beni yendi. Daha önce, açık rekabette yarışsaydım benim için daha iyi olurdu."

"Çabucak bir yere yerleşmektense, bu bir şeyleri öğrenmenin daha iyi bir yoludur," diye kabullendi Tal, havlusunu Amafi'ye geri verirken.

"Acelen yoksa yolun karşısındaki yerde, bir kadeh şarap içmek için bana eşlik edersin belki Toprak Beyi. Seninle konuşmak istediklerim var."

Tal Amafi'ye baktı. "Kıyafetlerimi getir," dedi. Dük'e dönerek, "Benim için şereftir Ekselansları," dedi.

"Yarım saat sonra diyelim mi?"

"Orada olacağım."

Tal üzerini değiştirdi ve Bıçak Sırtı denen hanı buldu. Kılıç Evi üyelerinin sevdiği yerlerden biriydi burası. Arka tarafta Dük için ayrılan özel odayı buldu. Daha içeri gireli birkaç dakika olmuştu ki Dük Varian geldi.

Şarap servis edilirken, Dük sıradan şeylerden konuştu. Ardından hizmetkârları dışarı yolladı. Kafasıyla Amafi'yi işaret edince Tal de Amafi'ye işaret vererek onu dışarı yolladı.

Yalnız kaldıklarında Dük Rodoski, "Kaspar seni buraya beni öldürmen için mi yolladı Toprak Beyi?" dedi.

Tal kaskatı durdu. Sonra şaşırmış gibi yaptı. "Ekselansları, bu kötü bir şaka olsa gerek."

"Pek sayılmaz," dedi Rodoski. Şarabından bir yudum aldı. "Kendine bu kadar güvenme Talwin. Bu bölgedeki tüm önemli liman ve şehirlerde ajanları olan tek kişi senin efendin değil. Karşılıklı çıkarlar söz konusu olduğunda, Roldem'in bilgi paylaşımı için anlaşmalı olduğu pek çok millet vardır. Prens Janosh'a yaptığın ziyaret, Prenses Svetlana'nın vefatına epey yakın zamanlarda gerçekleşti mesela. Nasıl yaptın bilmiyorum ama..." Omuzlarını kaldırdı. "Ona bir düşmanlığım olmasa bile, özlediğimi de söyleyemeyeceğim."

"Neden böyle bir işte parmağım olduğunu düşünesiniz ki?"

"Çünkü bu tam Kaspar'ın tarzı Toprak Beyi. Üstelik Kaspar'ın ne niyette olduğunu da biliyorum. Fakat sanırım sen bilmiyorsun."

Tal arkasına yaslandı. Bu konu ilgisini çekmişti. Kaspar'ın isteklerini gözden geçirdiğinde, tam anlamıyla mantıklı bir sonuca ulaşamıyordu. Taktik açısından bakıldığında, Prenses Svetlana'nın öldürülmesi mantıklıydı tabii ki. Çünkü bu sayede bir sınır boyu güvenli hale getirilmişti ve bu sırada Kaspar dikkatini başka şeylere yöneltebilirdi. Fakat Kaspar'ın Rodoski'yi neden öldürmek istediğini Tal hâlâ anlayamamıştı.

"Dur sana bir harita çizeyim," dedi Dük. Parmağını şarabın içine batırdı. Masanın üzerine Krallıklar Denizi'nin bir taslağını çizdi. Sonra da Roldem'den Aranor'a bir çizgi çekti. Aynısını Aranor'dan Opardum'a doğru da yaptı. "Olasko'dan Roldem'e altı adımlık bir mesafe var. Şimdi anladın mı?"

Bir an için Tal ne demek istediğini anlayamamıştı. Altı adım ne demekti? Sonra anladı. Yavaşça, "Kaspar, Roldem Kralı olmak istiyor," dedi.

"Çoğuna göre oldukça akıllısın," dedi Rodoski. "Kaspar yalnızca yetenekli bir general değil. Aynı zamanda son derece kabiliyetli bir idareci ve karizmatik bir lider. İstediği aptalı kendi uğruna ölmesi için ikna edebilir. Harika bir Roldem Kralı olurdu, fakat ben ailemi seviyorum -hattâ o aptal Matthew'u bile- ve hem onların hayatta kalmasını hem de kendi yaşlılık günlerimi görmek istiyorum. Dolayısıyla Kaspar'ın planlarını bozmalıyım."

Tal, dikkati bir süre daha kendinden uzak tutmak, mümkünse zarar görmemek için bir hikâye uydurmaya çalışıyordu. "Söyledikleriniz doğruysa kuzeyde neden askeri hareketlilik var? Kaspar Orosini halkının kökünü kuruttu, Latagore'u dize getirdi ve Farinda'ya doğru gidiyor."

"Kaspar ordusunu Krallık sınırında öyle bir yere koymak istiyor ki, sonunda Kral Ryan'ın Ran ve Rodez'den bir ordu yollayıp cevap vermekten başka hiçbir seçeneği kalmasın. Ran ve Rodez'i korumak için Dolth'tan birlik yollamak zorunda. Dolth'u korumak için Euper'den asker çağırmak zorunda. Salador'daki garnizon da harekete geçene kadar bu böyle gider.

"Roldem'in kontrolünü ele geçirmek için Kaspar'ın bir orduya ihtiyacı yok. Kuzeni Aranorlu Prens Philip'e, sıradaki diğer altı kişiye de bunu kabul ettirebilir. Kısacası Roldem'e vardığında çok az mukavemetle karşılaşacaktır. Hattâ büyük destek alır. Kral'ın sarayındaki ona sadık ajanlardan değil, hükümette düzenli bir geçiş olmasını isteyenler de ona destek verir.

"Kral Ryan her şeyin sona erdiğini anlayacak, Kaspar'ın taht üzerindeki yasal hakkını kabul edecektir. Bu anlaşmanın bir parçası olarak güzel Natalia'yla evlenmeyi bile düşünebilir. Adalar'ın Kaspar'ın hükümdarlığını tanıması da Kesh'in ondan uzak durmasını sağlar.

"Sahiden de harika bir plan. Sorun şu ki, bunun gerçekleşmesine izin verilemez."

Tal arkasına yaslandı. Mantıksız gelen bir şeyler vardı. "Kulağa harika geliyor gerçekten de. Çok karışık ve ince düşünülmüş, fakat bana kalırsa bu planın gerçekleşeceğinden emin olsanız burada

oturup benimle şarap içmezdiniz Ekselansları. Çoktan ölmüş olurdum."

Dük sertçe masaya vurdu. Kapı hızla açıldı ve içeri arbalet taşıyan iki adam girdi. Silahlarını Tal'e doğrultuyorlardı. "Kılıcına davranma Toprak Beyi. Belki kılıcını bana doğrultabilirsin ama bir şey yapmaya vaktin kalacağını sanmıyorum."

İki korumanın omuzlarının üzerinden Amafi görülüyordu. Hizmetkârı iki adam tutuyordu. Biri ağzını kapamıştı, öbürü de boğazına bıçak dayamıştı. Tal arkasına yaslanırken elini yavaşça masadan kaldırdı.

"Haklısın Toprak Beyi. Seni öldürmek istesem çoktan ölmüş olurdun." Durdu. "Sen bir keçisin."

"Ekselansları?"

"Bir kaplanı yakalamak için keçiyi kazığa geçirir beklersin. Kaspar'ın seni bu şehre, bu festival için, kuzenimle yaşadığın o fiyaskodan hemen sonra ve Salmater sarayını ziyaret etmenin üzerinden daha pek zaman geçmeden göndermesi sence de tuhaf değil mi? Daha açık olabilir miydi sence?"

"Fakat hâlâ bir kanıtınız yok," dedi Tal.

Dük güldü. "Kanıta ihtiyacım yok ki! İstesem sabaha limanda cesedini bulurlar. Dük Duncan'ın yapacağı tek şeyse, Baron kuzenine bir başsağlığı mektubu yollamak olur.

"Fakat ben seni öldürmeyeceğim. Seni zincirleyip Kaspar'a geri yollayacağım. Sana ne yapacağına kendisi karar versin. Çünkü görevini tamamlayamadın Toprak Beyi.

"Görüyorsun ya, senden beni öldürmen beklenmiyordu. Benim seni öldürmem gerekiyordu. Gerçek suikastçıysa güvende olduğumu düşündüğüm bir anda beni bulacaktı."

"Gerçek suikastçı mı?"

Dük parmaklarını şıklattı. İçeri bir adam getirdiler. O kadar çok dövülmüştü ki artık bir şey hissedemiyordu. Gelen iki muhafızın arasında tepkisizce duruyordu. "Bu adamı tanıyor musun?" Tal, adamı hatırlamaya çalıştı fakat başarılı olamadı. Yine de tanıdık geliyordu.

"Kaspar'ın karargâhından."

"Prohaska!" diye fısıldadı Tal.

"Demek onu tanıyorsun."

Tal doğruldu. "Tam olarak tanımıyorum fakat tanışıklığımız var." "Senin gibi o da üçkâğıtçı. Salador'da kendini Coshenski olarak tanıtıyordu. Olasko Geçiti'nden bir tüccar güya. Nüfuzlu dostları sayesinde Dük'ün Kışdönümü kutlamasına davetiye ayarladı." Tal, "Geldiğinden haberiniz olduğuna göre Olasko'daki ajanlarınız sahiden de iyi olmalı," dedi.

"Evet," dedi Dük. "Fakat sen bize hediye olarak geldin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Dük Varian, "Seni bulup öldürecektik zaten Talwin. Bize elleriyle verdiler seni. Böylece davette hazırlıksız yakalanacaktım ve dostun Prohaska beni öldürecekti," dedi.

"Beni ele mi verdiler yani? Peki kim?"

Rodoski güldü. "Hâlâ anlamıyor musun? Kaspar seni ele verdi. Sen nasıl banyodan sonra havlu kullanıyorsan, Kaspar da insanları öyle kullanır. Kaspar, senin beni öldürmeye geldiğini ajanlarıma iletti. Senin yoldan çekilmeni istiyor çünkü. Leydi Natalia sana fazla düşkün. Üstelik hızlı yükselişinle sarayda kendine pek çok düşman edindin şimdiden. Kaspar seni bir tehdit olarak görüyor bile olabilir. Çünkü varisi olmadığından kendisine bir şey olur, sen de kız kardeşiyle evlenirsen, Opardum'u kim yönetir? Keçi sendin işte. Anladın mı?"

Artık her şey Tal'e daha mantıklı geliyordu. Arkasına yaslandı. "Tüm bunları biliyorduysanız neden doğrudan Kaspar'a saldırmadınız?"

Varian, "Seni limana atmak için hiçbir kanıta ihtiyacım yok. Gecenin bir vakti Kaspar'ın boğazını kestirmek için de bir kanıta ihtiyacım yok. Fakat ona o kadar yaklaşacak birini bulamayız. Bunun sebebini sen daha iyi bilirsin," dedi.

"Leso Varen."

"Evet. O şeytan büyücü çok tehlikeli. Bu yüzden fazla ölümcül olmadıkları sürece Kaspar'ın oyunlarını oynamasına izin veriyoruz.

Elimizden geldiği zaman da önüne geçiyoruz. Fakat bir gün çok ileri gidecek -Kral Carol'ın izin verebileceği son nokta da Kaspar'ın beni öldürmeye teşebbüs etmesi olur- ve o gün geldiğinde filomuzla Opardum'a gidip Keshli askerleri indireceğiz ve Kaspar'ı böylece yok edeceğiz."

Tal doğruldu. "Neden benim yaşamama izin veriyorsunuz?"

"Çünkü Kaspar'a görmezden gelemeyeceği bir mesaj yollamak ya da onu anlamamış gibi yapmak zorundayım. Prohaska'nın cesedini yollayacağım. Yanında da zincirlere bağlı olarak sen olacaksın. Varacağı sonuç kesin olacak." Dük ayağa kalktı. "Seni de Kaspar'ın merhametine bırakıyorum. Seni şu an öldürmüş olmamı dileyeceğin günler de gelebilir. Fakat hayatta kalırsan Roldem'e ayak basar basmaz öldürüleceğini de unutma." Korumalara dönüp, "Götürün," dedi.

İki asker Tal'i tuttu ve silahlarını aldı, sonra da kollarını arkadan bağladı. Askerlerden biri arkasına geçti. Birden gözleri yanmaya başladı ve bilincini yitirdi.

Tal karanlık bir yerde uyandı. Bir geminin içinde zincirlenmiş vaziyetle olduğunu anlaması uzun sürmedi. Sallantılar, limandan çıkıp denize açıldıklarını söylüyordu. Hemen yanında duran Amafi inliyordu. Tal, "Uyuyor musun?" dedi.

Az sonra öksürükle karışık bir inilti duyuldu. Amafi, "Buradayım Haşmetlim," dedi.

"İhanete uğradık," dedi Tal.

"Öyle görünüyor."

Tal elinden geldiğince rahat bir nokta bulmaya çalışıyordu, çünkü bunun uzun, soğuk ve ıslak bir yolculuk olacağının farkındaydı. Birkaç saat sonra bir denizci geldi. Elinde iki kâse yemek vardı. Haşlanmış hububat, kuru yemiş ve tuzlanmış domuz eti yiyeceklerdi. "Yiyin," dedi denizci ikisine de birer kâse vererek. "Yarına kadar bir tek bunlar var."

Tal yemeğini alıp yemeye başladı. Tadı tuzlu ve yavandı. Fakat karnı doymuştu ve mümkün olduğunca güçlü kalması gerektiğini biliyordu.

Yolculuk çok yavaş geçiyordu. Karanlıkta sağa sola sallanarak yiten günler bitmek bilmiyordu. Her gün denizci, elinde aynı yemekle aşağı iniyordu sadece. Kırk bir ya da kırk ikinci günde, Tal artık tuzlu et de vermediklerini fark etti.

Yaklaşık on gün sonra gemi silkelenmeye başladı. Opardum'a yaklaşmak üzere olmalıydılar. Gün bitmeden Kaspar'ın huzuruna çıkarlardı.

Tal'in aklından sürekli aynı düşünce geçiyordu. İhanete uğramıştı. Tilkiler kralı sahiden de bir akrep olduğunu ve doğasına sadık kalarak iğnesini batırdığını göstermişti.

Artık Tal de yemininden azat olmuştu. Artık Kaspar'ı öldürse de yeminini bozmuş olmazdı.

Tabii hayatta kalabilirse.

Doğrudan kaleye götürüldüler. Kaspar'ın karşısına çıkarılmadan önce belki zincirlerinin çözüleceğini ya da üzerini temizlemek için odasına gönderilebileceğini umuyordu fakat bu umudu da boşa çıktı.

Büyük salonda tek başına oturan Kaspar'ın huzuruna çıkarıldı. Etrafında yalnızca askerleri vardı. Ne Leydi Natalia oradaydı, ne de saray nedimleri. "Pekâlâ, Baron Talwin," dedi Kaspar doğrudan söze girerek. "Görevinde başarısız oldun."

Tal, olaylardan haberi yokmuş gibi davranmanın bir işe yaramayacağının farkındaydı. "Zaten başka türlü bir sonuç çıkması olanaksızmış Ekselansları."

Kaspar güldü. "Ölmediğine göre Dük Rodoski'nin başka planları var sanırım. Belki bu başarısızlığımı yüzüme vurmak istiyor."

"Öyle bir şey. Artık Kral Carol'ın en son izin vereceği noktaya geldiğinizi söyledi. Bir kural daha çiğnerseniz Roldem filosu Keshli asker bölüklerini Opardum'a yollayacak."

"Ah, öyle mi söyledi?" Kaspar kıkırdadı. "Oyun içinde oyun. Baron. Dük Varian gibi yüksek rütbeli birinin bile farkında olmadığı bir oyun var işin içinde."

"Neyse," dedi elini sallayarak, "Bu artık seni ilgilendiren bir mevzu değil. Beni hayal kırıklığına uğrattın Baron. Emrettiğim gibi Rodoski'yi öldürmemekle kalmadın. Aynı zamanda öldürülme

onurunu da göstermedin. Yani bir bakıma beni iki defa hayal kırıklığına uğratmış oldun. Bu da benim kaldıramayacağım bir şeydir. Fakat samimi bir gençtin ve beni oldukça eğlendirdin. Bunların hatırına ölümünün çabuk ve acısız olmasını sağlayacağım." Muhafızlara dönüp, "Götürün," dedi.

Muhafızlar Tal'i kollarından yakalarken Tal, "Bana hayatınızı borçlusunuz!" dedi.

Kaspar arkasına yaslandı ve muhafızlara durmalarını işaret etti. "Kahretsin ki haklısın," dedi Kaspar. Kafasını iki yana salladı. "Pekâlâ, ödemediğim bir borçla yaşayamam zaten. Sana yaşamını bağışlıyorum Toprak Beyi. Artık baron değilsin. Fakat seninle işim bittiğinde böyle bir şey istememiş olmayı dileyeceksin." Ardından Amafi'ye dönüp, "Seninle ne yapacağım?" dedi.

Amafi, "Zincirleri çıkararak işe başlayabilirsiniz Ekselansları," dedi.

Dük işaret verdi, muhafızlar Amafi'yi serbest bıraktı. Zincirlerinden kurtulan Amafi selam vererek, "Umarım Toprak Beyi'nin başarısızlığı benim hizmetime gölge düşürmemiştir Ekselansları," dedi.

"Hayır, kesinlikle Amafi. Sen harika bir araçsın. Senden ne istediysem harfiyen yerine getirdin. Ne eksik, ne fazla."

Tal uşağına bakarak, "Sen!" dedi.

"Birileri Dük'ün Salador'daki ajanlarına, onu öldürmek için yola çıktığını haber vermeliydi Toprak Beyi," dedi Kaspar. "Bu haberi Dük'e zamanında yetiştirmeleri için buradaki Roldemli ajanlara güvenemezdim. Sana ihanet etmesi için adamına rüşvet vermek

daha zarif bir hareketti. Salador'daki ajanlarımdan biriyle nasıl iletişime geçebileceğini anlattım. Ajanım da Dük Duncan'ın çalışanlarından biriyle görüşmesini sağladı. Geriye kalan tek adımda da, Dük Rodoski'ye ulaşmaktı."

Amafi, Tal'e selam verdi. "Karşılaştığımız ilk gece sizin de söylediğiniz gibi Haşmetlim, 'Risk altında kalmadan bana kolaylıkla ihanet edebileceğin günlere kadar'. İşte o gün geldi."

"Mükâfatını alacaksın Amafi," dedi Kaspar. "Şimdi git ve temizlen."

Eski suikastçı, "Evet Ekselansları, fakat sizi bir konuda uyarabilir miyim?" dedi.

"Nedir o?"

"Talwin Hawkins'in yanında, genç olmasına rağmen son derece tehlikeli bir adam olduğunu anlayacak kadar uzun süre çalıştım. Borcunuzu bir kenara bırakıp kendisini öldürürseniz iyi edersiniz."

"Hayır," dedi Kaspar. "Uyarını anlıyorum. Fakat tuhaf olsa da benim de bir şeref anlayışım var. O benim hayatımı kurtardı, ben de bu borcu göz ardı edemem." Durdu. "Fakat uyarını dikkate alacağım. Şimdi git."

Amafi Dük'e selam vererek çıktı. Tal'e dönen Kaspar, "Sana hayatını bağışladım, fakat hiçbir insanın bulunmak istemeyeceği bir yerde geçireceksin bu hayatı. Zaten oraya çok dayanan da çıkmaz. Bundan sonraki hayatını Ümitsizlik Hisarı'nda geçireceksin. Tanrılar merhamet ederse orada hemen ölürsün. Fakat yaşadığım

tecrübelere dayanarak söyleyebilirim ki, tanrılar nadiren merhamet gösterir," dedi.

Muhafız komutanına dönüp, "Oraya vardığında Hisar kumandanına, bu adama güzel yemekler vermesini ve işkence etmemesini söyle. Tabii mahkûmun sağ elini kestikten sonra işkence etmemesini," dedi.

Tal, başına gelecekleri duyduktan sonra öylece kaldı. Ardından başka bir şey söylenmeden askerler onu sürükleyerek çıkardı. Kaspar'ı son gördüğü an, tahtında oturan Dük'ün yüzünde pişmanlıkla karışık bir mutluluk ifadesi vardı.

İkinci Bölüm
ASKER

"İntikamda sınır olmaz"

William Shakespeare, Hamlet, IV. Perde, VIII. sahne

-13-

HAPİS

Tal, güvertede duruyordu.

Opardum limanına sürüklenerek getirilmişti. Salador'daki gemiden çıkarıldıktan yarım günden az bir süre sonra, bir başka gemiye zincirlenmişti.

Bu yolculuk kırk gün falan değil, yalnızca bir hafta sürmüştü. Pek çok defa kaçış planları geldi aklına. Bir kirişe bağlı olan büyük demir halkaya geçirilmiş zincirlerini defalarca çıkarmaya çalıştı. İlk gün bittiğinde, karamsar bir sefalete bürünmüştü. İlk hafta bittiğindeyse Tal yaka paça güverteye çıkarıldı. Geminin kaptanı onu orada bekliyordu.

"İşte yeni eviniz Toprak Beyi," dedi tuhaf biçimde neşeli bir ses tonuyla. Adayı işaret ediyordu.

Tal, kaptanın işaret ettiği yere baktığında kendini daha da ümitsiz hissetti. Ümitsizlik Hisarı, altı katlı, eski bir iç kaleydi. Bu adayla yaklaşık dört kilometre kadar uzaktaki anakara arasında kalan dar geçide bakıyordu. Bu kış gününde gri renge bürünen gökyüzüne doğru simsiyah uzanıyordu. Rüzgâr, Tal'in içine işliyordu.

"Dük'ün atalarından biri inşa etti burayı," dedi kaptan. "O zamanlar adı Gözcü Hisarı'ydı. Muhafız şehri kurulduğunda, burası kullanamamaya başlandı. Fakat sonraları eski düklerden biri burayı zindana çevirmeye karar verdi."

Büyük sandallardan biri indirildi. Tal iskeleden aşağı inerken kaba saba birkaç denizci onu aşağıya, sandala çekti. Tekne rıhtıma doğru ilerlerken kaptan neşeyle el sallayarak, "İyi tatiller Toprak Beyi!" dedi.

Tal teknede oturuyordu. Gökyüzü de içi gibi sıkıntılı ve karanlıktı. Yüzüne çarpan tuzlu su damlaları buz gibiydi. Dört kürekçi olabildiğince hızlı bir biçimde rıhtıma ulaşmaya çalışırken tekne sağa sola sallanıyordu. İşleri ne kadar çabuk biterse geminin güvertesine o kadar çabuk çıkar, daha sıcak ve kuru bir yere daha çabuk geçmiş olurlardı.

Rıhtımda, üzerlerinde kalın pelerinler olan üç adam bekliyordu. Tekne yanaştı, denizciler de tekneyi sabitledi. Bağlamaya bile gerek duymadılar. İkisi ayağa kalktı ve kazıkları tuttu, diğeri de Tal'e iskeleden çıkmasını işaret etti. Tal kendisine söyleneni yaparken arkasından da bir denizci geliyordu, her ikisi de rıhtıma çıktığında denizci, "Buyruk burada Müdürüm," dedi,

Teşekkür bile etmeden adam kâğıdı aldı ve yine bir şey söylemeden denizci iskeleden aşağıya inerek tekneyle uzaklaştı. Kâğıdı alan adam Tal'e bakarak, "Gel," dedi.

Diğer iki adam silahlı korumalardı. İkisi de sokak eşkıyalarından biraz halliceydi. Üzerlerinde üniforma yoktu ve silah niyetine kılıç değil, sopa taşıyorlardı. Kaçmaya kalksa bu iki adamın da kolunu ya da bacağını o ellerindeki sopalarla kolaylıkla kırabileceğini biliyordu. Hisara doğru ilerlerken etrafına bakındı. Zaten nereye kaçabilirim ki? diye düşündü.

Düşüncelerini okumuş gibi Müdür, "Kaçmaya çalışabilirsin," dedi. "Hızlı koşabilirsin diye düşünüyorum. Kyle ve Anatoli sana yetişemez. Fakat üzerinde bu zincirler varken biraz zor olur. Kaçsan

adanın kuzey sahiline ulaşabilirsin ama oradan da nereye gidebilirsin ki? Orası da yakın görünüyor, değil mi? Anakarayı diyorum. Dört kilometre kadardır. Bir eksik, bir fazla belki. Fakat seni kuzeye sürükleyecek bir akıntı var denizde. Ayrıca köpekbalıkları falan da var. Tabii ondan önce üzerindeki zincirler de var. Onlar seni aşağı çekip boğulmana sebep olabilir. Belki de güçlü bir yüzücüsündür. Kıyıya ulaşırsan yemek bulmadan önce birkaç kilometre aşman gerekir."

Senelerdir hiç kapatılmamış gibi duran bir asma köprüye geldiler. Köprüyü geçerken aşağı bakan Tal, dibi kayalarla dolu yedi metrelik bir koyak gördü. "Belki de avcısındır," dedi Müdür. "Belki kış olmasına rağmen yolunu bulursun. Ateş yakar, donarak ölmezsin.

"Ama!" dedi ve döndü. Tal, ilk defa adamın yüzünü tam olarak görebiliyordu. Zindan müdürünün sol gözü yoktu. Onun yerine bir kumaş parçası vardı. Burnunun üzerinde de bir çentik görülüyordu. Sanki biri bıçakla kesmişti orayı. Dişleri dökülmüştü. Tahtadan ve dişlerden -insan ya da hayvan dişi olabilirdi bunlar- yapılmış tuhaf bir şey kullanıyordu ve bu sayede yemek yiyebiliyordu. Sırıtarak, "En yakın medeniyet onlarca kilometre ötedeki Muhafız Şehri. Orası da bir sınır şehri. Yani muhafızlar gideni de geleni de dikkatlice gözetliyor," dedi.

Eski hisarın kapısına ulaştıklarında müdür durdu. "Etrafına bir bak evlat. Yukarı bak."

Tal yukarı baktı.

"Sanırım gökyüzünü son defa görüşün olacak bu." Korumalara işaret verdi ve Tal, eski hisarın merdivenlerine doğru götürüldü.

Bir zamanlar giriş salonu olan yer şimdi bomboş, kocaman bir odaydı. Her duvarda bir kapı vardı. Yüzyıllar boyu üzerinde yürüyenlerin ayak darbelerine maruz kaldığından şeklini yitirip düzleşmiş taş zeminde ilerlerken bir başka kapıdan daha geçtiler. "Burası büyük salondu," dedi Müdür. "Şimdi yalnızca ziyafetler için kullanıyoruz."

İki koruma güldü. "Gel," dedi Müdür.

Büyük olasılıkla bir zamanlar Hisar komutanının özel dairesi olan odaya götürdüler Tal'i. Artık burası bir ofis haline gelmişti. İçeride, üzeri artık yemekler, boş şarap bardakları ve kâğıtlarla dolu bir masa vardı. Müdür masanın üzerindeki sıçanı kovalayınca hayvan koşarak kaçtı.

Adam, üzerindeki kalın pelerini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. "Bakalım burada ne varmış," dedi ve gönderilen buyruğu açtı.

"Toprak Beyi Talwin Hawkins, öyle mi?"

Tal hiçbir şey söylemedi.

"Ben Zindan Müdürü Zirga. Dük'ün babasının muhafızları arasında çavuştum. Sonra başıma bu geldi," dedi yüzünü işaret ederek. "Karesh'kaar Savaşı'nda oldu. Senden belki biraz daha büyüktüm. Mükâfat olarak bana bu işi verdiler. Senede bir hafta iznim var. Onda da Muhafız Şehri ne gidip altınları fahişelere yediriyor, sarhoş oluyorum. Geri kalan zamanda zindandakilerle ilgilenirim.

"Umarım anlaşmışızdır. Sen bela çıkarmazsan iyi anlaşırız. Öyle ya da böyle, buraya ölmeye geldin. Yani küllerini yamaçtan aşağı

savurana kadar nasıl davranacağın tamamen sana kalmış." Kâğıtları Tal'e gösterdi. "Burada sana iyi davranmamız gerektiği yazıyor. Yani diğerlerinden daha fazla yemek alacak, aşağıda zindanlarda değil, iç kalede kalacaksın. Aşağıdakiler daha çabuk ölüyor. Çoğu iki seneye kalmadan gidiyor. Yukarıdaysa biraz güneş ışığı, biraz da temiz hava alabiliyorsun. Kışları soğuk olur. Yazları da esinti gelirse şanslısın. On beş, yirmi yıldır bizimle olan çocuklar var orada.

"Yani seni hemen yukarı çıkaracağız. Tabii önce sağ kolunu keseceğiz."

Müdür iki korumaya işaret etti. Tal'i iki kolundan tutan adamlar, onu hafifçe yukarı kaldırdılar. Böylece yerden destek alamayacaktı. Elleri arkasında onu dışarı çıkardılar ve bir başka kapıdan geçtiler. Ardından bitmek bilmeyen merdivenlerde kâh sürüklediler, kâh taşıdılar. Sonunda dar bir koridora vardılar.

"Burada düzgün bir doktorumuz olmadığından kesim işlerine gelince zindana inmemiz gerekiyor," dedi Müdür. "Bazen çocuklar bir yerlerini çiziyor ya da kesiyor. Kötüleşince de kesmek zorunda kalıyorum."

Masa başında oturan üçüncü bir muhafızın yanından geçerken Müdür, "Biraz konyak getir," dedi.

Tal'i sürükleyen iki muhafız, geçmişte işkence için kullanıldığı açık olan bir odaya götürdüler onu. "Zaman zaman Dük, gerçekten cezalandırılmasını istediği birilerini bize gönderir. Biz de onları burada ağırlarız. Eskiden kalan parçalarla epey şey yapabilirdik ama gördüğün gibi," dedi yerdeki kirli ve dağınık bir yığın paslı aleti işaret ederek, "Dardayız. Artık o kadar iyi alet yok. Birkaç kerpeten, bıçak ve benzeri şeyler var işte." Tavandaki demir halkayı gösterdi.

"Şurada süslü bir kanca vardı mesela. Birini assam tartardı, günlerce çığlık çığlığa orada kalırdı. En son kullandığımda kahrolası şey kırıldı. Yeni bir tane getirilsin diye istek yolladım ama Opardum'dakiler kıllarını kıpırdatmadı."

Muhafız, elinde konyakla göründü. Müdür, "Ateş yak," dedi.

Bir zamanlar işkence aletlerini ısıtmak için kullanıldığını düşündüğü geniş bir mangal vardı. Muhafız kuru samanlarla hemen bir ateş yaktı. İyice alev alana kadar odun atmaya devam etti. "Bir demir ısıt," dedi Müdür. "Kan kaybından ölmeni istemeyiz, değil mi?" dedi Tal'e dönüp.

Tal kımıldamadan duruyordu. Saldırıp karşı koymak, kaçmak istediğini biliyordu, fakat durum ümitsizdi. Hayatta kalmak için tek bir şansı varsa, bunun karşı koymamaktan geçtiğini biliyordu. Dayanmalıydı.

Müdür ceketini çıkardı. İçindeki kirli beyaz gömleği ortaya çıkmıştı. Duvara doğru gitti ve satıra benzeyen bir şey aldı. Aleti ateşe tuttu. "Eskiden kömürümüz vardı. Kılıç öyle sıcak olurdu ki yeterince dikkat etmezsem erimeye bile başlıyordu. Öyle bir şey işte. Amaç yarayı alazlamak. Kömürümüz varken kolunu kestiğimde kılıç öyle sıcak olurdu ki kolun kanamazdı bile. Şimdi odun kullanıyorum. Sıcak kılıç işe yaramazsa kanayan yere demir basarız."

Ateşte kalan alet, birkaç dakika sonra kızarmaya başladı. Müdür, boştaki muhafıza işaret etti. Adam, demircilerin kullandığına benzeyen körükleri aldı ve pompalamaya başladı. Odunlar iyice yanmaya, yukarı doğru kıvılcımlar çıkmaya başladı.

Tal'in kafası darmadağındı. O ana kadar kaçmak için bir yol bulabileceğini düşünmüştü. Müdürün de dediği gibi, bu ikisini atlatabilir, kuzey kıyısına ulaşabilir, karşı kıyıya yüzebilirdi...

Birden zincirini çektiler. Dengesi bozulmuştu. Güçlü kollarla belini sardıklarını hissetti. Bir muhafız onu tutuyor, diğeri de ahşap sehpanın üzerinde kolunu kelepçeyle sabitlemeye çalışıyordu. Hızlı bir hareketle Müdür, satırı ateşten çıkardı ve tek bir hamleyle Tal'in sağ kolunu dirseğiyle bileği arasından kesti.

Tal acı ve şaşkınlıkla bağırmaya başladı. Başı dönmüştü. Müdür yaraya baktı. Demiri eline alarak kanayan atardamarlardan birini alazladı. Ardından demiri ateşe geri attı. Getirilen konyaktan da büyük bir yudum aldı. "Bu işler benim canımı sıkıyor Toprak Beyi."

Tal acıya dayanamıyordu. Kolundaki acı dayanılmazdı. Bayılacak gibiydi. Müdür, "Sana içki verirdim ama mahkûmlara sert içki vermemiz yasak. Kural kuraldır," dedi. Ardından kesip alazladığı kolun üzerine biraz konyak dökerek, "Ama bir keresinde yaşadığımız bir kaza sonucu fark ettim ki, kesiğin üzerine konyak dökünce iltihap toplama olasılığı daha düşük oluyor," dedi. Muhafızlara işaret etti. "Götürün. Üçüncü katta kuzeydeki oda."

İki muhafız, Tal'i sürükleyerek götürmeye başladı. Daha ilk merdivenlere ulaşmadan Tal bayılmıştı.

Tal acı içinde yatıyordu. Kesilen sağ kolu, sürekli zonkluyordu. Ateşi de çıkmıştı. Bilinci bir kapalı bir açıktı. Bazen rüya ve hayal de görüyordu.

Hatıralarının arasında kayboluyordu. Bir kez daha böyle ateşlendiğini hatırlıyordu. Bir arabada, Kendrick'in yerine gidiyordu o zaman. Onu Robert ve Pasko bulmuştu. Bazen de Roldem veya Salador'daki yatağında olduğunu hayal ediyordu. Sanki bir kâbustan uyanmaya çalışıyordu. Uyandığında her şey yoluna girecekti, biliyordu.

Bazen de birdenbire uyandığı oluyordu. Kalbi hızla atıyordu. Yukarıdaki pencereden giren gri ışık ve soğukla kaplı buz gibi odada göz gezdirdi. Sonra yine bilinci kapandı.

Bir süre sonra ter içinde uyandı. Fakat aklı yerindeydi. Sağ kolu zonkluyordu. Sanki sağ elinin parmaklarını hissedebiliyormuş gibi geldi. Uzanıp dokunmak istedi, fakat kesik kolundan başka bir şey olmadığını gördü. O da paçavralara sarılmış, üzerine merhem gibi bir şey sürülmüştü.

Etrafına bakıp nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalıştı. Burayı daha önce pek çok kez görmüştü, fakat şimdi ilk defa görüyor gibiydi.

Hücre taştandı ve içeride hiçbir mobilya yoktu. Tek rahatı samanla dolu bir şilte ve iki kalın battaniyeydi. Yatağından ekşi ekşi ter ve idrar kokusu yükseliyordu. Üzerinde küçük gözetleme deliği olan ahşaptan bir kapısı vardı, o da dışarıdan kilitliydi. Kapının karşısında, kendi boyundan biraz yukarıda bir pencere vardı. Pencerenin önündeyse demirden iki parmaklık vardı. Güneş ışığı buradan içeri giriyordu. En köşede, yerde bir delik vardı. Kenarları pislik doluydu. Tuvaletini buraya yapması bekleniyordu.

Tal ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. Dengesini bulmak için refleks olarak sağ elini uzattı fakat hafızası onu yanıltmıştı. Artık o el, orada değildi. Sendeledi ve düştü. Kesik kolunu duvara çarpmıştı. Çığlık atarak yatağa düştü. Başı dönüyordu.

Nefes almaya çalışıyordu. Gözünden akan yaşlar yüzünü kaplarken kolundaki acıyı tüm bedeninde hissediyordu. Acı, kolundan omzuna, boynuna çıkıyordu. Vücudunun tüm sağ tarafı alevler içinde yanıyordu sanki.

Yavaşça nefes alarak Büyücünün Adası'nda öğrendiği bir zihin tekniğini uygulamaya çalıştı. Acısını bu şekilde unutabilecekti. Yavaşça acısı uzaklaştı ve azaldı. Artık kendisinden uzak tutabileceği bir kutuya kaldırmıştı sanki acısını.

Gözlerini açtı ve ayağa kalktı. Bu kez dengesini sağlayabilmek için dikkatlice sol elini kullandı. Dizleri titriyordu fakat nihayet dengesini buldu. Etrafına bakındı. Görecek hiçbir şey yoktu.

Sendeleyerek pencereye gitti, uzanarak baktı. Demir parmaklıkları sallamayı denedi fakat kayanın içine iyice gömülü olduklarını gördü. Sol taraftakini yuvasında biraz oynatabiliyordu. Sol koluyla iyice asılarak dışarı bakmaya çalıştı, fakat bu denemesi sonucu tüm bedenini bir acı kapladı. Böylece bunu daha sonra tekrar denemeye karar verdi.

Uyandıktan bir saat sonra, hücresinin kapısı açıldı. Omuz hizasında dağınık saçları ve bakımsız sakalı olan oldukça kirli bir adam, elinde bir kovayla önünde dikiliyordu. Tal'i görünce gülümsedi. "Yaşıyorsun," dedi. "Bu iyi bir şey, değil mi? Kestikleri genelde yaşamıyor, biliyor musun?"

Tal hiçbir şey söylemeden adama baktı. Bu kirliliğin ve yüzünü kaplayan kılların arasından hiçbir tarafını göremiyordu.

"Nasıldır bilirim," dedi sol kolunu uzatırken. Onun da sol kolu dirseğine kadardı. "Yaşlı Zirga buraya geldiğimde kesti. İltihaplanmıştı."

"Kimsin sen?"

"Adım Will. Yakalanana kadar da mesleğim hırsızlıktı." Kovayı yere bıraktı.

"Böyle gidip gelmene izin veriyorlar mı?"

"Burada bir süredir kalanlara izin veriyorlar. Önümüzdeki bahara tam on yıldır burada olacağım. Tembel olduklarından, çok içtiklerinde boğazlarını kesmeyeceğimizi düşünecek kadar bize güvenirlerse, işleri yapmamıza izin veriyorlar. Zaten burada yapacak pek bir şey yok. O yüzden bir şeyler taşıyıp oraya buraya koşturmak çok sorun olmuyor. Hem fazladan yemek de alabiliyorum. Bir ya da iki senede bir de şarap veya konyak kaçırdığım oluyor.

"Bir de ölüleri çıkarıyorsun. O da fena sayılmaz."

Kulaklarına inanamayan Tal, "Ölüleri çıkarmak mı?" dedi.

"Vakit geçirmek için iyi bir şey. Öğleden sonra dışarı çıkıyor önce cesedi yakıyorsun. Küllerin birazını aldıktan sonra kuzey kıyısındaki yamaca taşıyorsun ve dua ederek rüzgâra bırakıyorsun. Sıradan işlerden uzaklaşmış oluyorsun işte, sence de öyle değil mi?"

Tal kafasını salladı. "Kovada ne var?"

"Bunlar senin kap kaçağın." Will kovanın içinden metal bir tava ve tahta kaşık çıkardı. "Ben ya da diğer çocuklardan biri günde iki defa yanına gelecek. Sabahları lapa, akşamları etli yemek veriyorlar. Çok farklı bir şey değil, ama ölmezsin işte. Zirga özellerden biri olduğunu söyledi. Yani sen daha fazla yemek alacaksın."

"Özel mi?"

"Aslında şaka gibi bir şey," dedi Will gülümseyerek. Gülümseyince o kir pasın, saçların ve kılların arasında bir yüzü olduğunu gördü Tal. "Dük Kaspar fazladan yemek, fazladan battaniye, hattâ bazen de ceket emri verir. Böylece mahkûmlar daha uzun süre hayatta kalır ve Zirga'nın deyimiyle, tatillerinin tadını çıkarırlar.

"Çoğumuz bu iki konumun arasındayızdır. Sıradan insanlarız. Sorun çıkarmazsak bize yemek verirler, çok fazla da dövmezler. Jasper diye bir muhafız vardı önceden. Fena sarhoş olurdu. Sırf zevkine adam döverdi. Bir gece yine öyle sarhoş oldu da yamaçtan düşüp boynunu kırdı. Kimse onu özlemiyor.

Dükün en çok nefret ettiği adamlar zindanda kalır. Orada çok yaşamazlar zaten. Belki bir iki yıl.

Sen yemeklerin yanında ekmek alabileceksin. Özel günlerde yemek için belki başka şeyler de verirler, bilinmez. Zirga'nın ruh haline bağlı hepsi."

"Buradan giden oluyor mu?"

"Yani cezası affedilen ve gönderilen birilerini mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Hayır," dedi Will kafasını sallayarak. "Hepimiz buraya ölmeye geldik." Çömelerek, "Açıkçası yirmi yıl daha yaşarsam beni serbest bırakırlar herhalde," dedi. "Tabii cezamın otuz senelik olduğunu hatırlatmam ve burada Opardum'a mesaj göndermeyi umursayacak birilerinin olmasını beklemem gerekiyor. Opardum'dan birilerinin de dava kayıtlarımı bulması gerek bir de. Birileri bu dava kayıtlarını inceleyecek, yargıçlardan birine tahliyem için kâğıt imzalatacak ve Zirga'ya ya da yirmi sene sonra buranın müdürü kimse ona bu kâğıdı yollayacak. Gördüğün üzere benim pek inancım yok. Buna en büyük sebep de Ümitsizlik Hisarı'nda otuz yıl yaşamış hiçbir adamın olmaması."

"Bu kaya parçasının üzerinde ömrünü geçirmek zorunda olan bir adam için fazla neşelisin."

"Bana göre iki yol var: Bir köşeye kıvrılıp mutsuz olabilirsin ya da her şeyin tadını çıkarmaya çalışabilirsin. Ben, beni asmadıkları için kendimi şanslı hissediyorum. İflah olmaz bir hırsız olduğumu söylüyorlardı. Üç kere yakalandım. İlkinde daha çocuk olduğumdan, bir seneliğine hapiste çalışmaya gönderdiler. İkincisinde otuz kırbaç yedim, beş sene de ağır iş yaptım. Üçüncüsünde beni asabilirlerdi aslında, ama nedense buraya yolladılar. Belki soymaya girdiğim evin yargıcın evi olmasından kaynaklanıyor bu. İdamın benim için mükâfat olduğunu düşünmüş olabilir." Güldü. "Hem neler olabileceğini kim bilebilir! Bir gün rıhtıma indiğimde tekne bulurum belki. Ya da Bardac Çengeli'ndeki o katiller burayı basıp muhafızları öldürmeye, mahkûmları da korsan yapmaya karar verir."

Tal, acısına rağmen güldüğünü fark etti. "Çok iyimser birisin, öyle değil mi?"

"Ben mi? Belki de. Ama elden başka ne gelir ki?" Ayağa kalktı. "İsminin Talwin Hawkins olduğunu söylediler. Doğru mu?" "Bana Tal diyebilirsin."

"Tal öyleyse." Etrafına bakındı. "Şimdi mutfağa dönüp yemeği hazır etmem gerek. Acıkmışsındır."

"Yemek yiyebilirim sanırım. Ne kadar zaman oldu?"

"Elini üç gün önce kestiler. Hayatta kalır mısın pek emin değildim açıkçası. Yemeği getirdiğimde yarana bakarım." Kesik kolunu kaldırdı. "Uzman sayılırım,"

Tal kafasını salladı. Will odadan çıktı. Sırtını taşlara yaslayan Tal, soğuğun vücudundaki tüm ısıyı emdiğini hissetti. Battaniyesini omuzlarına çekerken bu işi tek elle yapmak zorunda kaldığı için örtüyü sürekli düşürüyordu. Sonunda battaniyeye sarınmayı başardı ve rahatını buldu. Yemeği beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Yaraya bakan Will, "İyileşme var," dedi. Bandajı tekrar kapadı. "Zirga'nın bu paçavralara sürdüğü merhem ne bilmiyorum ama işe yaradığı kesin. Domuz leşi gibi kokuyor ama yaranın iltihap kapmasını önlüyor. Olay da bu zaten değil mi?"

Tal, biraz sebze ve etin yemeğin pişirildiği tencereye en azından bir kere girdiğini gösterecek kadar et kokusu veren yemeğini yedi. Bir parça ekmek de verilmişti. Will, bir hafta bununla idare edeceğini, yalnızca özel olanların haftada bir ekmek aldığını söyledi.

Tal, "Peki nasıl senin gibi olunur? Muhafızların güvenini nasıl kazanırsın?" dedi.

"Sorun çıkarmamalı, sana ne söylenirse onu yapmalısın. Bazen bizi dışarıda çalıştırırlar ama her zaman değil. Kötü bir fırtına gelirse sonrasında etrafı biz toparlar, rıhtımı biz tamir eder ya da yağmur yağdığında gemi mutfağındaki delikleri biz kaparız, işini iyi yaparsan hücrenden çıkabilirsin.

"Özel olarak yapabildiğin bir şey varsa da işe yarar."

"Nasıl yani?"

"Zirga bir demirci mahkûm olsa diye hayıflanır hep. İstediği buradaki bazı şeyleri tamir ettirmek. Demirci olduğunu iddia eden biri vardı burada, ama aslında değildi. Zirga onu zindana kapadı. Sorun şu ki, adamın orada olduğunu unuttu. Birilerinin aklına gelene kadar adamcağız açlıktan ölmüştü bile."

"Başka ne olabilir?"

"Bilmem. Sorarım. Ama ihtiyaç duydukları bir şey yapsan bile özeller hücrelerinden dışarı çıkarılmazlar."

Tal rahat edebilmek için omuzlarını kaldırdı ama bu neredeyse olanaksızdı. "Neden en baştan söylemedin ki?"

"Bana hücrenden çıkıp çıkamayacağını sormadın. Nasıl benim gibi olabileceğini sordun."

Tal güldü. "Haklısın. Vaktimi boşa harcadığını düşünüyordum tam da, ama zaten elimde kalan tek şey bu değil mi? Zaman." Will ileri doğru yürüdü. "Doğru dedin Tal. Yine de ne olacağını bilemezsin. Zirga her zaman her şeyi kuralına göre yapmaz. Kontrolün onda olması hoşuna gidiyor. Zaten kimse de gelip onu kontrol etmiyor. O yüzden senden bahsederim. Neler yapabilirsin?"

Tal düşündü. "Eskiden müzik aletleri çalardım." Kesik kolunu kaldırdı. "Sanırım bu mantıksız olur artık." Sonra, "Yemek yapabilirim," dedi.

"Buradaki yemekler zaten oldukça kolay."

"Farkındayım," dedi Tal. "Ama belki Zirga ve muhafızlar tadı daha güzel bir şeyler yemek ister."

"Belki. Bundan bahsederim. Başka?"

"Boya yaparım."

"Buna da pek lüzum yok En azından benim gördüğüm kadarıyla. Buraya geldiğimden beri hiçbir şey boyamışlığım yok. Yalnızca bir kere domuzları tuttukları yerin çitlerine astar boyası atmıştık."

"Ben portre ve manzara resimlerinden bahsediyorum ama." Yaralı koluna baktı. "En azından eskiden yapabilirdim..."

"Ha, sen kodamanların duvarlarına astıkları süslü resimleri diyorsun. Hırsızlık yaparken bir iki defa görmüştüm öyle şeyler." "Evet, işte onlardan." "Öyle bir şeye astar boyasından bile az ihtiyaç var."

Tal, "bir şeyler çalabilirdim ama," dedi. Ne demek istediğini anlatabilmek için kesilen kolunu gösteriyordu.

"Ne yazık, değil mi?" Will gülümsedi. "Yemek işini Zirga'ya söylerim."
"Teşekkürler."

Will çıkınca Tal duygularını zaptetmeye çalışarak uzandı. Kafese konulmuş bir hayvan gibi hissediyordu kendini. Böyle kapatılmış hayvanların, kurtulmak için kanlar içinde kalana dek kendilerini parmaklıklara attıklarını görmüştü. Şu halde hiçbir yere kaçamayacağını biliyordu. Bu adadan tek kaçış umudu, ilk olarak bu hücreden çıkmaktı. Sabredecekti. Çünkü zamandan bol bir şeyi yoktu.

Tal tüm kuvvetiyle kendini pencereye çekmeye çalıştı. Son yarım saattir bu manzarayı defalarca görmüştü. Fakat kendini yukarı çeker çekmez gördüğü bu soğuk kış manzarasıyla ilgilenmiyordu. Kuvvetini toplamaya çalışıyordu. Bir aydır hücresinde oturup yalnızca Will'le konuştuğundan, sıkıntıdan aklını yitireceğini düşünüyordu. Sol koluyla kendini ilk defa çekmeye kalktığında aşağı inmeden dışarı bakmayı başarmıştı.

Penceresinden hisarın kuzey avlusunu görebiliyordu. Kümesleri göremiyordu, fakat domuzların, koyunların ve tavukların seslerini duyabiliyordu. Arada sırada köpeklerin havladığı da oluyordu. Eski bir araç hazırlık alanına benzeyen yerde şimdi bembeyaz karların altında kalmıştı. Aradan gri ve siyah parçaları görünüyordu.

Geçen ay içinde, dünyayı gördüğü bu küçük manzaranın, karla kaplı bir parça toprağın, duvarın görünen o kısmının ve ötedeki yamacın ne kadar değerli olduğunu anlamıştı. Sis kalktığında uzaktaki denizi de görebiliyordu. Havanın elvermediği zamanlardaysa yamacın üzerini adeta gri bir örtü kaplıyordu.

Yemekler ona göre sıkıcı ve yetersizdi. Sakatlığı ve yediği basit yemekler sebebiyle, kilo verdiğini biliyordu. Fakat açlıktan ölüyor da değildi. Ne kadar kötü olsa da ekmek doyurucuydu ve içinde fındıkla tahıl parçaları vardı. Güveç, içinde birkaç sebze olan ve iyice seyreltilmiş çorbalara benziyordu, fakat Will'in de dediği gibi, arada içine et attıkları da oluyordu. Lapa da zaten çok doyurucuydu.

Banyo yapabilmeyi çok isterdi. Temiz olmayı ne kadar özlediğini fark etti. Çocukken Orosini'de bütün bir kışı banyo yapmadan geçirir, bunun farkına bile varmazdı. Fakat artık 'medeni' biriydi ve sıcak banyolar, masajlar, kremler ve yağlar hoşuna gidiyordu.

Kendisine temiz kıyafet verilip verilmeyeceğini de sormuştu Will'e. Opardum ya da Muhafız Şehri'nden biri onun için kıyafet alır, oraya mahkûm veya erzak getiren bir sonraki geminin kaptanına rüşvet verirse temiz kıyafetleri olabileceği cevabını almıştı. Tabii bu durumda Zirga'ya da rüşvet verilmeliydi.

Bunun gerçekleşmesinin imkânsızdan da öte olduğunu fark eden Tal, birisi ölene kadar elindekilerle yetinmesi gerektiğini anlıyordu. Will, birisi ölürse onun kıyafetlerini alabileceğini söylemişti. Fakat kıyafetler muhafızların daha çok sevdiği birilerine uyarsa yine hiç şansı olmazdı.

Tal, her gün ümitsizliği kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Vazgeçmeyeceğini, mücadele etmeden ölümün kendisini

alamayacağını biliyordu. Yaraladığı, tuzağa düşürdüğü hayvanlardan da mücadeleyi bırakanlar olmuştu. Öylece yatıyor, avcının hayatlarını bitirmesine izin veriyorlardı. O böyle hayvanlardan olmayacaktı.

O hayatta kalacaktı.

-14-

AŞÇI

Tal uyandı.

Penceresinin kenarına bir kuş tünemişti. Hayvanı ürkütmemek için yavaşça hareket etti. Nasıl bir kuş olduğunu anlamaya çalışıyordu fakat olmadı. Memleketindeki dağ sakalarını andırıyordu fakat gagası farklıydı: Daha uzun ve dardı. Kanatlarındaki tüylerde de ince beyaz bir şerit görülebiliyordu. Oysa dağ sakalarında böyle bir şey yoktu. Elinden geldiğince yaklaşmaya çalıştı, fakat duvara geldiğinde kuş uçup gitti.

Zıplayarak demir parmaklıklara tutundu ve kendini yukarı çekti. Pencereden baktığında, son kalan buz ve karların da eridiğini gördü. Esen rüzgâr soğuktu fakat acı bir soğuk değildi. Aşağı indi.

Yine bahar gelmişti.

Bir seneden fazla bir zamandır Ümitsizlik Hisarı'ndaydı. Belirsiz bir süre boyunca da burada kalmaya devam edecekti.

Aklını yitirmemek için kendine birtakım alışkanlıklar geliştirmişti. Üç fikir bu alışkanlıkların kaynağını oluşturuyordu: Ümitsizlik öldürürdü, ölürse halkının intikamını alamaz ve hayatının amacını gerçekleştiremezdi ve son olarak da her daim uyanık olmalı, en küçük bir kaçma şansı dahi eline geçse bunu gözden kaçırmamalıydı.

Saatlerini geçirmek için Büyücünün Adası'nda öğrendiği zihin çalışmalarını yapıyordu. Okuduğu kitapları, oynadığı satranç karşılaşmalarını, diğer öğrencilerle yaptıkları konuşmaları ve öğretmenlerin verdikleri dersleri anımsamaya çalışıyordu. Bunları hatırlarken sanki tekrar yaşıyordu. Böylece saatlerce anılarının içinde kalıyor, daha önce yaşamış olduğu şeyleri bir kez daha tecrübe ediyordu.

Tuzağa düşüp de bu anıların içinde kaybolmuyordu tabii. Bu sebeple kadınların o sevgi dolu kollarını, ava çıktığında hissettiği o heyecanı ve iskambilde kazanınca duyduğu hazzı hatırlamamaya çalışıyordu. Bu anılar birer tuzak. Hisar'da yaşadığı acılara karşı geliştirdiği savunmalardı. Esaretine son verme yolunda ona asla yardımcı olmazlardı.

Anlamsız hatıraların büyüsüne fazla kapılmamak için, günün bir saatini sıkıcı çevresine bakarak geçirmeye zorluyordu kendini. Ya yerlerdeki veya duvarlardaki taşlara gözlerini dikiyor ya da hücresinin penceresinden bakıyordu.

Elinden geldiğince ne kadar kirli olduğunu unutmaya çalışıyordu. Will'i biraz fazladan su getirmeye ikna etmişti. Bu suyla kendini temizlemeye çalışıyordu. Buna bir lüks denemezdi ama yine de bir rahatlıktı. Bulunduğu durumun acımasız umutsuzluğunu dindirebilecek her şeyi yapıyordu. Nakor bir keresinde, hayatın güzelliğinin küçük zaferlerden geldiğini söylemişti. Islak kıyafetlerden ve soğuk sudan bu hazzı almak mümkün değilmiş gibi görünse de bunun tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Mümkün olduğunca formunu korumaya gayret ediyordu. Yetersiz yemekler ve soğuk bunu zorlaştırıyordu. Çok kilo kaybettiğini biliyordu, fakat artık havalar ısınmaya başladığından kendini yenilenmiş gibi hissediyordu. Tüm egzersizlerini hücresi içinde

yapıyordu. Yürüyor, koşuyor ve tek eliyle parmaklıklara asılıyordu. Büyücünün Adası'nda Nakor'un öğrettiği çalışmaları hatırlamaya çalışıyor, onları burada nasıl uygulayabileceğini düşünüyordu. Zinde değildi. Kuvvetli de sayılmazdı. Fakat bu şartlar altında olabildiğince dinçti.

Yeme alışkanlıklarına sadık kalıyor, aklını sürekli çalıştırıyordu. Sabretmeye çalışıyor, bekliyordu. Biliyordu ki sonunda -bir ay, bir sene belki de on sene içinde- bir şeyler olacaktı. Bir şeyler değişecekti. İşte o değişim yaşandığında, Tal hazır olacaktı.

Hisar'da geçirdiği ikinci kışın sonunda Tal, kesik kolunu sonuna kadar kullanmayı öğrenmişti. Yalnızca egzersiz yaparken dengesini korumak için kullanmıyordu. O koluyla bir şeyleri itme, çekme ve taşıma yolları da geliştirmişti. Bir öğleden sonra saman yatağında otururken hücresinin kapısı açıldı ve Will içeri girdi.

Will'in eli boştu. Tal, "Yemek vakti değil, elinde de başka bir şey görmüyorum. Beni ziyaret etmek için mi geldin?" dedi.

"Yemeğin gecikeceğini haber vermeye geldim."

"Neden?"

"Aşçı Charles öldü."

"Ne oldu?" dedi Tal. Günlerin tekdüzeliğini kıracak her şey onu heyecanlandırıyordu. Artık göğüs kemiğine kadar uzanan sakallarını kaşıdı.

Will yere otururken, "Tam bilmiyorum," dedi. "Bu sabah da her zaman olduğu gibi lapaları dağıttım. Mutfağa döndüğümde yaşlı Charles'ın yerde yüzüstü yattığını gördüm. Yüzünü çevirdiğimde gözleri kocamandı. Sanki birden korkmuştu. Yüzü solgun, dudakları mosmordu. Çok rahatsız ediciydi."

"Peki yerine kim geçecek?"

"Bilmem. Ama Zirga yemek yapacak birini bulana kadar yemek gelmez. Tabii yemek yapacak kişinin Charles'ı yakmak için yardım edeceğini de düşünürsek, daha da çok vakit geçeceği kesin."

"Haber verdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Will çıkmak için arkasını döndüğünde Tal, "Will?" diye seslendi.

"Evet?" dedi Will arkasına bakmadan.

"Lafı geçerse Zirga'ya yemek yapabildiğimi söylersin."

Will kafasını salladı. "Lafı geçerse söylerim," dedi ve hücreyi terk etti.

Tal arkasına yaslandı. Beklediği fırsat bu olabilir miydi? Beklentilerini en alt düzeyde tutmaya çalışarak düşünce çalışmalarına geri döndü. Fakat yine de her ihtimale karşı, Kendrick'in yerinde Leo'dan aldığı yemek derslerini hatırlamaya çalışıyordu.

Yemek gelmedi.

Hisar'da fazla mahkûmun olmadığı belli oluyordu. Çünkü ertesi sabah da kahvaltı gelmeyince Tal yalnızca birkaç kişinin şikâyet edip söylendiğini duydu. Bekledi.

Öğlene doğru hücre kilidinin oynadığını duydu. Ardından kapı açıldı. Will, arkasında Anatoli'yle içeri girdi. Anatoli, onu rıhtımda karşılayan iki muhafızdan biriydi. En son da Zirga girdi içeri.

Tal ayağa kalktı.

"Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu Zirga.

"Evet," diye yanıtladı Tal.

"Gel öyleyse," dedi Zirga.

Böylece Tal, bir seneden fazladır ilk defa hücresinden çıkmış oldu. Kalenin zemin katına çıkan uzun merdivenlerden aşağı indi. Ardından eski ana salondan mutfağa kadar Zirga ve diğerlerini takip etti.

Mutfak tam bir felaketti. Birileri lapa yapmaya çalışmış ama yakmıştı. Zirga ona dönüp, "Bir sorunumuz var," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Tal. "Aşçınız yok."

"Evet. Üstelik doyurmam gereken on dört mahkûm, üç muhafız var. Bir de ben varım."

"On sekiz kişiye yemek yapmak sorun değil," dedi Tal.

"Söylediğin doğruysa senin için sorun olmaz tabii. Ama Anatoli için bu iş oldukça zor."

İri yapılı muhafız utanarak kafasını kaldırdı, fakat hiçbir şey söylemedi.

"Annesinin nasıl lapa yaptığını hatırladığını söylemişti ama işte sonucu. Bu yüzden de mahkûmlara nasıl güveç yapacağını ya da muhafızlara nasıl yemek pişireceğini görmek istemediğimi söylememe gerek yoktur herhalde. Bu işi yapabilir misin?"

"Yaparım ama yardıma ihtiyacım olur," dedi Tal.

"Neden?"

Tal kesik kolunu gösterdi. "Mutfakta tek elle kullanabileceğim şeyler var ama bu sadece kendime yemek yapıyor olsam işe yarardı. On sekiz kişiye yemek mi yapıyorum? İşte o zaman yardıma ihtiyacım olur."

Zirga bir an düşündü. Ardından, "Seni hücrenden çıkararak bir kuralı çiğniyorum zaten. Özel olanlar asla hücrelerinden dışarı çıkarılmaz," dedi.

"Ama yemek yemeniz gerekiyor," dedi Tal. "Başka kim bilecek ki?"

"Evet, doğru. Pekâlâ. Şu ikisi sana yardım edebilir." Will ve Anatoli'yi gösteriyordu. "Ne yapabilirsin?"

Tal, "Bana biraz zaman verin," dedi ve hızla kilere koştu. Ellerinde neler olduğuna şöyle bir bakıp, "Güveç yapabilirim. Et var mı?" dedi.

Zirga, "Çardakta var. Will gösterir," dedi.

Müdür çıkmak için hazırlanırken Tal, "Ama önce banyo yapmam lazım," dedi.

Zirga döndü. "Banyo mu? Neden?"

Tal sol kolunu uzatarak kapkara kirle dolu tırnaklarını Zirga'ya gösterdi. "Bunların yediğin güveçte olmasını ister misin?"

Zirga durdu ve Tal'e baktı. İlk defa onu tam anlamıyla inceliyordu. Ardından Will ve Anatoli'ye baktı. "Hepiniz banyo yapın."

"Temiz kıyafete de ihtiyacımız olacak," dedi Tal.

"Silah deposunda kıyafet var, Anatoli sizi götürsün."

İki saatten az bir süre sonra Tal, kendine gelmiş bir biçimde, kaynayan iki büyük tencerenin önünde duruyordu. Suyu ısıtmaya vakit olmadığı için soğuk suyla yıkanmışlardı, fakat bu durum Tal'in umurunda bile değildi. Çocukken Orosini Dağlarının çaylarında

yıkanırdı. Bahar başlarında bu çaylar buz eriyikleriyle dolu olurdu. Will, böyle temizlendiğine Tal kadar çok sevinmemişti tabii. Fakat banyo yapıp temiz kıyafetlerini giydiğinde bambaşka bir adama dönmüştü. O pislik ve saçların altında sahiden de bir yüz vardı. İnce bir suratı vardı ve sürekli sırıtıyordu. Gözleriyse şaşı gibi kısık kısıktı.

Anatoli'yse kafası, kolları ve bacakları olan koca bir yumurtayı andırıyordu. Tüm kasları yağa dönüşmüştü. Bir kılıç dövüşü yapsalar Tal onu kolaylıkla yenebileceğini biliyordu. Üstelik sadece sol elini kullanarak. Tal, diğer iki muhafız olan Kyle ve Benson'ın da çok iyi dövüşemediğini düşünüyordu. İriyarı ve kuvvetli olabilirlerdi, fakat çevik değillerdi. Anatoli'yle beş dakika konuştuktan sonra çok akıllı da olmadıklarını anlamak zor olmamıştı.

Tal, et ve peynirlerin konulduğu mahzende ne var ne yok hızla bakmıştı. Yüzeyin üzerindeki toprak kışın soğukluğunu hâlâ koruduğu için içerisi çok soğuktu. Yazın sakladıkları yiyecekler tükendiğinde gerektiği kadar hayvan kesiliyordu. Adanın doğusundaki ulak çayırlarda koyunlarla beraber sığır da otlatılıyordu. Ayrıca kalenin aşağı tarafındaki kümeste domuzlar da vardı.

Anatoli ve Will'in yardımlarıyla Tal neredeyse iki eli varmış gibi hissediyordu yine. Hırsızın eli çabuktu. İki elin biri o, biri de öbürü olmuştu ve bu duruma çok çabuk alışmışlardı. Anatoli de sebzeleri yıkamak ve tencereleri temizlemek gibi kolay işlerde yardımcı oluyordu.

Tal, kilerde baharat kavanozlarıyla dolu bir kutu buldu. Eskiden kalmıştı fakat yine de işe yarardı. Hisar'a geldiğinden beri yemeklerde tat vermek için bunların hiçbirinin kullanılmadığını biliyordu. Bu yüzden de günü geçmiş baharatlar bile güzel birer değişiklik olurdu.

Suyu kaynamaya bıraktı, içine de tat vermesi için sığır kemiği, sebze ve et parçaları attı. Bulduğu çok bozulmamış birkaç turpu kaynatmaya başladı. Biraz peynir ve meyve de ayırdı. Will ve Anatoli'ye, Zirga'nın masasını nasıl hazırlamalarını istediğini gösterdi. Zirga üç muhafızla burada yemek yiyordu. Sonra geriye kalan on dört mahkûm için yemekleri hazırlamaya başladı.

Aceleyle hazırlanmış bir yemekti fakat Tal, senelerdir kalede verilen en iyi yemeğin bu olduğuna bahse girebilirdi. Zirga ve diğer üç muhafız yemeklerini yerken, Tal de Will'i, mahkûmların yemeklerini dağıtmaya gönderdi. Her tabakta büyük bir parça et olmasına özen gösterdi. Yanında da patates, soğan, havuç ve turp olmalıydı. On iki mahkûmun tabağını hazırlayıp dağıtmak bir saate yakın vakit aldı. İşleri bittiğinde Tal, kaledeki tüm dolu odaları gezdi.

Artık buranın ne kadar büyük olduğunu, içeride nasıl yolunu bulacağını ve kaçış için gerekli şeylerin nerelerde bulunabileceğini öyle ya da böyle anlamıştı.

Tal ve Will küçük bir masada yemek yerken içeri Zirga girdi. "Güzeldi," dedi Tal'e. "Charles'ın yerine biri gönderilene kadar yemekleri sen yap. Şimdi bırak yemek yemeyi de hücrene dön."

Anatoli, hücresine giderken ona eşlik etmek için Tal'e yaklaştı. Fakat Tal, "Olmaz," dedi.

"Nedenmiş?" dedi Zirga. Şüpheyle Tal'e bakıyordu. "Sabah gelirsin işte."

"Ama bu gece ekmek yapmam lazım. Gecenin büyük kısmı çalışmam gerekir." Yerde, fırınların olduğu yeri gösterdi. "Ekmek

kabarırken ben de şurada yatarım. Yeterince kabarınca da fırına atarım. Böylece sabaha hazır olur."

Zirga düşündü sonra omuzlarını silkti. "Zaten kaçacak neresi var ki, değil mi?"

Tal, hiç bozuntuya vermeden kafasını salladı.

Zirga çıkmaya hazırlanırken Tal, "Will de bana yardım etsin," dedi.

"Zirga arkasını dönmeden, "Tamam. Kalsın," dedi.

"Anatoli de sabah ilk iş yanıma gelsin."

"Tamam, o da gelsin."

Muhafız buna karşı çıkmak istediyse de hiç belli etmedi. Zirga ve Anatoli çıkınca Will, "Bunu nasıl başardın?" dedi.

Omuzlarını iki yana kaldıran Tal, ekmeği yapmaya başlamadan önce yıkamaları gereken tencereleri işaret etti. "Zirga güzel bir yemeğin tadı nasıl olurmuş unutmuş galiba."

"Ben de unutmuştum," dedi Will. "Yediğim en güzel güveçti."

Tal gülümsedi. "Bana kalırsa sen önceden yediklerini hatırlamıyorsun. Zirga'nın taze baharat ve birkaç şey daha getirtmesini sağlayabilirsem, bu mutfakta gerektiği kadar kalabiliriz diye tahmin ediyorum."

"Gerektiği kadar mı?" Will kısık sesle konuşmaya başladı. "Aklında ne var senin?"

"Çok şey dostum, çok şey."

Sonunda bulaşığa başladılar. Tal tencereleri tutuyor, Will de ovuyordu. Sonra Will'e, hamur yaparken kendisine nasıl yardım edebileceğini gösterdi. En zor kısmı yoğurmaktı. Fakat birkaç kötü başlangıçtan sonra bir ritim tutturmayı başardılar.

Tal fırınları yaktı, sonra da kömürü karıştırarak ateşin canlı fakat az kalmasını sağladı. Ocak demirini bir kenara bırakıp, ikisinin sığabileceği kadar büyük bir şilte serdi yere.

"Şimdi uyuyalım," dedi Tal. "Ekmek kabarsın. Şafak sökünce ekmeği fırına atar, lapayı yapmaya başlarız." Her ikisi de yattıktan sonra Tal, "Diğer mahkûmlardan bahset bana," dedi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kimler, nasıl suçlar işlemişler ve ne becerileri var bunu bilmek istiyorum."

Will fısıltıyla, "Sen kaçmayı planlıyorsun!" dedi.

Tal, "Dahası da var," dedi.

"Ne?"

"Bir ordu kuruyorum."

Haftalar geçti. Yeni bir mahkûm getirilince, Zirga tekneyi geri gönderirken Tal'in istediği erzakların bir listesini de verdi. Yeni bir aşçı istediklerini de belirtti. Tal, istediği erzakların geleceğini tahmin ediyor, fakat aşçı talebinin görmezden gelinmesini umuyordu. Will'in bahsettiği muhafız, yani Jasper öldüğünde, Zirga yeni bir muhafız istemişti fakat dört senedir kimse yollanmamıştı.

Tal, mutfağı bir sığınak gibi görüyordu. Will ve Anatoli'yi çabucak organize etmişti. Böylece yemek hazırlıkları daha kolay oluyordu. Zamanla farklı yemekler de vermeye başladı. Bir sabah lapa yerine tava ekmeği, bal ve kalın jambon dilimleriyle karşılaşınca Zirga oldukça şaşırmıştı. Güvece sığır eti, domuz, eti ya da tavuk kattığı da oluyordu. Zirga ve mahkûmları rıhtımda balık tutmaya ikna ettiği zamanlarda güveç yerine balık çorbası yapıyordu.

Hiç fark ettirmeden Hisarın hâkimiyetini ele geçirmeye başlamıştı. İçten gelen doğal liderlik ruhu sessizce kendini kabul ettiriyor, Zirga'ysa farkında olmadan yüzbaşı rolüne bürünüyordu. Görevin ne olduğu belirlendikten sonra emir vermekte hiç zorlanmıyordu. Tal'in önerileri genelde bir soru biçiminde geliyordu, fakat aslında cevaplar belliydi. Eski asker, bir an olsun Tal'in emirlerini yerine getirdiği hissine kapılmıyordu. Zirga, sanki o fikirler kendine aitmiş gibi, günlük yaşantılarında gerçekleşen olumlu gelişmelerden ötürü kendine pay biçiyordu. Tal ise buna seve seve izin veriyordu.

Tal, zindandaki iki mahkûmu sessizce daha iyi hücrelere aldırttı. Bunların biri katildi. İstese Anatoli'yi kaldırıp avlunun öbür yanına

atabilecek güçte bir adamdı. Adı Masterson'dı. Tal, zindandayken onu gizlice ziyaret ettiğinde, dengesinin bozulduğunu ve oldukça vahşileşebileceğini görmüştü. Fakat ona daha iyi bir hücre ve yemek sözü verdiğinde Masterson, Tal'in dediklerini yapmayı kabul etti.

Diğeriyse siyasi mahkûmlardandı: Bir zamanların Baron Visniya'sı. Koşulları ne olursa olsun, özgürlüğüne kavuşmak ve Dük Kaspar'dan intikam alabilmek için, Tal'in söylediklerini yapmayı hemen kabul etti.

Tal, bu adamların güvenilir olabileceğine pek ihtimal vermiyordu, fakat şimdilik Kaspar için çalışmayan herkesin, hareket vakti geldiğinde kendi tarafında olmasını istiyordu. Bir planı vardı, ancak bunu kendine saklıyordu. Detaylarını Will'le bile paylaşmamıştı.

Eski hırsız, bir köpek yavrusu gibi sadıktı ona. Buradaki yazgısını değiştirdiği için sürekli teşekkür etmenin yanı sıra, artık Tal'in istediği her şeyi yapabileceğine de ikna olmuştu. Fakat Tal'in yaptığı tek şey gülümseyip, "Aklını bugünün işine ver yeter Will," demekti.

Haftalar geçti, yeni bir gemi geldi. Bu kez içeride erzak ve yeni bir aşçı vardı. Zirga rıhtıma inip artık mutfakta Tal'e ihtiyaçları olmadığını görünce resmen üzüldü.

Yeni aşçı içeri alınırken Tal mutfaktaydı. Aşçı etrafına bakındı ve "Burası yeterli olur," dedi.

Tal, Will'e baktı ve çıkmaya hazırlandı. Zirga, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Hücreme dönüyorum Müdürüm."

"Bekle bir dakika." Aşçıya döndü. "Senin adın ne?"

"Royce." Orta yaşlı, kısa ve tıknaz bir adamdı. İçki içmiş gibi görünüyordu. Yüzü şişmandı, gıdığı sarkıyordu. Gözlerinin altında da koyu renk halkalar vardı.

"Neden buradasın?"

Aşçı, yüzüne ışık tutulmuş bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?"

"Neden buradasın? Ne yaptın da son işinden çıkardılar seni?"

Royce duraksayarak, "Şey, ben..." diye kekelemeye başladı.

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı Zirga. "İş başında sarhoş oldun, değil mi?"

Adam gözlerini indirerek kafasını salladı. "Evet efendim. Yıkılan Bakire diye bir handa çalışıyordum. Şişte kuzu pişirirken uyuyakaldım. Yağ alev aldı ve... tüm han kül oldu."

"İşte!" dedi Zirga. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Royce'u işaret etti. "Tam dört sene önce bir muhafız istemiştim! Artık sen yeni muhafızsın." Sonra Tal'i işaret etti. "Sen de kaleyi yakıp kül etmeyecek birileri gönderilene kadar aşçılığa devam edeceksin." Royce karşı çıkacak gibi oldu, fakat sonra bunu yapmamanın daha iyi olacağına kanaat getirdi. Omuzlarını, kaldırıp Zirga'ya baktı. "Ne yapacağım?"

"Şimdilik mutfağa yardım et. Anatoli, sen benimle gel."

Tal gülümseyerek Royce'a, "Şurada uyuyacaksın," dedi. Charles'ın, yani eski aşçının kullandığı odayı işaret ediyordu. "Eşyalarını oraya koy. Sonra gel ve sebzeleri yıka."

"Tamam," dedi Royce ve çantasını alarak kapıya yöneldi.

Will, "Anatoli'nin bize yardım etmesinden daha kötü olamaz ya," dedi.

Tal yüzünü buruşturdu. "Öyle söyleme. Ruthia dinliyordur" Will kafasını sallayarak Şans Tanrıçası için bir iyi şans işareti yaptı.

Royce'un takıma dahil olması Tal için bir şanstı. Sarhoş olmasına rağmen mutfakta tecrübesi vardı ve işe çabuk alıştığından Tal'in vaktinin büyük kısmının boşalmasını sağlıyordu.

Tal, bu boş zamanını adada gezerek değerlendiriyordu. Gittikçe daha çok görünüyordu dışarıda. Önce tavuklara ve domuzlara bakmak için çıktığı araç hazırlık alanında göründü Zirga'ya. Bir ay sonra adanın rüzgâr alan tarafındaki küçük otlakta sığır ve koyunlara bakıyordu. Zirga bunu görünce gayet doğal karşıladı.

Tal'in Hisar'daki üçüncü kışı yaklaşırken, artık bu adayı memleketinin dağları kadar iyi tanıyordu. Kuzey sahiline en hızlı çıkış yolunu biliyordu. Burada, üzerlerinde arı kovanları olan ağaçlar vardı. Arıları

kovanından kovalayıp büyükbabasının öğrettiği gibi bal çıkarıyordu. Yemekler böyle mükemmel olduğu sürece Zirga'nın da bu yaptıklarına bir diyeceği olmuyordu.

Muhafızların hiçbiri, Tal'in iki mahkûmun yerini değiştirdiğinin farkında değildi. Bu emri Zirga'nın verdiğini zannediyorlardı. Zirga da zahmet edip zindanlara bakmıyordu. Tal'in anladığı kadarıyla, Zirga, biri aksini söyleyene kadar her şeyin gayet yolunda gittiğini düşünüyordu.

Tal, artık tüm mahkûmları yakından tanıyordu. Arada her birine kendisi özel olarak yemek getiriyordu. Will'in anlattıkları ve adamlarla yaptıkları konuşmalardan, her birinin neler yapabileceğine dair genel bir fikir oluşmuştu.

İlginç bir topluluktu buradaki. Aralarından beşi, Visniya gibi bir zamanlar asilzade olan siyasi mahkûmlardı. Kaspar'ın sarayı ya da Olasko yönetimiyle alakadardılar. Tal, bu adamların sağ salim anakaraya dönmesini istiyordu. Opardum'a döndüğünde ittifak yapabilirlerdi, çünkü hapis tutulmayan dost ve aileleri vardı.

Diğer on üç adam sıradan katiller, tecavüzcüler, hırsızlar ve soygunculardan oluşuyordu. Davalarında bir tuhaflık olduğundan ya da yargıç sıradan bir idamla gelecek bir anlık acıdan daha fazlasını hak ettiklerini düşündüğünden, Ümitsizlik Hisarı'na yollanmışlardı. Bu adamlar Tal için vazgeçilmez değildi, fakat hayatta kalmak istiyorlarsa şimdilik kuvvetli ve acımasız adamlara ihtiyacı olacaktı.

Tal, herkesin hayatta kalması için elinden geleni yapıyordu. Mahkûmları hücrelerinden çıkarmak için sürekli bir bahane -bal toplama gibi- buluyordu. Bazen de sürünün olduğu çayırdaki kuru ağaç dallarını toplamalarını, yaklaşan kış için odun kesmeleri

gerektiğini söylüyordu. Böylece herkes biraz egzersiz yapmış oluyor ve son derece ihtiyaç duydukları güneş ışığını ve temiz havayı alabiliyorlardı. Yazdönümü, yani Banapis gününde bile, Zirga'yı ikna etmiş, adamların ufak bir kutlama için avluda toplanmasını sağlamıştı. Adamların çoğu, dışarıda geçirdikleri bu gün ve masalarındaki yemek için açık açık ağlamıştı.

Kaçış sırasında karşılaşabilecekleri çarpışmaya hiçbiri uygun değildi. Bazıları bu uğurda can verecekti. Fakat mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmalarını sağlamaya çalışacaktı.

Sonbahar yaklaştığı sıralarda bir gece Will ve Tal, mutfaktaki küçük masada oturuyordu. Will, "Bugün Donal'la konuştum," dedi.

"Nasıl oldu?"

"Öksürüğü geçti. Gönderdiğin çay için teşekkür ediyor."

"Eski bir aile reçetesi," dedi Tal.

"Bu adamlar senin için ölür, biliyorsun değil mi Tal?"

Tal kafasını salladı.

"Onlara umut verdin."

Tal sessiz kaldı. Sonra, "Umarım bunu yaparak zalimlik etmemişimdir," dedi.

"Ben de öyle umuyorum." Ağzında bir parça jambonu çevirip duran Will, bir süre sessiz kaldı. Ağzındakini yuttuktan sonra, "İlk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Tal kafasını salladı.

"Bu kaya parçasının üzerinde ömrünü geçirmek zorunda olan bir adam için fazla neşeli olduğumu söylemiştin. Hatırladın mı?"

Tal tekrar kafasını salladı.

"O zamanlar kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Şimdi o kadar da mutlu olmadığımı fark ediyorum. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Anlıyorum," dedi Tal "Artık kaybedecek bir şeylerin varmış gibi hissediyorsun."

"Öyle," dedi Will. "Kaybedecek bir şeylerim varmış gibi hissediyorum. "

"Ümit."

"Ümit," dedi Will. "Neyse, geçelim bunları. Ne zaman kaçıyoruz?"

Tal sessiz kaldı. Ardından, "Önümüzdeki bahar," dedi. "Tam olarak ne zaman olacağını bilmiyorum, fakat bir sonraki geminin gelmesiyle kaçacağız."

"Gemiyi mi soyacağız?"

"Hayır," dedi Tal. "Buradaki adamlar geldiğim zamankinden çok daha iyi durumdalar, fakat Zirga'nın dört muhafızı ve bir gemi dolusu sağlıklı denizciye denk sayılmazlar.

"Bir sonraki geminin geldiği günün ertesinde kaçmak istememin bir sebebi var ama. Bunu vakti geldiğinde sana anlatacağım."

"Vakti ne zaman gelecek peki?"

Tal sırıttı. "Önümüzdeki bahar ilk geminin geldiği gün."

Will iç geçirdi ve altı ay daha beklemeye razı oldu. Ne de olsa on iki senedir bekliyordu. Yarım sene daha neydi ki?

-15-

KAÇIŞ

Tal izliyordu.

Gemi yanaşırken Zirga ve iki muhafızı Anatoli'yle Kyle, her seferinde olduğu gibi yeni bir mahkûm getirilip getirilmediğine bakıyorlardı. Hisarın girişinde duran Tal, gölgelerin altında olup biteni izliyordu. Hemen arkasında duran Will de onları izliyordu.

Gemiden rıhtıma indirilen teknenin içinde bir mahkûm olduğunu gördü. Tal getirilirken olduğu gibi, denizciler mahkûmu hızla tekneden indirip iskeleden çıkartıyorlardı. Yine Tal getirilirken olduğu gibi Zirga buyruğu iskelede okuma gereği duymadı fakat mahkûma, kendisini hisara kadar takip etmesini söyledi.

Tal, ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Bu mahkûmda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Yürüyüşü, duruşu çok tanıdıktı. Adamın yüzünü görmeden Tal bir adım geriledi ve Will'e, "Beni takip et," dedi.

Will, mutfağa dönen Tal'i izledi. Mutfakta, Royce'un sandalye üzerinde uyuyakaldığını fark ettiler. Kafasını masaya koymuştu, hemen yanında da boş bir konyak şişesi vardı. Tal'in keşfettiği şeylerden biri de, kimbilir hangi soylunun diktiği bu kalede, eski şarap mahzeninin hâlâ sapasağlam olduğuydu. İçerideki şaraplar artık içilemeyecek durumdaysa da, bayatlamamış pek çok içki vardı. Bunun yanı sıra, haftada bir ya da iki defa sarhoş olduğu zaman, Royce'un oldukça kolay idare edilebildiğini de fark etmişti.

Tal etrafına bakınırken Will sessizce, "Ne oldu?" dedi.

"Yeni gelen mahkûm... Onu tanıyorum," diye fısıldadı Tal.

"Kim?"

Tal, düşünceli görünüyordu. "Bedenine kılıcımı saplamadığım sürece görmeyi beklemediğim biri. Adı Quentin Havrevulen. Dük Kaspar'ın Yüzbaşısı."

"Kaspar'ın Yüzbaşısıydı demek istiyorsun herhalde."

"Öyle görünüyor." Tal düşündü. "İlk yemeğini götürdüğünde onunla konuşma. Yemeği ver ve nasıl davranıyor bir bak. Gerçekten de mahkûm olarak mı gönderilmiş yoksa bu da Kaspar'ın oyunlarından biri mi öğrenmem lazım."

"Dük, yüzbaşısını neden buraya sürgün etsin ki?"

"İşte benim öğrenmek istediğim de bu," dedi Tal. "Ama hazır olmam gerek."

"Yarın gidiyor muyuz?"

Tal'in çabuk karar vermesi gerekiyordu. "Evet," dedi. "Yarın gidiyoruz. Ama kimseye söyleme. Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum, fakat kimsenin vakti gelmeden bizi ifşa etmesini istemiyorum. "

Will kafasını salladı. "Sen ne dersen yaparım Tal."

Tal, "Hadi yemek yapmaya devam edelim," dedi.

Will, "Şansımız varsa bu kayanın üzerinde yaptığımız son yemek olur," dedi.

Royce yemeğini yedi ve esnemeye başladı. "Yatmaya gidiyorum ben."

Tal hiçbir şey söylemeden kafasını salladı. Royce kapısını kapatınca su kabını ve tahta kaşığını alıp tabağının üzerine koydu ve büyükçe bir tekneye taşıdı. Will de aynısını yaptı. Royce'un kapısından olabildiğince uzaklaştıklarında Tal, "Yeni mahkûm hakkında ne diyorsun?" dedi.

"Kaspar için çalışıyorsa yanlış mesleği seçmiş Tal. Oyuncu olmalıymış. Ajan falan değil. Hayatım üzerine bahse bile girerim. Yüzünde o bakış vardı."

Tal, Will'in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bahsettiği bir şaşkınlık ve hayret ifadesiydi: Sanki korkunç bir hata yapılmış gibi. Yalnızca artık içi taşlaşmış suçlularda bu ifade görülmezdi. Tal'den sonra yedi mahkûm getirilmişti. Fakat Tal'in tüm yardım çabalarına rağmen dördü ölmüştü. Üçünün zaten yaşamaya mecali yoktu. Dördüncüsününse kalçasındaki bir kesik, tedavi edilemeden iyice kötülemişti.

Zirga bunları hiç umursamıyordu. Fakat Tal için kaybedilen her adam, hayatta kalma ihtimalinin biraz daha azalması demekti. Yine de planı kurduğundan bu yana tam üç adam kazanmıştı ve onlar da

anakaraya ulaştıktan sonra büyük olasılıkla ilk ölenler arasında olacaktı.

Şimdi Tal, Havrevulen'le ne yapacağını düşünüyordu. Sonunda adam ölecekti. Adamı Zirga ve muhafızlarla burada bırakmaktan başka hiçbir şey onu daha çok mutlu edemezdi. Fakat Quint'in bunu kendi yararına çevirip Kaspar'ın affını kazanmanın bir yolunu bulması riski de vardı.

Havrevulen'in hayatta kalabilmesini sağlayacak en ufak bir olasılığı düşünmek bile Tal'i şu iki seçeneğe yöneltiyordu: Adadan kaçmadan onu öldürebilirdi ya da onu yanında götürebilirdi. Adamla konuşmaktan başka bir yolu yoktu.

Tal, Zirga ve muhafızlar uyuyana kadar bekledi, ardından Will'i uyandırdı. "Adamları teker teker silah deposuna gelir. Ben gelene kadar sessiz dursunlar."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Yeni konuğumuzla konuşmaya."

Kalenin ilk merdiven sahanlığında Tal ve Will ayrıldı. Will yukarı çıkarken Tal de Quint'in hücresini arıyordu. Tuniğinin altında bir mutfak bıçağı taşıyordu. Quint'in hücre kapısının kilidini açmadan önce, bıçağın yetişebileceği kadar yakında olup olmadığını kontrol etti.

Tal içeri girerken Quint uyandı. "Kimsin?"

Karanlıkta kalan Tal'in yüzü belli olmuyordu. "Tal Hawkins," dedi sessizce.

Quint döndü ve saman yatağının üzerinde doğrulup sırtını duvara yasladı. "Beni nasıl buldun?"

"Burada işlerin epey gevşek yürüdüğünü zamanla anlarsın. İşini bilirsen kendine fayda bile sağlayabilirsin."

"Hım," dedi Quint.

Tal, "Ne oldu da buraya geldin?" dedi.

Quint'ten homurtuyla kahkaha arası bir ses duyuldu. "Başarısız oldum. Başarısızlıklar konusunda Kaspar nasıldır bilirsin."

Tal, eli bıçağın üzerinde, dizlerinin üzerine çöktü. "Anlatsana." "Neden?"

"Çünkü merak ediyorum. Hem yardım edebilirim."

"Yardım mı? Nasıl?"

"Ben mutfağı yönetiyorum. Hiçbir şey yapamasam yeterince yemek yemeni sağlarım."

Karanlıkta, Quint'in yüzündeki ifadeyi okuyabilmek güçtü. Fakat Tal, önerisini düşündüğünü biliyordu. "Kaybedecek neyim var ki?" dedi sonunda. "Hiçbir yere gitmiyorum. Pekâlâ, sana anlatacağım.

"Kaspar sabırlı biri değildir, Sen Dük Rodoski'yi öldüremeyince beni bir göreve yolladı, ben de başarısız oldum. Kaspar mazeretlerimi dinlemedi bile. İşte buradayım."

Tal bir an için sessiz kaldı. Düşünüyor gibiydi. "Sen onun kıdemli subayı, Yüzbaşısıydın Quint. Tüm orduyu sen kumanda ediyordun. Önemli bir göreve gitmiş olmalısın."

"Öyleydi. Haydut kılığında bir tabur adamı Aranor Dağları'na götürdüm. Aldığımız istihbarata göre Prens ve ailesi Shenan Gölü'ndeki saraylarına doğru gidiyordu. Baharda dağlarda olacaklarmış. Kampa saldırıp muhafızları etkisiz hale getirecek, kraliyet ailesini de öldürecektik."

"Ama neden?" dedi Tal şaşkınlıkla. "Phillip zaten Kaspar'ın köpeği gibiydi. Dizginleri de Kaspar'ın elindeydi. Tehdit oluşturmuyordu ki. Neden onu öldürsün?"

Karanlığın içinde belli belirsiz omuzlarını kaldırdı Quint. "Bilmem. Ben onun hizmetine girdiğimden beri Kaspar hep beklenmedik şeyler yapar. Fakat son zamanlarda... Çılgınca şeyler istemeye başladı. O büyücüyle daha fazla vakit geçiriyor artık ve... Bilmiyorum.

"Bir şekilde Aranor'un adamları bizim gelişimizden haberdardı. Belki de son dakikada daha fazla muhafız göndermeye karar verdiler. Sebebi her ne olursa olsun Prens Phillip ölse de Prenses Alena Opast'a, oradan da Adalar'a sağ salim götürüldü. Şimdi o ve oğulları Rillanon'da. Adalar da Roldem de Kaspar'ı tehdit ediyor artık."

Tal yine bir sessizliğe gömüldü. Biraz düşündükten sonra, "Bu saldırının arkasında onun olduğunu biliyorlarsa, Kaspar'ın hizmetinde bir hain olmalı," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum. Senin adamın Amafi, sana ihanet ettikten sonra çabuk yükseldi. Kaspar arka arkaya ufak görevlere yolladı onu. İlk başta işe yarar bir araç olduğunu düşünüyordum. Fakat o bundan da öte bir şey."

"Kesinlikle. O deneyimli bir suikastçı."

"Kaspar'ın planı ilk başta basitti: Roldem tahtının varisleri arasına girecek, sonra Kral Carol ve tüm ailesinin ölmesine sebep olacak bir trajedi uyduracaktı. Mesela hepsinin olduğu bir gemi batabilirdi.

"Fakat işler yolunda gitmemeye başladı. Her şey Dük Rodoski'yi öldürememenle başladı."

Tal güldü. "O Kaspar'ın işi, bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Quint sessizce. "Hiç bilmiyordum."

Tal, Prohaska cinayeti gerçekleştirirken kendisinin nasıl kurban edileceğini anlattı. Her şeyi anlattıktan sonra Havrevulen, "Açığa çıktığın, Prohaska'yı ele verdiğin ve bu yüzden de Kaspar tarafından buraya gönderildiğin söylendi bize," dedi. Ardından da sessizce, "Prohaska benim dostumdu," diye ekledi. "Onu ele verdiğini duyduğumda seni bana verseler seve seve öldürürdüm Tal." Karanlıkta kafasını salladı. "Bunun Kaspar'ın işi olduğunu duymak..."

"Belki de değildir. Tüm bunlarda dönen başka bir oyun var." "Bunu şimdi anlayabiliyorum. Son iki yıl içinde Kaspar benden pek çok olasılık için belli planlar hazırlamamı istedi. Her seferinde de planlarımı reddedip benim sadece tuhaf diyebileceğim şeyler önerdi."

Tal, elindeki seçenekleri gözden geçirdi. Quint'in gerekenden bir dakika fazla yaşamasını istemiyordu. Fakat kısa süreli olsa da olası bir müttefik olduğunu da görebiliyordu. Yeni gelmişti. Dolayısıyla kilo kaybetmemişti. Üstelik Tal onun hünerli bir kılıç ustası, tecrübeli bir asker ve son derece soğukkanlı biri olduğunu da biliyordu. Kaçışları sırasında çok işe yarayabilirdi. Şayet güvenilebilirse.

Tal, biraz daha sorgulamaya karar verdi.

"Bu işte Leso Varen'in parmağı olabilir."

"Büyük olasılıkla. Kaspar gittikçe ona bağlanıyor, Varen'in evim dediği o mezbahada sürekli onunla vakit geçiriyordu." Quint bir an sessizleşti. "Ben askerim Tal. Asla... Derin düşünen biri olduğumu iddia etmem. Ben çok iyi bir askerim. Bu yüzden bu kadar yükseldim. Ama tüm bunlar asla görmeyeceğimi düşündüğüm şeyler... Asla hayal edemeyeceğim şeyler.

"Seninle hiç... arkadaş olamadığımızı biliyorum. Seni ilk gördüğümden beri aramızda bir şeyler olacağını hissetmiştim. Şampiyonlar Turnuvası'nda Campaneal'in ölümünün bile gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ediyordum. Ayrıca Natalia'nın sana bakışları da hiç hoşuma gitmiyordu.

"Sanırım demek istediğim şey... kader bizi burada bir araya getirdiyse artık anlaşmazlık yaşamamızın bir anlamı yok. Ne de olsa

uzunca bir süre ikimiz de buradayız. İkimizin de daha fazla düşmana ihtiyacı yok."

Tal ayağa kalktı. "O kadar da uzun süre burada olmayacağız."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Quint.

"Gel benimle," dedi Tal ve kapıyı hızla açtı.

Quint onu takip etti. İki adam, kalenin içinde sessizce ilerliyordu. Görevinin başında oturması gereken Kyle'ın yerde uyuyakalmış olduğu muhafız odasının önünden geçtiler. Kalenin iç kısmına geldiklerinde Tal, "Zirga, adanın kaçışımızı engelleyeceğini düşünüyor," dedi.

"Kaçmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, şimdi kaçıyoruz."

Silah deposuna vardıklarında, üçü hariç tüm mahkûmların orada olduğunu gördüler. Az sonra Will, Masterson ve Jenkins isimli bir mahkûm daha ellerinde fenerle göründü. Tal fısıltıyla konuşuyordu. "Kimsenin bizi duyacağını sanmıyorum ama biz yine de ihtiyatı elden bırakmayalım."

"Ne yapıyoruz?" diye sordu adamlardan biri.

"Kaçıyoruz. Planımı anlatacağım. Tartışma yok. Benimle gelirseniz sorgusuz tüm emirlerimi yerine getirirsiniz. Dediklerimi yapmazsanız, Zirga ve muhafızlarla burada kalırsınız. Anlaşıldı mı?"

Hepsi kafalarını sallayıp anlaştıklarını mırıldandı.

Tal, "Giyebileceğiniz kadar kıyafet alın yanınıza. Karaya varmadan epey ıslanıp üşüyeceğiz," dedi. Fenerin fitilini açtı. Oda iyice aydınlanmıştı. Köşedeki büyük kıyafet yığınını işaret etti.

Adamların çoğu üzerlerindeki kirli paçavraları çıkarıp iki üç pantolon, birkaç da gömlek giydi. "Şu sandıklarda çizme var. Ayağınıza uygun olanları bulmaya çalışın."

On dakikadan az bir süre içinde adamların hepsi giyinmiş, sağlam çizmelerini ayaklarına geçirmişti. Arkadaki rafları işaret eden Tal, "Silahlar," dedi.

Yüzbaşı Quint ve tüm siyasi mahkûmlar kılıç aldı. Diğerleri denizci kaması, pala ve kısa kılıç gibi silahları kullanacaktı. İri yapılı katil Masterson, büyük bir balta almayı tercih etti. Tal, bu elindekiyle birilerini ortadan ikiye kesebileceğini düşünüyordu.

Will, bıçak koymak için delikleri olan iki omuz askısı buldu ve onları taktı. Deliklere de altı veya yedi tane bıçak geçirdi, Tal, ince bir kılıç seçti. Sağ kalça tarafında kını olan bir de kılıç kayışı aldı. Quint'e dönerek, "Keşke Ustalar Sarayı'nda sol elimle daha çok çalışsaydım," dedi.

Quint güldü. "Silahlandık, giyindik. Ama bu kayadan nasıl kaçacağız?"

Tal, herkese kendisini takip etmelerini işaret etti. Sessizce kilere geçtiler. Köşedeki bohçaları göstererek fısıltıyla, "Herkes bir tane

alsın," dedi.

Herkes birer tane aldıktan sonra mutfağa döndüler. "Açın," dedi sessizce.

Bohçaların içinde çakmaktaşı, masat ve diğer işe yarar şeylerin yanı sıra birkaç et dilimi ve peksimet de vardı. Tal, içinde elmaların olduğu fıçının başına geçerek herkese ikişer elma attı. Ardından, "Will, sen kırbaları getir," dedi. Will kırbaları getirmeye giderken Tal hızla bohçalara baktı ve içlerine biraz daha yiyecek koydu.

Masterson, "Neden hırsız gibi dolanıyoruz ki? Neden Zirga'yı ve diğerlerini öldürüp gitmiyoruz?" dedi.

"Yaralanmayı göze mi alalım yani? Dört ceset ve kırık bir kolla geride kalmak ister misin?" Kimse bir şey söylemedi. "Burada hâlâ dinç olan bir tek Quint var. Şansımızın devam etmesini istiyorsak herkese ihtiyacımız olacak."

Baron Visniya, "Daha fazla yemek almamız gerekmez mi?" diye sordu.

Bir başkası, "Nereye kadar gideceğiz?" dedi.

Tal, "Sessizlik!" dedi. Herkes mırıldanmayı kestiğinde, "Ya emirleri uygulayın ya da hücrelerinize geri dönün. Artık soru sorulmayacak," dedi.

Kimse bir şey söylemedi. Tal, mahkûmlardan birine işaret ederek Will'e kırbaları taşımasında yardım etmesini söyledi. "Dışarıdaki

çeşmede doldurun bunları."

Tal'i takip ettiler, Kırbalar doldurulduğunda Tal grubu kuzey sahiline doğru yürütmeye başladı. Dik bir patikadan iniyorlardı. Kumluğa vardıklarında Tal birbirlerine yakın durmalarını işaret etti. Karanlıkta birileri kaybolabilirdi. Üç ayın üçü de batmıştı. Tal, iki sene önce keşfettiği küçük mağarayı arıyordu.

Birkaç dakika sonra mağarayı buldu. "Şu kayaları ittirin," dedi.

Adamlardan bazıları, suların sürüklediği ağaç parçalarının üzerindeki küçük kaya parçalarını kaldırmaya başladı. Mağaranın girişi böylece göründü. Dar ve alçak bir açıklıktı. İçeri girecek olan iki adam dizlerinin üzerine çöküp ilerlemeye başladı. Az ötede uzunlu kısalı kütükler, halat parçaları ve küçük bir fıçı çiviyle bir çekiç buldular.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Havrevulen.

"Sal yapacağız," dedi Tal. "Dört saatten az vaktimiz var."

Adamlara talimat veren Tal, bu kütükleri önceden titizlikle kesmiş ve sahile kadar taşımıştı. Bu uğurda sağını solunu çizmiş, koca kütükleri ayaklarına düşürmüş, patikadan aşağı yuvarlanıp kollarını morartmış, kasları ezilmiş, ağaç dallarını döndürmüş, fakat geçen iki yıl içinde tam sekiz ağaç kesmeyi, bunların kabuklarını soymayı ve yukarıdaki korudan aşağı indirmeyi başarmıştı. Kazıkları halletmek çok daha kolay olmuştu. Bunları, dış duvarın yakınlarında terk edilmiş bir depoda bulmuştu. Eski odundu ama hâlâ işe yarardı. Bunları da mağaraya bir hafta içinde taşımıştı.

Adamların birkaçı kazıkları kütüklerin üzerine bağladı. Böylece salın iskeletini oluşturdular. Tal, tam ortaya bir direk dikti. İki ana kütüğe sıkıca çivilenmiş, birbirine geçen dört çıta tutuyordu bunu. Çarşaftan yelken yapmışlardı. Üçgen şeklinde katlanıp dikilmişti o da. Direğin ucuna bu yelkeni bağladılar. Alt kısımdan açılıp arka direğe bağlanabiliyordu.

"Bu şeyin üzerinde hepimiz duramayız," dedi adamlardan biri.

"Öyle bir şey yapmayacağız zaten," dedi Tal. Will'e dönerek, "Şurada bir ağaç yığını daha var," dedi. Karanlıkta bir yeri işaret ediyordu. "Birkaç adam al. Onları taşıyın."

Will, kendisine söyleneni yaptı ve katlı haldeki yağlı kaput bezleriyle geri döndü, içindekileri salın sol tarafına bıraktı. "Bohçalarınızı kaputun içine bırakın. Silahlarınızı da." Bu da yapıldığında Tal, "Sıkıca bağlayın. Sonra da direklere geçirin," dedi.

Bağlama işini de hallettiklerinde Tal, "Planımız şu," dedi. "Bir sonraki gemi bir buçuk ayla üç ay arası bir süre içinde gelir. Yani Zirga Olasko'ya kaçtığımız haberini vermeden, bu adadan kurtulup güvenli bir yere varmamız için altı ile on iki hafta arası bir vaktimiz var. Gemi doğrudan Opardum'a giderse iki hafta daha eder.

"Kuvvetli bir akıntı var. Kuzeye giderken bu akıntı bize yardımcı olacak. Çoğunuz en fazla birkaç yüz metre yüzebilecek halde. Ama sala asılabilirsiniz. Geriye kalanlarımız da ayaklarıyla suyu ittirir. Rüzgâr da bize yardım edecektir. Sırayla salı kıyıya doğru ittiririz. Çok yorulursanız kütüklere dayanabilirsiniz. Sanırım anakaraya çıkmamız birkaç saat sürer. Buranın sekiz kilometre kadar kuzeyine ineceğimizi tahmin ediyorum."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Masterson.

"İlk olarak Karesh'kaar'a." Tal etrafına bakınarak, "Bardac Çengeli'ne vardığımızda bir tüccar grubu olduğumuzu söyleyeceğiz," dedi. "Sonraki adımımızı oraya gidince paylaşacağım. Şimdilik şu kadarını söyleyeyim: Bazılarınız oraya kadar gelemeyecek, bu uğurda ölecek. Ama o hücrelerde de ölüydünüz zaten. Yani en azından ölürseniz özgür öleceksiniz.

"Karesh'kaar'a gelebilenlere de şu sözü veriyorum: Aramızdan ayrılıp kendi başınıza devam etmek isterseniz sizi durdurmayacağım. Ama yanımda kalırsanız ve tanrılar da yüzümüze gülerse, bir gün bir yanımızda Kaspar'ın kazığa geçirilmiş kellesiyle Opardum kalesi siperlerinde yan yana durabiliriz!"

Bu konuşma üzerine adamlar sevinç çığlıkları atmaya başladı. Tal, "Kürekleri alın," dedi. Mağarayı işaret ediyordu.

Dört adam, kürek bile denemeyecek kadar biçimsizce kesilmiş ağaç parçalarıyla geri döndü. Tal, birbirine uygun dört ağaç parçası bulmuş, bunları mutfak bıçağıyla oymuştu. "Pek bir şeye benzemiyorlar," dedi Tal, "Fakat elimizde bir tek bunlar var. Şimdi şu salı suya indirin."

Adamlar eğreti salı kaldırıp hızla suya indirdiler. Ay çekildiğinden dalgalar yavaşça çarpıyor, en fazla göğüslerine geliyordu. Tamamen ıslandıktan sonra Tal ve Will gemi direğine çıktı. Tal, "Dört adam dıştaki kütüklere oturacak ve sırayla kürek çekecek. Geriye kalanlarınız salın arka tarafına tutunacak ve ayak çırparak salı ittirecek. Gün batmasına bir saatten az vakit var. Zirga ve diğerleri de bundan bir saat sonra kalkar. Bizi kalenin üzerinden göremeyecekleri kadar uzaklaşalım istiyorum," dedi. Masterson ve Quint de dahil

olmak üzere, en güçlü sekiz adamı kürek çekmeleri için görevlendirdi. Diğerleri salın arka tarafına geçti ve ayaklarını çırpma emri gelene kadar kendilerini salın hâkimiyetine bıraktı.

Akıntı kuzey yönünde ilerlerken, kürekçiler ve ayaklarını çırpanlar anakaraya doğru gitmeye çalışıyordu. Quint ve Masterson dışında çoğu adamda dayanacak güç kalmamıştı. Bu sebeple de ara ara Tal, bu iki adamın yerlerini değiştirerek onları bazen suya alıyordu. Kürek çekenlerse kaputtan bozma güvertede dinleniyordu. Tal, görev değişimi yaparak daha çok adamın kıyıya ulaşabilmesini umuyordu.

Eziyet edercesine yavaş ilerliyordu zaman. Fakat nihayet güneş doğudan belirdiğinde, kale güneydoğuda ufak bir nokta gibi görünüyordu. Tal'in gözleri çoğuna göre daha iyiydi ve o da kalede kalanların onları çatıdan görebileceğini zannetmiyordu.

En azından umudu bu yöndeydi.

Zirga esneyerek odasından çıkarken bir yandan da sırtını kaşıyordu. Muhafız odasının kapısında dikilen Kyle'ı gördüğünde bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anladı. "Ne oldu? Gece birileri mi öldü?"

Kyle kafasını sallayarak, "Hayır. Sorun mahkûmlar," dedi.

"Ne olmuş onlara?"

"Gitmişler."

"Ne demek gitmişler?"

"Hiçbiri hücresinde değil."

"Bu imkânsız." Zirga, muhafızın sözüne inanamayarak hücrelere bakmaya gitti. Birkaç dakika sonra, "Birileri oyun oynuyor. Bütün hücrelere bakın," dedi. Bağırarak diğerlerini çağırdı. Az sonra şaşkın şaşkın bakan Anatoli, Benson ve Royce göründü. Zirga, tüm kaleyi aramalarını emretti. Kimseyi bulamadan geri döndüklerindeyse, "Öyleyse adayı arayın!" diye bağırdı.

Muhafızlar kaleden çıkarken Zirga da kalenin tepesine çıktı. Doğan güneş gözlerini kamaştırıyordu. Her yöne baktı. Bir an, kuzeybatıda, ufukta bir nokta gördüğünü sandı. Fakat az sonra onu da kaybetti. Görebildiği tek şey deniz ve gökyüzüydü. Adamları döndüğünde ne diyeceklerini bildiğinden Zirga yavaşça aşağı inerek mutfağa gitti.

Tahmin ettiği gibi, silah deposu ve kilerde açıkça görülen yağma izleri vardı. Tal ve Will'in her gece yemekleri yediği küçük masaya oturdu ve bekledi. Adamları bir saat sonra dönmüştü. Hepsinin de raporu aynıydı: Mahkûmlar hiçbir yerde yoktu.

Zirga, "Kuzey sahiline kim baktı?" dedi.

Şişmanlıktan neredeyse çenesi bile belli olmayan Bensem, "Ben baktım efendim," dedi.

"Ne gördün?"

"Sahili efendim."

Zirga kafasını salladı. "Seni aptal! Kumun üzerinden tekne falan indirilmiş mi, bir iz gördün mü onu soruyorum."

"Hayır ama... Bakmadım."

Zirga kafasını salladı. Bakışlarından, bu duyduklarına inanamadığı anlaşılıyordu.

"Yani sadece adamları aradım demek istiyorum. Dönüp izlere de bakmamı ister misiniz?"

Zirga, "Gerek yok. Adada değiller," dedi.

Anatoli, "Ne yapacağız?" dedi.

Zirga derin bir nefes alıp iç geçirdi. Royce'a dönüp, "Bize yiyecek bir şeyler pişir," dedi. Diğerlerine dönerek ele, "Biz de bekleyeceğiz," dedi.

"Bekleyecek miyiz? Neyi?" dedi Kyle.

"İlk geminin gelip bizi almasını."

"Almasını mı? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Royce kilere doğru giderken.

"Opardum hariç herhangi bir yere," dedi Zirga. "Dük on yedi mahkûmun adadan öylece kaçmasına izin verdiğimizi duyunca

buraya yeni bir müdür, dört de muhafız gönderir. Biz de buranın ilk mahkûmları oluruz."

"Bunu kesinlikle istemem," dedi Anatoli.

Zirga kafasını sallayıp gözlerini kapadı. "Bana biraz konyak getirin. Teşekkürler."

Anatoli söyleneni yaptı. Zirga arkasına yaslanırken mutfağa bakınıyordu. Kenara ayırdığım biraz altınım vardı. Belki Conar Vilayeti'nde yapacak bir şeyler bulurum. Salmater sınırına yakın köylerden birinde kuzenim oturuyor. Belki bana da bir yer verir. Nereye gidersem gideyim çocuklar, buradan uzak olacağı kesin." Üzülerek iç geçirdi. "Ama o yemekleri sahiden çok özleyeceğim."

Royce yemek yapmaya başlarken diğer üçü de kafalarını sallıyordu.

Öğlen olmuştu ve Tal, beklediğinden daha kuzeye gittiklerini tahmin ediyordu. Anakaraya ilerlemek de artık daha zordu. Ne kadar kuvvetli kürek çekseler de bir türlü anakaraya yaklaşamıyorlardı sanki. Kıyıya vuran köpüklü dalgaları güçlükle görebiliyordu. Dolayısıyla üç kilometre kadar açıkta olduklarım tahmin ediyordu. Fakat son bir saattir karaya yaklaşamıyorlardı sanki.

Sudaki adamlara baktığında çoğunun soğuk suya daha fazla karşı koyamadıklarını fark etti. Kürekçilere suya inmelerini söyledi, ardından da Will'e işaret ederek onunla denize daldı. En güçsüz görünenlere sala çıkmalarını ve güneşin altında mümkün olduğunca kurumaya çalışmalarını söyledi. Bu sırada diğerleri onların yerini

alacaktı. Hafif bir meltem vardı ve bu da kurumalarını sağlardı. Fakat rüzgâr kuzeydoğuya esiyordu. Dolayısıyla ilkel yelkenleri hiçbir işlerine yaramayacaktı.

Tal dikkatle adamları izliyordu ki sudan çıkan iki adamın durumunun ciddi olduğunu fark etti. Dişleri önlenemez biçimde birbirine çarpıyordu: Kütüklerin üzerinde güçlükle durabiliyorlardı. "Enlemesine durun ve ayaklarınızı sallandırın. Elleriniz kütüklerin üzerinde dursun. Böylece suya düşmezsiniz." Gömlekleri kurusa güneşin sıcağını da hissetmeye başlayacaklarını biliyordu. Fakat yine de zordu.

Ne kadar ilerlediklerini hesaplamaya çalışıyordu, fakat yaklaşık on dakika sonra, bir ilerleme kaydediyorlarsa bile bunun geriye doğru olduğunu düşünmeye başladı. Kendisiyle beraber suda olanlara, "Ayaklarınızı çırpın," dedi.

Elini önündeki direğe doladı ve elinden geldiğince kuvvetli çırpmaya başladı ayaklarını. Diğerleri de onun gibi yaparken, kürekçiler kürekleriyle onlara destek oluyordu. Birkaç dakika sonra, "Yaklaşıyor muyuz?" diye bağırdı.

"Evet," cevabı geldi gemi direğinin önünde oturan birinden. "Yani bence öyle. Devam edelim."

Neredeyse yarım saat boyunca sudakiler böyle ayak çırptı. Fakat Yüzbaşı Quint hariç hepsi kolay yoruluyordu. Tal, "Kim suya gelebilecek gibi hissediyor kendini?" dedi.

Bir saat önce suda olan dört adam yine görevlerine dönmeye hazırdı. Tal görev değişimini sağladı. Çıkıp dinlenme sırası geldiğinde yardım almadan, kendini güçlükle kütüklerin üzerine attı.

Kendine gelene dek uzun ve derin nefesler aldı. Sonra direğe gelene kadar, kütüklerden biri üzerinde sürünerek ilerledi.

Anakaraya yaklaştıklarını görebiliyordu. "Bir saat daha!" diye bağırdı cesaret vermek istercesine. "Yalnızca bir saat. Sonra dalgakıranlara varacağız."

Bu haber, adamları canlandırmıştı sanki. İşlerine daha da asılmaya başladılar. Tal etrafına baktı ve ne kadar talihli olduklarını düşündü. Anakaraya gelmeden dört veya beş adam kaybedeceklerini düşünüyordu, fakat şimdilik kimse ölecek gibi değildi.

Derken sala doğru yaklaşan köpekbalığı yüzgecini gördü.

-16-

YAŞAMAK

Tal baktı,

Salın en ucundaki adama doğru ilerleyen köpekbalığını sessiz bir korku içinde izliyordu. Daha adamı uyaramadan adamın kafası suyun içinde kayboldu. Sanki dev bir el onu almış ve aşağı çekmişti.

Az sonra adam suyun üzerinde göründü yine. Gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açmıştı. Ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi. Sonra derin nefes almaya başladı. Korku dolu bir çığlık duyuldu.

"Köpekbalıkları!" diye bağırdı kürekçilerden biri. Salın sağ tarafında suyun içinde ilerleyen diğer köpekbalıklarını işaret ediyordu. Tal, o taraftan üç tane köpekbalığının daha geldiğini görüyordu. İlk yüzücüyü aşağı çekenin yanına bir yenisi daha eklenmişti.

Adamlar bağırmaya başladı. Tal, "Sakın sala çıkmaya çalışmayın! Hepimiz batarız!" diye bağırdı.

Adamların korkunç bir panik içinde olduklarını görünce, "Ayaklarınızı çırpın! Kuvvetlice çırpın!" diye bağırdı.

Salı kıyıya doğru olabildiğince hızlı ilerletmeye çalışan adamlar ayak çırptıkça su köpük köpük oluyordu. Köpekbalığının ilk saldırdığı adam, bir an için Tal'e baktı. Ses gelmiyordu, fakat bir şeyler söylüyordu. Birden gözlerini kaydırdı ve suyun altına indi. Vücudu

suyun üzerinde tekrar göründüğünde, Tal adamın iki bacağının da gittiğini fark etti.

Denizin altından gelen köpekbalığının cesedi ittirerek ağzına aldığını ve tekrar aşağı çektiğini gördü.

"Kahretsin, çırpın!" diye bağırdı Will.

Kürekçilerin arasında oturan adamlar, ellerini suya sokuyor ve çaresizce çırpıyorlardı. Sanki ufacık da olsa bu çaba, onların hızlanmasını sağlayacaktı. Tal dalgaların arasında diğer yüzgeçleri görmeye çalışıyordu. Sonunda sağ taraftan bir başka köpekbalığının geldiğini gördü. "Köpekbalığı!" diye bağırarak işaret etti. Hayvana en yakın duran kürekçiye, "Vur şuna!" dedi.

Adam, neredeyse doğrudan kendine gelen köpekbalığına baktı ve içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalıştı. Panik halinde bağırırken dengesini kaybedip suya, tam da köpekbalığının geldiği yere düştü.

"Çık!" diye bağırdı Tal.

Hemen arkadan bir başka köpekbalığı daha geliyordu. Adam birden aşağı çekildi. Can havliyle çığlık atarken tekrar suyun üzerinde göründü fakat ağzı su dolu olduğundan anlaşılmayan sesler çıkarıyordu. Etrafını çevreleyen su, şimdi kanla kaplıydı.

Tal, dalgaların arasına dalarak küreğe doğru uzandı. Ardından sala doğru geri dönebilmek için ayaklarını çırptı. Nefesini tuttu ve iki defa daha çırpındı. Derken birkaç elin onu sudan çıkardığını hissetti.

"Çıldırdın mı?" diye bağırdı Baron Visniya.

"Küreğe ihtiyacımız var!" dedi Tal. Ağzından deniz suları çıkıyordu.

Küreği Visniya'ya verdi ve böylece düşen adamın yerine o geçmiş oldu. Salda oturanlara, "Yaklaşırlarsa küreklerle vurun!" diye bağırdı. Salı inanılmaz bir çabayla ilerletmeye çalışan sudaki adamlaraysa, "Size yaklaşırlarsa onlara vurun, gözlerine zarar vermeye çalışın! Sizi rahat bırakmalarını sağlayacak her şeyi yapabilirsiniz!" dedi.

Sahile bakan Tal, biraz daha yaklaştıklarını fark etti. Fakat halâ çok yavaş ilerliyorlardı. Ümitsizlik içinde direğe tutunarak ayağa kalktı ve etraflarını çevreleyen köpekbalıklarını izledi. Son ikisinin kürekçileri çekip öldürdüğü yere iki üç tane daha köpekbalığı gelmişti.

Birden üçüncü bir adam daha aşağı çekildi. Yanlarında duran adamlar çığlık atmaya başladı. İçlerinden biri sala çıkmaya çalıştı. Yüzbaşı Quint kürekle adama vurarak, "Ayak çırp, kahrolası!" dedi. Ardından yanına inerek ölenin yerine geçti.

Will, "Üç adam Tal," diye fısıldadı.

Salın sol tarafında oturan adamlardan biri kendini suya atarak kıyıya doğru yüzmeye başladı. Tal, bu adamın iyi bir yüzücü olmadığını bilecek kadar çok yüzücü görmüştü bu zamana kadar. Kulaçları çok aceleciydi ve düzenli değildi. Enerjisini boşa harcıyordu. Bu sebeple de fazla ilerleyemez, çabuk yorulurdu. Tal, Will'e, "Çizmelerini çıkarması gerekirdi," dedi.

Şimdilik indirdikleriyle memnun olan köpekbalıkları, bir süre adamın yanına yaklaşmadı. Fakat salla kıyının tam ortasına geldiğinde,

yüzen adamın kafası kayboldu ve bir daha da görünmedi.

Tal, ne kadar ilerlediklerini tekrar hesaplamaya çalıştı ve artık kıyıya iyice yaklaştıklarını fark etti. Dalgalar kıyıya doğru ilerledikçe sal da bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Daha kuvvetli!" diye bağırdı. "Neredeyse geldik."

Sal, birden bir kayaya çarpmış gibi sallandı. Sağ taraftan iki adam suya düşmüştü. Aşağıdan ikinci bir darbe daha gelince Tal, "Altımızda bir köpekbalığı var!" diye bağırdı. İki adam da çaresizce sala geri dönmeye çalışıyordu. Derken biri suyun içinde, Tal'in gözleri önünde kayboldu. Diğeri salı yakaladı ve üzerine çıktı. Fakat küreği kaybolmuştu. İlk adam tekrar görünmedi, fakat su kanla kararmıştı.

Tal, "Herkes suya!" diye bağırdı.

Salı arka taraftan ittiren adamların yanına indi, sağlam eliyle sala tutundu ve ayaklarını çırpmaya başladı.

Artık daha az ağırlık olduğundan ve daha fazla insan ittirdiğinden, sal hız kazandı. Birkaç dakika içinde dalgalar salı aldı ve anakaraya daha da yaklaştırdı. "Kıyıya yüzün!" diye bağırdı Tal.

Tal, çocukken iyi bir yüzücüydü, fakat tek kolla hiç yüzmemişti. Bir ritim tutturup elinden geldiğince hızlı ayak çırpmaya başladı.

Birden sağ ayağı bir şeye dokundu. Sol ayağıyla da yokladığında kumu hissetti. En fazla bir metre boyundaki dalgalar, inceden sahile vuruyordu. Suyun içinde bata çıka yürürken etrafına bakınıyordu. Arkasındaki adamlar da yüzüyor veya kıyıya doğru yürüyordu.

Adamların arkasında görünen Yüzbaşı Quint, "Salı tutun!" diye bağırdı.

Yüzbaşı, salın küçük dalgaların üzerinde yüzdüğünü görünce aracı kıyıya çekmek için diğerlerinden yardım istemişti. En yakındaki iki adam onu duymazdan geldi. Çaresizce sudan çıkmaya çalışıyorlardı. Fakat başka biri dönüp yardım etti. Az sonra diğerleri de yardıma katıldı ve salı kuru kumların üzerine çıkardılar.

Adamlar gözyaşları içinde sahile atıyorlardı kendilerini. Yorgun, güçsüz ve korku içindeydiler. Fakat artık özgürdüler.

Tal etrafına bakıp saymaya başladı.

İşte o zaman korkunç gerçeği gördü: Yalnızca on bir kişi kalmışlardı. Bir adam boğulmuş, dört kişiyi de köpekbalıkları yutmuştu. Öyleyse bir kişi daha köpekbalıkları tarafından çekilmiş ya da sahile varmaya çalışırken boğulmuş olmalıydı.

Baron Visniya, Katil Masterson, Yüzbaşı Quint, Tal ve diğer yedi adam, kumların üzerinde sırılsıklam oturuyordu. Tal sonra fark etti: Will aralarında değildi.

Suya baktı, dalgaların ve bitkin düşen adamların derin soluklarını dinledi. Will'in sudan çıkıp kendilerine doğru yürümesini bekledi bir an. Fakat hemen ardından gerçeği kabullendi: Will ölmüştü.

Gökyüzüne baktı. Öğleni bir saat geçmişti. Adadan yaptıkları yolculuk yedi saat sürmüş, altı cana mal olmuştu. Üstelik medeniyete ulaşmadan önce yüzlerce kilometre yol katetmeleri gerekiyordu. Şu

an Tal'i teselli eden tek şey özgür olması ve ancak haftalar, belki de aylar sonra peşlerinden birinin gelebileceği gerçeğiydi. Sabit bir hızda ilerleyip adamların hayatta kalmasını sağlayabilir, planını uygulamaya koyabileceği bir yerlere varabilirdi.

Denize bir kez daha baktıktan sonra dönüp, "Silahlarımızı ve erzakları saldan alalım. Sonra bir kamp alanı bulup ateş yakmamız gerekecek," dedi.

Adamlar yavaşça ayağa kalkıp liderlerinin emirlerini yerine getirmeye koyuldu.

Jenkins kımıldamadan yatıyordu. Tal, bıçakla adamın bacağını keserken Jenkins'in yüzünü bir acı ifadesi kapladı. Az evvel öldürülen yılan, az ötede yatıyordu. Tal kafasını kestiği halde hâlâ kımıldanıyordu.

"Ölecek mi?" diye sordu Quint.

"Hayır, ama zehir ilerlemeye başlamadan keşke ölseydim diyecek."

Tal, bacağı diş izlerinin olduğu yerin hemen üzerinden kesmişti, şimdi de mümkün olduğunca kan ve zehri emip tükürmeye çalışıyordu. Quint etrafına bakındı. Kayalık bir alanda, denizden on altı kilometre kadar içerdeydiler. Kıyıya paralel dağ eteklerinin ardındaki geçitlere yerleşeceklerdi. Tal, Jenkins'in bacağı için uğraşırken kir pas içindeki yorgun adamlar da onu izliyordu.

Quint önce gökyüzüne, ardından da yerde yatan adama baktı. "Pekâlâ," dedi. "Bugünlük bu kadar. Biraz odun toplayın da ateşi yakalım."

Tal hiçbir şey söylemedi. Quint, içten gelen liderlik ruhunu ortaya çıkarmış ve ikinci komutanlık görevini üstlenmişti. Tal karşı çıkmadı. Emir verecek birisi iyi olurdu.

Adamlar kampı kurmaya başlarken Tal her birinin yüzüne baktı. Kamp konusunda hepsi de tecrübeliydi. Denizden on bir kişi çıkmışlardı ve olaydan üç hafta sonra, yalnızca sekiz kişi kalmışlardı. Sıradan bir tepeden çıkarken Rafelson düşüp ölmüştü. Yuvarlanarak kafasını bir kayaya çarpmıştı. Vilnewski'yse bir sabah ölü bulunmuştu. Jacobo da avlamaya çıktıkları ayı tepeleyince ölmüştü. Kimse kanamasını durduramamıştı.

Adamlar bitkin ve yorgundu. Tal, bu yolculuğa daha ne kadar dayanabileceklerini kestiremiyordu. Nerede olduklarını tahminen biliyordu. Olasko'yla Bardac Çengeli arasında sınır vazifesi gören nehre ulaşmalarının bir ay daha süreceğini düşünmekteydi. Quint ve Masterson büyük olasılıkla sonuna kadar dayanabilirdi. Baron Visniya da beklenmedik biçimde dayanıklı çıkmıştı. Yılan zehrine rağmen bu geceyi atlatırsa Jenkins de hayatta kalabilirdi fakat Tal iyimser bakıyordu. Sağlıklı bir adam, yılan ısırığını kaldırabilirdi, fakat Jenkins sağlıklı sayılmazdı. Tam üç haftadır arpayla besleniyorlardı ve artık dayanamıyorlardı. Dışarıda uyumak da iyi gelmiyordu, çünkü bahar olsa da bu kadar kuzeyde geceleri hiç de hafif geçmiyordu.

Tal, Quint'e yaklaşmasını işaret etti. Sessizce, "Bir barınağa ihtiyacımız var. Bir hafta, belki daha fazla süre kalmak için bir yer bulmalıyız. Ava çıkabilir, biraz stok yapar, adamların güçlenmesini sağlarız," dedi.

Quint hak verir gibi kafasını salladı. "Bardac'tan en az bir ay uzaklıktayız," dedi. "Jenkins'i yılan sokmasa bile büyük olasılıkla hayatta kalamazdı." Odun arayan fakat oldukça yavaş hareket eden üç adamı işaret etti. "Donska, Whislia ve Stolinko da, dinlenmezsek bir haftaya anca çıkarlar." Etrafına bakındı. "Ama nerede kalacağız?"

"Belki bir mağarada," dedi Tal. "Sen ateş için adamlara yardım et, ben de bir sığınak arayacağım. Hava kararmadan dönerim."

Tal iki saat içinde döndü. Koyaklardan birinde bir mağara bulmuştu. Adamlara, "Bir gece daha burada kalacağız. Jenkins hareket etmesin. Yarın da mağaraya geçeriz," dedi.

Yolda buldukları birkaç böğürtleni ve kalan son kuru domuz etini de yedikten sonra adamlar kamp ateşinin başına toplanıp yatmaya hazırlandı. Jenkins inliyor, güçlükle nefes alıyordu.

Tal adamın yüzünü izliyor, inlerken yüzünden terler boşaldığını görüyordu.

Quint yaklaşarak yavaşça, "Sence başarabilecek mi?" dedi.

"Belki," dedi Tal. "Sabah göreceğiz."

Quint, Tal'i kolundan tutup diğer adamlardan uzak bir yere çekti. "Tal, sınıra vardığımızda ne yapacağımızı söylemedin."

"Bizi öbür tarafa geçirmen için sana güveniyorum Quint. Olasko ordusunu herkesten iyi tanıyorsun. Etrafından dolanıp Karesh'kaar'a geçebileceğimiz bir yol duymuşsundur."

Quint, "Olabilir," dedi. Nehrin güney tarafında bataklık bir arazi olduğunu duymuştum. Kıyıdan altmış dört kilometre kadar içeride olması gerekiyor. Kimse orada devriye gezmiyor. Çünkü tehlikeli bir yer. Ama orayı geçsek bile Karesh'kaar'a girince ne yapacağız?"

"Yemek yiyeceğiz, dinleneceğiz, sonra da adamları eğitmeye başlayacağız."

"Senin şu 'ordu kurma' fikrinin kurusıkı bir palavra olduğunu sanıyordum."

"Ben ciddiyim. Opardum kalesini, Kaspar içerideyken yağmalamayı düşünüyorum."

Quint güldü. "Bırak bir asker taburunda olmayı, hayatında hiç öyle bir şey gördün mü?"

Tal gülümsedi. "Aslına bakarsan gördüm. Hattâ böyle bir grubun komutanlığını yaptım."

"Sahiden mi?" dedi Quint. "Hiç bahsetmemiştin."

"Kaspar'ın bundan pek hoşlanacağını düşünmüyordum."

"Neden?"

Tal, "Çünkü Kuzgun'u öldürüp askerlerini yok eden benim. Kaspar'ın Orodon saldırısını ben durdurdum," dedi.

Quint uzunca bir süre bir şey söyleyemedi. Ardından gülmeye başladı. "İlk tepkim seni boğazlamak olacaktı. Çünkü Kaspar, kıçına kirpi batmış bir boğa gibi delirmişti o zaman. Ama şimdi düşününce, iyi ki yapmışşın. Ben de Kuzgunla göreve çıkmıştım bir kere. Gördüğüm en şeytan herifti. Ben askerim, ama savaşı çok sevmem. O adam katliam yapmaktan zevk alıyordu. Bebekleri öldürdüğünü bile gördüm."

Tal önce hiçbir şey söylemedi. Ardından, "Neden durdurmaya çalışmadın?" dedi.

"Onu öldürmek zorunda kalırdım. Askeri irtibat sorumlusu olarak yanındaydım üstelik. Kuzgun'un doğru hedefleri bulup bulmadığına bakıyordum. İşini nasıl yapması gerektiğini söyleyen bir kumandan değildim.

"Kadınları katlettiğini gördüm. Okçulara, yaşlı adamları vurmalarını emrediyordu. Çocukların üzerinden atla geçiyordu..." Bu hatıralar onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. "En fazla on üç on dört yaşlarında bir çocuğu vurduğunu gördüm. Zavallı çocuğun elinde kendinden büyük bir kılıç vardı, kanla kaplanmıştı. Bacakları titriyordu. Zaten ölmüş gibiydi. Çok yaklaşırsa çocuğun kılıcı sallayabileceğini söyleyerek uyardım onu. Ama alçak herif, çocuğu bayıltmak ya da çekip gitmek yerine arbaletle bir ok daha attı." Bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Onu öldürenin sen olduğunu duyduğuma sevindim Tal," dedi. "Senin şu deli planın belki de işe yarar. Ama bir sorum olacak."

"Nedir?"

"Ordunun altına ihtiyacı olur. Son baktığımda taşıdıklarımız arasında hiç altın görmedim. Bunu nereden bulmayı planlıyorsun?"

Tal, "Sen bizi Karesh'kaar'a götür, ben de altın bulayım," dedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Quint. "Sen yat. İlk nöbet benim olsun."

"Beni iki saat sonra uyandır," dedi Tal. Bohçasını buldu, açtı ve Quint'in söylediklerini düşünmeye başladı. Quint'in bahsettiği günü anımsıyordu. Kuzgun'un ok attığı çocuk oydu. Yüzbaşının Kuzgun'a dönüşünü, Teğmen Campaneal'ın diğer tarafta duruşunu, Kuzgun'u Tal'in yaklaştığına dair uyaran Quint'in ağız hareketlerini detaylıca hatırlıyordu. Kuzgun'un hiç umursamadan arbaleti kaldırıp nişan alışını da gayet iyi hatırlıyordu.

Tal döndü. İstihbaratçı olsun olmasın, köyü yıkılırken Quint de oradaydı. Kuzgun'u sevmemesi bir şeyi değiştirmezdi. Bir gün Quint'i de kendi elleriyle öldürecekti.

Fakat uykuya dalmadan önce Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü kurtaranın Quint olup olmadığını düşündü. Belki kurtarılan başkaları da vardı.

İki saat uyuduktan sonra Quint onu kaldırmaya geldi. İki saat sonra da o Visniya'yı uyandırdı ve yatmaya gitti. Sabah uyanıp gerindi ve kamp ateşinin öbür tarafına baktı. Jenkins ölmüştü.

Bir haftadır bu mağara evleri olmuştu. Adamlar yavaş yavaş kuvvetlerini topluyordu. Tal, etrafa birkaç tuzak kurmuş ve tavşan, sincap, bir de irice bir hindi yakalamıştı. Yaban böğürtlenleri ve memleketinden bildiği birkaç ot da bulmuştu. Bu otların kökleri, birkaç saat suda yavaşça ısıtılırsa yenilebiliyordu ve oldukça besleyiciydi. Tencereleri olmadığından Tal bunları pişirmek için bir yol buldu: Yaprak köklerini sarıp, ısıtılmış kayalarla doldurduğu bir çukura bırakıyordu. Kayaların üzerine su dökerek köklerin buharda pişmesini sağlıyordu. Bu oldukça sıkıcı bir işti ve defalarca tekrar edilmesi gerekiyordu. Fakat adamlar, yemek listelerindeki bu değişimden hoşnuttu.

Tal, Hisar'dan ayrıldığından beri daha güçlü hissediyordu kendini. Birkaç gün içinde yolculuklarının bir sonraki ayağına başlamaları gerektiğini biliyordu. Quint, Tal'in oturduğu yere gelerek, "Sence Kaspar bizi bulmaya çalışır mı?" dedi.

"Sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence?"

"Değişir." Eski asker, Hisar dan çıktığından beri zayıflamış, saçı sakalı birbirine karışmıştı. "Belki yine o çılgın planlarından biriyle o kadar meşguldür ki arkamızdan asker yollamaz. Fakat buralara bir ajan dikip bizi aratacağı kesin."

"Karesh'kaar'da da ajanları var mı?"

Quint gülümsedi. "Her yerde var. Bazıları doğrudan onun için çalışıyor. Tıpkı senin gibi. Bazıları da Kaspar'ın bilgiye iyi para ödediğini bilen adamlar. Bardac'ta yaşayan pek çok Olaskolu var. Raporları da gördüm. Bunları kim yazmış bilmiyorum ama Kaspar'ın her yerde gözü var."

"Ne olmuş yani? Olasko'dan çıktığımız an bizi tutuklatamaz."

"Ama bizi öldürebilir," dedi Quint. Güldü. "Bugünlerde tek mutluluğum, kaçtığımızı duyunca nasıl sinirleneceğini hayal etmek. Nerede olduğumuzu bilmemek çok canını sıkacak. Nasıl biri olduğunu düşünürsek bir birahanede oturup yiyip içtiğimizi, kadınlarla takıldığımızı ve onunla dalga geçtiğimizi tahmin ediyordur. Böyle kötü düşüncelere kapılmak onun sonunu getiriyor."

Tal gülmedi. "Kaspar'ın sıkıntıya düşmesi beni mutlu etmiyor." Sağ kolunu gösterdi. "Bunun ve daha pek çok şeyin cevabını verecek. Ondan kaçıp başka bir yerde iş bulmak seni tatmin edebilir Quint. Ama ben, onun kılıcımla ölmesini istiyorum." Tal'in gözleri buz gibi bakıyordu. "Önce elindeki her şeyi alacağım. Gücünü, zenginliğini alacağım. Sonra onu öldüreceğim."

Quint, "Hayal kurmak güzeldir Tal. Ama baksana neredeyiz," dedi.

Birkaç ağaç ve çalı dışında tamamen kayalık olan tepelere baktı. İkindi rüzgârı, yaklaşan yaz mevsiminin habercisi gibi sıcak esiyordu. Her yanda kuş sesleri vardı. Quint'e baktı. "Bugün yapacağım demedim ya."

Quint güldü. "Pekâlâ."

Tal ayağa kalktı. Diğer adamlara dönüp, "Birkaç gün daha avlandıktan sonra tekrar kuzeye ilerlemeye başlayacağız. Bu ay bitmeden yatakta uyumak istiyorum," dedi.

Adamlar kafalarını salladı. Tal, Quint'e döndü. "Gidip tuzaklara bakacağım."

Quint de kafasını salladı ve elinde körpe bir ağaçtan yaptığı mızrağı, belinde bıçağıyla yürüyen Tal'i izledi. Kılıcı yattığı yerdeydi. Eski yüzbaşı kafasını salladı. Tal, Ustalar Sarayı Şampiyonu gibi durmuyordu hiç. İki kolu olsa bile öyle görünemezdi. Fakat Quint, kendisinin de Olasko Orduları komutanı gibi durmadığını fark etti. Mağara yolu üzerindeki göle inip balık tutmaya karar verdi.

Harap haldeki beş adam, bataklığın içinde güçlükle ilerliyordu. Yeşil balçıkla kaplı kokulu göletler, çamurlu bir alanla çevriliydi. Güdük dallarıyla ağaçlar etrafı kaplıyordu. Bu sayede kuzeye doğru ilerlerken nerede olduklarını kestirebiliyorlardı.

Ümitsizlik Hisarı'ndan kurtulabilen Tal, Quint, Masterson, Visniya ve eski bir soylu olan Stolinko, bileklerine kadar uzanan suda güçlükle ilerlemeye çalışıyorlardı. Bir yandan sinek ısırıklarıyla boğuşurken sıcak onları mahvediyordu. Mağarada kısa süre de olsa dinlenmiş olmalarına rağmen Donska ve Whislia, bu meşakkatli yolculuğa dayanamamış ve ölmüşlerdi.

"Şu sıcağın altında bu kahrolası yerin kuruyacağını düşünür insan," dedi Masterson. Koca baltasını hâlâ sırtında taşıyordu.

Quint, kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

Tal, "Sıradağların aşağısında kalıyoruz," dedi. Durdu, alnını sildi, sonra devam etti. "Orada çok yağmur yağıyor. Bu taraf dev bir çanak gibi. Dolduğu kadar çabuk kurumuyor. Hava nasıl olursa olsun." İlerlemekte oldukları tarafı işaret etti. "Ama şuralarda bir yerde sular

çekiliyor. Şu pislikten sonra iri bir akıntı bulduğumuzda nehre de onu takip ederek ulaşabileceğiz."

Quint kafasını salladı. "Bölgeyle ilgili haritalardan hatırladıklarım doğruysa bir ya da iki gün içinde nehre ulaşabiliriz."

"Karşıya nasıl geçeceğiz?" diye sordu Visniya.

"Nehir geçitleri var," dedi Quint. "Pek iyi bilinmeyen birkaç yer var, fakat raporlarda isimleri geçiyor. Nehir kıyısına vardığımızda aşağı doğru döneceğiz. Birkaç gün içinde böyle bir geçit buluruz."

"Tabii devriyelerden biri bizi daha önce bulmazsa," dedi Stolinko. Stolinko, çok konuşmayan, aksi bir adamdı. Kaspar'ı sinirlendirecek ne yapmış olabileceğini tahmin edemiyordu Tal. Fakat nihayetinde dayanıklı, güvenilir bir adamdı ve kendi payına düşen işleri şikâyet etmeden yapıyordu.

Quint, "Devriyeler bu kadar iç tarafa gelmez. Buna gerek yok," dedi. Eliyle etrafı gösterdi. "Burayı korumak için bir sebep görebiliyor musun?"

Yiyecekleri bitmişti, görünürde yenebilir bir şey de yoktu. Bir an önce bataklıktan çıkmak umuduyla sendeleyerek ilerlediler. İkindi sonlarına doğru Tal, "Galiba su derinleşiyor," dedi.

Diğerleri de suyun artık dizlerine geldiğini fark etmişti.

"Ağaçlar da azalıyor," dedi Masterson.

Tal, Quint'e dönerek, "Daha önce buraya gelmemiş miydin?" dedi.

"Buraya gelmemiştim. Muhafız Şehri'ndeki garnizonları teftişe gitmiş, iç tarafta devriyeye çıkmıştım. Fakat hiç bu kadar gelmedim."

"Bir dakika burada bekleyin," dedi Tal.

Yaklaşık yirmi dakika kadar etraflarında dolandı ve ardından, "Su bu yöne akıyor," dedi. Doğuyu işaret ediyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Visniya.

"Nehrin bu yönde olduğu anlamına geliyor," dedi Tal. Gösterdiği doğrultuda yürümeye başladı.

Bir saat sonra daha kuru bir yerde ilerliyorlardı. Günbatımı yaklaştıkça, sağa doğru yükselen toprakları gördüler. Bataklıksa sol tarafa doğru kurumuş, geniş bir akıntıya yol veriyordu. "Bu gecelik şurada kamp kuralım," dedi Tal. Kuru olacağını tahmin ettiği bir noktayı gösteriyordu. "Yarın suyu takip ederek nereye varacağımızı görürüz."

Yemekleri dahi olmadan kamp yaptılar. Dolayısıyla bitkin ve mutsuz bir topluluk oluşturuyorlardı. Ertesi sabah uyanıp yola koyuldular. Tal'in de beklediği gibi, su bayır aşağı akıyordu. Yola çıktıktan iki saat sonra, bir tepeye vardılar ve nehri gördüler.

Tal etrafına baktı. "Burada birilerinin olduğuna dair hiçbir iz göremiyorum."

"Devriyelerin göremeyeceği kadar doğudayız," dedi Quint. "Burada kimseler yok. Ordu da devriye gezmiyor, çünkü kaçakçılar bile burayı kullanmıyor."

"Neden?" diye sordu Stolinko.

Quint, "Kimse bilmiyor," dedi. "Söylentiler var. Acımasız canavarların, insan etiyle beslenen vahşi ilkellerin burada kol gezdiği söylentileri..." Grup arkadaşlarının suratındaki ifadeyi görünce güldü. "Bunlar hikâyeden ibaret. Burada yaşayan insanlar var. Neden burada kaldıklarını tanrılar bilir. Ama genelde toprak verimsiz olduğundan kimsecikler gelmez." Nehri işaret etti. "Nehrin karşısı Bardac. Orada oldukça küçük bir sahil ve bir domuz çiftçisinin bile kullanamayacağı, yalnızca birkaç bin metre karelik bir alan var. Geride bıraktığımız bataklıktan da beter bataklıklar, çamlarla dolu çorak topraklar, bataklar ve kimbilir daha neler! Bardac'ta kayda değer her şey, sahilden sonraki seksen kilometre içindedir. Tek farklı yer Qulak şehri. Aranor'a çıkan geçit oradan korunuyor. Karesh'kaar'dan oraya bir yol var. Aynı şekilde sahilin kuzeyindeki Piskopos Noktası'ndan da var. Karesh'kaar'dan bir yol Hainler Körfezi ne, Piskopos Noktası'na çıkıyor. İşte size dört şehir, üç yol ve kendilerine Baron bilmem ne, Kont bilmem kim diyen bir grup kendini beğenmiş lider.

"Ne zaman birileri nehrin bu yanına bir şeyler dikmeye çalışsa, öbür taraftaki haydutlar gelip orayı hallediyor. Bu yüzden Olasko'yla ilgili konuşulabilecek her şey güney tarafında," dedi Quint.

"Yani sence nehri geçerken hiç sorun yaşamaz mıyız?" diye sordu Tal.

"Nehri geçmek sorunlarımızın en küçüğü olacaktır," dedi Quint. Arkadaşlarına baktı. "On yedi kişilik bir grup saldırıya uğramamızı

önlemeye yeterdi belki, ama karşımıza çıkacak ilk hırsız ya da ilk 'soylu'," dedi omuzlarını kaldırırken, "önce boğazımızı keser, sonra da çalmaya değecek hiçbir şeyimiz olmadığını fark eder. Hayvanlar özür de dilemezler ki!"

"Hadi şu konuyu bırakalım da inelim," dedi Masterson.

Tal kafasını salladı. "Gidelim."

Kıyıdan ilerlerken aslında nehrin göründüğünden daha uzak olduğunu fark ettiler. Tam gün ortasında, akıntının nehre boşaldığı noktanın hemen batısındaki kıyıya ulaştılar. Tal etrafına bakındı. "Şu renge bakın."

"Ne olmuş?" dedi Masterson.

"Akıntı çökeltileri buraya iniyor olmalı. Çok sığ. Geçmeye çalışacağım."

Tal suya girdiğinde nehrin oldukça hızlı aktığını fakat çok da derin olmadığını gördü. Yolun çeyreğini tamamladıktan sonra suyun daha kalçasına geldiğini fark etti. Durdu ve akıntıyı, girdap ve ufak çaplı anaforları takip etti. Ardından diğerlerine kendisini takip etmeleri için işaret verdi.

Su derinleşmişti ve akıntının geldiği yönün aksi tarafında bir kanala dökülüyordu. Tal yüzmeye başladı. Adamlar doğru düzgün yemek yememiş, yorgunluktan bitap düşmüştü. Fakat kılıç ve mızrağıyla tek kollu bir adam buradan geçebiliyorsa diğerleri de geçebilir diye düşündü.

Kıyıya ulaştıktan birkaç dakika sonra, önce Masterson, ardından da diğerleri yanına geldi.

Quint etrafına bakındı. "Dostlarım, Bardac Çengeli'ne hoşgeldiniz."

"Bunu atlattığımıza çok seviniyorum," diye mırıldandı Visniya.

"O kadar da sevinme," dedi Quint. "Asıl şimdi işler zorlaşıyor."

"Ne yapacağız?" diye sordu Stolinko.

Tal, Quint'e bakarak, "Sanırım kuzeye gidip yolu bulacak, sonra da Karesh'kaar'a ulaşmak için doğuya yöneleceğiz," dedi.

"Bölgedeki tüm haydutlar o yolu kullanmasa böyle yapabilirdik. Bence yolu bulalım, sonra orayı gözümüzden kaybetmeden batısından ilerleyelim. Umarım kimse bizi görmez. Soyluların kıyafetlerinden giymeyenler cinayet, hırsızlık ve kölelik için açık hedeftir. Buralarda da yasa var ama kökleşmiş değil. Olay daha çok kimin daha fazla silahı olduğuna bakar."

Baltasını kaldıran Masterson, "Tam bana göreymiş," dedi.

Stolinko duygusuzca, "En azından içimizden biri mutlu," dedi.

"Hadi, hava kararacak," dedi Tal. Kuzeye doğru, nehir kıyısından yürümeye başladı.

"Bu koku beni çıldırtıyor," dedi Masterson. Yemeğin kokusu, rüzgârla onlara kadar ulaşıyordu.

"Kısık sesle konuş," diye fısıldadı Tal.

Güneş batarken, Karesh'kaar yoluna bakan bir bayırda sırtüstü yatıyorlardı. Aşağıda, köle kampı okluğunu zannettikleri bir grup vardı. Yaklaşık otuz genç kadın ve erkek arka arkaya zincirlenmiş, yolun kenarına doğru dizilmişlerdi. Bağlı oldukları zincirlerin sonda kalan iki ucu da bir arabaya bağlıydı. Her arabada üçer tane olmak üzere altı muhafız görevliydi ve atlarla ilgilenen bir de arabacı vardı.

"Sence bu arabalarda ne var?" diye sordu Visniya.

Tal fısıltıyla, "Bence levazım var," dedi. Quint'e dönerek, "Köleler nereli?" diye sordu.

"Kimbilir? Dağlardan geliyorlarsa Aranor sınırından olabilirler. Belki de bir 'soylu'nun evinden bir başka 'soylu' tarafından kaçırılmış zavallılardır. Burada işler şöyle yürür: Hükümdarın kalesinden bir günlük uzaklıktaysan seni isteyen istediği gibi avlar." Öndeki arabayı işaret etti. "Şu sancağı görüyor musunuz? Holmalee'ye ait. Kendisi kont sayılır. Oldukça büyük de bir ordusu vardır. Buralı. Bu yüzden orada altmış değil yalnızca altı muhafız var. Holmalee'nin kalesine bu kadar yakınken kimse bu konvoya zarar veremez."

"Ne yapacağız?" diye sordu Stolinko.

Tal, dört arkadaşına baktı. Bayılacak gibiydiler. Quint, Karesh'kaar'dan bir ya da iki günlük uzaklıkta olduklarını düşünüyordu. Fakat Tal, yarım gün daha bir şey yemeden yola

devam ederlerse artık dayanamayacaklarını düşünüyordu. En son üç gün önce bir şeyler yemişlerdi ve yedikleri de yalnızca birkaç böğürtlendi. Yanlarındaki son yemek de beş gün önce bitmişti.

Tal, "Karanlık çökene kadar bekleyelim. Sonra gizlice inip muhafızları öldürürüz," dedi.

Masterson, "Harika!" dedi.

Visniya, "Ben dövüşebilir miyim bilmiyorum," dedi.

Tal, "Merak etme. Nöbetçilerden birini ben indiririm. İkinci bir nöbetçileri varsa onunla da Quint ilgilenir. Köleleri telaşlandırmazsak adamlar uyanmadan işlerini halledebiliriz," dedi.

Tepeden aşağı yavaşça ilerlerken diğerlerine de kendisini takip etmelerini işaret etti. Tepenin alt kısmına vardıklarında ağaçların arasına girdiler. "Muhafızlardan biri nazlı olur da işemeye buraya kadar gelir diye ağaçların arasına saklanıyoruz."

Oturdular ve karanlığın çökmesini beklemeye başladılar.

Tal, yamacın kenarından sürünerek ilerliyordu. Nöbetçi sırtını arabanın tekerine vermiş otururken, çenesi göğsüne değdikçe kafasını sallıyordu. Diğer iki muhafız ateşin yanında uyuyordu. Kölelerin hepsi yerde uyuyakalmıştı ve zincirin öbür tarafında, diğer arabanın yanında da öbür muhafız oturuyordu. İki arkadaşı da derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Quint, Tal'in paralelinde ilerliyordu. Görevi, tepeden indikleri yere en uzak duran nöbetçiyi öldürmekti. Diğer üç adam da tehlike işareti aldıkları an ağaçların arasından çıkacaklardı.

Tal, belki de birinin yaklaştığını hissederek aniden uyanan adama iyice yaklaşmıştı. Adam daha sesini çıkarıp bağıramadan boğazını kesiverdi. Akan kanı durdurmak için ellerini çaresizce kaldırırken kan, parmaklarının arasından fışkırıyordu. Derken bakışları donuklaştı, yere yuvarlandı.

Tal, uykuda olan iki adamı da çabucak öldürdü.

Quint'in muhafızı sessizce ölmüştü. Fakat bu sırada uyuyanlardan biri kalkmış, telaş içinde bağırmaya başlamıştı. Birden köleler uyandı. Bağırıyor, çığlık atıyor, haykırıyorlardı. Gecenin bir yarısı yine ne olduysa, başlarına daha çok acıdan başka bir şey getirmeyeceğini düşünüyorlardı.

Masterson ve diğerleri, ağaçların arasından koşarak gelip muhafızları hemen etkisiz hale getirdiler. Yalnızca Tal'in adamları ve köleler hayatta kalmıştı. Kimse bir an için duraksamadı. Ateşin başındaki yemekler hâlâ duruyordu. Aç kurtlar gibi başına üşüştüler.

Tal, elinde yarısı yenmiş bir tavukla ayakta dikiliyordu. Kölelerin çoğuysa, bağlı oldukları zincirleri, sanki koparabileceklermiş gibi çekiyorlardı. Tal, Opardum lehçesiyle, "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Hayatta kalmak istiyorsanız kesin şunu."

Köleler durdu. Tal, tavuğun tadını hayatında hiç bu kadar güzel almadığını düşünerek ağzındaki lokmaları çiğniyor ve yutuyordu.

Kölelere bakmaya gitti. Yaklaşık yirmi tane genç kadın vardı ve hepsi de en fazla yirmi yaşlarındaydı. Çok güzellerdi. Erkeklerin de hepsi genç, sağlıklı ve geniş omuzluydu. Köle olamayacak kadar iyi beslenmiş ve formda görünüyorlardı.

Quint, üzerinden yağ ve bal akan bir parça ekmeği ısırarak geldi. "Kimsin sen?" diye sordu Tal'in hemen yanında duran genç bir adama.

"İsmim Jessie."

"Aranor'dan mısın?"

"Evet. Talabria köyünden."

"Hepiniz Aranorlu musunuz?"

"Hayır," dedi genç kadınlardan biri. "Ben Qulak yakınlarındaki bir köyden geliyorum. Vergilerini ödeyebilmek için babam beni sattı."

Quint diğer kölelere de baktıktan sonra gülmeye başladı, "bu kızlar da oğlanlar da genelevlere yollanacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tal.

"Şunlara baksana. Üzerlerini temizle, giydir, saçlarını yağla, sonra da Kesh'li zengin tüccarlar bunlara ağırlığınca altın ödesin." Durdu, sonra en yakınında duran kıza, "Bu adamlar size dokundu mu?" diye sordu.

Kız gözlerini indirdi. Güzelliği Tal'i oldukça etkilemişti. "Hayır efendim. Muhafızlar bizden uzak durdu."

Quint, "İşte şimdi anlaşıldı. Bu kızların çoğunun bakire olduğuna bahse girerim. Muhafızlardan biri bunlara dokunsa efendisi kafasını vurdururdu," dedi. Bağırarak, "Sizin sahibiniz kim, biliyor musunuz?" dedi.

Genç adamlardan biri, "Kimse benim sahibim olamaz!" diye bağırdı.

Quint sırıtmaya başladı. En fazla on yedi veya on sekiz yaşlarında olan bu gencin yanına gitti ve omzuna vurdu. "Çok cesurca evlat!" Ardından elini çocuğun yüzünde ve omuzlarında gezdirdi. "Keshli zengin bir şarap tüccarı bu vücudun kusursuz kalması için yüklü altın ödemiştir. Yoksa bu isyanını söke söke bastırırlardı."

Kızlardan biri, "Bu adamlar Kont Holmalee için çalışıyordu. Bizi şehirden Janoski diye bir köle tüccarına satacak. Muhafızlar konuşurken duydum," dedi.

Tal, karnındaki ağrıyı dindirecek kadar yemişti. "Şu arabalarda ne var, ona bir bakalım," dedi. Tahmin ettiği gibi, bir kafes dolusu canlı tavuk da dahil olmak üzere köleler için gerekli malzemeler vardı.

Quint diğer arabalara da baktı. "Şanslıyız," dedi.

"Neden?"

"Kont Holmalee ve tüccar Janoski, bunların Karesh'kaar'daki açık arttırmada güzel görünmesini istemiş. Burada bu köleler için gerekli

olandan üç kat fazla erzak var. Hepsi de pazarda, bir hizmetkârın, tarla işçisinin getireceğinden dört beş kat fazla altın getirir." Çenesini sıvazlamaya başladı. "Eh, ne yapmayı öneriyorsun?"

Tal sırıttı. "Serbest bırakın. Dedim ya, ben bir ordu kuruyorum." Diğerlerine dönüp, "Muhafızların üzerinden anahtarı alın. Köleleri serbest bırakın," diye bağırdı.

Köleler kendi aralarında konuşmaya başladılar heyecanla. Kızlardan biri ürkerek geri çekildi. Tal, Masterson'ın kıza yanaşmaya çalıştığını fark etmişti. "Masterson!" diye bağırdı. "Eline koluna hakim ol. Bu kız senin erkekliğini elinden alamasa da ben yaparım bunu, haberin olsun."

"Ama o bir köle! Üstelik oldukça da zevk verecek bir köleye benziyor."

"Hayır değil," dedi Tal. "O artık özgür."

Bunu duyan köleler hep bir ağızdan konuşmaya başladılar.

Tal, "Kapayın çenenizi!" diye bağırdı.

Herkes sustu. Tal, "Ben Tal Hawkins. Paralı asker grubunun yüzbaşısıyım," dedi. Kont Holmalee'nin sancağını indirip ateşe attı. "Benim bir orduya ihtiyacım var. İşte size sunduğum seçenekler: Şimdi gidip evinize dönmeye çalışabilirsiniz. Yolların nasıl olduğunu biliyorsunuz. Dolayısıyla risklerin de farkındasınızdır. Ya da bizimle kalırsınız. Özgür askerler olursunuz, ama bana itaat edersiniz. Ganimetlerden payınıza düşeni alırsınız, dövüşmediğimiz zamanlarda da ödemeniz yapılır." Öndeki siyah gözlü, siyah bukleli

güzel kıza baktı. "Siz kadınlar! Ordumun arkasından sivil gelsin istemem. Kaltaklara da yer yok. Yanımızdaki herkes savaşımıza katılır. Bunlara kadınlar da dahildir. Nasıl dövüşeceğinizi bilmiyorsanız size öğretiriz. Şafağa kadar kararınızı verin. Ya kalır savaşımıza katılırsınız ya da kendi başınıza gider ve şansınızı denersiniz."

Arkasını döndü ve ateşin başına geçerek yemeye değer başka ne var bulmaya çalıştı. Bir kalıp sert peynir ve biraz da ekmekle oturdu sonunda. Visniya bir şarap tulumu bulmuştu. Tal de büyük bir yudum aldıktan sonra içkiyi diğerlerine uzattı. Ağzı yemek dolu, "Yemekten sonra şu cesetlerden kurtulalım," dedi.

Quint hemen yanına oturdu. "Bir şey var."

"Nedir?"

"Bu civarın en iyi dövüşçüleri sende olmayabilir. Ama gördüğüm en güzel ordunun sende olduğu kesin."

Tal güldü.

-17-

PARALI ASKERLER

Muhafız şaşkınlıkla bakıyordu.

Bu zamana kadar gördüğü en tuhaf asker grubu, Karesh'kaar kapısına doğru yaklaşıyordu. Tal, öldürdükleri altı muhafızın zırh ve silahlarını almış, otuz köle arasında paylaştırmıştı. Kimisinde yalnızca bir miğfer ya da bıçakla zırh vardı, kimisindeyse zırh yok kılıç vardı. Fakat hepsi de asker gibi görünmelerini sağlayacak bir şeyler taşıyordu. Her sabah kampı kaldırmadan önce Tal adamlarından, eski kölelere genel savaş prensiplerini öğretmelerini istiyordu. Bazıları yavaş öğrense de gün geçtikçe kendilerine olan güvenleri artıyordu.

İki araba ve otuz beş paralı asker kapıdan içeri girerken muhafız da onlara bakıyordu. Kıyafetleri farklı farklıydı. Kimileri çizme giyerken kimilerinin ayağında yalnızca çarık vardı. Kadınlar da tunik ve pantolon yerine içlik gömlek giyiyorlardı -ki bu durum, onları muhafızın gözünde farklı kılmıyordu- fakat asıl tuhaf olan, çoğunun genç olması ve zevk kölelerine benzemesiydi. Daha da tuhaf olanı grubun lideriydi: Tek kollu bu adam, aylardır banyo yapmamış gibi duruyordu.

Muhafız, Tal'i kısa bir sorguya tuttuktan sonra içeri aldı. Tal, ufak pazar meydanında grubunu bir düzene soktu. "Satabildiğiniz her şeyi satın," dedi Quint'e. Arabalarda çoğunlukla yiyecek vardı, fakat pişirme kapları ve küçük bir kutuda satılabilir başka eşyalar da mevcuttu. "Bir iki gün içinde altın toplayabilirim. Ama bu gece kalacak bir yer gerek bize. Yakınlardaki en ucuz hanı bulun. Bu çocukların taciz edilmeyeceği, boğazlarının kesilmeyeceği ya da

tekrar köle tüccarlarının eline düşmeyeceği bir yer olsun. Sonra da bana nerede olduğunuzu bildirin."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Quint.

"Ben başka bir hana, Örs ve Maşa'ya gidiyorum."

"Biz neden oraya gitmiyoruz?"

"Bazı sebeplerim var. Siz yakınlarda bir yer bulun, sonra bana haber yollayın." Tal tam yürümeye başlamıştı ki, arkaya doğru, "At ve araba için pazarlık ederken Masterson arkanda olsun. Yardımcı olacaktır," dedi.

Quint gülerek kafasını salladı ve takımdakilerle ilgilenebilmek için arkasını döndü.

Tal, defalarca aradığı yeri sormuş, nihayetinde örs tutan iki kıskacın olduğu eski tabelayı görmüştü. İçeri girdiğinde hanın bomboş olduğunu gördü. Günün bu saatinde bir ya da iki müşteri olacağını bekliyordu, fakat bu sessizlik hoşuna gitmişti. Bara çıkıp beklemeye başladı. Az sonra genç bir kadın geldi ve "Size ne getirebilirim?" dedi.

"Bir mesaj göndermek istiyorum," dedi Tal.

Kız şaşırmış gibi duruyordu. "Efendim? Anlayamadım?" "Öyleyse beni anlayacak birini çağır," dedi sessizce. "Kuytu Orman Toprak Beyi'ne bir mesaj göndermem gerek."

Kız kafasını sallayarak gitti. Birkaç dakika sonra bir başka kadınla geri döndü. Bu kadın ondan biraz daha yaşlıcaydı. Bir süre Tal'i süzdükten sonra kadın, "Mayami mesaj gibi bir şeyden bahsetti efendim."

"Kuytu Orman Toprak Beyi'ne bir mesaj göndermem gerek." İkinci gelen kadın kıza dönüp, "Bununla ben ilgilenirim. Sen mutfağa git, orada bekle," dedi.

"Peki efendim."

Kız gittiğinde kadın, "Mesaj yanınızda mı?" dedi.

"Hayır. Üzerine yazabileceğim bir şey verirsen hemen yazarım. Ya da Magnus, Nakor veya Robert'a sanatlarını kullanıp olabildiğince çabuk buraya gelmelerini söyle. Mümkünse yarın. Ama bu gece gelebilirlerse harika olur."

Kadın Tal'in yüzüne baktı. "Neden bahsettiğinizi anlamadım efendim."

Tal güldü. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Beni tanıdığın zamankinden farklı göründüğümü biliyorum. Bir deri bir kemik kaldım, berbat görünüyorum ve bir haftalık kedi leşi gibi kokuyorum. Bir kolumu da kaybettim. Ama yatağımda o kadar vakit geçirmişliğin var ki, şimdi hatırlamaman tuhaf olurdu Lela."

Gözlerini kocaman açtı kadın. "Pençe?"

Tal'in gözleri dolmuş, neredeyse ağlayacaktı. "Eski bir dostu görmek güzel şey aşkım. Lütfen. Büyücünün Adası'na haberi olabildiğince çabuk ulaştır. Sonra bir kupa da bira isterim."

Lela şaşkınlıkla Tal'e bakarak elini onunkinin üzerine koydu. "İkisiyle de ilgileniyorum."

Yalnızca birkaç dakikalığına onu yalnız bıraktı. Sonra kurşundan yapılma büyük bir bira bardağıyla döndü. Tek yudumda bardağı yarıladı Tal. "Seni son gördüğümde Krondor'daki Amiral Trask'ta masalara bakıyordun. Caleb'la oraya gelmiştik."

"Sürekli yer değiştiriyoruz," dedi Tal'in Lela olarak tanıdığı kız. "İnsanların bir yüze çok alışması iyi olmuyor. Burada adım Maryanna, Pençe."

"Ben de Tal olarak biliniyorum. Alysandra'yı Opardum'da gördüm," dedi Tal.

"Bunu bilmesem daha iyi."

Tal iç geçirdi. "Biliyorum. Bilmediğin şeyi kimseye söyleyemezsin."

İçkisini bitirdiğinde birden kollarındaki ve ensesindeki tüylerin dikeldiğini hissetti.

Büyü.

Döndü. Tanıdık bir yüz, arka odadan ona doğru gelmekteydi. Omuz çantasıyla cılız bir adam, içeri girdi.

Nakor, Tal'e baktı ve, "Duyduğuma göre başın belaya girmiş. Neye ihtiyacın var?" dedi.

Tal gülümsedi. "Altın. Hem de çok."

"Altın bulurum. Başka?"

"Silah, at, ordu kurmak için başka ne gerekiyorsa her şey." "İlginçmiş." Maryanna'ya döndü. "Bana bir bira getir, onunkini de tazele." Tal'e oturmasını işaret etti ve bir masaya geçtiler. "Başka?"

"Kıyafet ve erzakları buradan alabilirim. Latagore'dan John Creed isimli birini bulmanı, benim için savaşacak adam yetiştirip güneye yollayabilir mi sormanı istiyorum."

"Peki bu orduyu kurduğunda ne olacak?"

"Opardum'u indirmeyi planlıyorum."

Nakor sırıtarak birasından büyük bir yudum aldı. "Eğlenceli gibi. Başkaları da bunu denedi ama belki senin şansın yaver gider." "Sen ve dostların yardım ederseniz şansım yaver gider."

"Altın dışında bizden ne istiyorsun?"

"Birilerinin Leso Varen'i yolumdan çekmesi gerek."

Nakor omuzlarını kaldırdı. "Diğerleriyle konuşmam lazım."

Magnus'un kendisini son ziyaretinden sonra başına gelen her şeyi Nakor'a anlattı. Prenses Svetlana'yı nasıl öldürdüğünü, Dük Rodoski'yi öldürme işinde nasıl başarısızlığa uğradığını söyledi. Amafi'nin ihanetinden ve Kaspar'ın Tal'i kurban etmeye karar vermesinden de bahsetti.

Nakor kafasını salladı. "Bir şeyi anlayamadım."

"Nedir?"

"Kaspar külyutmazın biridir. Ama bu anlattıklarının çoğu... Delice. Olası müttefiklerini dışlamış, Roldem kraliyet ailesine yanaşma şanslarının hepsini de yok etmiş. Kimse bir şey ispatlayamasa da herkes olan bitenin farkında. Resmi ziyaret sebebiyle orada ve etrafındaki herkes sahte gülümsemelerini takınıyor ama," derken dişlerini sıkarak güler gibi yapıyordu, "her saniye onu izleyecekler. Kimse ona asla güvenmeyecek. Amacı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Tal. "Bunun Kaspar'ın kibriyle ilgili olduğunu düşündüm hep."

"Kaspar'ın burnu büyüktür," dedi Nakor. "Ama kibirli değildir. Tehlikeli biri olduğu söylenir." Bir an sessiz kaldı. "Ne yaptığını düşünüyorsak aslında bunun tam aksini yaptığına emin olabiliriz." Nakor, "Bir adamı iskambilde hileyle kandıracaksan dikkatini öyle bir noktaya çekersin ki dört gözle seni izlese de senin umurunda olmaz. Böylece sen de istediğin gibi istediğin şeyi yapabilirsin," dedi.

"Çok mantıklı."

Nakor sırıttı. "Kaspar insanları öylesine öldürüyor, çünkü görmemizi istediği şey bu. Peki nereye bakmamızı istemiyor?"

Tal kafasını salladı. "Her yerde ajanları var Nakor. İnsanları öldürmeleri için emirler veriyor. Savaş başlasa da umurunda değil sanki. Kalesinde insanları sokmadığı tek yer Leso Varen'in kaldığı daire."

Nakor kafasını salladı. "Öyleyse bizim bakmamız gereken yer de orası dostum."

"Büyücüyle ilgili bir şeyler yapmanız gerek. İki defa odasına indim, bırak karşılıklı bir düelloya girmeyi, ikisinde de oraya rahatça gidip adamla nezaket çerçevesinde konuşabileceğim hissine kapılamadım. Daha kılıcımı kaldırmadan beni küle ya da kurbağaya falan çevirir diye düşünüyorum."

"Bilemezsin," dedi Nakor. "O çok güçlü bir büyücü. Fakat bazen böyle adamların çok basit şeylere zaafı vardır. Ne yapabiliriz bir bakacağım."

Tal, adamın bu durumu Pug, Miranda ve Meclis'in kıdemli üyeleriyle konuşması gerektiğini biliyordu. "Anlıyorum. Fakat bence Kaspar oldukça karanlık bir işe girmiş olabilir."

"Öyle olduğunu biliyoruz zaten. Yolladığın mesaj çok işimize yaradı. Zaten şüphelendiğimiz bazı şeyleri doğrulamış olduk." Nakor arkasına yaslandı. "Leso Varen çok kötü bir adam. Şu sıralar da oldukça tehlikeli bir büyü deniyor. Onu tekrar görebilecek kadar uzun yaşayabilirsen Pug sana detaylı bilgi verir. Fakat o ikisinin yolları daha önce kesişmişti ve Varen, Pug'la Meclis'in uğruna savaştığı her şeye karşı çıkıyor."

"Ben yine size mi çalışıyorum şimdi?"

"Aslında hep bizim için çalışıyordun. Ama evet, özellikle de sana altın vermeye başlarsak."

Tal kafasını salladı. "Anlaşıldı. Ama Kaspar'ın kafasını kesip kazığa geçirme niyetindeyim Nakor."

Nakor ayağa kalktı. "Ben gitsem iyi olur. Başka bir şey?"

Tal acı bir tebessümle kesik kolunu uzattı. "Bunu düzeltebilir misin?"

Nakor kafasını salladı. "Hayır." Sonra gülümsedi. "Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum." Mutfak kapısına doğru yürürken, "Yarın aynı saatte burada ol. Sana istediğin altını ve cevapları getireceğim," dedi.

Tal'i tekrar Maryanna'yla baş başa bırakmıştı. Kadın, elinde bira sürahisiyle gelerek bardağını doldurdu. "Banyo yapsan iyi olur sanki." Sonra burnunu buruşturarak, "Hattâ birkaç defa," dedi.

"Eski kıyafet var mı?" dedi Tal.

"Belki," dedi. "Burada bekle de Mayami biraz su ısıtsın. Benim odamda banyo yapabilirsin." Mutfağa yöneldi. "Sen burada kal. Su ısınınca onunla haber yollarım. Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Elinizde ne varsa."

Az sonra elinde bir meyve tabağı, biraz peynir ve ekmekle döndü. Kız gelip banyonun hazır olduğunu söyleyene kadar Tal önündekilerin çoğunu yemişti.

Sıcak suyun içine oturduğu an kapı açıldı ve Maryanna içeri girdi. Elinde ufak bir kavanoz vardı. "Bunu seversin diye düşündüm." Kavanozdaki sıvının birazını eline döktü ve Tal'in sırtını ovmaya başladı. Leylak kokusu alıyordu.

Kapı çaldı ve Mayami içeri girdi. "Burada bir adam var efendim. Adamlarınızın Yeşil Vagon Tekeri'nde kaldığını söylüyor."

Tal kıza teşekkür etti, kız da kapıyı kapatıp çıktı. Maryanna, "Bir deri bir kemik kalmışsın. Ne oldu sana böyle?" dedi.

"Üç seneden biraz daha fazla hapis yattım. Dük Kaspar sağ kolumu orada kestirdi. Birkaç ay boyunca da Olasko'dan buraya kadar yürüdüm. Bunun dışında pek bir şey olmadı."

Güldü. "Hâlâ esprilisin, öyle mi?"

"Esprili mi?" Dönüp kıza baktı. "Kendrick'in yerindeyken çok da komik biri olduğumu hatırlamıyorum."

"Komiktin," dedi bir zamanlar Lela dediği kız. "Sadece amacın komik olmak değildi."

Döndü ve kadını yakaladı, küçük küvetin içine çekti, Elbisesi ıslanan Maryanna çığlık atarak gülmeye başladı. "Pençe!"

"Adım Tal," dedi ve onu tutkuyla öptü.

Öpücüğüne karşılık veren Maryanna, biraz geri çekilerek, "Hapiste üç sene mi demiştin?" dedi.

"Evet."

"Yazık sana," dedi Maryanna cilveyle ve bluzunu çıkardı.

Tal, sağ kolunu fena halde kaşımak istiyordu. Sözüne sadık kalan Nakor, görüşmelerinden birkaç gün sonra onu bir adaya, bir rahibin yanına götürmüştü. Bir an Örs ve Maşaylaydılar, sonra bir baktı ki gecenin bir yarısı eski bir tapınağın önünde, sahildeler. Nakor, orada bekleyen rahiple, Tal'in hayatında daha önce hiç duymadığı bir dilde konuştu. Rahip kafasını sallayarak Tal'in koluna baktı.

Konuşulanların tek kelimesini anlamasa da, neler olup bittiğini tahmin edebiliyordu. Bu rahibin Nakor'a bir iyilik borcu vardı. Üstelik Nakor anlaşmalarını bir kese altınla daha da tatlı bir hale getirmişti. Üzerinde gizemli resimler olan goblenlerle kaplı bir odada, mumlarla çevrili bir masaya yatırdılar Tal'i. Bu tapınağın hangi tanrı ya da tanrıçaya ait olduğunu bilmiyordu, çünkü etrafta tanıdık bir ikon veya resim yoktu.

Rahip, koluna bir şeyler sürdü ve farklı dualar okudu. Ardından Tal'e mide bulandırıcı bir içecek verdi. Yine Örs ve Maşa'ya gelmişlerdi.

Günlerce kolunda hiçbir değişiklik olmadı. Tal, adamlarını eğitip ordu kurma işiyle meşgul oluyordu. Altınlar sayesinde, şehre yarım saat uzaklıktaki terk edilmiş bir çiftliğe yerleştiler. Burayı üs olarak kullanıyorlardı. At, silah ve kıyafet de almıştı.

Bir hafta içinde kimlerin asker olarak faydalı olacağı, kimlerin bir işe yaramayacağı belli olmuştu. Kızların dördü, erkeklerin de ikisi çiftlikte küçük işler yapmaları için görevlendirilmiş, geriye kalan yirmi dördüyse silahlı talime devam etmişti.

Tal, Masterson'ı bir şey istemedikleri sürece kızları rahat bırakması konusunda uyarmıştı. Haftada birkaç gün de şehre inip sarhoş olmasına ve fahişelerle vakit geçirmesine izin veriyordu. Çiftliğe geldiğinden bu yana Tal, kendi emir komuta zincirini oluşturmuştu. Quint yardımcısı görevindeydi. Baron Visniya istihbarat subayıydı. Visniya birkaç gün içinde, Opardum'daki tanıdıklarına mesaj göndermişti. Tal'e, bunların güvendiği kişiler olduğunu, mesajlarda kullandığı dilde çok dikkatli olduğunu, dolayısıyla bu mesajlar Kaspar'ın ajanlarının eline geçerse işlerine yarar hiçbir şey bulamayacaklarını söyledi. Opardum'la ilgili herhangi bir mesaj göndermeye çalışmadan evvel karşı taraftan gelecek cevapları bekleyeceklerdi. Stolinko becerikli bir levazım müdürü olup çıkmıştı, Ayrıca doğuştan ticarete yetenekliydi. Dolayısıyla şehre gerekli malzemeleri almaya çoğunlukla o gidiyordu.

Bir sabah Tal, çiftliğin verandasında durmuş, eski kölelere ata nasıl binileceğini öğreten Visniya'yı seyrediyordu. Kesik kolunu kaşımaya başlamıştı ki birden elini geri çekti. Kolu nedense çok hassastı.

İçeri geçip toplantılarda kullandıkları masaya oturdu. Kesik kolunun etrafına sarılan bandajı çözmeye başladı. Sargı tamamen çıktığında

derisinin pul pul döküldüğünü gördü. Dökülen parçaları kenarından kaldırdığında da kolun kesik tarafından uçlar çıkmaya başladığını fark etti. Daha yakından baktı. Belki de Nakor'un rahip dostu, kolunun iltihap kapmasına sebep olacak bu şeyler vermişti. Olabildiğince yakın bakıyordu. Belirgin bir biçim de görülen beş kabarıklık vardı.

Uzunca bir süre bu kabarıklara baktı, ardından bu işten vazgeçip kolunu yıkadı. Banyo kaşınmayı geçirmişti, fakat kolu kesildiğinden beri ilk defa duyduğu hisleri, bir el ve parmaklara sahip olmanın getirdiği etkiyi bastırmamıştı. Parmaklarını kullanabileceği düşüncesinin verdiği o 'bağlantı' hissini duyabiliyordu. Omuzlarını kaldırdı ve işine devam etti.

Birkaç hafta içinde paralı askerlerini aktif olarak eğitmeye başlayacaktı. Özel bir ordu oluştururken karşılaşabilecek zorlukları öğrenmiş, bölge memurlarına rüşvet verildiği sürece şehir dışında hemen hemen istediği her şeyi yapabileceğini duymuştu. Bölgedeki iktidar, şehrin Belediye Başkanı, divanı ve yerel bir baron olan Lord Reslaz arasında eşit biçimde dağılıyordu. Gemilerininin ayakta kalmasını isteyen herkesin maddi destek verdiği bağımsız bir donanma, Hainler Körfezi'nde bulunuyordu. Ordusu için taşıma ihtiyacı ortaya çıktığında, Tal onlarla konuşmak zorunda kalacaktı. Karesh'kaar'da bir büroları ve temsilcileri vardı.

Tal, kendisini Belediye Başkanı'na tanıtmıştı. Hattâ oldukça büyük de bir hediye getirmişti. Lord Reslaz'a da aynı şekilde yaklaşmıştı. Baron'un kalesinden çıktığında epey şarap içmişlerdi. Reslaz, önemli bir girişimde müttefike ihtiyaç duyarsa Tal'in kendisine güvenebileceğinin sinyallerini vermişti. Elbette bunun karşılığında ganimetler de makul biçimde bölüştürülecekti.

Tal masaya oturmuş, durumlarını düşünüyordu ki Quint içeri girdi. "Dalgın gibisin."

"Sadece düşünüyordum. Korsanlar ülkesine düşmüşüz meğer."

Quint bir sandalye çekip oturdu. "Kaspar'ın bu bölgeye düzen getirme arzusunu çekici bulduğum zamanlar olmuyor değil."

"Bu düzeni getirmeye çalışma biçimine karşı çıkıyorum ben zaten," dedi Tal, "İnsanların harcanabileceği düşüncesinde."

"Hep böyle değildi, biliyor musun?" dedi Quint. "Onun için bahane bulmaya çalışıyor değilim elbette. Hep sert bir adamdı. Gençliğe adım attığı o zamanlarda bile. Mesela top oyununda kendisinden büyük çocuklar onu yendiğinde, sanki o, onları yenmiş gibi yeniden oynamak isterdi. Ama hiçbir zaman ölüm saçan biri olmadı." Quint, tezgâhın üzerinde duran armutlardan birine uzandı ve bir ısırık aldı. "Yani düşmanı olduğunda acımasız olabiliyordu, fakat bu yanını yalnızca düşmanlarına gösterirdi. Şimdi kimin canının yandığını umursamıyor bile." Quint omuzlarını kaldırdı. "Sanırım iş Varen'de bitiyor. Kaspar'daki değişimin sebebi o olmalı."

"Her ne olursa olsun, birinin onu durdurması gerek." "Dışarıda ata binmeyi öğrenmeye çalışan şu bir avuç bebeden daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Tal güldü. "Farkındayım. Aslında onlarla başka ne yapacağımı bilemediğimden yanımda tutuyorum. Onları evlerine götüremem de burada satamam da. Üstelik talimlere başladığımda en az bir düzine

adamın elinde kılıçla ayakta durabilmesini istiyorum." "Peki bu ne zaman olacak?"

"Birkaç hafta daha var. Kuzeyden bir mesaj bekliyorum." "Kimden?"

"Eski bir silah arkadaşımdan. İsmi John Creed. Kuzgun işinde o bana yardım etmişti. Zekidir, dayanıklıdır ve tanıdığı paralı askerler vardır. Bela görür görmez kaçacak adamlardan bulmaz."

"Bilemiyorum Tal," dedi Quint. "Birkaç paralı asker alayından daha fazlasına ihtiyacın olacak. Gerçek bir ordu gerek sana. Desteğiyle, yemeğiyle, silahlarıyla, doktorlarıyla, uşaklarıyla, hamallarıyla, subaylarıyla ve mühendisleriyle. Ata, kuşatma silahlarına ihtiyacın olacak. Üstelik şeytan Leso Varen'i ne yapacağımızı bile konuşmuş değiliz daha."

Tal, "Yanılıyorsun," dedi. "Benim ihtiyacım olan tek şey, belki üç yüz kişilik, özenle seçilmiş bir paralı asker topluluğu. Emrimde olsunlar yeter. Diğerleri, yani mühendisleri ve desteği başkaları sağlayacak."

"Kimler?"

"Roldem ve Adalar. Belki Kesh, Miskalon, Roskalon ve diğerleri de bu işe dahil olmak ister." Sol başparmağıyla Lord Reslaz'ın kalesinin olduğu yönü işaret etti. "Üstelik Olasko'yu yağmalamada yardım etmek isteyen gönüllülerin sayısı da az değil."

"Ganimeti paylaşmak için birilerini bulmak ayrı şey, ganimet olmasa da savaşacak birilerini bulmak ayrı şey. Unutma ki son on bir senedir Kaspar'ın ordusunu ben hazırlıyordum. Bölgenin en iyi ordusu onda."

"Biliyorum ve bu orduyu dağıtmak için sana güveniyorum."

"Bunu yapmak kolay olmayacak. Üstelik bu benim için de böyle. O çocukların çoğu benim arkadaşım. Bazılarını da ben kendim eğittim."

"Bu adamların kaçı Kaspar için canını verir?"

Quint omuzlarını kaldırdı. "Sonuna kadar benim yanımda olacak pek çok kişi tanıyorum."

Tal kafasını salladı. "Ama kaçı isteyerek sana karşı savaşır? Kaspar için savaşır? Bak, eğittiğin ve birlikte çalıştığın adamlarla yüzleşmek çok zor geliyorsa, istediğin zaman gitmekte özgür olduğunu biliyorsun Quint."

Eski asker omuzlarını kaldırdı. "Şimdilik yapacak daha iyi bir şeyim olmadığına göre kalmamda bir sorun yok."

"Güzel," dedi Tal ayağa kalkarken. "Ben şehre inip bir dostumu ziyaret edeceğim."

Quint sırıttı. "Bu arkadaşın bir kadın mı?"

"Aynen öyle," dedi Tal. Çıkmadan önce, "Beni bekleme," diye de ekledi.

Haftalar geçti. Tal, özgür bıraktığı kölelerin, gözleri önünde birer askere dönüşünü izliyordu. Yedisi kadın, beşi erkek olmak üzere on iki kişi ata binmeyi, kılıç ve yay kullanmayı düzgünce öğrenebilmiş, emirleri yerine getirebilir hale gelmişti. Henüz bilmediği tek şey, bu insanların kan gördüklerinde nasıl tepki verecekleriydi. İçlerinden ikisi bu işten vazgeçmiş, konvoylarla batıya geçişlerini ayarlayarak eve dönmeye karar vermişti. Diğerleri de destek biriminde çalışıyordu.

Tal, kızların çoğunun belli erkeklerle birliktelik kurmaya başladığını görünce, ordusuna onları kattığına pişman olmayacağını ummaya başlamıştı. Kıskançlık yüzünden bu küçük birlik, daha uyumlu bir topluluk haline bile gelemeden dağılabilirdi. Fakat başka ne yapabilirdi ki? Onları da bir geneleve mi verseydi?

Kolundaki değişim ona umut verir olmuştu. İki gece önce banyo yapmadan evvel sargıları çıkardığında, kesik kolunun değişim gösterdiğini fark etmişti. Beş küçük kabarıklık uzamış, ufacık bir el kesik kolunun üzerinde büyümeye başlamıştı. Bir bebek eline benzemiyordu. Kesilmeden önceki elinin aynısıydı. Şayet büyüyecekse ne zamana kadar eskisi gibi olur merak ediyordu. Nakor'un tuhaf tabiatı göz önüne alınırsa rahibin işi yarım bırakması Tal'i hiç de şaşırtmazdı.

Çiftlikte geçirdikleri ikinci ayın sonunda, Tal deneyimli askerlerini yetiştirmişti. Tecrübe ve güvenilirlik anlamında en iyi adamları işe almak istiyordu. Etrafında güvenebileceği adamlar olmalıydı ve savaşta işler yolunda gitmezse paralı askerlerin çoğunun kılıçlarını bırakıp gideceklerini biliyordu. Adamları sonuna dek savaşacak tipler olursa, parayla tutacağı askerler de onlarla birlikte sonuna kadar savaşırlardı.

Banapis festivalinden bir hafta öncesi, tam yazdönümüydü. Eski kölelerden biri çiftliğe koşarak geldi. "Yüzbaşım! Kuzeyde atlılar var!"

Tal, mesajları okuduğu masadan kalkarak dışarı çıktı. Kuzeye baktığında sahiden de büyük bir grup atlının yaklaşmakta olduğunu gördü. Yeterince yaklaştıklarında grupta iki yüze yakın adam olduğunu fark etti. "Herkes hazırlansın," dedi Tal.

Genç, bu haberi vermek için koşarak gitti. Quint, Tal'in yanına geldi. "Sorun mu var?"

"Tabur halinde sürmeye devam ederlerse sorun yok demektir. Ama dağılırlarsa bizi vuracaklar anlamına gelir."

Atlılar tabur halinde kalmıştı. Nihayet grubun lideri de görülebiliyordu. Tal kılıcını indirip, "Sorun yok. Arkadaşım," dedi.

Tal ileri doğru yürüyerek sol elini salladı. Öndeki atlı, atını kısa ve hızlı adımlarla ilerletiyordu. Bıyıkları iki yana sarkan, kaslı bir adamdı. Burnu daha önce pek çok kez kırılmışa benziyordu. Tal'le buluştuklarında dizginleri çekip, "Tal Hawkins!" dedi.

"John Creed," dedi Tal. "Mesajımı almışsın."

Creed atından indi. "Aldım ya. Ama söyleyeyim, bugüne kadar gördüğüm en sinir bozucu adam iletti mesajını." Sarıldılar. Creed, "Koluna ne oldu?" diye sordu.

"Uzun hikâye."

"Yolladığın adam burada bir ordu kurduğunu ve kuzeyden birkaç zorba getirip getiremeyeceğimi sormuştu. Bulabildiğim en iyi iki yüz adamı getirdim işte." Adamlarına atlarından inmelerini işaret etti, onlar da emri yerine getirdi.

Tal de kendi adamlarına dönerek, "Atlarıyla ilgilenmeleri için yardımcı olun," diye bağırdı.

Genç askerlerinin on ikisi koşarak Creed'in adamlarını geniş çayıra yönlendirdi. Tal, Creed'le Quint'i tanıştırdıktan sonra, "Aracının sinir bozucu olduğunu söyledin ya, ne demek istedin?" dedi.

"Komik, bodur bir adamdı. Sanki keşiş ya da rahip olabilirmiş gibi gelmişti bana, ama elinde destesiyle tam bir şeytan çıktı. Gitmeden önce de epey altınımı götürdü."

"Nakor," dedi Tal kafasını sallayarak. "Altın, kafa yoracağım en son şey şu an."

Creed, "Geçen sefer ne kadar iyi ödeme yaptığını bildiğimden bu arkadaşları getirmek de pek zor olmadı. Umarım senin için yeterlidir," dedi.

"Başlangıç için yeter," dedi Tal çiftliğe girerlerken. "Daha sonra bin, hattâ belki iki bin kişiye daha ihtiyacım olabilir."

"Aklından ne geçiyor?"

"Opardum'u indireceğim," dedi Tal.

Creed durdu ve Tal'e baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sen hiç küçük düşünmezsin zaten, değil mi?"

"Dediğim gibi, uzun hikâye," dedi Tal. "İçkilerimizi yudumlarken anlatırım. Şarap mı bira mı?"

"Hangisi daha yakınsa."

Onlar masada otururken Tal de bir şarap şişesi kaptı. Kendisine, Quint'e ve Creed'e birer bardak doldurduktan sonra, "Kaspar kontrolden çıktı," dedi. "Üzerine atlamaya hazır iki, hattâ belki üç ülke var şu an. Böyle bir şey gerçekleşirse ben de orada olacağım."

İçkisinden bir yudum alan Creed, "İyi hoş da," dedi, "intikam bu adamların parasını ödemez."

"Geçen seferki gibi olacak. Beklemedeyken de para ödeyeceğim. Savaş bittiğinde de ganimetleri paylaştıracağım."

"Bu yeterlidir," dedi Creed. "İhtiyacın olursa daha fazla adam bulabilirim."

"Ulak gönder. Yaz bitmeden burada olsunlar istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

"Kaç adam?" diye sordu Quint.

"Inaska'da yüz kişi kadar var. Benim doğduğum yerdir orası. Hâlâ dostlarım var o civarda. İhtilaflı topraklar sınırından da iki ya da üç yüz kadar adam gelir. Olasko Geçiti'nde buluşur ve buradan Opardum'a deniz yoluyla geçerler. Oradaki hiç kimsenin yaklaşan savaştan haberi olmazsa, geçmekte bir sorun yaşayacaklarını sanmıyorum."

"Kaspar'ın ne yaptığı hakkında bilgi alabilirsek de iyi olur," diye fikrini belirtti Quint.

"Bölgede güvenebileceğin bir adam var mı?" diye sordu Tal Creed'e.

"Eski dostum Daniel Toskova'yı bulabilir miyim bir bakarım. Akıllı biridir. Çenesi de sıkıdır. Ona ulaşabilirsem bizimle bilgi paylaşabilir. Son duyduğuma göre Uzak Eller'deymiş. Asıl olay, notumu ona ulaştırmakta."

"O işi bana bırak," dedi Tal. "Oraya mesaj yollayabilirim."

Creed, "Pekâlâ, plan nedir?" dedi.

"Buradan gitmeden önce en az beş yüz kılıçlı adam istiyorum. Taarruz için de katılabileceğimiz iki ya da üç güvenilir grupla iletişime geçmeliyim."

"Tam bir tabur olacak bu," dedi Quint. "Bir ya da iki haftadan fazla sahada kalırsan lojistik işi tam bir kâbusa döner."

Tal, "Sahada o kadar uzun kalmayı düşünmüyorum ki! Olasko topraklarına ayak bastıktan en fazla bir hafta sonra kalenin içinde

olacağız," dedi.

"Nasıl olacak o iş?" dedi Creed.

Tal, "Çünkü Kaspar'ın bile bilmediği bir giriş biliyorum," dedi.

Quint, "O kalenin her noktasını gezdim. Tüm kapılarını ve geçitlerini biliyorum. Senin dediğin gibi bir yer yok," dedi.

Tal, "Aslına bakarsan yanılıyorsun. Bugün ordu komutasında hâlâ sen olsaydın, adamlarımla kaleden nasıl içeri girip orayı talan ettiğimizi bilemeyecektin," dedi.

"Bana bunu anlatman gerek," dedi Quint.

"Zamanla. Şimdi bitirmem gereken ufak işler var." Creed'e dönerek, "Güvendiğin bölük komutanlarının isimlerini ver. Onlara ulaşabilirsek hafta sonuna kadar haberimizi de iletebiliriz," dedi.

"Ne o? Büyü falan mı kullanıyorsun?"

"Bir bakıma, evet," dedi Tal. Quint e dönerek, "John, komutadaki üçüncü isim olsun, sonra da adamlarını hazırlamaya başlasın," dedi.

"Sen nerede olacaksın?" diye sordu Quint.

Tal gülümsedi. "Mesajları iletme işini de hallettikten sonra kısa bir yolculuğa çıkacağım."

"Neden? Ne yapacaksın ki?" diye sordu Creed.

Tal, "Başlatılacak bir savaşım var," dedi.

-18-

ALDATMACA

Tal bekledi.

Saraydaki telaş, açıkça görülüyordu. Duvarların kenarına dizilmiş kraliyet korumaları ve salonun iki tarafında, tahtın yukarısındaki balkonlarda bekleyen bir düzine okçu, buradakilerin sıradan insanlar olmadığının birer göstergesiydi.

Adalar Kralı Ryan, üzerindeki günlük kıyafetiyle kımıldamadan oturuyordu. Aceleyle karar verilmiş bir toplantıydı bu. Tal'in sağında, siyahlara bürünmüş bir adam duruyordu. Boyu kısa olmasına rağmen kudretli olduğu her halinden belliydi. Kısacası kraliyet ailesine evlatlık yoluyla uzaktan bağlı olan efsanevi Kara Büyücü Pug da orada bekliyordu.

Kral, iki adama yaklaşmalarını işaret etti. Adamlar, önlerine bir dizi asker çıkıp onları durdurana dek yürüdüler.

Kral iki adama baktı. Sonunda, "Babam bir gün gelebileceğin konusunda beni uyarmıştı Pug. Söylediklerinden anladığım kadarıyla pek hoş ayrılmamışsınız," dedi.

Pug gülümsedi. "Az bile söylüyorsunuz Majesteleri."

"Anlattığına göre Adalar'a olan bağlılığını terk etmiş, sana miras kalan tüm unvanları bırakmış ve kendisine hoş olmayan sözler sarf etmişsin."

"Yine az söylüyorsunuz Majesteleri." Pug durdu. Ardından, "Kral Patrick gençliğinde, son yıllarında olduğu gibi sabırlı ve düşünceli bir adam değildi. Fevriydi ve ani kararlar verirdi. Ben tamamen iyi niyetimle hareket ettim. Batı Diyarları'nın yarısının Zümrüt Kraliçe ordularınca yok edildiğini gördükten daha birkaç ay sonrasıydı ve ben Adalar'ı Yüce Kesh'le bir savaşa sokmasını istemedim," dedi.

"Evet," dedi Kral. "Bunları da duydum. Fakat size kalan unvan ve ismi reddetmeniz, bazıları tarafından ihanet olarak görülüyor. Şimdilik bunu bir kenara bırakıp konuya gelelim. Neden buradasın?" Ardından Tal'i işaret etti. "Ve bu suikastçıyı neden sarayıma getirdin?"

"Çünkü Talwin Hawkins, tehlikeye atılan ve Olaskolu Dük Kaspar tarafından, kendi çıkarları için kurban edilen bir genç adam. Onu kandırdılar, sonra ona ihanet ettiler. O da yaşananları telafi etmek için Majesteleri'ni, Adalar'ı bekleyen büyük tehdide karşı uyarmak istiyor, Ben de ona kefil olmaya, Majesteleri'ne söylenenlerin hakikat olup olmadığını doğrulamaya geldim."

Tal, iyileşmeye başlayan kolundaki sargı yüzünden biraz tökezleyerek de olsa eğilerek selam verdi. Ardından, "Majesteleri, eminim casuslarınız Kaspar'ın bitmek bilmeyen plan ve oyunlarından sizi haberdar etmiştir, Bildiğiniz üzere Salmaterli Prenses Svetlana'nın ölümünden o sorumludur. Bu sayede Prens, Kaspar'ı bağlı olduğu lord olarak görmeye ikna olmuştur," dedi.

"Bu durumdan haberdar değildim," dedi Kral.

Tal, önce korumalardan birine ardından da Büyücünün Adası'ndan Pug'la birlikte gelen Pasko'ya işaret etti. Pasko, muhafıza bir parşömen verdi. "Bu, Kaspar'ın kendi arşivlerinden büyük

zahmetlerle alınmış ve bugün Salmater'le Olasko'nun içinde bulunduğu durumu gösteren belgenin mühürlü bir kopyasıdır."

Kral, belgeyi muhafızdan aldı. "Bunun gerçek olduğunu nerden bileceğim?"

"Gerçek olduğuna ben kefilim efendim," dedi Pug.

"Peki bunu nereden buldunuz?"

Cevabı Tal verecekti. "Kaspar'ın sarayında, onun zulmünden zarar görmüş eski kurbanlarına acıyan kişiler var hâlâ. Majesteleri Olasko'dan Baron Visniya ve Baron Stolinko'yu tanıyordur belki. Kaspar'ın şahsi emri doğrultusunda bir süre boyunca birlikte hapis yattık. Kendileri ve başka soylular da, uydurma usulsüzlükler ya da Kaspar'ın hizmetindeki başka isimlerin kişisel çıkarları için öldürülmüş ya da hapse atılmıştı. Haksızlığa uğrayarak hapse atılan bu insanların, sarayda hâlâ dostları vardı. Bu kişiler, Opardum'a yapacağımız baskın dolayısıyla ortaya çıkabilecek durumlardan bizleri haberdar edecek."

"Opardum'a saldırmayı mı planlıyorsunuz?" dedi Kral. "Açık sözlülüğüne hayran kaldım genç Hawkins. Cesaretine de. Böyle bir savaşta kullanabileceğin orduyu nereden buldun peki, öğrenebilir miyim?"

"Majesteleri, sonbaharın ilk haftasına kadar emrimde çalışmaya hazır üç bin askerim olacak."

"Bir sınır karakoluna ya da küçük bir garnizona saldıracak olsan, bu bahsettiğin orduya önemli bir kuvvet diyebilirdik. Fakat Opardum için

senin..." derken durdu ve Şövalye Mareşal Sir Lawrence Malcolm'un dudaklarını okuyarak, "...yirmi bin ya da daha fazla adama ihtiyacın olacak," dedi. "Yanılmıyorsam bu da denizden veya karadan saldırırsan olur." Bir kez daha askeri danışmanına baktı. Kendisi, kralı onaylar mahiyette kafasını sallıyordu.

"Alışılagelmiş bir saldırı olsa, bu dediklerinizde haklı olurdunuz Majesteleri. Fakat bahsettiğim üç bin kişi Opardum'a arkadan saldıracak."

Kral güldü. "Arkadan mı? Yanılıyorsam düzelt beni, fakat Opardum kalesinin arkasında sert bir yamaç var. Üstelik yanlış hatırlamıyorsam, buraya yukarıdan da bir giriş yok."

"Haklısınız Majesteleri. Fakat içeri girmek için bir yol var. Benim ordum da saldırısını oradan yapacak."

Kral sabırsızlanıyordu. "Harika öyleyse, bu çabanızda size başarılar diliyorum. Komşu ülkelerin bazıları kötüdür. Kaspar ise tam bir zorba. Yok olduğun görmek beni üzmez. Fakat bunun Adalar la ne ilgisi var?"

"Benim bir şaşırtmacaya ihtiyacım var."

Kral uzunca bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Şaşırtmacaya mı?" dedi.

"Efendim, Inaska'ya hiç girmeden Güney Adaları'ndan bir geçiş yolu gösterebilirim size. Ve oraya Opardum veya Olasko Geçiti'ni tehdit edecek bir ordu yerleştirebilirsiniz. Kaspar da askerlerini destek için getirmek yerine Olasko Geçiti'nde bırakmak zorunda kalacaktır."

"Ya da ordularını her iki şehirden de yola çıkartıp benim ordumu arada ezebilir."

"Bunu tehlikeye atamayacak kadar meşgul olacak Majesteleri." "Neden?"

"Çünkü Roldem Kralı, binlerce Kesh askeriyle dolu filosunu Opardum açıklarında bekletiyor olacak."

"Kesh mi!" diye bağırdı Kral. "Kesh'in Kaspar'la ne ilgisi var?" "Kaspar'ın Aranorlu Prens Phillip cinayetinde parmağı olduğu biliniyor."

"Bu yeni bir şey değil Toprak Beyi. Prenses Alena da Rillanon'da misafirimiz. Bu konuyla ilgili olarak Kaspar'a ciddi mesajlar gönderdik. Prensesin dönüşüyle beraber, küçük Prens Tal'i geçebilecek yaşa gelene dek yerine bir vekil bulacak."

"Saygısızlık etmek istemem ama Majesteleri, Olasko'da Kaspar olduğu sürece bu neredeyse olanaksız bir durum. Roldem Kralı da bunun farkında. Tıpkı Dük Rodoski'yi ortadan kaldırmak istediği gibi, Phillip'i de Kaspar'ın ortadan kaldırdığını biliyor. Amacı Kral Carol'ın tahtına daha yakın olabilmek. Kaspar, Roldem Kralı olmak istiyor Majesteleri."

"Öyle gibi görünüyor, fakat hiç olası değil."

"Kaspar ordusunu Farinda'ya yollar, burayla olan sınıra da on bin adam ve at yerleştirirse gayet olası olacaktır efendim. Karşılaşmak için kuvvetlerinizi oraya göndermekten başka seçeneğiniz

kalmayacaktır. Bu sırada kendisi Roldem'de taç giyecek tabii." "Peki bunu nasıl başaracak? Büyüyle mi?"

Pug öne çıktı. "Aynen öyle Majesteleri. Bu yüzden konuyla ilgili olarak bizimle birlikte hareket etmenizi istiyoruz. Aksi takdirde yılsonu gelmeden Kaspar Roldem tahtına çıkar. Hattâ Roldem tahtı bile onu tatmin etmeyecektir. Yeniden harekete geçecektir. Önce diğer Doğu Krallıkları'na karşı durur. Miskalon, Roskalon ve diğerlerini Salmater'le birlikte dize getirir. Böylece vilayet ve düklükler, Roldemli Kral Kaspar'a sadakatlerini bildirir. Ardından Rillanon'a doğru yola çıkar."

Kral bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Karanlık bir resim çiziyorsunuz beyler," dedi. "Pekâlâ, daha fazla duymak istemiyorum. Öğle yemeğinden sonra konseyimle görüşüp elinizdeki kanıtları sunarsınız. Fakat sizi uyarıyorum. Yeterince ikna edici olamazsanız derhal bu sarayı terk edersiniz. Burada ikinize de güvenilmiyor beyler. Size güvenmeden önce çok şey göstermeniz gerekecek. Rahat etmeniz için her şey sağlanacak. Öğleden sonra tekrar görüşeceğiz."

Pug, Tal ve Pasko selam vererek çıktılar. Koridorda Tal Pug'a dönerek, "Bu ilk adımdı," dedi.

Pug, "Atmamız gereken daha çok adım var," dedi.

Öğleden sonra Kral ve konseyiyle yapılacak toplantı öncesi bir şeyler yiyip kendilerine gelebilecekleri misafir odasını göstermek üzere gönderilen uşağı takip ettiler.

Odada, üzeri atıştırmalıklarla dolu büyük bir masa ve isterlerse uzanıp kestirebilecekleri kadar büyük iki kanepe vardı. İstekleriyle

ilgilenmek için bekleyen bir de hizmetkâr vardı. Fakat Pug hizmetkâra dönerek, "Sen çık," dedi.

Hizmetkâr selam vererek odadan çıktı. Pug gözlerini kapadı, ellerini sağa sola salladı, ardından, "Büyüyle bizi duyamazlar şimdi," dedi. Pasko'ya dönerek de, "Kapının dışında bekle. Normal yollardan da duyulmayalım," dedi. Pasko kafasını sallayarak odadan çıktı.

Tal kendine bir kadeh şarap doldururken kafasıyla Pug'a da işaret ederek bir kadeh isteyip istemediğini sordu. "Su yeter," dedi Pug.

Tal, Pug'a bir bardak su doldurup verdi. Kendi şarabını da sol eline aldı. Sağ elinin henüz küçük olan parmaklarını sargının altından esnetmeye çalışırken kullanılan büyünün ne olduğunu bir kez daha düşündü. Her hareketi acı veriyordu, fakat öte yandan elinde his olması harika bir şeydi. Bu acının da geçeceğini biliyordu. Nakor zamanla bunun geçeceğini, egzersizle daha da kolay iyileşebileceğini söylemişti. Bir şeyden emindi: Kaspar'la karşılaştığında sağ elinde kılıcı olacaktı.

Tal, "İşte başlıyoruz," dedi.

"Evet," dedi büyücü. "Gün bitmeden Adalar'ın desteğini almış olacağız."

Tal bir sandalyeye oturup bir başkasına ayaklarını uzattı. Pug, kanepelerden birine oturmuştu. Tal, "Kral'a anlattıklarımızda bir parça olsun gerçeklik payı var mıydı?" dedi.

"Gerçeklik müzakere edilebilir bir olgudur. Seneler içinde bunu öğrendim."

"Bu oynanan oyunla ilgili hiçbir fikrim olamaz, değil mi?"

Pug, "Herhangi birimizin bir fikri var mı ya da bu olanları gerçekten anlayabilecek kapasitede miyiz onu bile bilmiyorum," dedi. Bir an için sustu. Ardından, "Çok şey yaşadın Tal. Henüz otuz yaşında bile değilsin, fakat bir insanın ancak iki ömründe yaşayabileceği kadar çok acı çektin. İki iş bittiğinde hayatta kalabilirsek sana olabildiğince çok şey anlatacağım," dedi.

"Hayatta kalırsak mı?"

"Planın ilk bakışta gayet başarılı görünüyor. Fakat senin, Kaspar'ın ve hattâ Meclis ya da Leso Varen'in bile ötesinde güçler var bu işin içinde. Meclis, Varen'in gücüne karşı seni korumak için üzerine düşeni yapacak. Yapmaya çalıştığı şeyi doğru tahmin edebildiysek, o zaten gücünün büyük kısmını başka bir tarafa yönlendirmiş olacak. Bu durumda da savunmasız kalacak. Yine de bu oyunun en tehlikeli oyuncusu o. Çünkü ben güç anlamında ona eş olsam bile onda ahlak ilkesi denen bir şey yok ve dolayısıyla yenilmektense hiç umursamadan etrafındaki her şeyi yok etmekten çekinmeyecektir."

Tal, "İçimi iyimserlikle doldurdun," dedi.

Pug güldü. "Hepsi birer risk. Fakat hayat da bir risk değil mi?"

Şarabından bir yudum alan Tal, "Doğru," dedi. "Peki Kral Ryan'ı ikna ettikten sonra ne olacak?"

Pug gülümsedi. "İşin zor kısmı başlayacak. Kral Carol ve Keshli elçileri ikna edeceğiz."

Tal kafasını salladı. "Öyleyse çabuk konuşsan iyi edersin Pug. Çünkü Roldem topraklarına bir daha adım atarsam beni öldürecekler."

Pug, "Hem de çok çabuk konuşacağım."

Tal düşünceler içinde arkasına yaslandı. Planın cesur, çekinmesiz ve hattâ çılgınca olduğunu biliyordu. Fakat Kaspar'ı kesin olarak ve aniden alt edebilmek için tek umutları buydu.

Ne var ki, nihayet Olasko'yu yok edeceği düşüncesi onu heyecanla doldurmuyordu. Bunun yerine donuk bir boşluk vardı içinde. Şarabını yudumladı.

Roldem görevlilerinden oluşan bir heyet ve merasim kıtası, Adalar Kralı'nın gemisi iskeleye bağlanırken rıhtımda bekliyordu. Sürme iskele indirildi, görevliler kraliyet misafirini karşılamak için öne çıktı. Geminin ana direğinde Adalar kraliyet ailesinin flaması dalgalanıyordu ve bu da, gemide kraliyet ailesinden birinin olduğu anlamına geliyordu.

Fakat lüks kıyafetler içinde bir asilzade değil, siyahlara bürünmüş kısa boylu bir adam indi sürme iskeleden. Arkasında da, oradakilerin çok iyi tanıdığı, elinde kaputtan bir seyahat çantası taşıyan başka bir adam vardı.

Kral'ın Danışmanı öne çıktı. "Bunun anlamı nedir?" Tal'i işaret ederek, "Bu adamı hemen tutuklayın," dedi.

Pug elini kaldırdı. "Bu adam, Adalar Kralı'nın koruması altındadır ve bu heyetin bir parçasıdır."

"Peki siz kimsiniz beyefendi?"

Pug, "İsmim Pug. Kimileri beni Kara Büyücü olarak tanır. Kral Ryan'ı temsilen burada bulunuyorum," dedi.

"Fakat direkte kraliyet flaması var!"

Pug, "Buna izin vermesi için Kral'ı zorlamam nedeniyle kendimden utanıyorum. Fakat uzaktan da olsa kraliyet ailesiyle bağlantım var. Beni evlat edinmişlerdi. İsmim conDoin arşivlerinde kayıtlıdır. Kral Ryan'ın büyük büyükbabası Dük Borric tarafından evlat edinilmiştim," dedi.

Danışmanın kafası karışmış gibiydi. "Belgeleriniz nerede?"

Pug süslü bir tomar kâğıt çıkardı. Kral Ryan'ın hizmetindekiler aceleyle fakat hiçbir detayı unutmadan hazırlamışlardı bu belgeleri. Üzerlerinde gerekli damgalar vardı ve Yıldızlimanı'ndan Dük Pug'la Toprak Beyi Talwin Hawkins'i, Kral Carol ve Yüce Kesh İmparatoru'nun olağandışı saray elçileri olarak göstermekle birlikte, bu iki temsilcinin Adalar adına pek çok anlaşma yapma yetkisinde olduğunu ifade ediyordu.

"Her şey burada gibi görünüyor... Ekselansları." Tal'e kötü kötü bakan Danışman, "Lütfen benimle gelin beyler," dedi.

Arabaya geldiklerinde Tal elindeki çantayı arabacıya fırlattı, sonra da Pug'ı takip ederek içeri girdi. Vekil, ikisinin ardından içeri girerek, "Çantalarınız saraya getirilecek," dedi.

Tal, "Yanımızdaki çantaların hepsini az önce verdim zaten efendim," dedi.

"Yani çok uzun kalmayacak mısınız?"

Tal sırıttı. "Burada iki günden fazla kalırsak sürpriz olur."

Danışman Pug'a bakarak, "Dürüstlüğümü mazur görün Ekselansları," dedi. Ardından Tal'e dönerek, "Fakat Toprak Beyi bu adadan canlı çıkarsa, bu da benim için sürpriz olur," dedi.

Tal omuzlarını silkti. "Bırakalım da buna Kral karar versin."

Yolculuğun geri kalan kısmında kimseden ses çıkmadı.

Dük Rodoski öfkeden yerinde duramıyordu. Kral, Pug'ın anlattığı her şeyi dinlemiş, sonra tıpkı Kral Ryan gibi Kral Carol da özel meclisi ve Yüce Kesh İmparatorluğu Elçisi önünde bir sunum yapmalarında ısrarcı olmuştu. Salona girdiğinde Tal'in orada oturduğunu gören Dük, neredeyse kılıcına davranıyordu.

"Kendinize gelin!" diye emretti Kral. "Bu adamlar buraya Adalar bayrağı korumasıyla geldiler ve kendilerine diplomatik nezaket çerçevesinde davranılacak."

Dük, "Söyledikleri her şey birer yalan, kuzen!" diye cevap verdi.

"Oturun!" diye bağırdı Kral.

Dük Rodoski söyleneni yaptı, fakat şüphesini de açıkça göstermiş oldu.

Kral danışmanlarını huzuruna çağırana dek Pug bekledi.

Danışman Kral'a ve konseyindekilere hitaben konuşmaya başladı. "Majesteleri, beyler, bu... tuhaf giyimli beyefendi Yıldızlimanı Dük'ü ve Kral Ryan'ın kuzeni Pug. Kendisinin bugün bana ilettiklerini size de anlatmasını istemiştim. Ekselansları?"

Pug ayağa kalkarak, "Öncelikle bu Dük unvanının nezaketen kullanıldığını ifade etmeliyim," dedi. "Ryan'ın babası Patrick Krondor Prensiyken, Adalar'a olan sadakatimi bir kenara bıraktım. Kral'ın kuzeniyim, fakat uzaktan.

"Az sonra söyleyeceğim şeyleri duyunca kulaklarınıza inanamayacaksınız. Öyle şeyler duyacaksınız ki benim aklımı yitirdiğimi düşüneceksiniz. Fakat şimdiden söyleyeyim, beyler. Aklım yerinde ve söyleyeceklerim de kesinlikle hayal ürünü değil.

"Eminim ki arşivlerinizde Adalardan IV. Rodric'in hükümdarlığı sırasında toplanmış bazı belgeler vardır. Fakat bahsettiğim şey Gediksavaşları, dünyamızın Tsurani tarafından işgal edilmesi olmayacak. Bunlar tarihi gerçeklerdir. Fakat bu gerçeğin arkasında, bilinenden çok daha müthiş bir öykü yatmaktadır.

"Savaş, büyük ölçüde çevrilen oyunlar yüzünden gerçekleşti. Böylece iki dünya birbirine girdi. Tek bir amaç vardı: Sethanon şehri

altına gizlenmiş kadim bir nesnenin kullanılması. Bu maddenin adı da Yaşamtaşı'dır." Kral Carol'a baktı. "Bunların arşivlerinizde olması beni oldukça şaşırtır Majesteleri. Karanlık Yol Kardeşliği orduları sahte peygamber Murmandamus'un bayrağı altında güneye doğru ilerlediğinde, Sethanon savaşından geriye kalan ve gerçeği bilen bir tek ben, Tomas -Elf Kraliçesi Aglaranna'nın eşi-, Prens Arutha ve daha sonra Kral Lyam ve artık ölü olan iki Tsuranili büyücü vardı.

"Yaşamtaşı iki kere daha tehdit altında kaldı. Önce Moredhel lideri Delekhan, sonra da Zümrüt Kraliçe orduları saldırıda bulundu." "Bu Yaşamtaşı denen şey de neyin nesi?" diye sordu Rodoski. "Önemi nedir ki uğruna savaşlar çıkmış?"

"Bu dünyaya insanlar inmeden evvel yaşamış ırk olan Valheru tarafından yaratılmış kadim bir şey. Tanrılara karşı bir silah olarak kullanılmak üzere yapılmış. Murmandamus, Delekhan ve Zümrüt Kraliçe ise dünyayı yönetmek için bu taşı kullanmak istedi."

"Yani Olaskolu Kaspar da bu Yaşamtaşı'nı almak mı istiyor?" diye sordu Kral Carol. "Hayır," dedi Pug. "Bu taş seneler önce... yok edildi. Artık bir tehdit oluşturmuyor." Taşın Tomas'ın oğlu Calis tarafından, tutsak edilen hayat özlerini özgür bırakıp iyilikle kötülük arasındaki eski dengeyi kısmen de olsa yakalamaya yardım etmek için kullanıldığını anlatmaya çalışmak yerine, böyle söylemenin daha iyi olacağını düşünmüştü.

Keshli Elçi, "Sanırım arşivlerimizde böyle bir şeyden bahsediliyor efendim," dedi.

Pug gülümsedi. "Şüphesiz. İlk Sethanon savaşında Lord Hazara-Khan'ın emrinde çalışan Kesh askerleri vardı. Gördüklerini rapor ettiğini zannediyorum."

"Bunlar yaşanırken orada olduğunuzu ve onu tanıdığınızı bilmek bana çok tuhaf geliyor," dedi Hiçi. "Bunlar bir yüzyıl önce yaşandı."

"Yaşlandım," dedi Pug duygusuzca. "Şimdi konumuza dönelim. Olaskolu Kaspar son on senedir bölgeye inanılmaz zarar veriyor. Buna Salmater Prensesi ve Aranor Prensi'nin cinayeti de dahil. Roldem Kraliyet Ailesi'nin her bir üyesi için bir suikast planı var."

Rodoski kendine hakim olamadı. Tal'i işaret etti. "Ve şu adam da onun araçlarından biriydi. Salmaterli Svetlana'yı öldürdü. Bana düzenlenecek suikastta da yer alacaktı."

Pug omuzlarını kaldırdı. "Bu teşebbüs hemen önlendi efendim. Benim anlatmak istediğim de bu. Kaspar'ın hırsları açık ve ortada. Roldem tahtına oturmak istediğini bütün dünya bilse bile umurunda değil gibi görünüyor. Bir gün Adalar tahtına oturmak isterse de aynı şey geçerli olacak.

"Fakat Kaspar aptal bir adam değil. Dolayısıyla kendinize onun neden bu kadar açık oynadığını sormalısınız. Neden hırslarını saklamıyor ve sizin vereceğiniz tepkileri umursamayacağını bu denli açıkça gösteriyor?"

Rodoski arkasına yaslandı. Öfke içindeki Dük'ün bile bu soruyu düşünmeye başladığını görebiliyordu Tal.

"Cevap," dedi Pug, "Kral Carol'ın Yüce Kesh'le olan karşılıklı savunma anlaşmasını uygulamaya koyması için bir sebep. Elçi, İmparator'a, İmparatorluk'un doğu kıyısındaki garnizonlarını kuzeye

çekmesini söylemeli. Hem de hemen. Roldem donanması o limanlara uğrayıp askerleri Opardum'a göndermeli.

"Kral Ryan, Olasko Geçiti'ni tehdit etmek için bir ordu gönderecek ve Toprak Beyi Hawkins de kalenin içine birliğini sokacak. Tüm bunlar kış gelmeden tamamlanmalı. Çünkü Kaspar, asıl hamlesini Kışdönümü Gecesi gerçekleştirmeyi planlıyor. Opardum kalesinde çok az kişinin girmeye izinli olduğu kanatta, Leso Varen diye bilinen bir adam yaşıyor. Kendisi çok kudretli bir büyücüdür ve karanlık sanatları uygular. Tüm yasa ve akitleri, gelenekleri ve sosyal sözleşmeleri, yani insanları bir düzene sokup huzurlu kılan her şeyi yok etmeyi amaçlayan kötülük ve karmaşa güçlerine hizmet ediyor. Bu güçlerin, iyilik ve kötülük düşüncelerinizi gölgede bıraktığına ne kadar işaret etsem az. Aklı başında insanlarsanız, Leso Varen durdurulmazsa bu dünyayı nasıl bir dehşetin beklediğini anlayabilmeniz imkânsız olacaktır."

"Sadece bu adamı yok edebilmek için Kesh'in tüm doğu garnizonlarına ve Roldem donanmasına ihtiyacınız olacak yani, öyle mi?" diye sordu Keshli Elçi.

Pug, "Özetlemek gerekirse, evet," dedi.

Kral, "Konseyi beklerken sizinle ilgili olarak arşivlerimize baktık Dük Pug," dedi. "Okuduklarım doğruysa siz de oldukça kudretli bir büyücüsünüz. Sırf yaşınız bile bu raporların doğru olduğuna inanmama sebep oluyor.

"Leso Varen'i neden kendiniz bulup yok etmediniz?"

Pug gülümsedi. Bu tebessümde acı da vardı. "Bu adamla daha önce karşı karşıya kaldım Majesteleri. Bu süre boyunca pek çok farklı isim

kullandı, fakat nasıl bir kokarcayı kokusundan tanıyabiliyorsanız, ben de kara büyülerinin iğrenç kokusunu alabiliyorum. Öldürülmesi kolay bir adam değil o. Deniyorum dediysem lütfen bana inanın." Sesi kısıldı ve bir an için gözleri daldı. "Bir keresinde... onun öldüğünü sandım. Fakat görünen o ki yanılmışım."

"Pekâlâ," dedi Dük Rodoski. "Bu adamın güçlerini karanlık bir dille resmettiniz ve seneler öncesinde yok edilmiş tehlikeli bir şeyin hikâyesini anlattınız. Anlayabilmemiz için konuyu bağlayabilir misiniz?"

Pug, " Leso Varen'in yeni bir Yaşamtaşı yarattığını sanıyorum. Ve bu taşı yılın en karanlık gecesi olan Kışdönümü Gecesi'nde kullanmayı planladığı düşüncesindeyim," dedi.

Kral arkasına yaslandı. "Yeni bir Yaşamtaşı mı? Tam olarak ne işe yarayacak bu?"

Pug, "Efendim, bu taş herhangi bir biçimde kullanılabilir," dedi. "Doğru ellere geçerse iyilik için kullanılır, Fakat kendi başım ve sevdiğim herkesin yaşamı üzerine bahse girerim ki, Varen'in ellerinde yalnızca kötülük için kullanılacak.

"Yeni bir Yaşamtaşıyla, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun Adalar'ı işgalinden bu yana görülmemiş bir büyüklükte savaş açabilir." Bu bir tür kaçıştı. Çünkü yalnızca bir avuç insan işin aslını biliyordu: Zümrüt Kraliçe öldürülmüş, yerine onun kılığında bir iblis geçmişti. Bu detay, Kral'ın saray üyelerinin kafalarını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Bir süre duraksadıktan sonra Pug, "Alınan her hayatla Yaşamtaşı daha da güçlenir," diye devam etti. "Kimin öldüğü ya da ölenlerin kimin tarafında olduğu önemli değil. Varen, Kaspar'ın ordusunun yanında olursa, savaşın sonunda, başında olduğundan

daha güçlü olacaktır. Yapılan her savaş, onu daha da güçlendirecektir.

"Nihayetinde, dünyayı yönetmesini sağlayacak silah elinde olacak. Hattâ daha da fazlası: Tanrılara bile meydan okuyabilecek.

"O zaman göklerde savaş çıkacak ve ayağınızın altındaki topraklar kömüre, küle dönecek."

"Buna inanamam," dedi Kral,

Pug eliyle işaret edince, Pasko elindeki eski belgelerle bu adım öne çıktı. "Bunlar Rillanon arşivlerinden. Kral Ryan bunları almama izin verdi. Size, Prens Arutha'nın kendi eliyle yazdığı belge de dahil olmak üzere dosyadaki tüm resmi evrakları veriyorum. Benim yazmış olduğum belgeler de var. Bunlarda size zaten anlatmış olduğum şeylerden ya da en azından Gediksavaşları döneminde bilindiği kadarıyla her şeyden bahsediliyor. Yılansavaşları zamanında Erik von Darkmoor'un hazırlamış olduğu bir belge de dahil olmak üzere, döneme ait çeşitli raporlar da var. Hepsi gerçektir ve kraliyet arşivcileri tarafından tasdiklenmiştir.

"Size verdiklerimin dışında bildiğimiz her şeyi de anlattım."

"Bunun bedelini kim ödeyecek peki?" diye sordu Keshli Elçi. "Yalnızca altından bahsetmiyorum. Tüm o acıyı kim çekecek, kimler ölecek?"

"Ekselansları," dedi Pug, "Kral Ryan'a yapmış olduğum teklifi size de yapacağım," dedi. "Çabalarınızın bedelini ben karşılayacağım. Bunu sağlayabilirim. Fakat dünyayı kimsenin hayal bile edemediği bir

dehşetten kurtarmak için her şeylerini vermeye hazır cesur adamlar bulmak, benim gücümün de ötesinde olan bir şey.

"Efendiler, Majesteleri, biz şimdi harekete geçmezsek, Kışdönümü Gecesi'ne kadar bu dünya, asla kavrayamayacağımız bir karanlığa doğru yavaş yavaş geçmeye başlayacak. Bu kararı kendiniz için değilse de çocuklarınız ve bir gün dünyaya gelecek onların çocukları için verin."

Pug etrafındakilerin yüzlerine teker teker baktı. Tal, artık büyüyle bağdaştırdığı o karıncalanma hissini duydu yine. Pug'ın yaptığı büyünün zor algılanan cinsten olduğunu biliyordu. Çünkü anlaşılır bir şey yapsa geri tepebilirdi. Onları sakinleştirecek, verdikleri karar konusunda içlerinin rahat olmasını sağlayacak ve şüphelerini kenara itecek bir büyü yapmıştı.

Kral, "beyler, sizin için hazırlanan odalara çekilirseniz biz de konuyu tartışabiliriz," dedi. Pasko'nun verdiği belgelerin oluşturduğu yığına bakarak, "Bunların hepsini okumak vaktimizi alabilir. Yemeği odanıza gönderteceğim. Görüşmemize de sabah devam ederiz," diye ekledi.

Pug, Tal ve Pasko selam vererek Kral'ın salonundan ayrıldılar. Mütevazı odalarına bir uşak eşliğinde çıktılar. Yalnız kaldıklarında Tal, Pasko'ya baktı. "Ustalar Sarayı Şampiyonluğu için dövüştüğümde verilen oda kadar güzel değil."

Pasko, "O zamanlar sizi daha çok seviyorlardı. O zamanlar kraliyet ailesinden birini öldürmeye teşebbüs de etmemiştiniz henüz," dedi.

Pug, "Bu seferki Adalarda olduğundan da zor," dedi. Kapı çaldı, Pug, Pasko'ya kapıya bakmasını işaret etti. Pasko kapıyı açtığında, ellerinde atıştırmalık ve şarapla dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar

içeri girdiler. Hizmetkârlar çıkıp kapı bir kez daha kapandığında Pasko, Pug ve Tal için hafif bir yemek hazırlamaya koyuldu.

Pug, "Sanırım onları ikna edeceğiz. Fakat bunun üzerine daha çok tartışma olabilir," dedi.

Tal iç geçirdi. Paralı askerlerine kavuşmak için sabırsızlanıyordu. John Creed'e güveniyordu. Halkının intikamını almayı ne kadar çok istese de, Quint ve diğerlerine de güvenmeye başlamıştı artık. Fakat yine de elindeki bir paralı asker ordusuydu ve her an bir sorun çıkabilirdi.

Nihayet Tal, Pug'a dönüp, "Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Bekleyeceğiz," dedi Pug. "Ki bu hepsinden de zor."

Pasko kafasını salladı. "Siz yemeğinizi yerken ben de banyolarınızı hazırlarım. Yemeğin erken gelmesi için de görevlilerle konuşacağım. "

Pug ayağa kalkmıştı. "Benim için isteme. Ben bu gece eşimle yemek yiyeceğim. Şafak sökmeden geri dönerim." Elini sallayarak ortadan kayboldu.

Tal, Pasko'ya baktı. "Tıpkı Magnus gibi. Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Pasko kafasını salladı.

-19-

SALDIRI

Rüzgâr, bıçak gibi keskindi.

Büyük pelerininin altına sığınan Tal, sağ elinde bir top tutuyordu. Tuhaf, siyah bir metalden yapılmış bu topu ona veren kişi Nakor'du. İyi zıplamıyordu ve oldukça ağırdı. Fakat Tal'in eli için ciddi bir egzersizdi. Sürekli duyduğu acı, ara sıra gelen sancı ve kaşıntılara dönüşmüştü. Bazen de fazla egzersiz yaparsa kolu zonkluyordu.

Fakat kolu tamamen yerine gelmişti. Bir aydır da kılıç talimi yapıyordu. İlk başta kılıcı birkaç dakikadan fazla tutamıyordu. Bazen öyle acı çekiyordu ki ağlayacak gibi oluyordu. Fakat azmetti. Artık durup düşünmese, hissettiği rahatsızlığın dahi farkına varamıyordu. O anda da, önünde olup bitenin ne olduğunu anlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, elini düşünecek halde değildi.

Dar bir yolda, üç bin paralı asker tek bir tabur halinde platoya doğru ilerliyordu. Saatlerdir at üzerindeydiler ve tepeye ulaştıklarında dağılıp ateş yakmadan kamp kuracaklardı. Kaleden kilometrelerce uzakta olsalar da Tal yüz tane kamp ateşi yakmayı göze alamazdı. Kaspar'ın tüm dikkati, limanın açıklarındaki filoda ve doğuda nehir kıyısından yaklaşan ordudaydı, fakat kaleye platonun olduğu yönden rüzgâr esiyordu. Dolayısıyla ateş yakıldığı takdirde dumanı kilometrelerce uzanabilirdi.

Adalar ordusu artık yerleşmiş olmalıydı. Tal, Kral Ryan'ı ikna etmiş, Kaspar için bulduğu Salmater casuslarının çizdiği yoldan ordusunu teknelerle ilerletmesini, sonra da nehrin kuzey kıyısına inerek Olasko

Geçiti'yle Opardum arasına beş bin kişilik bir kuvvet yerleştirmesini söylemişti.

Son derece sabırsızdı. Kaspar'la son hesabına çok yakın olduğunu biliyordu. Keşke Meclis ordusunu mağaranın içine büyüyle sokabilseydi. Böylece mühendislerin geçidin dibinden yeni bir köprü yapmasını beklemek zorunda kalmazlardı. Fakat bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Pug, Leso Varen'in kalenin kilometrelerce ötesinde yapılan bir büyüyü bile sezebileceği konusunda Tal'i uyarmıştı. Son ana kadar, bu saldırının diğerlerinden farklı olmadığını düşünmesi gerekiyordu. Bir şeyleri fark ederse bu teşebbüsü başarısızlığa uğrayabilirdi. Kaspar ele geçirilse bile asıl hedef Varen'di ve kesinlikle kaçmamalıydı. Tal, Kaspar'ın ölmesini istese de, ilk görevinin büyücünün odasına girmek olduğunu biliyordu. Çünkü büyücüyü Pug ve diğerlerine karşı koruyan büyülü korumaları orada bulacaktı. Varen onu öldürmeden önce, Tal bunları yok etmeliydi. Yoksa başarısızlığa uğrardı. Kaspar hayatta kalır, Leso Varen'in yaptığı kara büyüler engellenemez, Tal'in tüm yaşamı da anlamını yitirir, boşa geçmiş sayılırdı.

Tal, en iyi iki izcisini mühendislerle önden yollamıştı. Uygulamaları gereken kesin emirler vermişti. Köprü kurulduğunda karşı tarafa geçecek, uzun patikadan çıkacak, sonra da karşılarına çıkan ilk büyük salonda beklemeye başlayacaklardı. Buradan gerisini o devralacak, askerlere, hepsinin sığabileceği mağaraya çıkan tünellerde liderlik edecekti. Buradan, kalenin içindeki terk edilmiş mahzene kısa bir yürüyüş mesafesi vardı. İşte orası, Kaspar'ın sonu olacaktı.

Tal, tabur halinde kamp alanlarına doğru ilerleyen ordusunu izledi. Kamp alanlarına geldiklerinde atlarından inecek ve ilgilenmeleri için uşaklara bırakacaklardı. Bunlar, John Creed'in bulduğu eski askerler, Karesh'kaar yakınlarındaki köy ve çiftliklerden gelen acemiler ve Bardac'ta gelecekleri olmadığına inanan genç adamlardı. Aralarında

birkaç kadın da vardı, Tal, yanında çarpışan herkese savaştan sonra Olasko'da bir yaşam kurma sözü vermişti. Tabii kazanabilirlerse. Son atlı da tepeyi çıkarak kendine dinlenecek bir yer aramaya başladı. Yük hayvanları arka taraftan çıkarılıyordu. Onlarda göründüğünde, Tal en ilerideki kampa doğru atını sürmeye başladı.

Quint Havrevulen, John Creed ve Baron Visniya'yla Baron Stolinko onu bekliyordu. En az yüz defa planın üzerinden geçmişlerdi. Fakat yine de Tal, "Bir kez daha. Rapor verin," dedi.

Quint, "Arka taraftaki izcilerimizden aldığımız işaretler her şeyin yolunda olduğunu ve kimsenin burada olduğumuzdan şüphelenmediğini gösteriyor," dedi.

Creed, "Herkes işini biliyor Tal," dedi.

Tal, "Bu noktada endişe etmek zorundayım," dedi.

Visniya, "Keshliler geldiğinde ana savunmanın boş bırakıldığını veya yanlış emir alındığını düşünecek. Şehrin dış tarafındaki savunmanın da en iyi ihtimalle yanıltıcı olduğunu garanti eden dostlarımız var," dedi.

Stolinko, "Şehrin planına bakılırsa zaten çok da duramazlardı. Yarın günbatımına kadar Kaspar'ın kuvvetleri ya tamamen şehrin içine çekilmiş olur ya da kalenin duvarları arkasına gizlenir," diye görüş bildirdi.

Tal kafasını salladı. Bulduğu tünellerden kalenin bodrum katına varmak bir günlerini alırdı. "Öyleyse iki gün sonra şafak vakti, kale elimizde olacak."

Canını sıkan bir şey vardı: Kaleye içten saldırmadan önce tüm adamlarının yerlerini almasını beklemeyi tercih ederdi. Mağaralarda veya bodrumda bunun için yeterli alan yoktu. İki yüz adamı merdivenlerden çıkarırken, kimse fark etmeden tepeye ulaşmalarını ummak zorundaydı. Üstelik bu adamların, kuvvetlerinin kaleye girmesini sağlayabilecek kadar uzun kilit koridorlardan birini tutması gerekiyordu.

O veya adamları, bahsedilen merdivenlerde sıkışık kalırsa, kılıç ve ok kullanan altı kişilik bir ekip onları bir hafta orada tutabilirdi.

Tal, atını uşaklardan birine verdi ve diğerlerinin oturduğu yere bağdaş kurdu. Sağ elindeki eldiveni çıkararak elini esnetmeye başladı. "Bizzat görmüş olmasam," dedi Quint, "kolunun kesildiğine hiç inanmazdım."

Esnettiği parmaklarına bakan Tal, "Bu 'numaraları' bilen arkadaşlarının olması iyi bir şey," dedi.

"Eh," dedi huysuz Stolinko, "Umarım önümüzdeki iki gün boyunca parmakların daha da iyi olur."

John Creed, "Tal'in bize anlattıklarından yola çıkarsak numaraya ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Bu adil bir savaş. Kim daha çok istiyorsa o kazanacak," dedi.

Bundan sonra da kimse bir şey söylemedi.

Saatlerdir karanlıkta sürünüyorlardı. Taburda her on sırada bir askerlere meşale verilmişti. Dört seneden fazla bir süre geçmiş olmasına rağmen Tal'in yolu detaylarıyla hatırlaması, onlara hem zaman kazandırıyor hem de hayatlarını kurtarıyordu. Bu bölge, keskin yamaçlar, çıkmaz geçitlerle doluydu. Kaspar'ın hizmetinde çalışmaya başladığı ilk aylarda geceleri yaptığı keşifler, şu an çok işlerine yarıyordu.

Mağaralar yılın bu zamanında kuruydu. Etraf çoğunlukla çıplak kayalarla kaplı olsa da bunların arasında sertleşmiş toprak parçaları da vardı. Aşağı taraflar yosunla kaplıyken, yüzeye yaklaştıkça bunların yerini kum granit duvarlar ve tozlu bir zemin alıyordu. Her şey küf kokuyordu.

Tal, kalenin dış çemberine ulaşmadan evvel karşılarına çıkan son salonda durdu. O sene başlarında özgür bıraktığı kölelerden biri olan genç bir kadına işaret ederek, "Bir saat dinleneceğiz, herkese haber ver. Ben önden keşif yapmak için gidiyorum," dedi.

Kız döndü ve haberi yaymaya başladı. Bu sırada Tal eline bir meşale alarak, ateşi diğer meşalelerden biriyle yaktı ve yoluna devam etti. Köşeyi dönerek kayboldu.

Her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Depo alanına çıkan dar geçidi hemen buldu. Burası, uzun zaman önce terk edilmişti. Yerdeki tozun arasından görülebilen tek ayak izleri ona aitti. Aradan dört sene geçmiş olduğu için izler de daha az belirgindi.

Bu mağaranın en ucunda bir kapı vardı. Açmaya çalışmadan evvel, Tal kapıyı iyice inceledi. Sert bir kapıydı ve güçlükle kımıldıyordu, fakat acele etmedi. Kapı, geçebildiği kadar aralandığında adımını attı.

Odaya girdi. Artık tam olarak kaledeydi. Kayadan oyma üç duvarı vardı odanın, fakat en uçtaki duvar harçtan yapılmıştı. O tarafta yine bir kapı vardı. Kapıyı açan Tal, karşısında ayak basılmamış bir geçit buldu.

Yola hızla göz atarak açacağı son kapıya ulaştı. Bu odadan sonra kalenin işe yarar bölümlerinden birine geliyordu: Kalenin tam ortasına ulaşmasını sağlayacak merdivenlere çıkan yedek kilere. Bu, mutfağa en uzak olan kilerdi. Nadiren içeri girilse de, buradaki büyük fıçılardan tuz doldurmaya gelen oluyordu mesela. Bir parça kırmızı kumaş ve büyük bir çivi çıkararak kumaşı kapıya çiviledi.

Sonra geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Ordusunun geçeceği her kapıya bu kırmızı kumaşlardan asıyordu.

Birleşme yerlerinden birinde iki kumaş çıkardı. Biri kırmızı, öbürü maviydi. Sonra başka bir yönde ilerlemeye devam etti. Bir saat sonra, bir başka yol daha maviyle işaretlenmişti.

Ordu keşif kolunun beklediği noktaya vardığında, kalenin içine gitmek için işaretlenmesi gereken üç yol kalmıştı. John Creed, kuvvetlerden birini sarı yoldan, arka kapılardan biri aracılığıyla hazırlık alanına çıkaracaktı. Kapı, dış duvarlarla kale arasında kalan dış avluya çıkıyordu. Görevi, şehir üzerinden saldıran Keshli askerlere içeriden saldırarak yardımcı olmaktı.

İkinci grubu Quint Havrevulen, mavi yoldan silah deposuna çıkaracaktı. Ordunun asıl güç kaynağına, kalenin içinden saldırmış olacaklardı. Üçü arasında Kaspar'ın askerleriyle ilk karşılaşacak olan büyük olasılıkla o olacaktı.

Tal'in göreviyse en tehlikeli olandı. Çünkü kırmızı yoldan Leso Varen'in odasına götürecekti askerlerini. Bu sayede çabuk ve kötü bir şekilde ölebileceğini biliyordu. Bu seçimi üzerine çok düşünmüştü. Fakat başka hiçbir adama bu emri veremeyeceğini hissediyordu. Ayrıca zafer bu kadar yaklaşmışken artık böyle bir şeyin de umurunda olmadığının farkına varıyordu. Buz kesmişti. Senelerce Kaspar'ı ezeceği, neden onu yok ettiğini söyleyeceği günün gelmesini beklemişti. Düşmanlarından intikam alma düşüncesi bile artık onu rahatlatmıyordu. Aslında durum tam tersiydi. Kuzgunun ölümünden sonra intikam tüm çekiciliğini yitirmişti.

Bu anı görmek için heyecanla geçirdiği yıllar, artık boşa geçmiş gibi geliyordu. Bu ya hep ya hiç oyununa kendini adamadan evvelki kısa süre içinde kaçıp gitmeyi çok istemişti. Kaybettiklerini, Kaspar'ı cezalandırmakta bu kadar ısrarlı olduğu için geçmişte bırakmak zorunda kaldıklarını düşündü.

Şimdi bunların ne faydası var diye düşünüyordu. Kaspar'ın ölümü, babası Şafakta Elk Çağrısı'nı, annesi Gece Rüzgârı Fısıltısını geri getirmeyecekti ki! Ağabeyi Güneşin Eli ve küçük kız kardeşi Miliana yine ölmüş olacaktı. Büyükbabası Gözlerinde Kahkaha'nın sesini bir daha ancak hatıralarında duyabilirdi. Hiçbir şey değişmeyecekti. Krondor dışından bir çiftçi aniden doğrulup, "Bir yanlış düzeltildi," demeyecekti. Roldemli bir çizmeci oturduğu yerden gökyüzüne bakıp, "Bir halkın intikamı alındı," demeyecekti.

Kaspar'ı bir düşünceyle yok edebilecek olsa bu katliamdan hemen vazgeçerdi. Yüzlerce, hattâ belki binlerce kadın ve erkek ölmek üzereydi. Üstelik içlerinden biri bile neden öldüğünü bilemeyecekti. Hiçbiri, bir çocuk halkına uygulanan katliamdan kurtulduğu ve hırslı bir adam kötü bir büyücüyle anlaşma yaptığı için öldüklerini anlayamayacaktı.

Tal iç geçirdi. Ne kadar uğraşsa da Kaspar'dan veya Quint'ten nefret edemiyordu. Bir ayıdan ayı gibi davrandığı için ne kadar nefret edilebilirse onlardan da o kadar nefret edebilirdi. Onlar da tabiatlarını yansıtan yaratıklardı. Kaspar için bu hırsla dolu olmak, tüm ahlak ilkelerinden yoksun olmaktı. Quint içinse emirleri gözü kapalı yerine getirmek ve ne kadar iğrenç veya ahlak dışı olsa da bu söylenenleri yapmaktı.

Fakat şimdi Tal, bu adamlardan birinin alışkanlıklarını kullanarak öbürünü yok edecekti. Bu ironi nedense ona hiç de komik gelmiyordu.

Keşif kolunun bulunduğu yere geldiğinde askerlerin hepsinin ön tarafa çıktığını gördü. Quint, "Hepimiz yerlerimizi aldık ve hazırız," dedi.

Tal taşların üzerine oturdu. "Şimdi bekliyoruz."

Kiler boştu. Tal, adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. Kapıyı açtığında uzaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Belirgin bir şey yoktu tabii, fakat bu sesin savaş sırasında olmaları gereken yerlere koşturan kaledeki kadın ve erkeklere ait olduğunu biliyordu. Askerler görev yerlerine geçerken hizmetkârlar da saldırıya karşı koyabilmek için gereken her şeyi hazırlıyordu: Yemek, battaniye, su, çıkması olası ateşleri söndürmek için kum, sargı bezi ve yaralılar için merhem.

Tal işaretini verdi ve ilk grup dar merdivenlerden çıkmaya başladı. Kapı aralığından baktığında koridorun boş olduğunu gördü. Kapıyı açtı ve ilk yirmi adam hızla yukarı çıkarken o da kapıyı tuttu. On

asker sağa, on asker de sola dönmüştü. Salonun en uç noktasına geçmeleri ve herkes yerini alana kadar beklemeleri emredilmişti.

İlk takım yerini aldıktan sonra diğerleri de birbiri ardına hızla gelmeye başladı. Kırk kişi de yerini aldığında Tal işaretini verdi. Her iki takım da kendileri için belirlenen yöne döndü. İki tarafın da görevi aynıydı: Kalenin altında belirli bir yer bulup orayı tutmak. Salonlar arasındaki geçişleri engelleyip -bunun için masa, sandalye veya bulabildikleri başka şeyleri kullanacaklardı- yayları ve arbaletleriyle bu pozisyonları tutacaklardı. Tal görevini tamamlayana dek böyle kalacaklardı. Büyücünün odasına gönderilen dövüşçüleri böylece korumuş olacaklardı.

Tal, arkasındakilere olabildiğince yavaş ilerlemelerini işaret etti. Ordunun en sert yirmi beş adamını kendi elleriyle seçmiş, başlarına da, sırtında hâlâ Ümitsizlik Hisarı'ndan aldığı büyük baltayı taşıyan iri yapılı katil Masterson'ı koymuştu. Gerekirse bu adamın elindeki baltayla kapıları devirebileceğini biliyordu.

Tal köşeyi döndü, kısa bir koridordan, sonra da bir dizi basamaktan geçti. Yukarıda aşağı inen merdivenler çıktı karşısına. Öte yandan diğer iki merdiven, her iki taraftan yukarı çıkıyordu. Kendi adamlarının arkasından gelen gruplar, bu merdivenlerden çıkarak Kaspar'ın adamlarından karşılarına çıkanların hepsini öldürecekti. Tal, yirmi beş kişilik grubunu, Leso Varen'in odasına inen merdivenlerden götürecekti.

Büyücünün odalarından ilkine çıkan koridordan hızla geçti. Kapıya yaklaştığında, ensesindeki ve kollarındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Durdu ve hiç tereddüt etmeden, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Arkasındakiler bir an için duraklasalar da hemen geri çekilmeye başladılar. Bu sırada dayanılmaz yükseklikte tiz bir ses kapladı her yanı. Adamlar kulaklarını tıkayarak acı içinde çığlık atmaya başladılar. Kapıya en yakın olan Tal, en çok acıyı çeken kişi olmuştu. Geriye doğru yürümeye çalışırken dizleri titriyor, düşecek gibi oluyordu.

Koridorun en sonuna geldiğinde ses de kesilmişti. Tal, görüşünü geri kazanabilmek için kafasını iki yana salladı. Tek kelime etmeden Masterson'a kapıyı yıkmasını işaret etti. Masterson kafasını salladı. Yüzünü bir hışım kaplamıştı. Kapıya yüklendi.

Varen, Tal ve diğerlerinin kaçmasını ya da koridorda şaşkınlık içinde kalmasını bekliyorduysa yanılmıştı. Masterson dev baltasıyla kapının ortasına vurmuştu. Etrafta ağaç parçaları uçuşuyordu. Üç kere daha vurdu ve kapıyı taşıyan destekler düştü. Koca ayağıyla kapıyı tekmeleyerek menteşelerin arasındaki ağacı ve kilit aynasını indirdi kapı açılmıştı. Birkaç adım gerisindeki Tal'le birlikte içeri daldı.

Tal'in ardından da yirmi beş adam girdi içeri. Odanın en ucunda Leso Varen tek başına duruyordu. Zayıf büyücü, korku dolu değil de canı sıkılmış gibi duruyordu. "Bu kadarı fazla," dedi sadece.

Elini şöyle bir salladı. Tal'in tüm bedenini bir acı kaplamıştı. Güçlükle ayakta durabiliyordu. Kendisine karşı koyan parmaklarının arasından kılıcı kayıp gitti. Öbür adamlar da yerde kıvranıyor ya da ellerinin üzerine düşmüş kusuyorlardı.

Tal, her yanda baygın yatan adamlarını gördü. Yalnızca Masterson ayaktaydı ve adam, her adım atışında sendeliyordu. Bu iri kıyım dövüşçünün nasıl olduysa büyüsüne karşı koyabildiğini gören Varen,

sabrı tükenmiş gibi ofladı. Siyah ağaçtan ince bir asa aldı eline. Asayı adama doğrultarak bir şeyler söyledi.

Masterson'ın kafası ve omuzlarını alevler kaplamıştı. Acı içinde çığlık atarken elindeki balta düştü. Dizlerinin üzerine düşmüştü, bir yandan da beyhude yere alevlere vurmaya çalışıyordu. Alevler yeşil renkteydi ve odaya yağlı bir koku ve yanık etten çıkan o iğrenç kokuyu yayıyordu.

Tüm kasları ağrı içinde olmasına rağmen Tal ilerlemeye çalışıyordu. Kılıcı, açık haldeki elinin hemen yanında duruyordu, fakat parmaklarına söz geçirip onu kavramasını söyleyemiyordu. Çaresizlik içinde kemerindeki bıçağı çıkardı ve son kalan kuvvetiyle bıçağı büyücüye fırlattı.

Bıçak doğru yolda ilerliyordu, fakat Varen hiç istifini bozmadı. Bıçak birkaç santim önünde yere düştü. Sanki görünmez bir duvara çarpmıştı. Büyücü Tal'e yaklaştı.

"Talwin Hawkins, değil mi? Şaşırdım doğrusu," dedi yavaşça.

Sesi, odada çığlık atan adamların sesini bastıracak kadar yüksekti. Tal'in sağ koluna bakarak, "Şunu kesecekler sanıyordum," dedi. İç geçirdi. "Kaspar'ın adamlarının sorunu bu işte. Detaylarla ilgilenmeleri konusunda onlara hiç güvenemiyorsun. Önce Salador'da ölmen gerekiyordu, fakat sen bu onuru gösteremedin. Şimdiyse beklenmedik bir anda buraya ordunla geliyorsun... Çok sinir bozucu Talwin!" Etrafına bakındı. "Kaspar şehrini elinde tutamazsa ben taşınmak zorunda kalacağım... Yine! Sahiden çok üzücü." Öyle eğildi ki, yüzü Tal'inkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Tal'se dik durmaya, yere düşmemeye çalışıyordu. "Çok

inatçı bir çocuksun, değil mi?" diye sordu Varen. Tal'i hafifçe sağa doğru itti, Tal düştü.

"Tüm bunların senin işin olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa bir ıslığınla koca Kesh ordusunu toplayamazsın. Nehrin oradaki Adalar'dan gelen bir avuç adamı saymıyorum bile. Ryan ve Carol'ı nasıl ikna ettin bilmek isterdim doğrusu. Fakat vaktimiz dar. Konuşacak tek dakikam yok." Leso Varen yürüdü ve pencereden dışarı baktı. "Hiç iyi görünmüyor. Duvarlarda Keshliler var. Bir ordu dolusu tanımadığım adam da avlunun kapısını açıyor. Böyle olmaz."

Pencereyi açtı ve asasım dışarı uzattı. Tal, dışarıdakilere büyü yaptığını hissedebiliyordu. Fakat bunu her yapışında, kendi hissettiği acının da yavaşça azaldığını fark etmişti. Artık görmekte güçlük çekmiyordu. Üstelik kımıldayabiliyordu da.

Aşağıdakilere de birkaç dakika boyunca aynı acıyı yaşatan Varen, bir kez daha Tal'e döndü. "Biliyorum, çok eğlenceliydi ama artık ölme vaktin geldi," dedi. Asasını bir kenara bırakıp cüppesinin üzerinden bir hançer çıkardı. Emin adımlarla Tal'e yöneldi.

Creed'in adamları, Olasko savunması arkadan saldırıya uğradıklarını anlayana kadar duvarlara çıkmışlardı bile. Keshliler, yazın çıkan orman yangınları gibi şehre dağılmışlardı. Bir düzen içinde geri çekilmeleri emredilen Olasko askerleri de aceleyle kapıya yönelmişti.

Gözlerini, tırmanma merdiveni ve kuşatma mekânizmaları taşıyan Kesh Askerlerine dikmiş duvardaki askerler, birden düşmanlarını yanı başlarında bulmuşlardı. Burç merdivenlerinden hızla yukarı çıkanlar da vardı. Keshlilere ölüm yağdırması gereken okçular, yakın dövüşler istilacılara karşı koymaya çalışıyorlardı.

Creed etrafına bakındı ve askerleri hızla kapıya ulaşırken memnuniyetle kafasını salladı. Adamlar oradaki birliği de alt etmiş, Keshlileri içeri almak için kapıları açıyordu.

Tam o sırada kapının sağ tarafında bir patlama oldu. Her iki taraftaki adamlar da havaya uçmaya başlamıştı. İkinci ve sonra üçüncü bir patlamayla, adamlar saklanmaya, geri dönüp kaçmaya başladılar. Creed, cüppeli bir adamın dışarı bakıp sonra geri çekildiğini gördü.

Büyücü ne yapmaya çalışıyordu bunu bilemiyordu ama yarattığı karmaşa, işgalcilerin işine gelmişti. Creed adamlarına kapıyı açmaya devam etmelerini söyledi. Kapı tam olarak açıldığında, muharebenin yarım saatten az bir süre içinde sona ereceğini biliyordu. Duvardaki çekişmeyi gören Creed, tünelden hâlâ çıkmakta olan askerlerini kalenin alt kısmındaki kapıya yönlendiriyordu. Saldırı öyle çabuk olmuştu ki kapılar hâlâ açıktı. Askerlerini Quint ve Tal'in bölüklerine yardım etmeleri için içeri yollayabilirdi.

Kaleye baktı ve orada savaşın nasıl gittiğini merak etti. Keshliler içeri girdiğine göre savaşın sonu artık belli olmuştu: Kaspar'ın ordusu yenilecekti. Tal'in zekâsına bir kez daha hayran kalarak, gencin tüm bunların sonunu görebilecek kadar çok yaşayabilmesini diledi.

Kesh askerleri ellerinle tırmanma merdivenleriyle kapıya doğru hızla ilerlerken Creed, bölüğün komutanına el salladı. "İçerideyiz!" diye bağırdı Creed. Kapıları işaret ediyordu. "Merdivenleri oraya dayayın ve de şuraya," derken iki noktayı gösteriyordu, "iki taraftan bastıracağız."

Komutan ne söylemek istediğini anlamıştı ve adamlarını gösterilen noktalara gönderdi. Creed etrafına son bir defa daha bakarak her

şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedi. Olasko askerleri silahlarını atıyor, istilacılardan canlarını bağışlamalarını diliyordu.

Creed, birliklerden birine onu takip etmesini işaret ederek kalenin içine geçti. Yüzbaşı Quint'in de kendisi kadar rahat olduğunu umuyordu.

Yüzbaşı Quint Havrevulen, eğreti barikatlardan birinin arkasında diz çökmüştü. Aslında bu askerlerin yemek masalarından biriydi. O ve adamları silah deposuna girmiş, Dük'ün yedek askerlerinin kalenin gereken kısımlarına kolaylıkla dağıtılabilmeleri için yemekhanede toplandığını görmüşlerdi.

Ne yazık ki Quint, sürekli bir saldırı devam ettirebilecek kadar çok adam sokamamıştı kapıdan. Yemekhaneye ulaştıkları geniş kilerden yaklaşık iki düzine adamı iki defa geçirmeyi başarmıştı, fakat onlar da geri püskürtülmüştü. Şimdi de yemekhanenin üzerindeki balkonlara okçuları yerleştirmişlerdi. Dolayısıyla Quint'in askerleri hareket ettikleri an delik deşik olabilirlerdi.

İşgalcilerin dağılmasını engelleyen tek şey, masalardan ördükleri siperdi. Çünkü bu siperin üzerinden geçmeye çalışan tüm Olasko askerleri öldürülüyordu. Quint'in yanındaki paralı askerlerden biri, kurdukları sipere ya da arkalarındaki duvara inen her okla bariz biçimde irkiliyordu. "Buradan kurtulabilecek miyiz Yüzbaşı?" diye sordu.

"Kahretsin ki bilmiyorum," diye yanıtladı Quint. "Ama burada oturmaktan sıkıldım artık." Etrafına bakındı. "Yardım et de şu masayı itelim." İki adama daha yardım etmeleri için işaret verdi. Masayı bir

metre kadar ileri ittiler. Diğer taraftaki masaları da aynı şekilde itmeleri için işaret etti Quint. Az sonra, kilerden çıkıp yeni bir saldırıya hazırlanabilecek bir düzine adamı daha alabilecek kadar yer açılmıştı.

Tam Quint saldırıya hazırlanıyordu ki bir ses duyuldu. "Siz köpekler teslim olmaya hazır mısınız?"

Quint, "Kim öldü de seni komutaya geçirdiler Alexi?" diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu. Aynı ses, "Quint? Sen misin?" dedi.

"Başka kim olacak?" diye bağırdı Quint.

"Şimdiye kadar ölmüşsündür diye düşünüyorduk."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığıma üzüldüm fakat başka planlarım vardı."

"Kafanı getirsem, Dük bana büyük ödül verir Yüzbaşım."

"Gelip alman yeterli," diye bağırdı Olasko Ordusu'nun eski Yüzbaşısı. Bir cevap gelmeyince, "Belki de durumu konuşmak istersin önce," dedi.

"Aklından ne geçiyor?"

"Anlaşma."

Yine bir sessizlik olmuştu. Ardından Alexi isimli asker, "Buradan sesini gayet iyi duyabiliyorum. Aklından neler geçiyorsa söyle," dedi.

"Birkaç bin Kesh Askeri kapılarınızdan girmek üzere Alexi. Kalede iki grup asker daha var. Arkandaki tünelden de dahası gelecek. Bizi buraya sıkıştırmış olabilirsin, fakat habercilerini yollarsan tüm diğer cephelerde bölüklerinizin baskı altında olduğunu öğrenebilirsin. Kazanamazsın. Fakat buradaki savaşa son verirsen sen ve adamların hayatta kalır."

"Savaşa son verirsem ve sen bana burada hikâye uyduruyorsan, Dük bağırsaklarımdan çorap yapar."

"Habercilerini yolla. Bilgi iste. Ben beklerim." Quint, yanındaki askerlere sırıtarak baktı. "Benim olduğum taraf kazandığı sürece bir acelem yok."

Oldukça uzun bir sessizlik oldu. Ardından Alexi, "Pek çok şey olabilirsin Yüzbaşı Quint. Fakat yalancı değilsin. Koşulların nedir?" dedi.

"Emirleri yerine getiren adamlarla bir sorunumuz yok. Silahlarınızı indirdiğiniz an anlaşma koşullarının koruması altında olacaksınız. Bu iş bittikten sonra buraları kim devralır bilemem ama kim gelirse gelsin Olasko'da huzuru sağlamak için askere ihtiyacı olacak. Hepsi bu kadar. Bir de diğer asker grupları arkanızdaki kapıları kırmaya başladığında, bu kahrolası masaların öbür tarafına geçeriz. Şimdi teslim olursanız herkes daha çok yaşayabilir. Her şey yoluna girdiğinde oturup birer bira bile içebiliriz. Ne diyorsun?"
"Habercilerimi yollayacağım Quint. Adamlarıma o masaların arkasında kaldığınız sürece ateş etmemelerini söyleyeceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Quint kılıcını indirdi. Bu, rahatlayıp bir süreliğine de olsa endişe etmeden dinlenebilecekleri anlamına geliyordu. "Bu işin sonu iyi olabilir," diye fısıldadı. Yukarı baktığında okçuların yaylarını indirip onlara yaslandığını gördü. Arbaletleri taşıyanlar da silahlarını indirmişti. Arkasına yaslandı. "Umarım diğer yerlerde de her şey bu kadar iyi gidiyordur," dedi.

-20-

SONUÇ

Tal baktı.

Leso Varen, elindeki hançerle ona doğru yavaşça yaklaşıyordu. Tal, her uzvunun sancıdığını hissediyordu. Fakat bununla başa çıkabilirdi. Pasko'yla Robert'ın onu kurtardığı zaman hissettiği acıdan, ölüm dansçılarının saldırısından sonra hissettiği acıdan, kolu kesildiği anda hissettiği acıdan daha azdı. Bunu düşündü: Zamanında daha fazla acı çekmiş ve hayatta kalabilmişti.

Gücünü içinden alıyordu. Bekledi. Büyücüye saldırmak için tek bir şansı olacağını biliyordu. Tal, hiç takati kalmamış gibi kafasını sallandırıyordu.

Varen, etraftaki diğer askerlere bakmıyordu bile. İyice yaklaştıktan sonra, "Talwin, çok etkilendim," dedi. "Tahmin ettiğimden de dirençli çıktın.

"Yemin ettiğin gece seni incelediğimde tuhaf bir şeyler hissettiğimi Kaspar'a da söylemiştim, biliyor musun? Herhangi bir ikiyüzlülük yaptığını belli ettiğinden değil. Ama sanki... Hiçbir şüphe taşımıyordun. Bir eğitimden geçtiğini düşündüm. Fakat büyü yapabiliyor olsan bu odadan içeri girdiğin an ölürdün." Eliyle odayı işaret etti. "Her yere korumalar koydum." Çok yoğun biri gibi iç geçirdi. "Düşmanlarım var tabii." Uçtaki duvarlardan birine doğru elini uzattı ve duvar birden parladı, sonra eski haline döndü. Bir illüzyon yapmıştı. Odanın aslında tahmin ettiğinden üç metre kadar daha büyük olduğunu fark ediyordu Tal. Duvara zincirlerle asılı biri vardı. Çıplaktı ve kanlar içindeydi. Kim olduğunu hemen anlamıştı: Bu

Alysandra'ydı. Hayatta olup olmadığını anlayamıyordu. Kendini koruyabilmek için son bir defa daha hazırlanabilmek adına tüm konsantrasyonunu kullandı. Varen, "Sevgili Leydi Rowena'mız beni öldürmeye çalıştı," dedi. "Beni öldürmeye çalıştı!" dedi çığlık atarcasına.

Tal'e sırtını dönerek hareketsiz bedenin asılı durduğu noktaya gitti. "Beni baştan çıkaracağını sandı!" Güldü. Ardından Tal'e dönüp hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Bak, ben de oynaşmayı her erkek kadar severim. Ama böyle şeylerin kafa karıştırmaktan başka işe yaramadığı zamanlar da vardır. Hem bu işin enerjisi, bugünlerde yaptığım şey için çok ters. Evet, insana iyi geliyor ve üretkenleşmesini sağlıyor, ama şu an benim amacım tam tersi yönde. Demek istediğimi anlıyor musun? Yani yatakta eğlenmek yerine -ve tabii sırtıma bir hançer yemek yerine- bu kızın işime olumlu bir katkı sağlayabileceğini düşündüm. Tabii onun açısından kötü de olabilir." Güldü. Tal, bu adamın tam bir kaçık olduğunu biliyordu.

Varen uzandı ve Alysandra'yı çenesinden tuttu. "Hâlâ hayattasın, değil mi tatlım?" Dikkatlice kıza baktı. "Yavaş ölüm, en iyi ölümdür... Benim için tabii. Şu an senin yerinde olmak epey kötüdür tahminimce." Tekrar gülerken çenesini bıraktı. Sonra tekrar Tal'e doğru yürümeye başladı. "İkinizin de eski bir düşmanım için çalıştığını duysam şaşırmam aslında. Ne yazık ki seni de duvara asıp bu doğru mu yanlış mı öğrenmeye vaktim yok. Fakat onun için çalışıyor olmasan bile epey canımı sıktın Talwin. Ordunu getirmek, şehri kuşatmak ve tüm bu gürültü..." Gözlerini kocaman açarak deli gibi kafasını sallamaya başladı. "Gerçi bu çığlıklar ve kan çok hoşuma gidiyor." Tal'in yanına gelip dizleri üzerine eğildi. "Seni tekrar görmek çok hoştu. Fakat bu görüşmeye bir son vermek durumundayım. Korkarım Kaspar şehrini kaybetmek üzere. Şayet öyleyse benim de kendime yeni bir ev bulmam lazım." Gülümsedi. "Hoşçakal." Tal'in tahmin ettiği gibi hançerine uzandı ve hançeri Tal'in

açıkta kalan boğazına dayamaya hazırlandı. Tal tüm gücünü kullanarak kemerindeki bıçağı çıkardı ve Leso'nun hamlesini engelledi. Varen kuvvetli bir büyücü olabilirdi, fakat kılıç kullanmakta Tal'e kıyasla bebek sayılırdı. Varen'in hançeri elinden uçtu ve yere düştü.

Tal tekrar saldırdı, fakat bıçağı, bir tür gizli kalkana çarpmış gibi yön değiştirmişti. Yine de bu darbenin etkisiyle büyücü arkaya düştü. Tam kalçasının üzerine düşmüştü. Birden, Tal'in vücudunu kaplayan tüm acı geçti.

Derin bir soluk alan Tal ayağa kalktı. "Demek kılıçla sana dokunamıyoruz, öyle mi?"

"Korkarım ki hayır," dedi Varen gözlerini kısarak. Sendeleyerek ayağa kalktı. "Artık bu iş eğlencesini yitirdi, biliyor musun? Lütfen artık ölebilir misin?"

Elini uzattığında Tal üzerine doğru gelen enerjiyi hissedebiliyordu. Yalnızca bir veya iki kere Pug ya da Magnus'un güç toplayışına şahit olmuştu. Sonuç genelde muazzam olurdu. Büyücünün yaptığı bu sihir tamamlandığında sonuçlarından hoşlanmayacağını biliyordu.

Artık bıçağının da bir işe yaramadığının farkındaydı. Birden tuniğindeki şişkinliği hissetti. Nakor'un vermiş olduğu topu eline aldı. Büyücünün konsantrasyonunu dağıtmak için topu var gücüyle ve çaresizce fırlattı.

Top, Varen'deki o büyülü zırhı delip geçmiş, adamın boğazına denk gelmişti. Büyü yarıda kalmıştı. Tal, odadaki enerjinin dağıldığını hissedebiliyordu.

Büyücü, boğazını tutmaya çalışırken gözleri kayıyordu. Nefes almaya çalışıyordu fakat olmuyordu. Büyücüye doğru iki adım attı Tal. Bu sırada Varen dizleri üzerine düştü. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kafasındaki damarlar belirgin biçimde ortaya çıkmaya başlamıştı.

Arkadan gelen bir ses, "Sanırım soluk borusunu tıkadın," dedi.

Tal arkasını döndüğünde, askerlerden birinin ayağa kalktığını gördü. Kapının yanındaki altıgen biçimli ve üzerinde gizemli yazılar olan, büyük, kilden nesneyi gösterdi. "Şunu görüyor musun?" dedi. "Onu parçala. Şu odalara da bak. Bunlardan birkaç tane daha olması gerek. Hepsini yok et."

Tal, titreyerek bakan büyücünün başına geldi. "Ölmek için kötü bir yol, değil mi?" dedi. Ardından eğildi, Varen'i yukarı kaldırdı ve arkasına geçerek kollarını kafasının iki yanına koydu. Ani bir hareketle kara büyücünün boynunu kırdı. Leso Varen'in bedeni yere düşüvermişti.

Tal ayağa kalktı ve duvarda bilinçsizce asılı duran bedenin yanına gitti. Zincirleri çözdü ve yavaşça Alysandra'yı aşağı indirdi. Bir zamanlar âşık olduğunu sandığı kadının yüzüne baktı. O muazzam güzellik, şimdi yara içindeydi. Varen bıçağını zalimce kullanmıştı. Tal üzerindeki pelerini çıkararak Alysandra'yı onunla sardı. Yakınlardaki askerlerden birine seslenerek, "Onu arkaya götür. Belki doktor bir şeyler yapabilir," dedi. Asker, kızı kucağına alarak kapıdan çıktı.

Son kilit de kırıldığında odadaki hava birden bir enerjiyle doldu ve üç adam belirdi. Pug, Magnus ve Nakor, yerde ölü yatan büyücüye baktı. Nakor, "Beklediğimden de iyi iş çıkardın," dedi.

Pug, "Herkesi bu odadan dışarı çıkar Tal. Burada yalnızca üçümüzün görmesi gereken şeyler var," dedi. Cesede baktı. "Bu bedenin ölmüş olması büyünün devam etmediği anlamına gelmez. Hâlâ tuzaklar olabilir."

Tal döndü ve askerlerine odadan çıkmalarını işaret etti.

Magnus kafasını salladı. "Nakor haklı. İyi iş çıkardın."

Pug, "Savaşın geri kalanı ne durumda?" dedi.

Tal omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Creed ya da Quint'ten bir haber almadım. Ama artık bu... adam öldüğüne göre her şeyin bittiğini bizzat görmek istiyorum."

Çıkmak üzere arkasını dönerken Pug kolunu kavradı. Tal'in gözlerine bakarak, "Kaspar'ı bulmadan önce şunu unutma: Tüm yaşamın boyunca, Kaspar tarafından olduğu gibi Meclis tarafından da acımasızca kullanıldın. Bu düşmanım ölsün diye seni feda eder miydim?" Varen'in cesedini işaret ediyordu. "Yüz kere bile ederdim dostum." Bir an için Pug'ın gözlerinin ardında acı belirdi. "Değer verdiğim insanlardan ilk ölen sen olmazdın." Tal'in kolunu sıktı. "Meclis artık senden bir şey istemeyecek. Bundan böyle hayatın tamamen senin ellerinde. İstediğini yapabilirsin. Altın, toprak, Adalar ve Roldem'den gerekli özürler, yani sağlayabileceğimiz her şeyi sağlarız sana. Ne istediğini söylemen yeter. Elimizden geliyorsa hemen yerine getiririz.

"Fakat bir şeyi anlaman gerekiyor. Şu an bir dönüm noktasındasın. Bundan böyle kim olacağın sana kalmış. Nasıl bir adam olmak istediğine karar ver... Sonra da harekete geç."

Tal kafasını salladı. "Şimdilik tek bir amacım var Pug. Kaspar'ı bulacağım ve onu öldüreceğim. Sonra hayatımın geri kalanını düşünmeye başlayabilirim."

Başka bir şey söylemeden kılıcını aldı ve askerlerini de alarak büyücünün odasından uzaklaştı.

Tal bir yandan emirler yağdırırken bir yandan da kılıcını sallıyordu. Kalenin o kısmını yaşamları pahasına korumaya kararlı bir grup Olasko askeriyle karşılaşmışlardı. Odadan odaya yapılan bu dövüş kanlı ve acımasızdı. Tal hafif yaralanmıştı fakat her iki tarafta da bir sürü ölü vardı.

Tam iki saattir dövüşüyordu. Büyücünün elinde çektiği acı artık unutulmuştu. Büyücünün olduğu kanattan çıktığından beri yarım düzine kadar odayı temizlemişti. Haberciler, dış avlu ve kalenin aşağı odalarının güvenlik altına alındığını söylemek için geliyorlardı. Olaskolu rehineleri korumaları için emirler veriliyordu. Fakat Kaspar'ın tahtına yaklaştıkça savunma daha da sertleşiyordu.

Bu dövüş günün geri kalanında da devam etti. İki defa su ve yemek için geri çekilmek zorunda kalmıştı. Sanki kollarına demirden ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyordu. Fakat adamlarının başına geçmek için yine de geri dönüyordu.

Saatlerce dövüştükten sonra Tal, taht odasını çevrelediklerini fark etti. Kapıların güvende olduğundan emin olabilmek için habercilerini yolladı hemen. Bir düzine kadar adamına, onu takip etmeleri için

işaret verdi, Çünkü odadan çıkmak için daha az bilinen yollar olduğunun farkındaydı.

Hizmetkâr geçidinin girişini buldu. Kapıyı açtığında neredeyse ölüyordu. Refleksleri sayesinde, kendisini karşılayan kılıç darbesini önlemeyi başardı.

"Kargılar!" diye bağırdı. Ellerinde sırıklarla bir dizi asker ilerlemeye başladı. Ellerindeki silahları aşağı indirerek savunmayı dar geçitten geri püskürttüler, Tal ve adamları da onları takip etti.

Geçitte yarım düzine kadar adam vardı, İki kişi kargılarla vurulunca onlar da kaçmaya başladılar. Tal arkalarından koşmaya başlamıştı ki hizmetkâr geçidinden taht odasına girişi bulduklarını fark etti.

Kapıda bir gözetleme deliği vardı. Deliğin üzerindeyse çiviye asılmış bir metal parçası duruyordu. Bu delikten bakarak hizmetkârlar, Dük'ün resmi saray görüşmelerini bölmemiş oluyordu.

Tal delikten baktığında, Kaspar'ın odanın ortasında durmuş savunma kuvvetlerini yönettiğini gördü. Üzerinde siyah zırhı vardı. Emirlerini bağırarak dile getirirken, seneler önce onu korumak için Tal'in öldürdüğü ayıya benziyordu aslında.

Tal, Dük daha onun odaya girdiğini anlamadan Kaspar'ı öldürebileceğini düşünüyordu. Fakat emin olamadı. Birkaç dakika daha bekleyip diğer üç girişteki saldırıların nasıl gittiğini görmek daha iyi olacaktı. Tal'in feda edebileceği asker sayısı Kaspar'ınkinden fazlaydı. Çünkü görebildiği kadarıyla odada bir bölükten daha az asker vardı.

Dışarıdan bir ses geldi. Ağır aksanıyla Roldemce konuşuyordu. Bu Keshli bir komutandı. "Aman dileyecek misin?"

Kaspar güldü. "Asla!"

İnsanların boş yere ölmesi Tal'in hiç hoşuna gitmiyordu. Artık sonuç belliydi. Kaspar bozguna uğramıştı. Fakat daha fazla insanın ölmesine gerek yoktu. Döndü ve, "Mümkün olduğunca fazla adam buraya gelsin, haber ver. Kapıyı açtığımda doğrudan içeri gireceğim," dedi. Arkasındaki adama, "Sağa git," dedi. Onun arkasındaki adama da, "Sen de sola git. Sırayla bir sağa bir sola dizilin. Odaya girince savunmayı kapılardan uzak tutun. Hadi şu işi bitirelim!" dedi.

Tal, haberin gönderilmesini bekledi. Ardından kapı sürgüsünü indirerek odaya daldı. Bir süre kimse onu fark etmeden hareket edebildi, fakat bir şeyler Kaspar'ın dikkatini çekmiş olacak ki, tam vaktinde arkasını dönerek kılıcını kaldırdı ve Tal'in hamlesini karşıladı.

Dük'ün yakınındakiler onu korumak üzere atıldılar fakat hizmetkâr geçidinden gelen askerler duruma müdahale ederek onları durdurdu. Tal kılıcını döndürerek bir hamle yapmaya hazırlanıyordu. Son anda kılıcını çevirdi. Kaspar'ın kolu omzundan kesiliyordu neredeyse. İri yapılı adam, son anda çekildi. Karşısındakinin kim olduğunu tanıyınca gözleri kocaman açılmıştı. "Tal!" Tal'in hamlesine karşılık verince Tal de geri adım atmak zorunda kaldı. "Üstelik iki kolun da yerinde. Ne hikâye ama!" Ustalıktan uzak, öfke dolu bir hamle yaptı fakat yine de başarılıydı.

Tal, gözlerini Kaspar'dan ayıramazdı. Dük onu yenmeye oldukça kararlıydı. Fakat dövüşün yönünün değiştiğini hissediyordu. Arkadan

saldıran adamları sayesinde kapıdaki savunma dağılıyordu.

Kaspar, yüzündeki konsantrasyon ifadesiyle saldırıyor, gelen hamleleri karşılıyordu. Tal'i öldürmeyi amaçladığından olsa gerek, etrafındaki diğer hiçbir şeyi umursamıyordu. Tal, ondan çok daha iyi bir kılıç ustası olduğunu biliyordu, fakat yorgundu, acı çekiyordu ve sağ eli tam olarak iyileşmiş sayılmazdı. Tek bir hata yapması, Kaspar'a yetecekti.

Adamlar dövüşmeyi bırakıp ellerindeki kılıçları yere attıkça iki dövüşçünün etrafındaki sesler de azaldı. Birkaç dakika sonra odada duyulan tek ses, yaralı adamların iniltileri ve Tal'le Kaspar'ın çarpışan kılıçlarından çıkan sesti.

Kaspar'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kendine gelebilmek için sürekli nefes alırken yanakları şişiyordu. Tal de vücudunun bunu bir an önce bitirmek için kıvrandığını biliyordu, fakat Kaspar ona bir türlü açık alan bırakmıyordu.

Derken Kaspar yanlış tarafa adım attı. Bir an için yerdeki cesetlerden birinin ayağına dokunmuştu parmağı. Sendelediği an Tal üzerine kedi gibi atladı.

Kaspar'ın kendisini korumak için yaptığı hamleyi bertaraf ederek kılıcını kılıcının üzerine bindirdi. Tek bir hamleyle Kaspar'ın kılıcını düşürmeyi sağlamıştı. Az sonra Kaspar kımıldamadan yatıyordu. Tal'in kılıcı boğazındaydı.

Kaspar, kendini ölüm vuruşu için hazırlamıştı. Fakat Tal, kılıcı boğazında tutmaktan öteye geçmedi. Ardından, "Bağlayın!" dedi.

O sırada John Creed içeri girdi. "Başardın!"

"Başardım!" dedi Tal. Odaya baktı. "Pek çok adam, bu zafer için canını verdi."

Creed, "Neden bunun işini bitirmedin?" dedi.

İki asker Kaspar'ın bileklerini arkadan bağlarken Tal ona iyice yaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Şimdi öldürsem çabuk bir ölüm olurdu," dedi Tal. "Neleri kaybettiğini, elinden nelerin alındığını iyice anlasın istiyorum." Kılıcını kaldırdı. "Hem nasıl bugün boğazını kesebilirsem yarın da astırabilirim?"

Odaya bakındı. "Herkes kalenin artık bizim elimizde olduğunu bilsin. Sonra da dövüşün bırakılması haberini iletin."

Odadakilerle savaşan Keshli kumandan, "Komutan, önceden anlaştığımız gibi geri çekileceğiz. Kale sizindir," dedi.

Tal, "Teşekkürler. İmparatorunuza da teşekkürler. Limana inerken yağma yapılmasını kontrol altında tutamayız, değil mi?" dedi.

Komutan omuzlarını kaldırdı. "Ganimet savaşın bir parçasıdır, öyle değil mi?" Başıyla selam verdi, askerlerine emretti ve Kesh Ordusu geri çekilmeye başladı.

Keshliler gittiğinde Creed, "Bu adamlar gittiğinde şehirde değerli herhangi bir şey kalırsa bizimkilere sürpriz olur," dedi.

Tal gülümsedi. "Kaledekiler insanı zengin hissettirmeye yeter. Bununla yarın ilgileniriz. Yaralılarla ilgilenilsin. Yemek için de adamlar mutfağa girmeye başlasın. Herkes benim kadar acıktıysa kilerdeki her şeyi bir günde bitirebiliriz."

Creed kafasını salladı ve Tal'in emirlerini iletmeye başladı. Tal odaya şöyle bir baktıktan sonra, Kaspar'ı tutan iki muhafıza, "Onu şimdilik burada tutun. Ama herkes hazırlık alanına indirilecek ve koruma altında tutulacak," dedi.

Tal, kılıcını kınına sokup Kaspar'ın taht odasından çıktı. Korku içindeki hizmetkârlara aldırmadan hızla Kaspar'ın ailesinin kaldığı odalara doğru ilerliyordu. Natalia'nın kapısına geldiğinde bekleyen muhafızları gördü. Adamlara bakarak, "Bitti. Kaspar rehin alındı. Silahlarınızı bırakın yoksa elli adamla buraya gelirim. Hanımınıza bir zarar gelmeyecek."

Adamlar aralarında bakıştılar, sonra da silahlarını yavaşça bıraktılar, "Hazırlık alanına inin ve bekleyin. Sabah şartlı olarak serbest bırakılacaksınız."

Muhafızlar teker teker ayrılmaya başladılar. Gittiklerinde, Tal Natalia'nın kaldığı odanın kapısını açtı. Odada fark ettiği bir kımıldanmayla hemen yere eğildi. Atılan bıçak duvara çarpıp Tal'e bir zarar vermeden yere düşmüştü, Tal, "Lütfen başka bir şey atma Natalia!" diye bağırdı.

Odanın en ucunda, Kaspar'ın kız kardeşinin oturduğu yere baktı. Kadının elinde bir başka bıçak daha vardı. "Tal!" diye bağırdı. Sesinde bir rahatlama, mutluluk ve kuşku vardı. "Kaspar hapse gönderildiğini söylemişti." Ardından sağ eline baktı. "Ve sakat bırakıldığını."

Tal yavaşça Natalia'ya doğru yürümeye başladı. "Her şeye rağmen hayatta kalmayı başardım."

"Şimdi ne oluyor peki?" dedi. "Kaspar öldü mü?"

"Hayır, benim rehinem," dedi Tal.

"Senin rehinen mi? Kesh ve Roldem bize saldırdı sanıyordum." "Öyle. Ama ben kalenin içinden saldırırken bana destek olmaya çalışıyorlardı aslında." Yatağa oturdu ve kadına yakınlaşmasını işaret etti. Natalia yavaşça geldi. Tal, kadının elini tuttu. "Bu çok uzun bir hikâye ve sana her şeyi anlatacağım. Fakat detaylara gelmeden önce konuşmamız gereken çok şey var. Şu an güvende olduğunu söyleyebilirim. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ve burada saygı görmeye devam etmeni sağlayacağımdan emin olabilirsin." "Ne olarak?" dedi Natalia. "Senin ödülün ben miyim Tal?" Gülümsedi. "Öyle olsa çok özel bir ödül olurdun gerçekten de." Ayağa kalktı ve öbür elini de eline alarak, "Sana karşı herhangi bir his beslemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum Natalia," dedi. "Ama seni tüm kalbimle sevdiğimi söylemek de yalan olur.

"Üstelik artık geleceğin, Kaspar rehin alınmadan önce olduğu kadar bile sana ait değil. Çünkü o zamanlar bu diplomasi için bir araçtın. Şimdi çok daha fazlasısın."

"Ne demek istiyorsun?"

Tal, "Sen Olasko varisisin," dedi. "Ağabeyinin ortadan kalkmasıyla bölgede ölümcül bir siyasi boşluk oluşacak. Kesh, Adalar'ın bu ülke üzerinde hak iddia etmesini önlerken, Adalar da Kesh ve Roldem'i

uzak tutacak. Fakat yakınlardaki diğer ülkeler bu boşluğu fırsat bilip kendi adamlarını Kaspar'dan kalan tahta yerleştirmeye çalışabilir. Buna izin verilemez."

Natalia kafasını salladı. "Anlıyorum." Tal'e baktı. "Ağabeyime ne olacak? Ölecek mi?"

Tal, "Benimle ilgili şu gerçeği yalnızca birkaç kişi biliyor: Ben Orosini dağlarında doğdum. Kaspar'ın emirleriyle benim halkım yok olup gitti. Irkımdan hayatta kalan tek erkek belki de benim. Yaşadığımı gördüğüm gün, halkımın öcünü alacağıma yemin ettim," dedi.

Natalia hiçbir şey söylemedi. Fakat yüzü solmuş, asılmıştı. "Müsaade edersen şimdi yalnız kalmak istiyorum Tal."

Selam vererek odadan ayrıldı. Dışarı çıktığında teslim olan Olasko askerlerinin yerine kendi askerlerinden ikisinin geçtiğini gördü. "Bu kapıyı ve içerideki hanımefendiyi koruyun. Sonra yerinizi alacak birilerini göndereceğim."

Askerler kafa sallayarak kapının iki yanındaki yerlerini aldılar.

Tal, hızla taht odasına dönüyordu. Yapılacak daha çok şey vardı. Fakat şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey yemekti. Belki sonrasında da sıcak bir banyo. Ne karar verilecekse daha sabaha kadar vakit vardı.

Gün bitmiş, Tal farkına bile varamadan akşam olmuştu. Günün büyük kısmı, Opardum garnizonunu silahsızlandırmaya, askerlerle

anlaşma yapmaya ve onları kalenin dışındaki barakalara yollamaya ayrılmıştı. Natalia'nın onlara yine ihtiyacı olacaktı. Fakat ağabeyine hizmet edenlerin bazıları asker olarak tekrar kaydedilmeyecekti.

Yönetim Baron Visniya ve Baron Stolinko'ya verilmişti. Şehrin ve civar kırsalların kısa dönem ihtiyaçlarıyla ikisi ilgilenecekti.

İstila çok çabuk gerçekleşmiş olsa da zordu, dolayısıyla eksik pek çok şey vardı. Tal'in de tahmin ettiği gibi geri çekilen Keshliler, bulabildikleri değerli her şeyi almış, içinde bir şey bulamadıkları binaların çoğunu yakmıştı. Tal, baronlara sokağa çıkma yasağı ilan etmelerini ve vatandaşları olası yağmalama ve şiddetten koruyabilmek için bazı adamlarla bir polis karakolu oluşturmalarını söylemişti.

Doktorlardan aldıkları bir habere göre, Alysandra da yaşayaçaktı. Fakat ölüme çok yaklaşmıştı. Bu iyi haberi, hâlâ büyücünün odasında olan Pug'a haberciler vasıtasıyla yolladı.

Akşama doğru daha da heyecanlandığını hissetti Tal. Kazanmıştı. Askeri masraflar düşünülürse oldukça kolay bir zafer elde etmişti. Tal, bu zaferi kazanmak için seneler boyu nasıl bir bedel ödediğini biliyordu. Görevi henüz tamamlanmamıştı. Halkının yıkımından sorumlu iki -biri şu an müttefikiydi- adam daha vardı.

Onu en çok sıkansa Amafi'ydi. Hain hizmetkâr, nasıl olduysa savaş sırasında kaçmayı başarmıştı. Adamın net tarifini askerlerin çoğuna yapmıştı, fakat Amafi ne ölenlerin ne de yakalananların arasında bulunabilmişti. Onu tanıyan rehineler, Kaspar'ın taht odasındaki son saldırı başlamadan birkaç dakika önce ortadan kaybolduğunu söylüyordu.

Tal bu kadar aptal olduğu için sövdü kendine. Amafi, Tal'in kaleye girmek için kullandığı hizmetkâr geçidini kullanmış olmalıydı. Biliyordu ki bir gün, eline bir fırsat geçerse Amafi'yi bulacak ve bu ihanetinin bedelini ödetecekti.

Öğle yemeğini diğerlerinden ayrı yemişti. Çünkü başka biriyle konuşmadan önce bundan sonra ne yapacağına kendi karar vermeliydi. Creed'in emirlerini yerine getireceğini biliyordu. Quint'i tutuklamasını emretse, yalnızca birkaç dakika içinde eski yüzbaşıyı zincire bağlarlardı.

Pug'ı bir, Nakor'u iki defa görmüştü, her iki adam da, Varen'in odasında buldukları şeylerden son derece rahatsız gibiydi. Ne olduğunu söylemeseler de oldukça önemli bir konunun hâlâ çözüme kavuşmadığını belirttiler.

Tal, vakti geldiğinde bu sorunu ona da anlatacaklarını bildiğinden bu konuyu bir kenara bıraktı. Şimdilik kendi sorunlarıyla uğraşması gerekiyordu.

Öğleden sonraki toplantı başladığında Visniya Tal'in yanına geldi. "Roldem temsilcilerinden bir haber aldım Tal. Kibarca bazı talep ve önerilerde bulunuyorlar."

"Ne?"

"Keshlilerin kullandığı filolarının yenilenmesini istiyorlar. Yani Keshliler şehri yağmalarken kendileri bir şey yapamadıkları için kızgınlar. Kaspar'ın hazinesinde fazlasıyla altın var. Savaş öyle hızlı oldu ki hazineyi koruyan adamlar bile altınları alıp kaçmayı akıl edememiş.

"Ama o altına şehri yeniden inşa etmek için de ihtiyacımız olacak."

Tal, "Sen ne karar verirsen saygı gösteririm. Burası senin şehrin, benim değil. Fakat benim düşüncem şehri yenilemeye başlamak, borçları da sonra ödemek yönünde," dedi.

Visniya kafasını salladı. "Katılıyorum. Roldem'e diyetini ödersek, insanlara bu dar zamanda vergi kesmek zorunda kalırız."

"Adalar'dan ne haber?"

"Şimdilik bir şey yok. Fakat onlardan da her an bir talep listesi gelebilir," dedi Visniya.

Tal, geçici meclisinin beklediği masaya gitti. "Şimdi ne olacak?" dedi.

Stolinko, "İnsanlar merak ediyor Tal. Yeni Dük sen mi olacaksın?" dedi.

Tal güldü. "Peki bu Roldem Kralı'nın bir şeylerden şüphelenmesine sebep olmaz mı? O filoyu hemen geri yollayıp Kesh askerleriyle beni buradan attırır." Kafasını iki yana salladı. "Hayır, benim başka planlarım var."

"Öyleyse kim başa geçecek?"

Tal, "Mantıklı olan Natalia'nın geçmesi," dedi. .

"Ama Olasko'yu elinde tutabilir mi ki?" diye sordu Visniya. "Burada ve komşu ülkelerde, biz askerlerle buradan ayrılıp Natalia'yı tek başına tahta geçirdiğimiz an saldırıya geçecek asiller var."

"Bölgede istikrarı sağlamak için biriyle evlenmeye zorlayamam onu," dedi Tal.

"Neden olmasın?" dedi Stolinko. "Daha önce yapılmamış şey değil."

Tal düşündü. "Yüzbaşı Quint ve Leydi Natalia'yı buraya getirin," dedi.

Ne söyleyeceğini düşünerek bekliyordu. İkisi de geldiğinde, "Çözülmesi gereken bazı sorunlar var," dedi.

Quint, Leydi Natalia'ya bakarak hafifçe selam verdi. Natalia ona bakmadı bile.

"Quint," dedi Tal. "Benim bir sorunum var. Öncelikle sana geçmişte yalan söylediğimi itiraf etmeliyim."

Quint omuzlarını kaldırarak, "Asıl yalan söylememiş olsan bu sarayda tuhaf karşılanırdı," dedi.

"Kuzgun'un öldürdüğünü söylediğin şu çocuğun hikâyesini anlatmıştın bana, hatırladın mı?"

Quint kafasını salladı.

"O çocuk ölmedi Quint. O çocuk benim."

Quint, duyduklarına inanamıyor gibi kaşlarını kaldırdı. "Sen mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayatta kalan Orosinili son erkek benim."

Quint rahatsız olmuş gibiydi. "En baştan beri Kaspar'ı alt etmeyi mi planlıyordun?"

Tal kafasını salladı. Natalia'nın gözleri parlıyordu, fakat bir şey söylemedi. Yine de Tal ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Ne de olsa sevgili olmuşlardı ve şimdi kadın, ona söylediklerinin de ne kadarının doğru olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Quint uzun uzun Tal'e baktı. Ardından kemerini çözüp yere düşmesine izin verdi. "Tal, beni o kayadan çıkararak hayatımı kurtardın. Ümitsizlik Hisarı yabanlarından Bardac Çengeli'ne kadar hayatta kalmamızı sen sağladın. Bu seneki özgürlüğümün bedeli ölümse, öyle olsun. Sana karşı koymayacağım." Sonra kıkırdamaya başladı. "Zaten kılıçla seni alt edebileceğimi sanmıyorum."

Tal, "Dün gece bana söyledikleri şey, iyice düşünmeme sebep oldu," dedi. "Şu an bir dönüm noktasındayım ve hayatımın geri kalanının nasıl olacağına ben karar vermeliyim.

"Senin canını bağışlıyorum Quint. Çünkü kötü bir efendinin başarılı uşağıydın sen, başka bir şey değil." Natalia'ya bakarak, "Sen de ağabeyini seçemezdin. Bu ölümcül planlarında bir parmağın olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni," dedi.

Natalia bir şey söylemedi.

"Yapılması gereken şu," dedi Tal. "Natalia, sen Olasko Düşesi olarak Opardum'u yönetmelisin. Fakat bölgede istikrar sağlanmalı. Bundan böyle Aranor'a sadık olacağına yemin etmelisin. Aranor ve Olasko, Roldem'e ait vilayetler olacak. İki taraf da Roldem tahtı üzerinde asla hak iddia edemeyecek."

Visniya, Tal'in kulağına eğilerek sessizce, "Bu söylediğin sayesinde Roldem'in taleplerini bir süre erteleyebiliriz," dedi.

"Fakat buraları korumak için güçlü bir ele ihtiyacın olacak," dedi Tal. "Dolayısıyla Yüzbaşı Quint'i orduların başına geçirmeni ve kiminle evleneceğine karar verene kadar, Lord Visniya ve Stolinko'yla beraber Quint'i de danışmanın olarak almanı tavsiye ediyorum. Tahtta yanında oturacak adam, aptal veya hırslı biri olmazsa bu işin sonu güzel olur hanımım."

Natalia selam verdi. Rahatlamış gibi görünüyordu. Quint'e dönerek, "Yüzbaşı, ülke hizmetine geri dönersen çok mutlu olurum. Sana ağabeyimin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla ihtiyacım var," dedi.

Quint eğilerek selam verdi.

Pug, Magnus ve Nakor odaya girip Tal ve askerlerinin arkasına geçti. Tal onlara bakarak kafasını salladı. Pug öne eğilerek fısıltıyla, "Alysandra yaşayacak," dedi. "Onu Büyücünün Adası'na götürdük. Vücudundaki yaraları iyileştirebiliriz. Ama ya Varen'in ona yaptığı diğer şeyleri?" Ardından biraz daha yüksek bir sesle, "Sen oturumu bitir. Daha sonra konuşabiliriz," dedi.

Tal etrafına bakındı. "Rehineyi getirin!"

Az sonra Kaspar odaya getirildi. Zırhı çıkarılmış, üzerinde yalnızca siyah bir tunik ve pantolonu kalmıştı. Ayakları çıplaktı. Girişimci bir askerin, Dük'ün ayak numarasının kendininkiyle aynı olduğunu fark ettiğini düşündü Tal.

Kaspar'ın bilekleri kelepçeliydi. Bacaklarına da demir bağlanmıştı. Fakat yine de küstahlığından bir şey kaybetmemiş gibi görünüyordu. Tam önüne geldiğinde Tal, "Kaspar, ne söyleyeceksin?" dedi.

Kaspar güldü. "Sen kazandın, ben kaybettim. Söylenecek başka ne var ki?"

"Masum insanların öldürülmesi için emirler verdin. Sırf hırsların uğruna başkalarının canına kıydın. Tasavvur bile edemeyeceğin bir acıya sebep oldun. Her gün o acıyı anlamanı sağlayacak bir yol bulsam sana o cezayı verirdim. Fakat hayatta kaldığın sürece bir tehlike oluşturduğundan seni astıracağım."

"İntikam için mi?" diye sordu Kaspar. "Adalet kisvesine bürünmüş olsa bile, bu yine de intikamdır Tal."

Tal arkasına yaslandı. "Öldürmekten bıktım usandım artık Kaspar. Fakat başka yolu yok."

Arkasında duran Pug, "Belki de vardır," dedi.

Tal arkasına dönüp baktı. Büyücü bir adım öne çıktı. "Söylediklerinde samimiysen ve Kaspar'ın işlediği suçları düşünebileceği fakat kimseye bir tehdit oluşturamayacağı bir yere gitmesini istiyorsan canını bağışlamaya da hazır mısın?"

"Bunu nasıl yaparım?" dedi Tal. "Onun elinde ne kadar insan acı çekti! Hayatını neden bağışlayayım?"

Pug fısıltıyla, "Çünkü onun hayatını kurtarmış olmayacaksın Pençe. Kendi hayatını kurtaracaksın. Yapmak zorunda kaldığın şeyleri düşünmeye vaktin olmadı henüz. Gecenin karanlığında hayaletler seni rahatsız etmeye başladığında Kaspar'ı affedişin, hayatta kalışın ve yıkımın arasındaki ince çizgi fark haline gelebilir." Tal, üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti ve gözleri dolmaya başladı. Yorgunluk ve yıllardır çektiği acılar, her yanını kaplamak üzereydi. Ailesini anımsadı: Gülüyorlardı, hayattaydılar. İçindeki nefret ve öfkeyi çıkarabilirse kalbinde onları yeniden yaşatabileceğini biliyordu. Sırf bu anı yaşayabilmek için yaptığı şeyleri, onun yüzünden acı çeken ve ölen insanları düşündü. Onu Kaspar'dan farklı kılan neydi? Buna kolayca bir cevap veremezdi. Nihayet, "Kaspar, Bana ve halkıma yapmış olduklarından dolayı seni affediyorum. Bu söylenen yerde kalacaksın. Onunla ne istiyorsanız yapabilirsiniz Pug," dedi.

Pug, Magnus'un yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Uzunca bir süre konuştuktan sonra Magnus kafasını salladı. Masanın etrafından dolandı ve elini Kaspar'ın omzuna koydu. Birden ikisi de kaybolmuştu. Gittiklerini gösteren tek şey, havadaki değişimdi.

Tal ayağa kalktı. "Bugünlük buradaki işimiz bitti."

Salondakiler çekildi. Tal, Quint, Visniya ve Stolinko'ya dönerek, "Beyler, bu ülkenin kaderi sizin ellerinizde," dedi ağırbaşlılıkla. "Hanımefendiye iyi davranın."

Sonra Natalia'nın yanına gitti. "Umarım gelecekte mutluluğu bulursun hanımım."

Hüzünle gülümsedi Natalia. "Umarım sen de bir gün huzur bulursun Toprak Beyi."

Tal hafifçe yanağından öptü ve arkasını döndü. Nakor ve Pug'ın yanına gelerek, "Kaspar'a ne yapacaksınız?" dedi.

"Daha sonra açıklarım," dedi Pug.

Nakor, "Askerlerden Varen'i nasıl öldürdüğünü duydum. Topu ona atmak epey akıllıcaymış," dedi. Sırıttı. "Keşke benim de aklıma gelseydi."

"Aslına bakarsan top yalnızca konsantrasyonunu bozdu ve soluğunu kesti. Boynunu kırarak öldürdüm onu." Pug'a baktı. "Değdi mi bari? Varen korktuğunuz şeyi mi yapıyormuş?"

Pug pek mutlu görünmüyordu. "Aslında iki krala anlattığımız hikâye değildi olay. Ama yine o kadar kötü bir şey." Sesini alçaltarak, "Varen bir gedik açmaya çalışıyordu," dedi.

"Gedik mi?"

"İki farklı yer arasında bir kapı yani," dedi Nakor. "Daha sonra gerekirse detaylıca anlatırım. Ama bu sihirli kapıyla Tsurani de işgal etmişti..."

Tal, "Gedik nedir biliyorum Nakor. Kitapların hepsini okudum, hatırladın mı? Sadece yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu duyduğuma şaşırdım," dedi.

"Biz de," dedi Pug. "Gedikleri bu dünyadaki herkesten daha iyi bilirim. En azından öyle olduğunu sanıyordum. Varen'in yaptığı bu şey, gördüğüm hiçbir gediğe benzemiyor. Bu şeyi yapabilmek için kara büyü ve masum insanların hayatlarını kullanmış. Ayrıca yakın zamanda kullanılmış gibi görünüyor."

"Yani kalede bir gedik mi var?"

"Hayır, Tal," dedi Nakor. Sesi kasvetliydi. "Fakat bir yerlerde açılan bir delik olduğundan korkuyoruz."

"Ama nerede?" dedi Tal.

Pug, "Yalnızca Varen biliyordu," dedi.

Tal iç geçirdi. "Neyse ki büyücü değilim. Sizinkilerin yanında benim sorunlarım çok basit görünüyor."

Pug, "Kaynaklarımız var. Burada Varen'in çalışmalarını inceleteceğiz. Ne işler karıştırdığını öğreneceğiz," dedi. Gülümsedi. "Çok yorgun görünüyorsun, Bir şeyler ye ve uyu."

"Hayır," dedi Tal. "Yapmam gereken son bir görevim kaldı. Ve daha fazla bekleyemez." Hiçbir açıklama yapmadan döndü ve Olasko taht odasını terk etti.

Nakor, "Dük olabilirdi aslında. Natalia onunla evlenirdi," dedi. Pug kafasını iki yana salladı. "Hayır, onun istediği güç değil, huzur."

"Sence bulabilecek mi?"

Pug, elini eski dostunun omzuna koydu. "Quint ve Kaspar'ın hayatlarını bağışladığı an huzur bulmaya başladı bence." Gülümsedi. "Gel. Tal acıkmış olmayabilir ama ben acıktım."

Salondan ayrıldılar.

Kapı ısrarla çalınıyordu. İşyeri sahibi korku içinde ayağa kalktı. Şehir her yanı yağmalayan Kesh askerleriyle sabaha kadar dolup taşmış, bunları da sivil yağmacılar takip etmişti. Elinde bir satır tutuyordu. Yağmacılar da hem dükkânında bir şey olmadığı hem de elinde böyle bir silah bulunduğu için hiçbir şey yapmadan adamı rahat bırakmıştı.

Fakat dışarıdan gelen ses, kolaylıkla korkutulabilecek gibi değildi. "Aç, yoksa kapıyı kırarım!"

Adam, "Elimde silah var!" diye bağırdı.

"Öyleyse aç şu kapıyı. Çünkü kapıyı kırarsam sana o silahı yedireceğim."

Bu davetsiz misafirin gitmeyeceği aşikârdı. Sonunda Bowart isimli tüccar kapıyı açtı. Bir asker içeri girdi. Elinde satırla dikilen bodur adama baktı. "Dikkat et de o elindekiyle kendine zarar verme. Ben bir kız arıyorum."

"Burada kız falan yok," dedi mekânın sahibi. "Biz bir tüccar grubuyuz. Burası genelev değil."

Tal adamı ittirerek yanından geçti. "Kölelerin nerede?"

Bowart arka kapıyı işaret etti. Tal kapıyı hızla açtı. Ölü hayvan eti ve kurumuş kan kokan bahçeyi geçti. Arka tarafta bir baraka vardı. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Bir düzine yatak odaya dizilmişti ve ortada da bir masa duruyordu.

Yağmacı korkusuyla kocaman açılmış gözler, ona bakıyordu. Masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Tal mumu aldı ve her yatağı dolaşarak insanların yüzüne baktı. Sonunda aradığı kadını bulmuştu.

Halkının diliyle, "Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü, benim adım Gümüş Şahinin Pençesi. Sen beni Kielianapuna olarak tanırsın," dedi.

Sanki hayal görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça, "Kieli?" dedi.

Kafasını sallarken elini uzattı Tal. "Benimle gelirsen seni buradan götüreceğim."

Yavaşça ayağa kalkarken Tal'in elini tuttu. "Buradan çıkayım da, neresi olursa giderim." Tal'in yüzüne bakarken onu gerçekten de hatırladı. "Sen sahiden de Kieli'sin," dedi yavaşça. Gözlerindeki acının ardında bir umut belirmişti. Tal'in elini sıkıca tutuyordu. Yavaşça, "Bir oğlum var," dedi. Yan taraftaki yatağı işaret etti başıyla. Dört, belki beş yaşlarında bir çocuk yatıyordu yatakta. "Babası

askerdi. Ama hangisi bilmiyorum. Çünkü kaçırıldığımdan beri pek çok adam bana sahip oldu."

Tal, kadının ellerini tuttu ve çocuğa baktı. Annesi gibi açık renk saçları vardı. Uyurken çok güzel görünüyordu. Duygu dolu bir sesle, "Babası ben olurum," dedi.

Kadın Tal'in elini iyice sıkıyordu artık. Yavaşça, "Asla eski halimize dönemeyiz Çamurcun. Dünyamız elimizden alındı. Ama bir arada kalıp oğlumuza bizim âdetlerimizi öğretebiliriz. İnsanlarımız unutulmaz," dedi.

Çamurcun kafasını salladı. Gözleri heyecanla parlıyordu. Derken gözyaşları dökülmeye başladı yanaklarından.

"Köyümüzden ve diğer köylerden başkaları da var mı?" diye sordu Tal.

"Bilmiyorum. Benimle birlikte alınan başkaları da vardı ama hepimizi sattılar," dedi.

"Bir süre burada kalacağız öyleyse," dedi. "Onları ararız. Bulursak onlara da bir ev veririz."

Kadının elini bıraktı ve uyuyan çocuğun elini yavaşça tuttu. Çocuğu kucağına alan Tal, "Ne olacağız bilmiyorum Çamurcun. Belki Orosini belki de başka bir şey... Ama bunu birlikte keşfedeceğiz," dedi. Çamurcun, Tal'in elini tuttu ve birlikte, bilmedikleri geleceklerine doğru gecenin karanlığında yürümeye başladılar.

Sonsöz

İNTİKAM

İki adam belirdi.

Şafak henüz sökmüştü. Öte yandan daha az evvel gece yarısıydı. Kaspar'ın aklı karıştı önce. Fakat sonra Magnus onu itti.

Kaspar tökezleyerek yere düştü. Hemen ardından ayağa kalktı. "Nedir bu?"

Magnus, "Dünyanın öbür tarafındasın Kaspar," dedi. "Burası Novindus olarak bilinen topraklar. Burada bırak Olasko Dükü'nü, Olasko'yu bile kimsecikler bilmiyor. Burada senin dilini konuşan biri bile yok.

"Burada ne hizmetkârların, ne ordun, ne halkın, ne müttefiklerin var. Gücün ve paran da yok. Nasıl hayatının büyük bölümünde insanlar senin merhametine muhtaç yaşadıysa, sen de artık başkalarının merhametine muhtaç yaşayacaksın. Tal Hawkins hatalarını düşünmeni, günahlarını ve kaybettiklerini anlamanı istedi. Burada, ömrünün kalan her günü bunu yapabilirsin."

Kaspar dişlerini sıktı. "Bu iş burada bitmez büyücü. Geri dönüş yolunu bulacağım ve elimden çaldığınız her şeyi geri alacağım."

Magnus, "Sana iyi şanslar diliyorum Olaskolu Kaspar," dedi. Elini salladı ve Kaspar'ı tutan zincirlerle kelepçeler çözüldü. "Sana zekânı, gücünü ve becerilerini veriyorum. Çünkü alçakgönüllülüğü öğrenirken bir tek bunlara ihtiyaç duyacaksın." Doğuyu işaret etti.

Ufukta belli belirsiz bir duman görülüyordu. "Bunlar göçebeler Kaspar. Canları isterse öldürürler, canları isterse köle alırlar seni. Saklanacak bir yer bulmanı ve bir şeyler öğrenmek için bunu karşına çıkan ilk fırsat olarak değerlendirmeni öneririm."

Magnus ortadan kaybolmuştu. Eski Olasko Dükü, dünyanın bir ucunda, bir toprak yol üzerinde tek başına kalmıştı. Üstelik düşmanlar hızla yaklaşıyordu.

Kaspar etrafına bakındı ve ötedeki tepede ufak bir ağaçlık olduğunu gördü. Şimdi koşmaya başlarsa göçebeler onu görmeden saklanabilirdi belki.

Doğan güneşe baktı. Taze bir meltem esiyordu. Deniz tuzunun o bilindik sesi yoktu. Oysa Opardum'da buna çok alışmış, artık ciddiye almaz olmuştu. Hava da kupkuruydu.

Heyecandan içi ürperiyordu. Berbat bir başarısızlığın içinden çıkarılmış, yeni bir başlangıcın ortasına atılmıştı. Aklından onlarca şey geçiyordu. Anlamadığı güçler tarafından kullanıldığını biliyordu. Leso Varen öldüğünde kafasındaki o rahatsız edici ağrı sona ermişti sanki. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, fakat tuhaf bir şekilde kendini iyi hissettiğinin farkındaydı. Kendi zindanlarında bir hücreye atılmış olmasına rağmen iyi bir uyku çekmişti. Oradan çıkarılırken öleceğini sanıyordu.

Fakat şimdi buradaydı. Burası her neresiyse artık... Kendi yolunu çizmekte özgürdü. Etrafına bakındı. Gördüğü kadarıyla fethedilecek bir dünya değildi, fakat buralarda daha güzel bir yerler olmalıydı kesinlikle. Ne olursa olsun artık işe koyulmalıydı. Zincirlerini aldı ve kaldırdı. Sonra birer silahmış gibi sallamaya başladı. Atlılar görünmüştü.

Sırıttı.

TEŞEKKÜR

Her seferinde teşekkür kısmına Midkemia'nın gerçek yaratıcılarına içten şükranlarımı sunarak başlamak bir gelenek halini aldı ve bu sefer de farklı olmayacak. Bir kez daha Steve, Jon, Anita, Steve, Bob, Rich, Tim, Ethan, April ve Conan'a olan sonsuz borcumu dile getirmek istiyorum. Her fırsatta da söylediğini gibi, sizin sesiniz çalışmalarıma işleyen 'öteki sesleri' oluşturuyor.

Harold Matson Şirketi'nden Jonathan Matson'a, Abner Stein Ajans'tan Abner Stein'a, Intercontinental Edebiyat Ajansından Nicki Kennedy'e ve Tuttle-Mori Ajans'takilere, dünya çapındaki satış hakları konusuyla ilgilendikleri için teşekkür ederim.

Jennifer Brehl ve Jane Johnson'a bu kadar muhteşem oldukları için teşekkür ediyorum. Bir yazarın nasıl daha iyi görünebileceğini kesinlikle biliyorlar.

Son birkaç senede dik ve aklı başında kalmama yardım ettikleri için arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Cornell Üniversitesi'ndeki Feist Fanları E-Posta Grubu üyelerine, çalışmalarımda neyi sevip neyi sevmediklerini söylemekten çekinmedikleri için teşekkür ediyorum. Kimileri sanal ortam dışında bile arkadaşım oldu. Her şeyin böyle ilginç kalabilmesini sağladığınız için teşekkürler.

Heyecanımı korumamı sağladıkları için Jennifer, Roseanna, Rebecca, Milisa ve Heather'a teşekkürler.

Yaptığını işlerin ilginç ve canlı kalmasını sağladığı için Jamie Ann'e teşekkürler.

Pek çok sebepten ötürü anneme ve daha da fazlası için çocuklarıma teşekkürler.

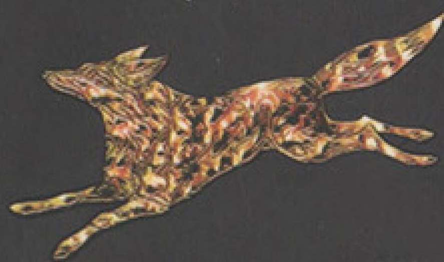
Son olarak da siz okurlarıma, sevdiğim işi yapmamı sağladığınız için teşekkürler.

Raymond Elias Feist

San Diego, CA Temmuz, 2003

DÜNYANIN EN İYİ FANTAZYA USTALARINDAN BİRİ OLAN
RAYMOND E. FEIST'TAN YEPYENİ BİR MACERA!

TİLKİLER KRALI

Orosini kavminin sonuncu üyesi Pençe, Gölgeler Meclisi'nin yardımıyla, inançlı bir oğlandan asil bir beyefendiye dönüşmüştür. O artık önde gelen kılıç ustası Talwin Hawkins'tir ve tek amacı ailesini katledenlerden öcünü almaktır. Pençe bu katliamda yer alanlardan ikisini kendi elleriyle öldürmüştür, ancak durmayacaktır; katliamın sebebini gün ışığına çıkarmaya ve tüm bunları planlayan esas adamı cezalandırmaya kararlıdır. Ancak Meclis ondan bir bedel talep etmektedir; bu bedel, korkunç bir güce sahip Leso Varen hakkında araştırma yapmaktır. Bunu gerçekleştirmenin yolu da büyücünün efendisi Olasko Dükü Kaspar'a hizmet etmekten geçmektedir. Pençe, ailesini katlettiğine inandığı adama sadakat yemini etmeye mecburdur... bunun anlamı Dük'ün düşmanları olan Meclis üyeleri ile kendi arkadaşlarını yakalamak olsa bile.

EDEBİYAT - 568

ISBN: 978-605-375-103-8

ithaki